

புரண்டாய்

கலை இலக்கியக் காலாண்டுப் பதிவு

அனாமிகா
தங்கர் பச்சான்
பானுமதி பாஸ்கோ
அமிர்தம் சூர்யா
விக்ரமதித்யன்
சாரு நிவேதிதா
பாலை நிலவன்
கே ஏ குணசேகரன்
மா காளிதாஸ்
ஹெச் ஜி ரசூல்
இயக்குனர் ராஜேஷ்வர்
இடாலோ கால்வினோ (பிரம்மராஜன்)

முழுமையான திரைக்கதை
**ஷேக்ஸ்பியர்
இன்
ஸென்**

கடவுளடி
சுருது
நெடுபடி

பொருள்பெயர்க்காடி
- சிவசுப்பிரமணியன்

கலை
அவியலாக்க
உயிராக்கம்

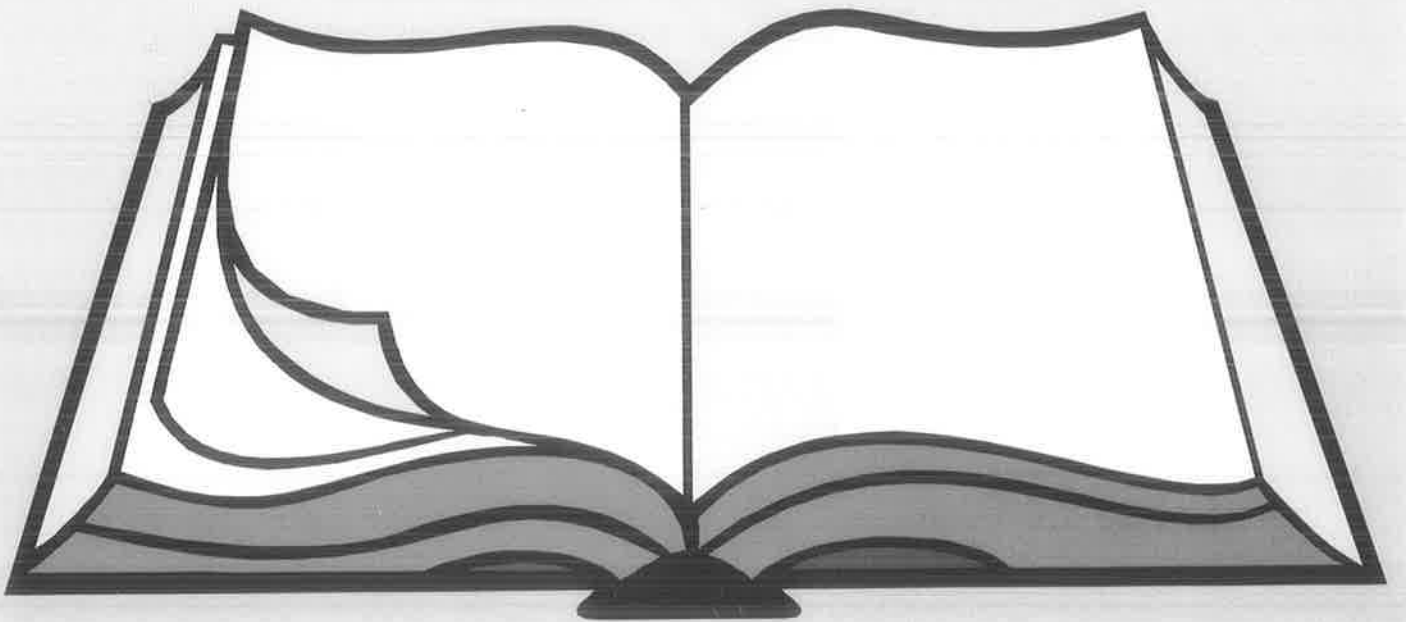
வெள்ளி விழா ஆண்டை நோக்கி...

விஜயா பதியப்பகம்

அறிவுலக வாதுகளின் அட்சய பாத்திரம்

20 ராஜ வீதி
கோயமுத்தூர் 641 001
தொலைபேசி 394614

புரணியம்

4

மொழிபெயர்ப்புகளின் அத்தியாவசியத்தை நாம் யாவரும்
பெரிதும் அறிவோம். தமிழ் இலக்கியத்தின் பரவலாக்கத்திற்கு
மேலதிகமும் அவை வகை செய்து வருவதும் அறிவோம்.
இருப்பினும் மொழிபெயர்ப்புகளுக்கென்று பிரத்யேகமாக
ஏதாவது செய்யலாம் என்று யாரேனும் புரவலர்கள்
புறப்பட்டார்கள் என்கிற தகவல் அரிதாகக் கூட காணக்
கிடைப்பதில்லை. மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு நலிவுப்
போக்காகச் சிறுபான்மைப்பட்டுப் போய்விட்ட நிலையில்;
பதிப்பகங்களை மொழிபெயர்ப்பாளர்களும், நூலக
ஆணைகளை பதிப்பாளர்களும் நம்பிக்கொண்டுதான்
செயல்பட வேண்டிய அவசியத்தின் ஊற்றுக்கண்ணிலிருந்து
மாற்று மருந்தாகப் புறப்படுகிறது

ஆழி

முழுக்க முழுக்க மொழிபெயர்ப்புகளும்,
மொழிபெயர்ப்புகள் சார்ந்த கட்டுரைகள் செய்திகள்
விவாதங்கள் முதலான அனைத்தும் உள்ளடங்கும்
மாதுப்பத்திரிகையாக ஆரண்யத்திலிருந்து வெளிவருகிறது
ஆழி.
விரைவில்...

ஆரண்யம்

நான்காம் இதழ்

ஆடி ஆவணி புரட்டாசி
2000கி 2031தி

ஆசிரியர்கள்
சுதேசமித்திரன்
யூப்பதி பத்மநாபா

தனி இதழ்	ரூ.	40
ஆண்டுச் சந்தா	ரூ.	150
இரண்டாண்டுச் சந்தா	ரூ.	250
ஆயுள் சந்தா	ரூ.	1000
வெளி நாட்டு சந்தா	ரூ.	500

சந்தாத் தொகை

Tharu Publication , Coimbatore

என்ற பெயரில் பணவிடை அல்லது
வரைவோலையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.
காசோலை என்றால் ரூ. 10 சேர்த்து

அனுப்பவேண்டும்

விளம்பரக் கட்டணம்:

பல வண்ணங்கள்

பின்னட்டை : ரூ. 5000

உள்ளட்டை : ரூ. 4000

கருப்பு வெள்ளை

உள்ளட்டை : ரூ. 2500

முழுப்பக்கம் : ரூ. 1000

அரைப்பக்கம் : ரூ. 500

இலக்கியம் / சினிமா சார்ந்த தரமான
சுயவெளியீட்டுப் புத்தகங்களுக்கு இலவச
விளம்பரம் வெளியிட ஒரு பிரதி அனுப்பி
வைக்கவும். பதிப்பக விளம்பரங்களுக்கு
20% கழிவு உண்டு.

நூல் விமர்சனத்துக்கு ஒரே ஒரு பிரதி
அனுப்பினால் போதும்

முன் அட்டை புகைப்படங்கள்

‘ஷேக்ஸ்பியர் இன் லவ்’

திரைப்படத்திலிருந்து

ஆரண்யம்
தரு வெளியீடு

370 ராமச்சந்திரா லேஅவுட்
சிங்கப்பூர் பிளாசா அருகில்
ராம் நகர், கோயமுத்தூர் 641 009
E-mail: aaranyam@hotmail.com

கா ல பி ச் சு வ டு க ள் சே ரு மி ட ம்

சிறு பத்திரிகை வாங்குகிற சிரமத்தை அனுபவிக்காமல் சிறுபத்திரிகை நடத்துகிற சிரமத்தை அனுபவித்ததாக தமிழில் சரித்திரம் ஏதாவது இருக்கிறதா? ‘பெரும் முதலாளிகளுக்கு’ ‘பெரும் தொழில்கள்’ எத்தனையெத்தனையோ காத்திருக்கையில், அவர்கள் இத்தகைய ‘விளையாட்டுகளில்’ இறங்கத்தான் செய்வார்களா? பெரும் வணிக நிறுவனமொன்று வணிக நோக்கில் வெளியிட்டு வந்த ‘சுயமங்களா’ என்கிற பத்திரிகை, கோமல் சுவாமிநாதன் என்கிற தனி மனிதனின் தலையீட்டால் தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னுதாரணப் பத்திரிகையாகப் புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது. அவருக்குப் பின்னால் அதனைக் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்ளத் திராணியற்றுப் போனவர்கள்தாம் நாமெல்லாம்.

இன்றைக்கு முன்னும் பின்னுமாக ஆயிரம் பேசப்பட்டாலும், சுந்தர ராமசாமியால் துவங்கப்பட்ட அந்த நாளைய ‘காலச்சுவ’ட்டின் அடித்தடத்தை இன்னும் காற்றால் அழித்துவிட முடியவில்லை. காலச்சுவடு சமீபத்தில் விலை, பக்கம், காகித மதிப்பு ஆகியவற்றைக் குறைத்து வெகுஜனப் பத்திரிகைகளுக்குப் போட்டியாக, வெற்றிலை பாக்குக் கடைகளிலும் காணப்படுவது, எதற்காகப் பலராலும் விமர்சனம் செய்யப்படுகிறது என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும்.

‘கணையாழியும் அப்படித்தான் பலவீனப்பட்டுப் போயிற்று. இப்போது காலச்சுவடும்.....’ என்கிற அபவாதத்தை நாங்கள் ஏற்கத் தயாராக இல்லை. அது கணையாழியோ, காலச்சுவடோ, விருட்சமோ, விசையோ ஏதுவாக இருந்தாலும் எட்டவேண்டிய இடம் அதுதான். பரவலாக எல்லாப் புத்தகங்களும் விரிந்திருக்கும் வெற்றிலை பாக்குக் கடைகளில் கிடைப்பதால் மட்டும் தரத்தை இழந்துவிடப் போவதில்லை சிறுபத்திரிகைகள். தங்களின் தரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது அவற்றின் அந்தராதமாவோடு தொடர்புள்ள விஷயமேயன்றி வேறில்லை. எல்லோருக்கும் எட்டுகிற தொலைவிற்கு சிறுபத்திரிகைகள் சென்று சேரும்வரை, பெரும் பத்திரிகைகள் என்று பரவலாக இருந்து வருபவர்களின் பிரக்ஞை, ஜனரஞ்சகம் என்ற சொல்லாக்கத்தில் பொதித்து வைக்கப்பட்ட கற்பிதத்தில் மாற்றுக் கருத்து கொள்ளப்போவதில்லை. ஒரு சிறு பத்திரிகையாளர்கள் சமகால இலக்கியவாதிகளின் போதுதான், பெரும் பத்திரிகையாளர்கள் என்பதை நாங்கள் உறுதியாக விலாசங்களை விசாரிக்க ஆரம்பிப்பார்கள் என்பதை நாங்கள் உறுதியாக நம்புகிறோம். (குமுதம் போன்ற இதழ்கள் தற்போது இலக்கியவாதிகளையும் தீண்ட ஆரம்பித்திருப்பது இதற்கு நல்லதொரு முன்னுதாரணம்) இந்த நிலையை நாம் எட்டும்போது ஆரண்யம் நீங்கள் விரும்பும் விலையில் உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

உள்ளடக்கம்

சிறுகதை

யுவன் சந்திரசேகர்²
அமிர்தம் சூர்யா³¹
பானுமதி பாஸ்கோ⁴²
அனாமிகா⁴⁸
தங்கர் பச்சான்⁵⁶

கவிதை

மா காளிதாஸ்⁴
அன்பாதவன்²⁹
ஹெச் ஜி ரசூல்³⁰
அனந்த ஷங்கர்³⁴
ஸ்ரீபதி பத்மநாபா⁴¹
பாலை நிலவன்⁴⁶
கே ஏ குணசேகரன்⁵²

கட்டுரை

ஏ எம் கான்¹²
செழியன்³⁶
இயக்குநர் கே ராஜேஷ்வர்⁶⁹

தொடர்

கவிதை ரசனை
விக்ரமாதித்யன்⁶¹

மொழிபெயர்ப்புத் தொடர்

பாலச்சந்திரன் சுள்ளிக்காடு
- ஸ்ரீபதி பத்மநாபா⁵⁴

மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை

இடாலோ கால்வினோ
- பிரம்மராஜன்⁷

நூல் விமர்சனம்

உபபாண்டவம் : சாரு நிவேதிதா¹³
அத்துவான வேளை : ந முருகேச பாண்டியன்¹⁹
நெரிந்து : பாலை²⁰
7 காலச்சுவடு வெளியீடுகள்²⁰

திரைக்கதை

ஷேக்ஸ்பியரின் காதல்
Shakespeare in love
by Tom Stoppard and Marc Norman
தமிழில் N ரமணி⁷¹

ஓவியங்கள்

மருது ஜீவா ஷாராஜ் ஸ்ரீபி எஸ்

அவர்களைக் காவல் நாய்கள் என்பார்கள்
பிற தோழர்கள். ஒரு பின்னிரவில்
எனக்கு நக்சலைட் முத்திரை குத்தி
இழுத்துப் போனதும் அவர்கள்தான்.
உண்மையில், நானொரு
மார்க்ஸிய-லெனினிஸ்ட்.

சமூகநீதி காத்த வீரர்கள், வீராங்கனைகளின்
முத்திரைகளைக் கிழித்து
எழுதப்பட்டிருந்த கட்டுரைகளடங்கிய,
அவ்வளவாக பிரபலமாகாத,
பெரும்பாலும் இலவசமாகவே
விநியோகிக்கப்படுகிற,
என் கைப்பைக்குள் கிடந்த
கட்சி மாத இதழைப் பிடுங்கித்
தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள்.

அநேகமாக, எல்லாச்
செய்தித்தாள்களிலும் அடிபட்ட
அந்தக் கோர ரயில் விபத்துக்குக் காரணமான
பிற தோழர்களின் முகவரி
தெரியுமெனக்கு. காட்டிக் கொடுக்காத என்னை
விரை நசங்கும்படியாக எத்தினார்கள்.

தேவையே இல்லாமல், என்
அப்பனையும் ஆத்தாளையும்
பச்சை வார்த்தைகளால் வைதார்கள்.
என் மனைவியை, வேறொருவனுடன்
கூட்டிக் கொடுத்தார்கள் - மீண்டும்
அதே பச்சை வார்த்தைகளால்.

பிறகு, நான்காம் நாள்
குற்றயிராக விடுதலை செய்யப்பட்ட
என் கண்ணில் பட்டது -
என் பக்கத்து சிறைக்காரனின் மனைவி
அடையாளம் தெரியாத பிணமாய், கடற்கரையில்
ஒதுங்கிக் கிடந்த செய்தி.

அடுத்த முறை
கைது செய்யப்படுகிறபோதும்
நான் மார்க்சிய-லெனினிஸ்ட்டாகவே
இருப்பேன். மேலும்
அவர்கள் முத்திரை குத்திய
அதே...

முத்திரை

மா காளிதாஸ் கவிதைகள்

ஓவியம் - ஷாரதா

நீலகண்டன் கழுத்தில்
படமெடுத்து நின்ற பாம்பு
விஷம் கக்கிச் செத்துவிட்டது.

ஊர்க்கோடியில், குத்திட்டு நின்ற
அரிவாள்களும் ஈட்டிகளும்
துருப்பிடித்து உதிர்ந்து விட்டன.

புட்டங்கள் தாங்கி நின்ற
சிங்கமும் காளை மாடும்
தலைதெறிக்க ஓடிவிட்டன
வெவ்வேறு திசையில்.

உளுத்துக் கொட்டுகிறது சிலுவை.

கதிர் அரிவாளின் தலைப்பகுதியாய்
இருந்த பிறை
மேலும் தேய்ந்து விட்டது.

கிடைக்குக் கிடை,
ஆடுகளின் எண்ணிக்கை
குறைந்து கொண்டே வருகிறது நாளும்.

நரிகள்

கடிதங்கள்

ஆரண்யத்தைப் பார்க்கும் போது அளவுக்கு அதிகமாக அலங்காரம் செய்து கொண்டுள்ள நிறைந்த மார்புடைய ஒரு பேரிளம் பெண்ணைப் பார்ப்பது மாதிரி இருக்கிறது.

- ப. கிருஷ்ணசாமி, பெங்களூர்.

வெகு விமரிசையான மூன்றாமிதழும் வாசித்தேன். மூன்று இதழையும் தொடர்ந்து அவதானிக்கையில் அச்சு, அமைப்பு குறித்து சில எண்ணங்களின் பகிர்வு: 1) மூன்று இதழ்களிலுமே அட்டைப் படம் மிக அருமை. 2) படைப்புகளுக்கான Font Size ல் சில சிறியன சில பெரியனவாக இருப்பதினால் படிக்கும்போது Disturb செய்கிறது. Fontகள் ஒரே மாதிரி சீராக இருப்பின் நன்றாக இருக்கும். இதழின் சிறப்பாக நான் உணர்வது தெரிந்தெடுத்த படங்களின் திரைக்கதைகள் மற்றும் சுருக்கமான, தெளிவான தலையங்கம் (அதை ஏன் படிக்கவிடாமல் படுத்த வாக்கில் அச்சிட்டிருக்கிறீர்கள்?). ஆரண்யம் மறைந்து போன 'சுமங்கலா'வைப் போல் Middle Magazine ஆக வருவதற்கான வாய்ப்பு நிறைய இருக்கிறது. அனைவருக்குமான வாய்ப்பாக, சங்கப்பலகையாக இருப்பது அதனை உறுதிசெய்கிறது.

- ஜ. ப. அன்புசிவம், விழுப்புரம்.

சமீப காலமாக சொல் புதிது, ஆரண்யம், புது எழுத்து போன்ற இதழ்களின் புது வரவு படைப்பாளிகள் மற்றும் தீவிர இலக்கிய வாசகர்களுக்கு தெம்பூட்டும் 'டானிக்' எனலாம். அசதா அவர்களின் 'கூந்தல்' சிறுகதை அருமை, கவிதைகளுக்கு ஆரண்யம் தரும் முக்கியத்துவம் வரவேற்கத் தக்கது.

- வெ. வெங்கடாசலம், நெய்வேலி

'பெருந்தச்சன்' திரைக்கதை - தங்களது மொழிபெயர்ப்பு படித்தேன் 'உமர் கய்யாம்' கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை மொழிபெயர்ப்பு போன்று, sincere to the original, at the same time not lacking in creativity என்று கூறத் தக்க வகையில் உள்ளது.

- எஸ். இராமச்சந்திரன், தூத்துக்குடி மாவட்டம்

ஆரண்யத்தில் ஜெயமோகனின் கடிதத்தை உரிய மரியாதையோடு காண, கோவை மேல் பெருமிதமே ஏற்பட்டது. இதழை ஜெயமோகன்தான் சீரியலாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. 'பட்டா' பிரிப்பதற்கு இது என்ன அரசாங்க நிலமா? பிரேம் ரமேஷின் சித்திரம் எனக்கு வழக்கம் போல் பிடித்தது. நாகராஜன் கதையை இக்கரைப் போளூவாம்பட்டியில் சித்தர் ஒருவர் சொல்லவே அறுபதில் கேட்டிருக்கிறேன்... பிரம்மராஜனின் கவலை நியாயமானதே. 'பப்பர்ப்ப' என்று என்றைக்கும் பரப்பிக் கொள்ளாமல் தாமா அடக்கமாக எழுதியும் வாசித்தும் வருபவர்களுக்கு இது வேதனை தருவதுதான். அசதா, மனச்சிதைவின் வினோதமான நியாயப்படுத்தலுக்கு இரையாகாமல் தன் படைப்புகளை வருங்காலத்தில் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் எல்லாக் காலத்திலும் ஏதாவது ஒரு வகையில், வேடத்தில், எப்படியாவது சிதைக்கப்படும் பெண்ணின் இயல்பான இருத்தல் (being) உரிமை, இதுபோன்ற படைப்புகளால் மிகவும் தொடர்ந்து ஆபத்துக்குள்ளாகி வருகிறது. பாலச்சந்திரன் சுள்ளிக்காடு பதிவு செய்த 'வதம்' என்னை மிகவும் தாக்கியது. தீப்பாஞ்சம்மாவின் கையிலிருந்து விசிறப்பட்ட எரிக்கும் எண்ணெய்த் துளிகள்... எங்கெங்குதான் தீக்கதிர்களை எழுப்பவில்லை? வெள்ளியங்கிரிக்கு இப்படி ஒரு கதை கிடைக்குமா?

- தேவமைந்தன் (அ. பசுபதி), புதுவை-3

இரண்டாம் இதழ் காண நேர்ந்த பின்புதான் முதல் இதழைத் தேடிப் பிடித்தேன். இப்போது மூன்றாம் இதழ் என் கையில் விஸ்தாரமாக விரிந்து

கிடக்கிறது, அதன் ஒவ்வொரு பக்கமும் உங்களது உழைப்பின் மேன்மையை உரக்க முழுக்கமிடுகிறது. உபத்திரவமான காலங்களை சிற்றிதழ்கள் இனி கடந்து விடக்கூடும். நல்ல வாசிப்புக்கான சங்கதிகளைத் தேடிப் பிடிப்பதில் ஆர்வமுள்ள வாசகர்கள் இப்போது தலை காட்டத் துவங்கியிருக்கிறார்கள். நல்ல அறிகுறி. புரியாமல் எழுதுகிறவன் தன்னைச் 'தீவிர எழுத்தாளன்' என்று 'தலைதூக்கி'க் கொண்டால் 'பளாரென்' காலம் அவனை அடித்து ஒதுக்கித் தள்ளி விடும். சமூகப் பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்டு ஜெயகாந்தன் எல்லோருக்கும் புரிகிற மாதிரி எழுதிய படைப்புகள் 'கால்களை ஊன்றிய கம்பீரமான மண்டபமாக' இந்திய இலக்கிய சாமராஜ்யத்தில் எழுந்து நிற்கவில்லையா...? இலக்கிய அதிமேதாவி்களையும், தீவிர அடிமைகளையும் ஆரண்யம் பக்கத்தில் அண்ட விட வேண்டாம். உங்களது தலையங்கத்தில் நேர்மையோடு இதனை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறீர்கள். நன்றி. இதழின் மூன்றில் ஒரு பகுதியை திரைக்கதை விழுங்கி விடுவதில் எனக்கு சம்மதமில்லை. சில கவிதைகளும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.

- பானுமதி பாஸ்கோ, கோயமுத்தூர்

ஆரண்யம் தொடர்ந்து வாசித்து வருகிறேன். படைப்பாளிகளின் சுய ஆற்றல்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து இயங்கும் இவ்விதழின் படைப்பாக்கங்களும் பக்கவடிவமைப்புகளும் ஓவியம் சார்ந்த சேர்மானங்களில் உருவாகும் அச்சுநேர்த்தியும் வாசகத் தன்மைக்கு ஒரேவித சோர்வுறு பாணியிலான சங்கடங்களை உருவாக்கும் முறைமைக்கு எதிராக இருப்பது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது.

- ஷெச். ஜி. ரதூல், குமரிமாவட்டம்

'ஆரண்யம்' இதழ் வடிமைப்பு வழக்கம் போல் அருமை! ஆரண்யம் தன்னுள் பொதித்துள்ள மகாவிருட்சங்களின் தன்மையையும் சிறப்பையும் இனிமேல்தான் படித்துணர்வேண்டும். இதழ் கிடைத்தவுடன் அவசர அவசரமாய் ஒரே மூச்சில் படிக்கும் மாத நாவல் போன்றதில்லையே ஆரண்யம். ஆரண்யத்தின் துணை அல்லது இணை இதழாக இன்னொரு சிற்றிதழ் வரவிருப்பது இலக்கியப் பிரியர்களுக்கு போனஸ் சந்தோஷம். மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கு கூடுதல் சந்தோஷம். இம்முயற்சி வெற்றி பெற வாழ்த்துக்கள்.

- B. சாந்தா தத், ஹைதராபாத்

அதென்னங்க இதழுக்கு ஒரு விலை? முதல் இதழ் ரூ.25/-, இரண்டாவது இதழ் ரூ.30/-, மூன்றாவது இதழ் ரூ.40/- அடேங்கப்பா. மத்திய பி.ஜே.பி. அரசு மக்களைப் பற்றி துளி கவலைப்படாமல் அவர்களின் வாங்கும் சக்தியைப் பற்றியெல்லாம் எண்ணாமல் பெட்ரோலியப் பொருட்களின் விலையை இஷ்டத்திற்கு ஏற்றுவது போல உங்கள் செயல்பாடும் இருக்கிறது. அடுத்த இதழ் ரூ.50/- பண்ணி விடுவீர்களே? ஒரே அளவான பக்கங்களையும் நிரந்தரமான ஒரே விலையையும் முதலில் உறுதியாக்குங்கள். கூப்போதுதான் 'கால்களில்லாத மண்டபம்' என்ற உங்களின் சுற்று மெய்ப்படும். 'ஆரண்யம்' நிறையப் பேரால் படிக்கப் படவேண்டுமல்லவா... 'சுள்ளிக்காடு' அவர்களின் அனுபவங்களின் பதிவு 'கர்ப்பவதம்' போல் நிறைய தரவேண்டும். 'ஆரண்யம்' அதிகம் எதிர்பார்க்க வைக்கிறது. இதுவே 'ஆரண்யத்தின்' வெற்றி!

- ஜென்னத் புரட்சிப்பித்தன், கோவை.

கடற்கரை கால்கள் - கவிதைகள் - பூமா ஈஸ்வரமூர்த்தி - 'முகவரி' - சென்னை - 600 014 - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 80.

அறை முழுவதும் பறவைகள் - சிறுகதைகள் - பூமா ஈஸ்வரமூர்த்தி - 'முகவரி' - சென்னை - 600 014 - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 72.

பிணங்களின் முகங்கள் - நாவல் - சுப்ரபாரதிமணியன் - கனவு - 8/176, பாண்டியன் நகர் - திருப்பூர் - 641 602 - ரூ.70/- பக்கங்கள் 216.

சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு: பின் நவீனத்துவப் பிரச்சினைப்பாடுகள் - கட்டுரைகள் - பிரேம் : ரமேஷ் - கால்யா - ரூ. 150/- பக்கங்கள் 312.

சாயம் - கவிதைகள் - வத்ஸலா - ஸ்நேகா - 348, டி.டி.கே சாலை - இராயப்பேட்டை - சென்னை - 600 014 - ரூ.40/- பக்கங்கள் 96.

ஜி.கே.எழுதிய மர்மநாவல் - நாவல் - தமிழவன் - பல்கலைப் பதிப்பகம் - 36, தெற்குச் சிவன் கோயில் தெரு - கோடம்பாக்கம் - சென்னை - 600 024 - ரூ. 85/- பக்கங்கள் 268.

பச்சைப் பறவை - சிறுகதைகள் - கௌதம சித்தார்த்தன் - உன்னதம் - ஆலத்தூர் அஞ்சல் - கவுந்தப்பாடி - 638 455 - ஈரோடு மாவட்டம் - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 128.

தமிழ்த் திரைப்படங்கள் கட்டமைப்பும் கதையாடலும் - கட்டுரைகள் - சி. சொக்கலிங்கம் - திணை வெளியீடு - 36, பகவதி லாட்ஜ் - மீனாட்சிபுரம் - நாகர்கோவில் 1 - ரூ. 12/- பக்கங்கள் 32.

என்றொரு மௌனம் - கவிதைகள் - ஆசு - தவம் வெளியீடு - 4, கந்தப்பன் குடியிருப்பு - ஆனைமேடு - சென்னை 94 - ரூ. 15/- பக்கங்கள் 112.

புறநகர் வீடு - கவிதைகள் - த. பழமலயம் - பெருமிதம் வெளியீடு - 4/316-A, இளங்கோ வீதி - சீனிவாசா நகர் - வழிபிராட்டி இ-அ.நி - கண்டர்மானடி து.அ.நி - விழுப்புரம் - 605 401 - தொ.பே.எண்:04146-26456- ரூ.40/- பக்கங்கள் 112.

முன்றிலவுக் காலம் - மரபுக் கவிதைகள் - பழமலயம் - பெருமிதம் வெளியீடு - 50, அழகப்பா குடியமைப்பு - பொள்ளாச்சி - 642 001 - ரூ. 35/- பக்கங்கள் 128.

என்னோடு நான் - கவிதைகள் - சி.கே.ராஜா சந்திரசேகர் - நதி வெளியீடு - சி.8, முன்றாவது தளம் - சரபு ஃபிளாட் - விஜய் பிளாக் - 70/2, ஸ்ரீராமர் தெரு - தேவராஜ் நகர் - தச்சர்புரம் - சாலிகிராமம் - சென்னை - 600 093, தொ.பே.எண்.3760644 - ரூ. 50/- பக்கங்கள் 152.

மைலாஞ்சி - கவிதைகள் - ஹெச்.ஜி.ரகுல் - சரம் - 21/77, ஞானியர் வீதி - தக்கலை 629 175 - கன்யாகுமரி மாவட்டம்.

பனைமுனி - சிறுகதைகள் - அபிமானி - காலக்குறி பதிப்பகம் - 18, 2வது தெரு - அழகிரி நகர் - வடபழனி - சென்னை - 600 026 - ரூ.30/- பக்கங்கள் 96.

கடல் வற்றுவுதில்லை - சிறுகதைகள் - பானுமதி பாஸ்கோ - நம்மதா பதிப்பகம் - 16/7, ராஜாபாதர் தெரு - பாண்டிபுளம் - தி. நகர் - சென்னை 17 - ரூ. 20/- பக்கங்கள் 204.

போஸ்ட் மார்ட்டம் - கவிதைகள் - ஜே.ஆர்.வி.எட்வர்ட் - சிந்தனை வெளியீடு - பிலாவிளை - அண்டுகோடு 629 168 - குமரி மாவட்டம்-ரூ.20/-பக்கங்கள் 54.

போர்ஹே கதைகள் - ஜோர்ஜ் லூயி போர்ஹே - தமிழில் பிரம்மராஜன் - ஸ்நேகா - 348, டி.டி.கே சாலை - இராயப்பேட்டை - சென்னை 600 012 - ரூ.120/- பக்கங்கள் 292.

வயலட் நிற பூமி - கவிதைகள் - அப்பாஸ் - சமி வெளியீடு - 14 D, 1/6, திரு நகர் 3 வது தெரு - பகவந்தனை ரோடு - கோவில்பட்டி - ரூ. 40/- பக்கங்கள் 50.

இரவு என்பது உறங்க அல்ல - கவிதைகள் - யவனிகா ஸ்ரீராம் - இராகவப் பிரபு வெளியீடு - 6/5/10, T.S.V.V. வீரணன் தெரு - சின்னாளப்பட்டி 624 301 - ரூ.20/- பக்கங்கள் 64.

புவியிலோரிடம் - நாவல் - பா.ராகவன் - ராஜேஸ்வரி புத்தக நிலையம்-8, முத்துகிருஷ்ணா வீதி - தி. நகர் - சென்னை 17 -தொ. பே. எண் 820 2073 - ரூ.40/- பக்கங்கள் 184.

மதம் பண்பாடு சில மறு தேடல்கள் - கட்டுரைகள் - சி. சொக்கலிங்கம் - திணை வெளியீட்டகம் - 30, பகவதி லாட்ஜ் - நாகர்கோவில் - ரூ.25/ பக்கங்கள் 65.

வீட்டின் சேய்மையிலிருந்து காதல்

சிறுகதை

கடல்புறத்தை ஓட்டி எப்பொழுதாவது ஒரு ரயில், கிளம்பிச் செல்கிறது. அதில் நான் இருக்கிறேன் புறப்பட்டபடி. ஏனெனில் மலைப்பிரதேசத்திலிருந்து வந்த ஒரு சிறுவன் பாலத்தின் சுவர் மீது அமர்ந்தபடி வெளிநகரத்துக் கார்களின் நம்பர் பிளேட்டுகளைப் பார்த்துக் குழம்பியபடி இருப்பது போல, தாங்கி வழிகிற, பாத்தி போலிருக்கிற கிராமத்தில் தங்கியிருக்க நான் விரும்பவில்லை. விடைபெறுகிறேன் என் கிராமமே.

என் கிராமத்திற்கு அப்பால் இருக்கும் உலகத்தில் பல நகரங்கள் இருக்கின்றன. சில சமுத்திரத்தை ஓட்டி அமைந்துள்ளன. எனக்குத் தெரியவில்லை ஏன் என்று. சில தாழ்நிலங்களின் ஆழங்களில் அமைந்துள்ளன. சில நகரங்கள் முடிவற்றது போலத் தோன்றும் கிராமப்புற வெளிகளின் ஊடான மூச்சுமுந்தும் பிரயாணங்களுக்குப் பிறகு எப்படியென்பதே தெரியாமல் வந்து சேரும் ரயில் நிலையங்களின் புறங்களில் அமைந்துள்ளன. இந்த நகரங்களில் ஒன்றில் நான் அடிக்கடி இறங்கிவிடுகிறேன். பாக்கெட்டுக்களில் திணிக்கப்பட்ட செய்தித்தாள்களுடன், கண்கள் தூசியால் உறுத்தியபடி இருக்க எனது தோற்றம் எப்பொழுதும் முதல் தரம் பயணம் செய்யவணைப் போலவே இருக்கிறது.

இரவில் என் புதுப் படுக்கையில், இரவு விளக்கினை அணைத்து விட்டு ட்ராம் வண்டிகளின் ஓசையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து, பிறகு கிராமத்தில் இருக்கும் என் அறையை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இரவில் அவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்பால் இருப்பதால் ஒரே கணத்தில் இவையிரண்டும் அருகருகே இருப்பது சாத்தியமில்லாதது போலத் தோன்றுகிறது. மேலும் நான் எங்கிருக்கிறேன் என்பது உறுதியில்லாமல் தூங்கிப் போய்விடுகிறேன்.

காலைப் பொழுதில், ஜன்னலுக்கு வெளியே கண்டறிய வேண்டியது நிறைய இருப்பது தெரிகிறது. ஜெனோவா நகரமாக இருக்கும் பட்சத்தில் மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கும் தெருக்கள், அவற்றில் அமைந்திருக்கும் மேலும் கீழுமான வீடுகள், அவற்றினிடையே வேகமாக வீசிச் செல்லும் காற்று. அது ட்யூரின் நகரமாக இருக்கும் பட்சத்தில் முடிவே இல்லாதது போலத் தோன்றும் நேர்க்கோட்டுத் தெருக்கள், பால்கனிகளின் கம்பிவரிசைகளுக்கு அப்பால் நோக்கும் போது அவற்றுடன் இரட்டை வரிசையில் அமைந்த மரங்கள் வெள்ளை நிற வானத்திற்கு அப்பால் மறைந்து போகும். மிலான் நகரமாக இருக்கும் பட்சத்தில் பனிப்புடைப்படலத்தில் தமது முதுகினைக் காட்டும் வீடுகள் இருக்கும். வேறு நகரங்களிலும், அவற்றில் வேறு விஷயங்கள் கண்டுபிடிப்பதற்கு இருக்கும், ஒருநாள் நான் சென்று பார்ப்பேன்.

ஆனால், எல்லா நகரங்களிலுமே அறை ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கிறது. நான் வருவது தெரிந்தவுடன் வீட்டின் பெண் உரிமையாளர்கள் ஒரு நகரத்திலிருந்து மற்றதற்கு மரச்சாமான்களை அனுப்பி வைப்பர் போலத் தெரிகிறது. சலவைக் கல்லால் ஆன டிரெஸ்ஸிங் டேபிளின் மீதிருக்கும் என் முகச்சவர சாமான் பெட்டி நானே அதை அங்கே வைத்தேன் என்பதை விட, நான் அங்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே பார்க்கிறேன் என்றவாறிருக்கிறது. தோற்றத்தில் அப்படி ஒரு தவிர்க்கவியலாத தன்மை அடங்கி இருக்கிறது - அதனால் அது என்னுடையது அல்ல என்பதைப் போல் தோன்றுகிறது. இந்த அறைகளில் ஒன்றில் பல ஆண்டுகளை நான் வாழ்ந்து விட முடியும், பிறகு மற்றதில் பிற வருடங்களை, இதைப்போன்ற முழு மொத்தமான ஒத்த தன்மை கொண்ட அறைகளில் - அது என்னுடையதுதான் என்ற உணர்வு எப்போதும் வந்துவிடாமல், அல்லது எனது பதிவினை அவற்றில் பதித்துவிடாமல், காரணம் என் சூட்கேஸ் எப்போதுமே அடுத்த பயணத்திற்குத் தயாராக இருக்கிறது. இதாலியில் இருக்கும் எந்த ஒரு நகரமுமே சரியான நகரமல்ல, எந்த நகரமுமே வேலை தருவதில்லை, வேலை கிடைத்தாலும் எப்போதுமே வேறு ஒரு நகரம் இதைவிட சிறப்பான நகரமாக இருக்கும், அங்கே ஒரு நாள் நீங்கள் வேலைக்குச் செல்ல விரும்புவீர்கள் - நம்பிக்கையுடன். எனவே எனது பொருட்கள் சூட்கேஸில் எப்படி இருந்தனவோ அதே வாக்கில் அவற்றை அறையின் இழுப்பறைகளில் அடுக்கி வைக்கிறேன், மீண்டும் அடுக்கப்படுவதற்குத் தயாராக.

நாட்களும் வாரங்களும் கடந்து செல்கின்றன. ஒரு பெண் உங்கள் அறைக்கு வரத் தொடங்குகிறாள். அவள் ஒரே பெண்தான் என்று என்னால் சொல்ல முடியும். காரணம் தொடக்கத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கும் மற்றொரு பெண்ணுக்கும் பெரிய வித்தியாசமிருப்பதில்லை. அவர்கள் அந்நியர்கள். தீர்மானிக்கப்பட்டதொரு சடங்குகார்த்தமான விதத்தில் அவளுடன் பரிவர்த்தனை கொள்கிறீர்கள். நீங்கள் கொஞ்சம் நேரத்தைச் செலவழித்தாக வேண்டும், நிறைய

ஆடி ஆவணி புரட்டாசி 2000

காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் - விட்டார்கள் - வீட்டுச் நீங்கள் இருவரும் ஏன்களையும் சொந்தக்காரி அடலெய்ட் எதிலிருந்துகளையும் புரிந்து பிரேகெட்டி அடையாளம் கொள்வதற்கு அதற்குப் பிறகு தெரியாத கொலைகாரர்களால் கழுத்து நெறித்துக் கொல்லப்பட்டார் - கொலைகாரர்களால் கழுத்து நெறித்துக் கொல்லப்பட்டார் - பக்கத்தைத் தயார்ப்படுத்துவதற்கு உறுதிப்பாட்டுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அங்கே அரைகுறை வெளிச்சத்தில் மரியமரெல்லா இருக்கிறார் - அவளுடைய மாலுமி தொப்பியுடனும், அதில் உள்ள இயந்திர டிரங்கியூனும், இதயம் போன்ற வடிவமைந்த உதடுகளுடனும். நான் கதவைத் திறக்கிறேன். உள்ளே வந்தவுடன் பேசுவதற்காக அவள் ஏற்கனவே ஒரு முழு உரையையே தயார் செய்து வைத்திருக்கிறார். அவள் நிஜத்தில் என்ன சொல்கிறார் என்பது பொருட்டல்ல. ஆயினும் நாங்கள் இடைவெளியே இல்லாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் - அறையின் மத்தியில் ஏதோ சொல்லப்படாது விடாமலிருக்கும்பொருட்டு ஒரு நீண்ட பேச்சாக இருக்க. இருண்ட நடைக்கூடத்தின் வழியாக அவளை அழைத்துச் செல்கிறேன். அறை அதனுடைய அசத்தத்தில், உலோகத்தால் ஆன படுக்கை சட்டம் மற்றும் முன்பறிந்திராத புத்தகங்கள் அடுக்கிய சிறிய புத்தக அலமாரியுடன், மற்ற வசனத்திற்கு நினைவூட்டல் தராது.

முதல் தடவையாக ஒரு பெண் என்னைச் சந்திக்க வரும்போது, அது மரியமரெல்லா என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். நான் மதியம் முழுவதும் ஒன்றுமே செய்வதில்லை. நான் படித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு புத்தகத்தைத் தொடர்கிறேன், பிறகு கடந்த இருபது பக்கங்களாக, நான் அந்த எழுத்துக்களை, அவை ஏதோ சித்திரங்கள் என்பது போல, பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறேன் என்பதை உணர்கிறேன். நான் எழுதுகிறேன், ஆனால் நிஜத்தில் வெள்ளைத் தாள் முழுவதிலும் கிறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். எல்லாக் கிறுக்கல்களும் சேர்ந்து ஒரு யானையின் வரைபடமாக மாறுகிறது. அது ஒரு பிரம்மாண்டமான கம்பளி யானையாக மாறுகிறது. பிறகு அந்தக் கம்பளி யானையுடன் நான் பொறுமையை இழக்கிறேன். கிழித்தெறிக்கிறேன். ஒவ்வொரு தரமும் ஏன் ஒரு கம்பளி யானை பேசி?

கம்பளி யானையைக் கிழித்தெறிக்கிறேன். அழைப்பு மணி அடிக்கிறது. அது மரியமரெல்லா தடுப்பு போடப்பட்ட கழிப்பறைக் கதவின் வழியாகத் தோன்றி, வீட்டுச் சொந்தக்காரி சப்தமிடு முன்னர் நான் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறக்கிறேன். மரியமரெல்லா மிரண்டு திரும்பிப் போய்விடுவான்.

திருடர்களால் குரல்வளை நெறிக்கப்பட்டு ஒரு நாள் இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரி சாகப் போகிறார். அது பற்றி எவர் ஒருவரும் எதுவும் செய்வதற்கியலாது. அவர்கள் அழைப்பு மணியை அடிக்கும் பொழுது சென்று கதவைத் திறக்காமல் இருப்பதன் மூலம், தடுப்பு போடப்பட்ட கழிப்பறைக் கதவின் வழியாக "யாரது கூப்பிடுவது?" என்று கேட்காதிருப்பதன் மூலம் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறார். ஆனால் அது அர்த்தமில்லாத முன்ஜாக்கிரதை. அச்சுக்கோர்ப்பவர்கள் ஏற்கனவே தலைப்புச் செய்தியை தயார் செய்து

விட்டார்கள் - வீட்டுச் சொந்தக்காரி அடலெய்ட் பிரேகெட்டி அடையாளம் தெரியாத கொலைகாரர்களால் கழுத்து நெறித்துக் கொல்லப்பட்டார் - கொலைகாரர்களால் கழுத்து நெறித்துக் கொல்லப்பட்டார் - பக்கத்தைத் தயார்ப்படுத்துவதற்கு உறுதிப்பாட்டுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அங்கே அரைகுறை வெளிச்சத்தில் மரியமரெல்லா இருக்கிறார் - அவளுடைய மாலுமி தொப்பியுடனும், அதில் உள்ள இயந்திர டிரங்கியூனும், இதயம் போன்ற வடிவமைந்த உதடுகளுடனும். நான் கதவைத் திறக்கிறேன். உள்ளே வந்தவுடன் பேசுவதற்காக அவள் ஏற்கனவே ஒரு முழு உரையையே தயார் செய்து வைத்திருக்கிறார். அவள் நிஜத்தில் என்ன சொல்கிறார் என்பது பொருட்டல்ல. ஆயினும் நாங்கள் இடைவெளியே இல்லாமல் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் - அறையின் மத்தியில் ஏதோ சொல்லப்படாது விடாமலிருக்கும்பொருட்டு ஒரு நீண்ட பேச்சாக இருக்க. இருண்ட நடைக்கூடத்தின் வழியாக அவளை அழைத்துச் செல்கிறேன். அறை அதனுடைய அசத்தத்தில், உலோகத்தால் ஆன படுக்கை சட்டம் மற்றும் முன்பறிந்திராத புத்தகங்கள் அடுக்கிய சிறிய புத்தக அலமாரியுடன், மற்ற வசனத்திற்கு நினைவூட்டல் தராது.

"வா, வந்து ஜன்னலின் வழியாகப் பார் மரியமரெல்லா." ஜன்னல் ஒரு ஃபிரெஞ்சு ஜன்னல். அதில் இடுப்பளவு கம்பிகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் பால்கனி கிடையாது. இரண்டு படிகள் ஏறிய உடனே நிறைய ஏறிக்கொண்டே இருப்பது மாதிரி உணர்வு ஏற்படும். வெளியே சென்றிற் றுடுகளின் சமுத்திரம். எல்லாப் பக்கங்களிலும் விரிந்து செல்கிற கூரைகளைக் கண்கள் செல்லும் தூரம் வரை பார்க்கிறோம். கட்டை கட்டையான புகை போக்கிகள் திடுமெனக் கந்தலான புகையை விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. கட்டிட உச்சியில் மடத்தனமான மாடிக் கைப்பிடிச் சுவர்கள் - அவற்றின் வழியாக எவருமே

என்றுமே வெளியே பார்க்க முடியாது. உருண்டுவிடும்படியான வீடுகளின் மேற்புறத்தில் உள்ள வெற்று வெளிகளைச் சூழ்ந்திருக்கும் தாழ்சுவர்கள். அவள் தோள் மீது என் கையைப் போடுகிறேன். அது என்னுடைய கையைப் போன்ற உணர்வை அளிப்பதில்லை. ஏறத்தாழ வீங்கின மாதிரி, நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் நீரின் பலத்தின் வழியாக தொட்டுக் கொண்டிருப்பது போல.

"வேண்டிய அளவு பார்த்தாகிவிட்டதா?"
"ஆம்."
"அப்படியானால் கீழே போகலாம்."
நாங்கள் கீழே சென்று ஜன்னலைச் சாத்துகிறோம். நாங்கள் நீருக்கடியில் இருக்கிறோம். தெளிவற்ற உணர்வுகளோடு தடுமாறுகிறோம். பிரம்மாண்டமான கம்பளி யானை அறை முழுவதும் உலாவுகிறது. புராதன மனித பயும்.

"அப்புறம்"
நான் அவளது மாலுமி தொப்பியை எடுத்து படுக்கையின் மீது வீசுகிறேன்.
"இல்லை நான் எப்படியும் உடனே போயாக வேண்டும்"
அவள் தொப்பியை மீண்டும் தலைக்குப் போட்டுக் கொள்கிறார். நான் பிடுங்குகிறேன். பிறகு உயர காற்றில் வீசி எறிகிறேன். காற்றில் பறப்பதை பிடிப்பதற்கு ஒருவரை ஒருவர் துரத்தி ஓடுகிறோம். விளையாட்டாக பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டு, காதல், இந்த ஒருவர் மற்றவர் மீதான காதல், கீறிக்கொண்டும், கடித்துக் கொண்டும் ஒருவருக்கொருவர் ஏங்கியபடியிருக்கும் காதல், குத்தல்களும் உண்டு - தோள்களின் மீது. பிறகு களைத்து, களைத்துப் போன ஒரு முத்தம். காதல்.

ஒருவருக்கு ஒருவர் முகம் பார்த்தபடி அமர்ந்தவாறு புகை பிடிக்கிறோம். எங்கள் விரல்களுக்கிடையில் சிகரெட்டுகள் பூதாகரமாகத் தெரிகின்றன. நீருக்கடியில் இருத்தப்பட்ட பொருள்கள் மாதிரி, பெரிய மூழ்கிப்போன நங்கூரங்கள். நாங்கள் ஏன் மகிழ்ச்சியாக இல்லை? "என்ன விஷயம்?" என்று கேட்கிறார் மரியமரெல்லா. "அந்தக் கம்பளி யானை." என்று அவளிடம் நான் சொல்கிறேன். "என்னது அது?" அவள் கேட்கிறார். "ஒரு குறியீடு." நான் சொல்கிறேன். "எது பற்றியது?" அவள்

கேட்கிறாள்.

“எது பற்றியது என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் அவளுக்குச் சொல்கிறேன். “ஒரு குறியீடு.

“கவனி”. அவளிடம் சொல்கிறேன், “ஒரு நாள் மாலை நதிக்கரை ஓரம் நான் ஒரு பெண்ணுடன் அமர்ந்திருந்தேன். “என்ன பெயர்?

“அந்த நதி போ என்றும் இளம்பெண் என்றிகா என்றும் அழைக்கப்பட்டாள். ஏன்?”

“ஓ. ஒன்றுமில்லை நீங்கள் யாருடன் போயிருந்தீர்கள் என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.”

“நல்லது. ஆக நாங்கள் புல் அடர்ந்த நதிக்கரையின் மீது அமர்ந்திருந்தோம். அது

இலையுதிர் காலமாக இருந்தது. மாலைப் பொழுதாக இருந்தது. ஏற்கனவே இரு கரையும் இருட்டாக இருந்தது. நதியின் வழியாக நின்றபடி படகு வலித்து வந்த இரண்டு பேர்களின் நிழல் தெரிந்தது. நகரத்தில் விளக்குகள் எரியத் தொடங்கின. நாங்கள் கரையில் அந்தப்பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தோம். பிறர் காதல்

என்றழைத்த ஒரு விஷயத்தினால் நாங்கள் நிறைந்திருந்தோம். ஒருவர் மீது ஒருவருக்கான அந்தத் தேடல், ஒரு கரடுமுரடான கண்டுபிடித்தல், ஒருவருக்கு ஒருவர் மீதான ஒரு கூர்ந்த சுவை, உனக்குத் தெரியும், காதல். எனக்குள் முழுவதும் தனிமையும் சோகமும் நிறைந்திருந்தேன். நதிக்கரைகளின் மீதான அந்த மாலையில், என் உள்ளத்தில் துயரமும் தனிமையும் ததும்பி வழிந்திருந்தன. புதிய காதல்களின் சோகமும் தனிமையும், பழைய காதல்களின் சோகமும், இழப்புணர்வுகளும் இருந்தன. மேலும் வருங்காலக் காதல்களுக்கான சோகமும் பதற்றமும் இருந்தது. டான் ஜுவான், பழைய நாயகன், புராதன பாரம், அவனுக்குள் தனிமையையும் சோகத்தையும் தவிர வேறெதுவும் இருக்கவில்லை.”

“அதே போலத்தான் என்னிடமுமா?” மரியமெரல்லா கேட்கிறாள். “நீ இப்பொழுது கொஞ்சம் பேசினால் என்ன? உனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னால் என்ன?

நான் பெருங்கோபத்தில் கத்தத் தொடங்கினேன். சில சமயங்களில் நீங்கள் பேசும்போது, நீங்கள் எதிரொலி

என்று சொல்லும்படியானதைக் கேட்க நேரிடும் போது அது உங்களைப் பைத்தையமாக்குகிறது.

“எதைப் பற்றி நான் சொல்ல வேண்டும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? இந்த விஷயங்கள் எல்லாம்... உங்களைப் போன்ற ஆண்கள்... எனக்குப் புரியவில்லை.”

விஷயங்கள் எல்லாம் அப்படித்தான்: பெண்களுக்குக் காதலைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டு வந்த எல்லாமும் தவறானவை. எல்லா விதமான விஷயங்களும் அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் எல்லாமே தவறானவை. மேலும் அவர்களுடைய அனுபவங்கள் எல்லாம் கச்சிதமற்றவை. என்றாலும், அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டதை அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அனுபவங்களை அல்ல. அதனால்தான் அவர்கள் தவறான புத்தி கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

“நான் விரும்புகிறேன், அதாவது பெண்களாகிய நாம். ஆண்களைப் பற்றி. அவர்களைப் பற்றி நீங்கள் படிக்கும் விஷயங்கள், மற்றவர்கள் ஆண்களைப் பற்றி நீங்கள் சிறிய பெண்ணாக இருந்த காலத்திலிருந்தே காதில் ஒதி வைத்தது. வேறு எதையும் விட அது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. அது வேறு பிற விஷயங்கள் எல்லாவற்றின் இலக்கும் கூட. பிறகு நான் அறிந்து கொண்டேன் அந்த இடத்தை அடையவே முடியாது என்று. நிஜமாகவே அந்த இடத்தை. அது வேறு எதையும் விட முக்கியமானது அல்ல. அது இல்லாதிருக்கட்டும் என்று நான் விரும்பினேன், எந்த ஒரு விதத்திலும் கூட. நீங்கள் அது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டாம் என்றவாறு. இருப்பினும் எப்போதும் அதை நீங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். எல்லா விஷயங்களின் நிஜமான அர்த்தத்தை புரிந்து கொள்ள ஒரு வேளை நீங்கள் ஒரு தாயாகவோ அல்லது வேசியாகவோ மாற வேண்டி இருக்கலாம்.”

அதே. மிகவும் பிரமாதம். நம் எல்லோருக்குமே ரகசிய விளக்கங்கள் இருக்கின்றன. நீங்கள் உங்கள்

ரகசிய விளக்கத்தினை வெளிப்படுத்தினால் போதும். அவள் இனிமேலும் அந்நியளாக இல்லை.

நாங்கள் இரண்டு பெரிய நாய்களைப் போலவோ அல்லது நதிக்கடவுளர்களைப் போலவோ ஒருவரை ஒருவர் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு கிடக்கிறோம்.

“நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும்” மரியமெரல்லா சொல்கிறாள். “நான் உங்களைக் கண்டு பயப்படுகிறேனாக இருக்கும். ஆனால் எனக்குத் தெரியவில்லை எங்கே மறைந்து கொள்வதென்று. தொடுவானின் மீது எதுவும் இல்லை. நீங்கள் தான் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் தான் கரடி. நீங்கள் தான் குகையும் கூட. அதன் காரணமாகத்தான் இப்போது உங்கள் கைகளுக்குள்ளாக ஒடுங்கி இருக்கிறேன். உங்கள் மீதான பயத்திலிருந்து நீங்கள் என்னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு.”

இருப்பினும் கூட. அது பெண்களுக்கு எளிதாக இருக்கிறது. வாழ்வு அவர்களுக்குள்ளாக வழிந்து செல்கிறது, ஒரு பெரிய நதி, அவர்களுக்குள்ளாக. அந்த விருத்தியாளர்களில் நித்தியப்படுத்துபவர்கள், இயற்கை அவர்களிடத்தில் மிகத் தீர்மானமானதாயும் மர்மமானதாயும் இருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் மிகப்பெரிய தாய்வழிச் சமூகம் இருந்தது. ஜனங்களின் வரலாறு தாவரங்களைப் போல அதிலிருந்து வழிந்தது. பிறகு வந்தது வேலை செய்யாத ஆண் தேனீக்களின் தற்பெருமை. ஒரு புரட்சி: விளைவாய் நமக்குக் கிடைத்தது நாகரிகம். அப்படித்தான் நான் எண்ணுகிறேன், ஆனால் அதை நம்புவதில்லை.

“ஒரு முறை ஒரு பெண்ணுடன் அது சாத்தியமில்லை என்பதைக் கண்டுபிடித்தேன்.” நான் அவளிடம் சொல்கிறேன், “மலை மீதிருந்த ஒரு புல்பரப்பின் மீது, மலை பெரும்மேரு என்று அழைக்கப்பட்டது. தேவதை பியா என பெண் அழைக்கப்பட்டாள். நான் கண்டுகொண்டேன் நிறைய புதர்களுக்கிடையில் இருந்தது அந்த பெரிய புல்பரப்பு. ஒவ்வொரு இலை மீதும் ஒரு வெட்டுக்கிளி தத்திக் கொண்டிருந்தது. தப்பித்தலே இல்லாமல் அந்த வெட்டுக்கிளிகளின் இரைச்சல், மிக உச்சமாக இருந்தது. அப்பொழுது நான் எழுந்துகொண்டுகடைசி கேபிள் கார் புறப்படத் தயாராக இருக்கிறது என்று சொன்னதை அவளால் நிஜமாக புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கால்வினோ

காரணம் அந்த இடத்தை ஒரு கேபிள் கார் மூலமாகத்தான் அடைய முடியும். உயர் அழுத்த மின் கம்பிகளுக்கு மேலாகப் பயணம் செய்யும் பொழுது உங்களுக்கு உள்ளாக ஒரு வெறுமை வந்து விட்டதை உணர்கிறீர்கள். மேலும் அவள் சொன்னாள் “அது நீங்கள் என்னை முத்தமிடுவதைப் போல.” அது ஒரு பெரிய ஆசுவாசமாக இருந்ததை நான் நினைவு கூர்கிறேன். “இந்த மாதிரி விஷயங்களை நீங்கள் என்னிடம் சொல்லக் கூடாது. மரியமரெல்லா சொல்கிறாள்: “இங்கே இனி குகையும் இருக்காது. கரடியும் இருக்காது. எனக்கு மிச்சமாக இருக்கக் கூடியதெல்லாம் எல்லாப் புறத்திலும் பயம் மாத்திரமே.”

“இதைப்பார் மரியமரெல்லா ” நான் அவளிடம் சொல்கிறேன், “நாம் வஸ்துக்களை சிந்தனைகளிலிருந்து

பிரிக்கக் கூடாது. நமது தலைமுறையின் சாபக்கேடு அதுதான் என்று நினைக்கிறேன். நாம் சிந்தித்ததை செயல்படுத்த முடியாமல் இருப்பது. அல்லது நாம் என்ன செய்தோம் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாதிருப்பது. நான் உனக்கொரு உதாரணம் தருகிறேன். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு (நான் என் அடையாள அட்டையில் என் வயதை மாற்றியிருந்தேன். காரணம் எனக்கு வயது போதவில்லை), ஒரு விலைமாதர் விடுதியில் ஒரு பெண்ணிடம் சென்றேன். விலைமாதர் விடுதி எண் 15, கேலன்ரா தெருவில் இருந்தது. மற்றும் “அந்தப் பெண்ணின் பெயர் டெர்னா

“என்னது?”
“டெர்னா அப்போது நம்மிடம் அரசாட்சி இருந்தது. மேலும் அப்போதிருந்த புதுமை எல்லாம் விடுதியில் இருந்த பெண்கள் டெர்னா, அடுவா, ஹாராரர் மற்றும் டெஸ்ஸி என்று அழைக்கப்பட்டதுதான்.”

“டெஸ்ஸியா?”
“டெஸ்ஸி என்றும் கூட என்று எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. இப்போதிருந்து நான் உன்னை டெஸ்ஸி என்று அழைக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாயா?”

“இல்லை”
“சரி மீண்டும் அந்த காலத்திற்கு இந்த டெர்னாவுடன் செல்வோம். நான் மிகவும் இளைவனாக இருந்தேன். அவள் பெரியவளாக முடி அடர்ந்தவளாக இருந்தாள். நான் தப்பி ஓடினேன். நான் எதைச் செலுத்த வேண்டுமோ அதைச் செலுத்திவிட்டு ஓடினேன்: படிகளில் இறங்கும் போது எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பதற்கு அவரவர் அறைகளை விட்டு வெளியே வந்தார்கள் என்ற

எண்ணப் பதிவு எனக்கிருந்தது. ஆனால் அது முக்கியமானதல்ல. விஷயம் என்னவென்றால் நான் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தவுடனே அந்தப் பெண் ஒரு சிந்தனையாக மாறிவிட்டாள், மனம் அளவிலான ஒன்றாக. மேலும் நான் அதன் பிறகு அவளைப் பற்றி பயப்படவில்லை. அவளை விரும்பத் தொடங்கினேன், மிகத் தீவிரமாக.... அதுதான் விஷயம்: நமக்கு சிந்திக்கப்பட்ட விஷயங்கள், விஷயங்களை விட வேறுபட்டவையாக இருக்கின்றன. “சரி” மரியமரெல்லா சொல்கிறாள் “சாத்தியமுள்ள எல்லாவற்றையும் நான் சிந்தித்து வைத்திருக்கிறேன். நான் நூற்றுக்கணக்கான வாழ்க்கைகளை என்

வாழ்ந்து முடிக்கப்பட்டன. நிஜ வாழ்க்கையில் இந்த எந்த ஒரு விஷயமுமே நடப்பதில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஒவ்வொரு முறை விஷயங்களை நான் கற்பனை செய்வதாக கண்டுபிடித்துக் கொள்ளும் பொழுது நான் பயந்து போய் சிந்தனைகளை தடுத்து நிறுத்தப் பார்க்கிறேன். ஏன் எனில் நான் எதையாவது கனவாகக் கண்டால், அது எப்போதும் நடக்காது.”

மரியமரெல்லா ஒரு நல்ல பெண். நல்ல பெண் என்று நான் சொல்லும் போது நான் சொல்லும் கடினமான விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்கிறாள், உடனே அவற்றை எளிமையாக்கி விடுகிறாள் என்ற அர்த்தத்தில்.

நான் அவளுக்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் நான் முத்தமிட்டால் நான் அவளைப்பற்றிய சிந்தனையை முத்தமிடுவதாக நான் நினைப்பேன். அவளும் என்னுடைய சிந்தனையின் மூலமாக முத்தமிடப்படுவதாக நினைக்கலாம், எனவே நான் அதுபற்றி ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறேன்.

“நமது தலைமுறையானது விஷயங்களை அவற்றின் அளவிலேயே மீட்டெடுக்க வேண்டும் மரியமரெல்லா,” நான் சொல்கிறேன், “ஒரே சமயத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டும்

சிந்தனையின் வாயிலாக செயல்களைச் செய்து கொண்டும் வாழ்ந்து விட்டேன். கல்யாணம் செய்து கொள்வது பற்றி, சிந்தனை செய்வது பற்றி, குழந்தைகள் பெற்றுக் கொள்வது பற்றி, கர்ப்பம் கலைத்துக் கொள்வது பற்றி, பணம் படைத்த ஒருவரைத் திருமணம் செய்வது கொள்வது பற்றி, மிகவும் ஏழையான ஒருவரைத் திருமணம் செய்து கொள்வது பற்றி, சமூகத்தின் உயர்த்து பெண்ணாக இருப்பது பற்றி, ஒரு இலைமாதாக ஆவது பற்றி, ஒரு நடனக்காரியாக, ஒரு கன்னிகாஸ்திரீயாக, வறுத்த செஸன்ட் கொட்டைகள் விற்பவளாக, ஒரு நட்சத்திரமாக, ஒரு எம்.பியாக, ஒரு ஆம்புலன்ஸ் டிரைவராக, ஒரு விளையாட்டு வீராங்கனையாக ஆவது பற்றி, நூற்றுக்கணக்கான வாழ்வுகள் அதன் துல்லிய விபரங்களுடன் அவை எல்லாம் சுபமாக

செயல்களைச் செய்து கொண்டும் இரு. பொருள்களின் ஊடாகச் சிந்தனை செய்யாமல் விஷயங்களைச் செய்யாதே. நாம் சிந்திக்கும் விஷயங்களுக்கும் நிஜமான விஷயங்களுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டினை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டும். அதற்கப்புறம் நாம் மகிழ்ச்சியாக இருப்போம்.

“ஏன் இது இப்படி இருக்கிறது?” அவள் கேட்கிறாள். “ஆனால் எல்லோருக்கும் இது இப்படி இல்லை. நான் அவளிடம் சொல்கிறேன், “நான் சிறு பையனாக இருந்த போது ஒரு பெரிய வீட்டில் வசித்தேன். கடல் மீது பறந்து போவது போன்ற உயரமான மாடிக் கைப்பிடிச் சுவர்களுடன், நான் தனிமைப்பட்ட குழந்தையாக இருந்தேன். மேலும் எனக்கு எல்லாமுமே ஒரு விநோதமான குறியீடாக இருந்தது. அடிக்கடி என் குஞ்சுகளிலிருந்து தொங்கிக்

கொண்டிருந்த பேரிச்சைகளின் இடைவெளிகள், கள்ளிகளின் திருகல்மருகலான கைகள், பாதைகளின் மீதிருந்த ஜல்லிகளின் விநோதமான அமைப்புகள். பிறகு வளர்ந்தவர்கள் இருந்தார்கள். பொருள்களை, நிஜமான பொருள்களைக் கையாள்வதுதான் அவர்களுடைய வேலையாக இருந்தது. நான் செய்ய வேண்டி இருந்ததெல்லாம் புதிய குறியீடுகளையும், புதிய அர்த்தங்களை யும் கண்டுபிடிப்பது. இந்த மாதிரி என் வாழ்க்கை முழுவதற்கும் இருந்து விட்டேன், நான் இன்னும் அர்த்தங்களின் ஒரு கோட்டையில் வாழ்கிறேன். பொருள்களில் அல்ல. இன்னமும் நான் மற்றவர்களின் மீது, வளர்ந்தவர்கள் மீது, சார்ந்திருக்கிறேன். அவர்கள்தான் பொருள்களைக் கையாள்கின்றனர். ஆனால் குழந்தையாயிருந்த காலத்திலிருந்தே லேத்துகளில் வேலை செய்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். அது பொருள்களைச் செய்யும் ஒரு கருவி. அது உருவாக்கும் பொருள்களைத் தவிர அதற்கு வேறு எதுவும் அர்த்தமிருக்க முடியாது. நான் ஒருயந்திரத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அதை ஒரு மாயாஜாலக் கோட்டையாகவே பார்க்கிறேன். அதற்குள் அதன் பல்சக்கரங்களுடன் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் சிறிய மனிதர்களைக் கற்பனை செய்கிறேன். கடவுளுக்குத்தான் தெரியும் ஒரு லேத் என்பது என்னவென்று. உனக்கு ஒரு லேத் என்றால் என்னவென்று தெரியுமா, மரியமரெல்லா?

“ஒரு லேத், எனக்கு உறுதியாகத் தெரியவில்லை, இப்பொழுது அவள் சொல்கிறாள்.

“லேத்துகள் நிஜமாகவே முக்கியமானவையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு ரைஃபிளை இயக்குவதற்குச் சொல்லித் தருவதை விட, எல்லோருக்கும் அவர்கள் லேத்தை இயக்குவதற்குக் கற்றுத் தர வேண்டும், ஒரு ரைஃபின்

என்பதும் குறியீட்டால் ஆன வேறு ஒரு பொருள்தான், அதில் நிஜமான பயன் ஏதும் இல்லை.”

“எனக்கு லேத்துகளில் ஈடுபாடு கிடையாது”

“பார் அது உனக்கு எளிமையாக இருக்கும். உன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு உனக்கு உன்னுடைய தையல்கள் மெஷின்கள் இருக்கின்றன. உன்னுடைய ஊசிகள், இப்படிப் பல, காஸ் வளையங்கள், டைப்ரைட்டர்கள் கூட. நீ தப்பிப்பதற்கான புராணிகங்கள் சில மட்டுமே உனக்கு உள்ளன. சகலமும் எனக்கு ஒரு குறியீடாக இருக்கிறது. மிகவும் உறுதியாக இருப்பதெல்லாம் நாம் பொருள்களை வென்று மீட்டெடுக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே.”

நான் அவளை மிக மென்மையாக வருடுகிறேன்.

“அப்படியானால் நான் ஒரு பொருளா?” அவள் கேட்கிறாள்.

“ஆங்” என்கிறேன் நான்.

அவளுடைய கையிருக்குக்கு மேலாக, தோள் மீது ஒரு குழியைக் கண்டு பிடிக்கிறேன். அதன் பின்னால் எலும்பில்லாத மிருதுவான பகுதி, கன்னக் குழிகளில் இருப்பதைப் போல இருக்கிறது. என் உதடுகள் அக் குழியின் மீது இருக்கும்படியாகப் பேசுகிறேன்.

“கன்னத்தைப் போன்ற தோள்கள்”, நான் சொல்கிறேன், அது புரிந்து கொள்ள முடிவதாக இல்லை.

“என்ன?”, அவள் வினவுகிறாள், ஆனால் நான் அவளிடம் சொல்வது என்னவென்று சற்றும் கவலைப்படாதிருக்கிறாள்.

“ஜென் மாதிரி ரேஸ்” நான் சொல்கிறேன், இன்னும் அந்தக் குழியில் இருந்தபடி, நான் செய்வது என்னவென்று அவளுக்குப் புரியவில்லை, ஆனால் அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது, சிரிக்கிறாள். அவள் ஒரு நல்ல பெண்.

“கடல் போன்ற வருகை” நான் சொல்கிறேன், அவளுடைய தோள் குழியிலிருந்து என் வாயை எடுத்துவிட்டு என் காதை அதில் வைத்து எதிரொலியைக்

கேட்கிறேன். நான் கேட்க முடிவதெல்லாம் அவளுடைய மூச்சும், தூரத்தில் புதைந்து போய் இருக்கும் அவளது இதயத்தின் ஒலியும் தான்.

“ரயிலைப் போன்ற இதயம்”, நான் சொல்கிறேன்.

மிகச் சரியாக. இப்போது என் மனதில் இருக்கும் மரியமரெல்லா அல்ல இவள், கூடவே ஒரு நிஜ மரியமரெல்லா: அவள்தான் மரியமரெல்லா. நாங்கள் இப்போது செய்து கொண்டிருப்பது கொஞ்சம் மனதளவிலானதும் கொஞ்சம் நிஜமானதும் அல்ல: கூரைகளுக்கு மேலான பறத்தல், என்னுடைய கிராமத்தில் இருக்கும் வீட்டின் ஜன்னல் அருகாமையிலான தென்னை மரங்கள் காற்றில் அசைவது போல் இந்த வீடு உயரத்தில் அசைகிறது. ஒரு பெரிய காற்று எங்கள் மேல் மாடியைத் தூக்கிக் கொண்டு வரிசையான சிவப்பு ஓடுகளுக்கும் வானத்திற்கும் அப்பால் எடுத்துச் செல்கிறது.

என் கிராமத்தினருகில் இருக்கும் கடற்கரையில், கடல் என்னைக் கவனித்து விட்டு ஒரு பெரிய நாயைப் போல என்னை வரவேற்கிறது. கடல் - அந்த பிரம்மாண்டமான நண்பன். சிறிய வெள்ளைக் கைகளுடன், அது கடற்கரைக் கூழாங்கல் பரப்பினைச் சிராய்த்து விடுகிறது - ஒரே சமயத்தில் அது கழிமுகத்தின் சுழல் மதில்களின் மீது வீசிச் செல்கிறது, தனது வெள்ளை வயிற்றைப் பின்னுக்கிழுத்து. மலைகளின் மீது தாவுகிறது. இதோ இங்கே வருகிறது பின்வாங்கும் நீரோட்டத் தேக்கத்தின் வெள்ளைப் பாதம் கொண்ட ஒரு பிரம்மாண்ட நாயைப் போல. வெட்டுக்கிளிகள் மௌனமாகிவிடுகின்றன. எல்லாத் தாழ்நிலங்களும் வெள்ளத்தால் நிறைந்து விடுகின்றன. வயல்களும் திராட்சைத் தோட்டங்களும், ஒரே ஒரு விவசாயி முள் மண்வெட்டியை எடுத்து உரக்கக் கத்தும் வரை. கடல் மறைகிறது. நிலத்தினால் குடிக்கப்பட்டது போல. விடை பெறுகிறேன். கடலே.

வெளியே சென்று, நானும் மரியமரெல்லாவும் படிக்குக் கீழே எவ்வளவு வேகமாக முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓடத் தொடங்குகிறோம். வீட்டுச் சொந்தக்காரி தடுக்கப்பட்ட கதவின் வழியாகத் தோன்றி, எங்கள் கண்களுக்காகப் பார்த்து எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ள முயல்வதற்கு முன்.

இந்தக் கதை (Love far from Home) இடாலோ கால்வினோவின் மறைவுக்குப் பிறகு அவருடைய மனைவி எஸ்தர் கால்வினோ அவருடைய கையெழுத்துப் பிரதிகளில் இருந்து தொகுத்து வெளியிட்ட **Numbers in the Dark** (1999) Vintage Edition New York நூலில் இருந்து தேர்வு செய்யப்பட்டது. இதாவிய மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழியெயர்த்தவர் Tim parks.

பெண் எழுத்தாளர் சந்திப்பு

2000

ஏ.எம். கான்

தர்மபுரி வாசகர் அரங்கும், பரமவீர பாணாசிங் வித்யா அகாதெமியும் இணைந்து பெண் எழுத்தாளர் சந்திப்பு-2000 என்ற கருத்தரங்கினை நவம்பர் 18 மற்றும் 19 ஆகிய இரு தினங்களில் பரமவீர பாணாசிங் பள்ளியில் நடத்தின. திலகவதியால் தொடங்கி வைக்கப்பட்ட கருத்தரங்கம் புனைகதை, கவிதை என இரு பிரிவுவாக நடத்தப்பட்டது. முதல் நாள் நிகழ்வாக இரு அமர்வுகளாக புனைகதை பற்றிய கட்டுரை வாசிப்புகள் நடந்தன. காலையில் நடந்த அமர்விற்கு திருமதி. வச்சலா நெறியாளராக இருந்தார். அரங்க. மல்லிகா, பாமாவின் நாவல்களில் அதிகார கட்டுரைப்பு என்கிற தலைப்பிலும், சூத்தரதாரி குடும்பம் என்ற அமைப்பின் மீதான விமர்சனம் என்கிற தலைப்பிலும் கட்டுரைகளை வாசித்தனர்.

அரங்க. மல்லிகாவின் கட்டுரை பெரிதும் ஃபூக்கோவின் அதிகாரம் பற்றிய கோட்பாட்டினை மையப்படுத்தியே அமைந்திருந்தது. பெண்களின் மீதான குறிப்பாக தலித் பெண்களின் மீதான பாலியல் வன்முறை, சமூக ரீதியாக ஒடுக்கப்படுதல் போன்றவற்றின் பின்புலத்தை விரிவாக அணுகியிருந்தார். ஆனால் பாமாவின் நாவல்களில் இது எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது பற்றி அதிகம் ஏதும் கூறவில்லை. கிருத்திகா மற்றும் அம்பையின் பார்த்திரங்கன் எந்த வகையில் சிவகாபி மற்றும் பாமாவின் பார்த்திரங்கனில் இருந்து வேறுபடுகின்றன என்பதை சூத்தரதாரியின் கட்டுரை சுட்டிக்காட்டியது.

பிற்பகல் அமர்விற்கு திரு. அழகிய சிங்கர் நெறியாளராக இருந்து நடத்திச் சென்றார். இந்த அமர்வில் பெருமான் முருகன் பாமாவின் நாவல்களை பற்றி விரிவானதொரு கட்டுரையை வாசித்தார். கட்டுரைக்கு அடிப்படையாக பாமாவின் கருக்கு மற்றும் சங்கதி ஆகிய இரு நாவல்களை எடுத்துக் கொண்டார். கருக்கு சுயசரிதை பாணியிலும் சங்கதி தலித் பெண்களின் மனப்பதிவாகவும் உள்ளதாகக் குறிப்பிட்ட அவர், கருக்கு பெரிதும் கதை சொல்லியின் சுயசரிதமாக வாய்மொழி மரபு மற்றும் எழுத்து மரபு ஆகிய இரண்டின் இணைவாக இருக்கிறது என்றும், கருக்கு நாவலில் கதை சொல்லி பேட்டி கொடுப்பவராகவும், சங்கதியில் பேட்டி எடுப்பவராகவும் இருப்பதையும், சங்கதியின் பின்பகுலியில் கிறித்துவ மதப்பிரச்சனியாக கதை சொல்லி மாறுவதை மதமெய்யுத்தினர் நாவலில் கிறித்துவ தலித்துக்கள், பிற்து தலித்துக்கள் என இரு பிரிவாக தலித்துக்களை பாசுபடுத்தியிருப்பது சரியல்ல என்றும் தலித்துக்கள் மதமற்றவர்களாகவே பார்க்கப்படுதல் வேண்டும் என்றும், இரு நாவல்களிலும் அதிகமாக கிறித்துவ மதம் சார்ந்த பார்வை உள்ளது என்றும் பெண்களின் பாலுணர்வுப் பிரச்சனைகள் பற்றி ஏதும் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை - பெண் உணர்வுரீதியாக இதில் ஈடுபடுவதில்லை - ஒடுக்குமுறைக்கு எவ்விதமான எதிர்ப்பும் காட்டுவதில்லை என்றும் கூறினார். எனினும் 90களில் தலித் இலக்கியம் விச்சாக வெளிப்பட்ட காலத்தில் வந்த நாவல்களில் முன்னுதாரணம் காட்டுபடியாக இவ்விரு நாவல்களும் அமைந்தது சிறப்பான ஒன்று என்று கூறினார்.

இதற்கு பதில் அளித்துப் பேசிய பாமா, இரு நால்களும் தமது அனுபவங்களின் பதிவே என்றும், பெண் தலித்துக்களுக்கு மனரீதியாக, உளரீதியாக, சமூகரீதியாக பிற பிரச்சனைகள் மிக அதிகமாக இரட்டை வேலைத்தன்மை - வீடு - வெளி இருப்பதால் பாலியல் பிரச்சனைகள் பற்றி எண்ணவே நேரமில்லாமல் இருக்கிறது என்று கூறினார். பாலியல் புனிதத்தன்மை கொண்டது என்பதும் அது பற்றி வெளிப்படுத்திக் கொள்வது பற்றி அவர்களின் மனத்தடையும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது என்றும் விளக்கினார். மேலும் கிறித்துவமத ரீதியான பார்வைக்குத் தமது வளர்ப்புப் பின்னணியும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்றார்.

குடும்பம் என்ற அமைப்பின் மீதான விமர்சனம் என்ற தலைப்பில் கட்டுரை வாசிக்கவிருந்த அமர்ந்தா, அதற்குப் பதிலாக தன் கருத்துக்களைப் பார்வையாளர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவதாக கூறிப் பேசினார். திலகவதியின் படைப்புலகம்-ஒரு வாசகியின் அணுகல் என்ற தலைப்பில் கீதாஞ்சலி பிரியதர்ஷினி வாசித்த கட்டுரையும், ஆனந்தாயி - குடும்ப உறவுகளில் பெண் நிலை என்ற தலைப்பில் பிரேமலதா வாசித்த கட்டுரையும் மேலோட்டமான தகவல்களையே கொண்டிருந்தன. அன்றிரவு திரைப்பட இயக்குநர் அருண்மொழியின் இரு பெண் எழுத்தாளர்கள் பற்றிய குறும்படங்கள் திரையிடப்பட்டன. அவிகள் பற்றிய ஒரு இத்தாலியப் பெண் இயக்குநரின் படமும் திரையிடப்பட்டது.

அடுத்தநாள் காலை அமர்வு லேசான மழைச்சாரலுடன் தொடங்கியது. இந்த அமர்வினை கலாப்பிரியா நெறிப்படுத்தினார். பெண் படைப்பாளிகளின் கவிதைகளில் பெண் மொழி என்ற தலைப்பில் பா. வெங்கடேசன் தனது நீண்ட கட்டுரையை வாசித்தார். தலைப்பிற்கு ஏற்ப கவிதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்த அவரின் கட்டுரை பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. அவர் தேர்வு செய்திருந்த பெங்களூர் மாஸ்தியின் கவிதை ஒன்றில் கால் கொலுசு எங்ஙனம் பெண் சுதந்திரத்திற்கான தடையின் குறியீடாக அமைகிறது என்றும் தொலைந்து போன கொலுசு கலாச்சாரச் சமை நீங்கிய அமைதியை அப்பெண்ணுக்கு அப்படி வழங்குகிறது என்பது பற்றியும் குறிப்பிட்டார். கனிமொழியின் அக்கினிப்பிரவேசம் கவிதை பெண்ணின் கற்பு, சமூக ஒழுக்கம் சுற்றிக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது பற்றியும், பெருந்தேவியின் கவிதை ஒன்றில் ஆதாம் - ஏவாள் - கனி, ஈசன் - உமாமேஹல்வரி - நடனம் - இரண்டிலும் பெண் தேற்றுப் போவதையும் ஆணின் ஆதிக்கத்தன்மையின் குறியீடாக ஈடன் தோட்டமும், ஈசனின் உடம்பும் செயல்படுவதையும் விவரித்தார். பெண்கள் அணியும் வண்ணங்கள் (குங்குமம், மஞ்சள் மற்றும் பிற எவ்வாறு சமூக ஆதிக்கக் குறியீடாக செயல்படுகின்றன என்பது பற்றியும் வண்ணங்கள் அணிவதன் மூலம் ஆணின் இருப்பினை எப்போதும் பெண் உணர்கிறாள் என்றும் கூறிய அவருடைய கருத்துக்களுக்கு சிறந்த வரவேற்பிருந்தது இருபாலரிடமும்.

கட்டுரை வாசிப்புக்குப் பின் நடந்த விவாதத்தில் பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகள் பெறும் புலம்பல்கள் என்று குறிப்பிட்ட கைலாஷ் சிவனின் கருத்துக்கும், அதை ஆமோதித்த விசுராமதித்யனின் கருத்துக்கும் பெண் படைப்பாளிகளிடமிருந்து பலத்த ஆட்சேபணைகள் கிளம்பின. சுதந்திரத்தின் வெளிப்பாடாக கவிதை என்ற தலைப்பில் சிபிசு

செல்வனார் கட்டுரைகள் வாசித்தனர். பிற்பகல் அமர்விற்கு விசுராமதித்யன் நெறியாளராக இருந்தார். க. மோகன ரங்கன் கவிதை சொல்லியின் பாலியல் அடையாளம் என்ற தலைப்பிலும் ஆ. வெண்ணிலா தன் கட்டுரையில் அக நிலை, புற நிலைகள் எவ்வாறு பெண்களின் படைப்புக்களைப் பாதிக்கின்றன என்பது பற்றியும் - பெண் வாழ்வின் தனிமை கலந்த தத்தளிப்பை கனிமொழியின் கவிதைகள் எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றன என்றும் கூறினார்.

பெண் படைப்பாளிகளுக்கு இருக்கும் அடையாளச் சிக்கல்களைக் களைய வேண்டுமெனில் பெண் படைப்பாளிகள் அவர்களுக்கான தனிமொழியினை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்திக் கூறினார் வெண்ணிலா. அவர் கட்டுரையின் தலைப்பு பற்றியே கேள்விகள் எழுந்தன. இந்த அமர்வு பெரிதும் பார்வையாளர்களின் பங்களிப்பினைப் பெற்றது. இந்த அமர்வுக்கு நெறியாளராக இருந்த விசுராமதித்யன் பார்வையாளராக சில கருத்துக்களை கூற விரும்புவதாகச் சொல்லி ஆண்டாள், காரைக்கால் அம்மையாருக்குப் பிறகு வந்த பெண் கவிஞர்களின் எந்தக் கவிதைகளும் தன்னை ஈர்க்கவில்லை என்றும், அவ்விருவரின் கவிதைகளில் உள்ள அழகும் பார்வையும் தற்போதைய பெண் கவிஞர்களிடம் இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டார். இதற்கு பார்வையாளர்களிடமிருந்தும், பெண் படைப்பாளிகளிடமிருந்தும் மிக பலத்த எதிர்ப்பு உண்டாயிற்று. அவ்விரு பெண் கவிஞர்கள் வாழ்ந்த காலத்தின் சமூகவியல் - மனோவியல் காரணிகள் இன்று எழுதும் பெண் கவிஞர்களிடத்தில் இயங்குவதில்லை என்பதைப் பார்க்கத் தவறிய விசுராமதித்யன் தன் வாத்ததை மெய்பிக்கவே முயன்றார். தொடர்ந்த விவாதத்தில் கிட்டத்தட்ட தன்னை ஒரு பெண் கவிஞர்களின் எதிர்ப்பாளராகவே வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். இரு தின அமர்வுகளிலும் இவங்கைப் பெண் படைப்பாளிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னவர் க. மோகனரங்கன் மட்டுமே.

முற்பகல் அமர்வின் முடிவிலும், பிற்பகல் அமர்வின் முடிவிலும் லயோலா கல்லூரியின் பண்பாடு மற்றும் மக்கள் தொடர்புக்கதைச் சேர்ந்த உமா-ராஜேஸ்வரி ஆகிய இருவரும் ஒற்றைத் தலை பக்கவாத்தியமாகக் கொண்டு துவில் வாசித்தவர்பு ஒரு அண் சகுதி சுத்தமக, மணம் ரமிக்மும்படி பாடினார்கள், அவர்களின் குரல் வளமும், பாடல்களின் கருத்தும் பார்வையாளர்களின் தீவிர கவனத்தை ஈர்த்தன. குறிப்பாக அம்மாவாக்குமகன் எழுதும் கடிதம் என்ற பாடல் பலத்த கைதட்டல்களைப் பெற்றது அவர்களின் நாட்டுப்புறப் பாடல்களுடன் இரு தின கருத்தரங்கின் நிறைவுற்றது.

கட்டுரை வாசிப்புக்கும், விவாதங்களுக்கும் பொதுவாக ஆழ்ந்த தளத்தில் நடை நெறவில்லையென்றாலும் கூட, கலந்து கொண்ட பெண் எழுத்தாளர்களின் உற்சாகமும் ஈடுபாடும் குறிப்பிடத்தகுந்தவையாக இருந்தன. தங்களுடைய சமூக, இலக்கிய அடையாளங்களைக் காணக்கிடைத்த மையப்படுத்தப்பட்ட ஒரு வாய்ப்பாக இந்த சந்திப்பு முதன் முறையாக நடந்தது பற்றிய திருப்பி அவர்களிடம் தென்பட்டது. பெண் படைப்பாளிகளுடைய எழுத்துக்கள் பற்றிய சமூகவியல் விவாதங்கள் நடைபெற்ற அளவுக்கு அழகியல் விவாதங்கள் நடைபெறாதது ஒரு குறையாகவே பலருக்குப் பட்டது.

“**ம** ஹாத்மாவான தனஞ்சயனுக்கும் கர்ணனுக்கும் நடந்த இவ்விதமான மஹாயுத்தத்தை எவன் படிப்பனோ, எவன் நாள்தோறும் கேட்பனோ அவன் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட யாகத்துக்குரிய பலனை அடைவான். ஷாட்குண்யங்களால் நிறைந்தவரும் சாஸ்வதமாக இருப்பவரும் வாயுவினாலும் சந்திரனாலும் சூரியனாலும் வகிக்கப்படுவருமான விஷ்ணுவே யாக ரூபமாக இருக்கிறார். ஆதலால், அஸுரையை இல்லாதவனாக இதனைப் படிப்பவனும் கேட்பவனுமான மனிதன் எல்லா உலகங்களையும் ஜயிப்பான். ஸுகியும் ஆவான்”

- திரிசரபுரம் ஸென்ட் ஜோஸப் காலேஜ் ரிடயர்ட் ஸம்ஸ்கிருத தலைமைப் பண்டிதர் மஹா வித்வான், ஸாரஸ்வதஸாரஜ்ஞர், க வி சி க ராம ணி மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீ உ.வே. T.V. ஸ்ரீ நிவாலாசாரியர் அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப் பெற்று, கும்பகோணம் காலேஜ் ரிடயர்ட் தமிழ்த் தலைமைப் பண்டிதர் மணலூர் - வீரவல்லி இராமானுஜாசாரியரால் பதிப்பிக்கப் பெற்ற ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தின் கர்ணபர்வம் மேற்கண்டவாறு முடிவுறுகிறது. கர்ண பர்வத்தைப் படித்தாலே யாகத்துக்குரிய பலன் கிடைத்துவிடும் என்றால் முழு பாரதத்தையும் படித்து முடித்தால் எவ்வளவு பெரும் பலன்கள் கிடைக்கும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால் பாரதம் முழுவதையும் படித்து முடிப்பது நம்மால் இயலாத காரியம். காரணம் - பாரதம் எழுதப்பட்ட மூல மொழி நமக்குத் தெரியாது. மேலும், 1923இல் தமிழ் வசனத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பதிப்பிக்கப்பெற்ற பதினெட்டு வாலயங்கள் நம்மிடம் இல்லை. தமிழகத்திலேயே ஒன்றிரண்டு பேரிடம் மட்டுமே அப்பிரதிகள் உள்ளன. ஆகவே, இந்தக் குறையைத் தீர்ப்பதற்காக 'போர்ஹெஸ் ராமகிருஷ்ணன் மிகுந்த சிரமம் எடுத்து எழுதியிருப்பதுதான் உபபாண்டவம், இதை தமிழ்ச் சிறுபத்திரிகை புத்திஜீவிகள் படித்து விஷ்ணுவின் அனுக்ரஹத்தைப் பெற்ற சந்தோஷத்தில் குதித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது மட்டுமல்லாமல், விஷ்ணுபுரத்தாரின் அனுக்ரஹமும் கிடைத்திருக்கலாம்!

ஆனால், என்னால் இந்த உற்சாகக் குதியாட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. நண்பர்களிடம் காரணங்களை விளக்கிச் சொன்னேன். 'நீ பேசுவது அரசியல். ஆனால் உபபாண்டவமோ ஒரு இலக்கியப் பிரதி. இலக்கியத்தில் அரசியல் பேசுவது தப்பு' என்றார்கள் - ஆனால் பிரச்சினை என்னவென்றால், எந்தப் பிரதியுமே அரசியலிலிருந்து விடுபட்ட - அரசியலைத் தாண்டிய (transcend) - தூய்மையான - தனித்த இலக்கியமாக இருக்க முடியாது என்பதுதான். அதிலும் உபபாண்டவம் இன்று மத்தியதர

வர்க்கத்தில் - பொதுப் புத்தியில் - எவ்விதமான கருத்தாக்கங்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கின்றனவோ அத்தகைய கருத்தாக்கங்களையே முன்னிலைப்படுத்துகின்றது. (உ-ம்: ராணுவ ஆட்சி குறித்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் நிலைப்பாடு)

எப்படியென்று உபபாண்டவத்திலிருந்து சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். ஏகலைவன் கதை நம் எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒரு கதை. இதை போர்ஹெஸ் ராமகிருஷ்ணன் அர்த்தப்படுத்தும் விதம் இப்படி:

வேடனான ஏகலைவன் ஓசையைத் தனது இலக்காகக் கொண்டு பயிற்சி செய்கிறான். அரச

மரத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் இலைகள் காற்றில் அலைவுறும் சப்தத்தை அறுக்க முற்படும் போது நாய் ஒன்றின் குரைப்பொலி கேட்டு அஸ்திரத்தை நாயின் மீது விட*, நாயோ அவன் பின் பக்கத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறது. அவன் அவமானமுறுகிறான். நாயின் மோப்பம் அஸ்திரம் விடுபவனின் விரல் நகரும் உரசலைக் கூட அறிந்து விடுகிறது.

ஒரு நாளில் அந்த நாய் துரோணரின் சீடர்கள் அஸ்திரப் பயிற்சி எடுக்கும் வனவெளியின் பக்கம் சப்தமிட்ட போது அர்ச்சுனன் அஸ்திரமொன்று அதன் செவியை ரணப்படுத்திச் சென்றது. நாய் வேதனையில் கத்தி தாவியதை மறைவினின்று ஏகலைவன் கண்டான். நாயை அதன் ஓட்டத்தைத் தன்னை விடவும் துல்லியமாக அறிபவனைக் கண்டான். நாயை அதன் ஓட்டம், குரல், தலையசைவு, வாய்முடும் முன்பு நிறுத்திவிடக் கூடிய அஸ்திரப் பயிற்சியே தனது வில்திறத்தின் சாட்சியென அவன் பயின்று கொண்டேயிருந்தான்.

துரோணரின் சீடர்கள் பின்னொரு நாளில் வேட்டையாட அலைந்த போது நாய் அவர்களைக் குரைத்து விரட்டியது. வில்லாளியான அர்ச்சுனன் தனது பாணத்தினை எடுப்பதற்குள் அது அலைகளுக்குள்

* இந்த இடத்தில் 'அஸ்திரத்தை நாயின் மீது ஏவ' என்பதுதான் சரியான பிரயோகம், அது ராமகிருஷ்ணனுக்குத் தெரியவில்லை. 'அம்பு வட்டான்' என்ற அளவில்தான் இருக்கிறது அவருடைய மொழி.

பதுங்கியிருந்தது. பின் அதன் குரைப்பொலி எழுந்து பாதியிலே அறுபட்டது. அவர்கள் குரல் வந்த திசை நோக்கிப் பாய்ந்தபோது அந்த நாயின் தலை, திறந்த வாய், குரல் என ஒன்பது அஸ்திரங்கள் ஒரே நேரத்தில் பாய்ந்திருந்தன. மீளாத வேதனையில் அதன் கண்கள் சொருகிக் கொண்டிருந்தன. அர்ச்சுனன் அதன் முகத்தருகே குனிந்து பார்த்தான்.

நாயின் குரலை அறுத்து விடக் கூடிய வில்லாளன் எவன் என அறிய தேடிய போது அந்த வனவாசியைக் கண்டான். அவனிடம் மிக சாதாரணமான வில்லும், அம்புகளுமே இருந்தன. அவன் அலட்சிய பாவத்தோடு வனத்தினுள் நடந்து மறைந்தான். அவமானமும், செயலற்ற தன்மையும் கூடின விஜயன் தன் குருவைத் தேடி ஓடினான்.

துரோணரின் சீடர்கள் வருவதற்குள் அந்நாயினைக் கண்ட வனவாசியொருவன் மிகுந்த கோபமுற்றவனாக ஏகலைவனிடம் வந்து நின்று சொன்னான்.

“உன் வில் வித்தையின் கர்வம் முடிவுக்கு வந்து விட்டது. நாய் அதன் குரலாலே நாய் என அறியப்படுகிறது. நீ அதன் குரலை அறுத்துவிட்டாய். இனி உன் வித்தையின் சூட்சுமம் எதுவோ அது உன்னிடமிருந்து துண்டிக்கப்பட்டுவிடும். நீயும் குரலற்ற நாயைப் போல தான் அலைவாய்” என்றவனாகக் கடந்து போனான்.

துரோணர் அந்த வனவாசி எங்கே சென்றான் எனக் கேட்டறிந்து அவனைக் காணச் சென்றார்.

வனவாசி தனது அம்புகளை திட்டிக்கொண்டேயிருந்தான். துரோணர் அவனது வில்திறத்தை வியந்து பேசினார். பின்பு அவனது கட்டை விரலைக் காணிக்கையாக கொண்டபோது அவன் தன்னிடமிருந்து வதைபட்ட நாயின் நினைவு பொங்கியது. அவன் செய்வதறியாது நின்றான். அந்த நாய் என்ன செய்தது? அவனை எந்த விதத்திலும் அது தீண்டவில்லையே. நாயின் மோப்பமும், துரலும் அதன் இயல்பு. அது தானே நாயென்ற உருவில் நடமாடுகிறது. தான் அதன் மீது தன் வில் திறத்தினைப் பரிசோதிக்க எது தன்னைத் துண்டியது?...

குரலற்ற நாயின் வேதனையும், தனது தவறின் மீதான குற்ற உணர்வும்கொண்ட அந்த வேடுவன் நிம்மதியற்றவனானான்.” (பக்கம் - 119,120)

“... அவனைக் கட்டை விரலை துண்டித்துத் தரச் சொன்னார். ஏகலைவனும் துண்டித்துத் தந்தான். அவர்கள் போய்விட்ட பின்பு அந்த நாய் அதே இடத்தில் சுற்றியலைந்தது. ஏகலைவனுக்குப் புரிந்து விட்டது அது தன் தவறென

“அறுபட்ட கட்டை விரலினை அர்ச்சுனன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றான். யாரும் தனியிடத்தில் அதனை வானில் வீசி தன் அம்பினால் அடித்தான். அந்த விரல் அம்பில் தப்பி ஒரு எரிகல் போல பறந்து எங்கோ வீழ்ந்தது. பின் அந்த விரலின் இடம் அறியவேயில்லை.” (பக்கம்: 153)

அர்ச்சுனனின் கொண்டாட்டத்தோடு நூலாசிரியரும் இணைந்து ஆடுவது மேற்கண்ட சொற்களினூடே கவனிக்கத் தக்கது.

கீழ்ச் சாதிக்காரன் ஒருவன் வில் வித்தையை அறிந்து கொண்டு விட்டான் என்பதால் அவனது விரல் துண்டிக்கப்பட்டது. இதுதான் ஏகலைவன் கதை. துண்டித்தது மேல் சாதிக்காரர்கள். இதுதான் இந்துமதம்; மனு தர்மம். இதுதான் அரசநீதி. இதை உள்ளது உள்ளபடி எழுதியிருக்கிறான் வியாசன். ஆனால் இத்தனை நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு - சாதியம் குறித்த விழிப்புணர்வு ஏற்பட்ட பிறகு - ஜனநாயகம், சமூக நீதி, விடுதலை போன்ற கோட்பாடுகளின் வருகைக்குப் பிறகு - ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் அந்த மனு தர்மத்துக்கு ஆதரவாக எழுதுகிறார். சாதிய ஒடுக்குமுறையின் அப்பட்டமான வெளிப்பாடான ஏகலைவனின் விரல் துண்டிக்கப்பட்ட சம்பவத்துக்கு வேறொர் விளக்கம் கொடுக்கிறார். தனது குரலாலே அறியப்படும் நாயின் குரலை அறுத்து விட்டான் ஏகலைவன். அதனாலேயே வில்வித்தையின் சூட்சுமமாக இருக்கக் கூடியது எதுவோ அது அவனிடமிருந்து அறுக்கப்பட்டது. கீழ் சாதிக்காரனுக்கு மேல் சாதிக்காரன் கொடுத்த கொடுமையான தண்டனையை மறைத்து விட்டு - கீழ்ச் சாதிக்காரன் நாயின் குரலை அறுத்தான். அதனால் விரலை இழந்தான் - குரலுக்கும் விரலுக்கும் சரியாய்ப் போயிற்று என்று இலக்கியம் பண்ணுவது அயோக்கியத்தனம் இல்லையா? கயவாளித்தனம் இல்லையா?

இலக்கிய விமர்சனத்தில் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துவது எனக்கு வருத்தத்தையே அளிக்கிறது. என்றாலும், மனு தர்மத்தை ஆதரித்து இந்த நூற்றாண்டில் இலக்கியம் பண்ணுவதை வேறு எந்த வார்த்தைகளில் வர்ணிப்பதென்று தெரியவில்லை. மேலும், இவ்வளவு கொடுமையான ஃபாசிசத்தை நியாயப்படுத்தும் இந்த நூலை இலக்கியம் என்று சிலாகிப்பது முட்டாள்தனமா? அல்லது, அயோக்கியத்தனமா?

2. மழையில் இடி இடிக்கும் போது சகோதரிகள் அர்ச்சுனன் பெயரை முணுமுணுப்பது 'போர்ஹஸ்' ராமகிருஷ்ணனுக்கு ஞாபகம் வருகிறது. ஆனால் பாரதத்தில் நாயகனான கிருஷ்ணனைப் பற்றிப் பேசும்போது அவருக்கு 'பாப்ரி மஸ்ஜித்' ஞாபகம் வருவதில்லை. லால் கிருஷ்ண அத்வானியின் ரத யாத்திரை ஞாபகம் வருவதில்லை. கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் வனத்தில் வசித்து வந்த நாகர்களை வனத்தோடு சேர்த்து எரித்தபோது (பக்-121) இந்த எழுத்தாளருக்கு கீழ் வெண்மணியில் எரித்துக் கொல்லப்பட்ட பறையர்களின் ஞாபகம் வரவில்லை. இன்றைக்கும் இந்தியாவெங்கும் படுகொலை செய்யப்படும் தலித்துகளின் ஞாபகம் வரவில்லை. மாறாக அவருக்கு ஜனவரி மாத குடியரசு தின 'வேடிக்கை'களுக்காக இந்திய மிலிட்டரி குதிரை வீரர்கள் பயிற்சி அணிவகுப்பின் காலடியோசையைக் கேட்கும்போது பாண்டவர்களின் குதிரை ஓசை ஞாபகம் வருகிறது.

ஆர். எஸ். எஸ். மனோபாவத்தின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடாக இது எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்துத்துவம்-இந்தியா-ராமர்கோவில்-மகாபாரத கிருஷ்ணன்- லால் கிருஷ்ண அத்வானியின் ரத யாத்திரை எல்லாவற்றோடும் 'போர்ஹஸ்' ராமகிருஷ்ணனின் மனோபாவத்தை இங்கு நாம் பொருத்திப் பார்த்துக் கொள்ள முடியும்.

ஒரு இலக்கியவாதிக்கு இந்திய ராணுவ வீரர்களின் அணிவகுப்பைக் காணும்போது அது பாங்க்ளா தேஷிலும், இலங்கையிலும் அவர்களால் வன்புணர்ச்சிக்கு ஆளாக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான

அபலைப் பெண்களின் கதறலை
ஞாபகப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.
விதவைகளாக்கப்பட்ட பெண்களின் துயர
ஓலம் கேட்டிருக்க வேண்டும். எந்தக்
காரணமும் இன்றி உயிர்களைப் பறி கொடுத்த
ஈழ மக்களின் அவலக் குரல் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்தக் குரலை தமிழகத்துக் வெளியிலிருந்து
சிலர் தமிழ் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்து வருகிறார்கள்.
கலாமோகன், சக்ரவர்த்தி, ஷோபா சக்தி, வின்சென்ட்,
கற்குரா, சேனன், இளைய அப்துல்லாஹ், சுகன் போன்ற
சில பெயர்களை இங்கே குறிப்பிட முடியும். இவர்களுள்,
ஷோபா சக்தியின் “687430743V D584 L836753” என்ற
சிறுகதையிலிருந்து ஒரு பகுதியைப் பார்ப்போம்.

“அடையாள அட்டையை புரட்டி புரட்டி
பார்த்தவர்கள் எனது பெயரை கேட்டார்கள்.
சொன்னேன். அவர்களுக்கு தமிழோ, சிங்களமோ
படிக்கத் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் அடையாள
அட்டையை தமது உள்ளங்கைகளுக்குள் பொத்தியவாறே
அதன் இலக்கத்தைக் கேட்டார்கள். நான் அதை
ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கவில்லை. சந்தேகத்துடன் என்
கன்னத்தில் இடித்தார்கள். சப்பாத்துக் கால்களை
முத்தமிட்ட அம்மாவை ஏறி மிதித்தார்கள்.”

“அம்மா ஏங்கிப் போயிருப்பாள். என்னில்
கருணை காட்டுங்கள். நீங்கள் சொல்லும் மாளிகை
எங்கேயுள்ளது என்பதைக்கூட அறிய மாட்டேன்”

“நமக்கு மிகவும் அருகில்தான் உள்ளது. நான்
உனக்கு இப்போது காட்டுகிறேன் பார்” என்றவன்
சரக்கென்று தனது கஞ்சானை அவிழ்த்து என் முகத்தில்
மூத்திரம் பெய்தான். உடைந்து போயிருந்த முகம்
பற்றிக்கொண்டெழும்ப கைகளையும் கால்களையும்
அசைக்க விடாமல் சிலர் கால்களுக்குள் மிதித்து
வைத்திருக்க ஐயோ என்று உயிர் போக கத்தினேன்....

என்னோடு அவர்கள் மூன்று நாட்களாக மண்
நிரப்பிய எஸ்-லோன் பைப்புக்கள், ஊசிகள்,
பனிக்கட்டிகள், நாம்பன் மாட்டின் சாமான் சகிதம்
மினக்கெட்டு களைத்த பொழுதில் நான் வெறும்
சோத்துமாடு என்று அவர்கள்
முடிவெடுத்திருக்கவேண்டும். என்னைக் கூட்டி அள்ளிக்
கொண்டு போய் மருதானை பொலிஸ் கூட்டுக்குள்
கொட்டினார்கள். அந்த ஒரு சவப்பெட்டி X சவப்பெட்டி
அளவுள்ள கூண்டுக்குள் ஏற்கனவே இருபத்தியொருவர்
வீழ்ந்து கிடந்தார்கள். நான் இருபத்தியிரண்டாவது.
(அச்சப் பிழை என்று எண்ணவேண்டாம். அது 21
மனிதர்கள்தான்)

(‘இருள்வெளி’ தொகுப்பு: பக்கம்-75,76,77)

மேலும், இந்தி நாவலாசிரியர் பங்கஜ் மிஸ்ரா
27.08.2000 அன்று இந்து பத்திரிகையில் எழுதியிருந்த
Paradise Lost என்ற கட்டுரையிலிருந்து ஒரு
சம்பவத்தையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கின் தென்கிழக்கு
மூலையிலுள்ள ஓர் கிராமம் சித்திப்புரா. காஷ்மீர்
விடுதலைப் போராளிகளுக்கும் இந்திய ராணுவத்துக்கும்
இடையே மாட்டிக்கொண்டு தவிக்கும் சிக்கியர்கள்
பெரும்பான்மையாக வசிக்கும் கிராமம் இது. மார்ச்
மாதம் 20ம் தேதி மாலை. சித்திப்புராவைச் சேர்ந்த 35
சிக்கியர்கள் குரூரமான முறையில் சுட்டுக்
கொல்லப்படுகிறார்கள். கிளிண்டனின் இந்திய
வருகையின் போது இந்தச் சம்பவம் நடக்கிறது. மூன்று
தினங்களுக்குப் பிறகு கிளிண்டன் இந்தியாவில் இருக்கும்
போதே இந்திய அரசு அதிகாரி ஒருவர் தில்லி
தொலைக்காட்சியில் இந்தப் படுகொலை சம்பந்தப்பட்ட

சித்திப்புராவைச் சேர்ந்த ஒரு முஸ்லீம்
பிடிப்பட்டு விட்டதாக அறிவிக்கிறார்.
அந்த முஸ்லீம் தீவிரவாதி கொடுத்த
தகவலின் பேரில் மேலும் ஐந்து பேர்
பிடிபடுகிறார்கள். ஆனால் பரிதாபம் -

அவர்களை உயிரோடு பிடிக்க முடியவில்லை.
பாகிஸ்தான் மற்றும் ஆஃப்கானிஸ்தானைச்
சேர்ந்த அவர்கள் தப்பியோடும்போது
கொல்லப்பட்டுவிட்டார்கள். கதை முடிந்தது.
சிக்கியர்களின் கோபம் ஒருவாறு தணிந்தது.
வெளிநாட்டு பயங்கரவாதிகளைப் பற்றி
கிளிண்டனும் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.
ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக கதை திசை திரும்பி
விட்டது. பயங்கரவாதிகள் இந்திய ராணுவ
வீரர்களால் கொல்லப்பட்ட இடத்தில் -
சித்திப்புரா கிராமத்தில் - சில ஆடைகளையும்
வேறு சில பொருட்களையும்
கண்டுபிடிக்கிறார்கள் கிராமவாசிகள். அதோடு,
படுகொலை நடந்த ஓரிரு தினங்களில்
சித்திப்புராவில் 17 முஸ்லீம் இளைஞர்கள்
'காணாமல்' போகிறார்கள். அவர்களில் மூன்று
பேரை இந்திய ராணுவ வீரர்கள் பொது மக்கள்
முன்னிலையிலேயே அழைத்துச் சென்றிருக்கிறார்கள்.
வெளிநாட்டுத் தீவிர வாதிகள் கொல்லப்பட்டதாக
சொல்லப்பட்ட இடத்தில் கிடைத்த ஆடைகள் 'காணாமல்
போன' முஸ்லீம் இளைஞர்களின் ஆடைகள் என்பதை
தெரிந்து கொள்கிறார்கள் கிராமவாசிகள்.
கொல்லப்பட்ட ஐந்து முஸ்லீம் இளைஞர்களின்
உறவினர்களும் மாவட்டத் தலைமை அலுவலகத்திற்கு
பல மைல் தூரம் நடந்தே ஊர்வலமாகச் செல்கிறார்கள்.
போஸ்ட் மார்ட்டம் செய்யப்படாமல் ராணுவத்தினரால்
புதைக்கப்பட்டு விட்ட தங்கள் பையன்களின் உடல்கள்
வெளியே தோண்டியெடுக்கப்படவேண்டும் என்பதை
அவர்களின் கோரிக்கையாயிருக்கிறது.

இந்தப் பரபரப்புக்குப் பிறகு, உடல்கள்
தோண்டியெடுக்கப் பட்டபோது, உடல்களில் தலைகளே
இல்லை. உடல்கள் மிக மோசமாக எரிக்கப்பட்டிருந்தன.
கண்கள் தோண்டப்பட்டு உடல்கள் படுபயங்கரமான
சித்ரவதைக்கு உட்பட்டிருந்ததன் அடையாளங்கள்
இருந்தன.

பிறகு பங்கஜ் மிஸ்ரா தேசப்பற்றில்லாதவர்
என்று அவுடலுக் மற்றும் இந்தியா டுடேவில் கட்டுரைகள்
எழுதப்படுகின்றன.

‘ஐயையோ.. இந்த ‘அரசியல்’ விவகாரமெல்லாம்
எனக்குத் தெரியாது. நான் ஒரு இலக்கியவாதி.
இந்திரப்ரஸ்தமெனும் தில்லியில் குளிர் நிரம்பிய ஜனவரி
மாதமொன்றின் அதிகாலையில் நின்றபோது
கிறிண்டனின் இந்திய விஜயமே நிகழவில்லை!’ என்று
எழுத்தாளர் ராம்கி தப்பித்துவிட முடியாது.

ஏனென்றால் இதற்கு முன்னாலேயே
பாங்களாதேஷ் மற்றும் ஈழப் படுகொலைகள் வன்
புணர்ச்சிகள் நடந்து முடிந்துவிட்டன.

“குளிர் நிரம்பிய ஜனவரி மாதமொன்றின்
அதிகாலையில் இந்திரப்பிரஸ்தம் எனும் டெல்லியில்
நமது படைகளின் அணிவகுப்புப் பயிற்சி
நடந்துகொண்டிருந்த சாலையைக் கடந்தபோது
பனிமூட்டம் படர்ந்திருந்தது, தொலைவில் குதிரைகள்
நடந்து வரும் சப்தம் கேட்டபடி பனியினுள்
நின்றிருந்தேன். எந்த உருவமும் தென்படவில்லை. சப்தம்
மட்டுமே முன்னேறி வருகிறது. யார் வருகிறார்கள் எனப்
புலப்படவில்லை, வெண்புகைபோலப் பனி கலைகிறது.
நெருங்கிவரும் குதிரைகளில் பாண்டவர்கள்தான் கடந்து

வருகிறார்கள் என ஒரு நிமிஷம் எழுந்த யோசனை விரியப் படப்படும் ஆசையும் பெருகியது. பனியில் வெளிப்பட்ட மிலிட்டரி குதிரை வீரர்கள் பயிற்சி இசையை வாசித்து கடந்து சென்றார்கள். கடந்த காலத்தின் ஓசையை மட்டும் கேட்க முடிகிறது எனத் தனியே பேசியபடி திரும்பிய நான் ஏதோ முனையில் மகாபாரதத்தில் பிரவேசித்து எங்கோ விலகிவிட்டேன்.” (பக்: 8)

இங்கே 'நமது' என்ற வார்த்தையில் தொக்கி நிற்கும் 'நமது தேசம்' என்ற தேசப் பற்றுணர்வை கவனிக்கவும். இதுவே 'எதிரி தேசம்' என்ற மனவுணர்வை கட்டமைக்கிறது. இதுவே இந்தியா - பாகிஸ்தான் கிரிக்கட் போட்டியில் இந்தியா ஜெயித்தால் 'பாகிஸ்தான் ஒழிக்' என்று கோஷமிட வைக்கிறது. முஸ்லீம்களை எதிரிகளாக பாவிக்கச் செய்கிறது. இப்படியாகத்தான், 'தேசம்' என்பது கற்பிதம் என்பதாகக்கூட அறியாத முட்டாள்களின் 'இலக்கியம்' இந்துத்துவ ஃபாஸிசப் பிரதிகளாக உருவாகிறது.

இந்திய ராணுவம் என்று மட்டுமல்ல, ராணுவம் என்பது எந்த அரசின் ராணுவமாக இருந்தாலும் அது மனித குலத்துக்கு எதிரான உச்சபட்ச வன்முறையின் ஸ்தூல வடிவம் என்பதை உப பாண்டவ ராம்கி உணரவில்லை. ராணுவம் மட்டுமல்லாமல், போலீஸ், சிறைச்சாலை, நீதிமன்றம், மனநல மருத்துவ விடுதி என்று பலவாறாக இந்த வன்முறை வடிவங்கள் மனித இருப்பை அச்சுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் அவர் அறியவில்லை.

பதினெட்டு தொகுதிகளாக, 14000 பக்கங்கள் வெளிவந்துள்ள ஒரு புத்தகத்திலிருந்து அங்குமிங்குமாக சில துணுக்குகளைச் சேகரித்துத் தொகுத்து 'Fiction' என்று கொடுத்திருப்பது ஒரு இதிகாசத்திற்கு நேர்ந்த அவமதிப்பு என்றே கருதுகிறேன்.

மகாபாரதம் இப்படி 3 minute maggi noodles ஆக fast food பாணியில் வந்திருப்பதில் கூட ஒருவருக்கு ஆட்சேபணை இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இதில் அடங்கியுள்ள இந்துத்துவக் குரல்தான் கடும் கண்டனத்துக்குரியதாகிறது.

இந்த வகையில் இந்த நூலை "poor man's விஷ்ணுபுரம்" என்றே அழைக்கலாம். விஷ்ணுபுரத்தை ஸ்தல புராணம் என நிராகரித்த ராம்கி தானே ஒரு இந்துத்துவ ஸ்தல புராணத்தை எழுதியிருப்பது சற்று வியப்புக்குரியதுதான்.

“நீ ஒரு பத்மம். ஒரு பத்மம் போல நீ பல இதழ்களால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறாய். தாமரையின் இதழ் அடுக்கினுள் அது தானே மலராதவரை எது உட்புக முடியும். ஒரு பத்மத்தினை அறிந்து கொள்வது உயிரை அறிந்துகொள்வதுதான். இது ஓர் உயிர் ரகசியம். பத்மத்தின் தண்டுதான் பத்மத்தின் உயிர்நுனி. அதுதான் நீர்வெளியையும் பத்மத்தினையும் இணைக்கும் வாசல் ...” (பக்- 29)

நாங்கள் இந்த நிலவியலில் பிறப்பின் நிழலைப் பின்தொடர்ந்தவர்கள். இதுவே நிலவியல் ... (பக். 30) இப்படி ஜெயமோகனின் நிழலைப் பின்தொடரும் கீழான காரியம் உபபாண்டவத்தின் பலப்பல பக்கங்களில் நடந்திருக்கிறது. தமிழின் மகா குப்பையான ஒரு நாவலும் (விஷ்ணுபுரம்), மற்றொரு நாவலின் பெயரும் ராம்கியை இந்த அளவு படுத்தியிருப்பது சற்றே ஆச்சரியத்திற்குரியது. ஜெயமோகனின் மொழி தமிழ்

வசனத்தை நாற்பது ஆண்டுகள் பின்னோக்கிக் கொண்டுபோய் விட்டது என்றால் ஜெயமோகனின் மலிவுப் பதிப்பான ராம்கியின் நடை அதை என்பது ஆண்டுகள் பின்னே எடுத்துச் சென்றுவிட்டது.

இங்கே சமஸ்கிருதமயமாக்கல் என்பதையும் இந்த இந்துத்துவ கும்பலின் எழுத்தோடு இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும். எப்படி தமிழ் உணர்வு, தமிழ்ச்சிந்தனை, தமிழ்க்கடவுள், தமிழ் இசை - மொத்தத்தில் தமிழ்க் கலாச்சாரம், தமிழர் வாழ்வு, தமிழர் சிந்தனை என்பதெல்லாம் முற்றாக பிராமணமயப்படுத்தப்பட்டதோ அதே செயல் இப்போது தமிழின் நவீன இலக்கியத்திலும் நடந்து வருகிறது. இதை விரிவான அளவில் செய்து வருபவர் திரு. ஜெயமோகன். அதனால்தான் அசோகமித்திரன் விஷ்ணுபுரம் நாவலை தமிழின் நூறாண்டுகால நாவல் வரலாற்றின் உச்சம் என்றும், இமாலய சாதனை என்றும் புகழ்கிறார். இந்துத்துவத்தின் வெற்றிக்காக, தனது சொந்த இலக்கியச் சாதனைகளை அடக்காத தீக்குளித்துவிடத் தயாராகிறார் அசோகமித்திரன். பிராமணமயமாக்கல் / சமஸ்கிருதமயமாக்கல் / இந்துத்துவத்தை உயிர்ப்பித்தல் என்ற பிராமண ஜாதி வெறியின் வெளிப்பாடே இப்படிப்பட்ட தியாகச் செய்மல்களை உருவாக்குகிறது என நாம் புரிந்துகொள்ளலாம்.

இலக்கியம் என்ற பெயரில் OTHER என்பதை ஒழித்துக் கட்டி - வித்தியாசங்களை மறுத்து - ஒற்றைத் தன்னிலையை உருவாக்க முனையும் எழுத்து ஓர் அரசியல் செயல்பாடு இல்லாமல் வேறு என்ன ? உப பாண்டவத்தை இலக்கியம் இலக்கியமென ஆஹாசாரம் செய்யும் அசடுகள் இதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

மகாபாரதத்தை தூய தமிழிலா சொல்ல முடியும் என்று தந்திரமாகக் கேட்கலாம். ஆனால் சமஸ்கிருதமயமாக்கல் என்பது வெறும் இலக்கியம் சார்ந்த ஒன்றல்ல. அது ஓர் அரசியல் செயல்பாடு. பிராமணமயமாக்கலின் ஓர் அங்கம். நூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ் வசனம் முழுக்க முழுக்க சமஸ்கிருதம் கலந்த மணிப்பிரவாளமாக இருந்ததை யாரும் மறந்துவிட முடியாது. சினிமாவில் கீழ்த்தட்டு மனிதர்கள் கூட பிராமண மொழியையே பேசினார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட சாதி தனது சமூக, அரசியல் ஆதிக்கத்தை ஒட்டுமொத்த சமூகத்தின் மீதும் திணித்த வன்முறை அது. இன்றைக்கும் சிறுபான்மையினரின் கலாச்சாரம், பண்பாடு, மொழி போன்றவற்றை மறுத்து ஒரே கலாச்சாரமாக - ஒற்றைக் குரலாக - பாரத் கலாச்சாரமாக மாற்ற முனையும் இந்துத்துவ அரசியலை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ('நாங்கள் பசுவின் கறி தின்ன மாட்டோம். எனவே பசுக் கறி தலை செய்யப்பட வேண்டும்' என்பதெல்லாம் சில உதாரணங்கள்)

ஆனால் இதற்கெல்லாம் எதிராக சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக் காலம் தமிழ் அறிஞர்களும் திராவிட இயக்கமும் போராடியிருக்கிறது. மறைமலையடிகள் தொடங்கி பெருஞ்சித்திரனார் வரை - என்று எழுத முடியாமல் இன்னமும் பற்பல தமிழ் ஒளிக் காரர்களோடு இந்தப் போராட்டம் களம் கண்டு கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் இந்த இரண்டு சாராரும் பொதுமொழி என்ற ஒன்றை உருவாக்க முனைந்ததன் விளைவாக வட்டார மொழி நசுக்கப்பட்டது. மொழியின் இயக்கத்திலிருந்து வித்தியாசங்கள்

ஒழித்துக்கட்டப்பட்டன. மொழி இவ்விதமாக தமிழ்த்தேசியம் மற்றும் சமஸ்கிருதமயம் என்ற இருவகைப்பட்ட ஒடுக்குதலுக்கு ஆளானது. இதுவே வார்த்தைகளின் பின்னால் இருக்கும் வரலாறு. இது குறித்து எனக்கு பல்வேறு கேள்விகளும் சந்தேகங்களும் உண்டு. ஆக, இது ஒரு பிரச்சினை. இந்தப் பிரச்சினையை ராமகிருஷ்ணன் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டாரா? துதர்களின் நாவிலிருந்து பிறந்தது கதை என்கிறார். துதர்களின் நாவிலிருந்து இப்படி ஒரு உபத்திரவ பாண்டவமா உருவாகியிருக்க முடியும்? மேலும்? திருவாளர் ராம்கி 1923இல் வழக்கத்திலிருந்த - அதாவது, ஸ்ரீனிவாஸாசாரியரின் மொழியில் பெபாண்டவத்தை எழுதவில்லை. காலத்திற்கேற்ப சற்றே மாற்றியிருக்கிறார். ஏன் அப்படி மாற்ற வேண்டும்? அக்னி, ஸ்திரீ, யுத்தம், ப்ரியம், அஸ்வம், அஸ்திரம், ஜென்மதினம், ப்ரஸன்னம், பட்சி, ஸர்ப்பம் என்று எழுதுகிறவர் முழுமையாகவே இருபதுகளின் மணிப்பிரவாள பாஷையில் எழுதியிருக்கலாமே? ஏன் அப்படி எழுதவில்லை?

மேலும். இந்த நூலில் வெளிப்படும் நிலப்பிரபுத்துவ மனோபாவம் இதன் இந்துத்துவ அரசியலோடு இணைத்து வாசிக்கத்தக்கது.

‘இந்தியாவின் ஆத்மா - கிராமம்’ என்ற காந்தியின் கூற்று: இந்தியப் பாரம்பரியம், இந்தியக் கலைகள், இந்திய மரபு பற்றி ஆனந்தகுமாராசாமியின் கருத்துக்கள் போன்றவற்றை நாம் இங்கே நினைவுகூரவேண்டும்.

‘பீடிகை’ என்ற அத்தியாயத்தில், பாரதக்கூத்து நடக்கும் ஆற்காடு பிரதேச கிராமத்தைப் பார்த்து - மாரியம்மன் வீதி வலம், புனியமரத்தடி, துரியோதனனின் முப்பது அடி நீள சுதை உருவம் - மூக்கில் விரலை வைக்கும் ‘போர்ஹேஸ்’ ராமகிருஷ்ணனுக்கும், அண்ணாசாலையில் அலையும் எருமை மாட்டைப் பார்த்து வாய்பிளக்கும் வெள்ளைக்காரனுக்கும் எந்த வித்தியாசமுமில்லை. கிராமம் பற்றிய எவ்விதப் புரிதலும் இல்லாத, கிராமம் பற்றிய தமிழ் சினிமா ரொமான்டிசில மனோபாவம் கொண்ட ஒருவரால்தான் தமிழ்க்கிராமத்தை இப்படிப் பார்க்க முடியும்.

இதமட்டுமல்லாமல், புத்தகம் நெடுகிலுமே ஒரு சிறுபிள்ளைத்தனமான மனோபாவமே வெளிப்படுகிறது. மிகுந்த கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்க்கப்பட்ட சிறுவன் ஒருவன் விருந்தினர் வீட்டுக்கு வந்து ஏகப்பட்ட மிட்டாய்களைச் சாப்பிட்டு ‘டிஸன்ட்ரி’யில் அவதிப்படுவதைப்போல் அல்லலப்பட்டிருக்கிறார் ராம்கி. 14,000 பக்கங்களைப் பார்த்துப் பிளந்த வாய் புத்தகம் முழுவதும் மூடவேயில்லை.

அதனால்தான் தீண்டாமை உள்ளிட்ட சாதிய ஒடுக்குமுறையை பாரம்பரியம், மரபு என்ற பெயர்களால் நியாயப்படுத்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தைப் பார்த்தும் அவருக்கு வியப்பே கூடுகிறது.

ராமகிருஷ்ணன் சென்று பார்த்து வாயைப் பிளந்த கிராமம் எப்படியிருக்கிறது?

தீண்டாமை - தலித்துகளுக்கு கொட்டாங்குச்சியில் டி - ஆதிக்கச் சாதியினருக்கும் தலித்துகளுக்கு போர் - படுகொலைகள் - குடிசைகள் பற்றியெரிதல் - உச்சபட்ச உழைப்புச் சுரண்டல் - கள்ளச் சாராயம் - கள்ளச் சாராய மரணம் - கஞ்சா - ரஜினி படம் - குத்துவெட்டு கொலைகள் - ரண்வீர்

சேனா - கொடூரமான வறுமை - mass killings - கல்வியறிவு இன்மை என்று அடுக்கிக்கொண்டே போகலாம். இதுதான் கிராமம். ஆனால் ராம்கியின் கிராமமோ ‘சொர்க்க பூமி’யாகக் காட்சியளிக்கிறது - like a gandhian shit.

ஸ்ரீரங்கம் கண்ணன் கொடுத்த மகாபாரத வாலயூம்களைப் புரட்டிவிட்டு - தில்லி, துவாரகை போன்ற ஊர்களுக்கு ‘எக்ஸ்கர்ஷன்’ சென்று வேடிக்கை பார்த்துவிட்டு - ஆங்காங்கே சிலபல சமஸ்கிருத வார்த்தைகளைத் தெளித்து எழுதிவிட்டால் அது ‘புனைகதை’ ஆகிவிடும் என்று நினைப்பது எவ்வளவு பெரிய அசட்டுத்தனம்?

ஜவகர்லால் நேருவின் நூற்றாண்டுவிழாக் கொண்டாட்டங்களை ஒட்டி அளிக்கப்பட்ட ஒசி ரயில்பயணச் சலுகையைப் பயன்படுத்தி கன்னியாகுமரியிலிருந்து காசி வரை சென்ற எக்ஸ்கர்ஷனை நாடோடி வாழ்வென்றும், துறவி வாழ்வென்றும், பௌத்த தர்சனம் என்றும் ‘பீலா’ விடும் ஜெயமோகனின் அசட்டுத்தனத்துடன் ஒப்பிடத்தக்கது ராம்கியின் இந்த அசட்டுத்தனம்.

‘கோணங்கி அண்ட் கோ’வினால் உலகச் சிறுகதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு மார்க்வேஸ் போன்ற எழுத்தாளர்களும், மேஜிக்கல் ரியலிசமும் நன்கு காயடிக்கப்பட்டது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. இப்போது கோணங்கியின் இளவலான ‘போர்ஹேஸ்’ ராமகிருஷ்ணனும் மகாபாரதத்துக்கு அந்த வேலையைச் செய்திருக்கிறார். சில உதாரணங்கள் :

“நட்சத்திரங்களோ தனித்தனி நகரமாக எதுவுமில்லை என்பதையும் உள்ளங்கையில் நின்று விரல்கள் யாவையும் பார்ப்பது போல எல்லா நகரத்தையும் ஒருசேரப் பார்த்து சிமிட்டி நிற்கின்றன” (பக். 63)

“ஒரு பெண் காற்றேறி அலையும் சிறகைப் போல எங்கிருந்தோ அலையாடி வரத்துவங்குகிறாள். அவள் இந்நகரினை தனது உக்கிரத்தால் அலைக்கழிக்க வருகிறாள்.” (பக் - 66)

“ஒரு கதைசொல்லியின் உதடு வழியே முன் மறைந்த மனிதர்கள் மறுபடியும் பிறந்து அலைவு கொண்டனர்.” (பக் - 66).

“நான் கண்டபோது பலகாலமாக பலி கொடுக்கப்பட்ட எருமைகளின் கபாலங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கிடப்பதைக் கண்டேன்.” (பக் - 68)

“வன்குற்றத்திற்காகப் பிடிக்கப்பட்டு மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவர்கள் தான் முத்துக்குளிப்பதற்காக அழைத்துப் போகப்படுகிறார்கள். அதோ அவர்களின் நெடிய உருவமும் கைப்பேறிய கண்களும் எப்போதோ மரணம் அறிந்த அவர்கள் விலங்கிடப்பட்டு கடலில் அலையாடச் செல்கிறார்கள்.” (பக் - 68)

மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பவர்கள் முத்துக் குளிப்பதற்காக அழைத்துச் செல்லப்படுவது ஒரு தண்டனை. இந்நகக் குரூர நிகழ்வு ஒரு வித romantic மொழியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை கவனியுங்கள். ‘கடலில் அலையாடச் செல்கிறார்கள்.’ இதை romantic shit என்று சொல்லலாம். ஏனென்றால் புத்தகம் முழுவதும் இப்படிப்பட்ட ‘ரொமான்டிக் ஷிட்’டே விரவிக்

கிடக்கிறது. இதையே தமிழகத்தின் 'அசட்டு அம்பிகள் கவித்துவம் என்று கொண்டாடுகின்றதுகள்.

"... விசித்திரமான குாவில் கத்துகின்றன என்றும், அதன் ஓசை நரியின் சப்தம் போல தனக்குக் கேட்கிறதென்றும், கமுதைகள் நின்று நிசப்தித்து சாந்தி கொள்ள முடியாத இடத்தில் மனிதர்கள் அதிக காலம் வாழ்ந்துவிட முடியாதென்றான்." (பக் - 72)

இந்த வாக்கியத்தின் முடிவு 'முடியாதென்றும் சொன்னான்' என்று இருக்க வேண்டும். ஆனால் புத்தகம் முழுக்கவுமே இப்படிப்பட்ட இலக்கணக் கொலைகள் தான் மலிந்து கிடக்கின்றன. இலக்கணத்தை அல்லது மொழியை தேவை கருதி திரித்தோ உடைத்தோ எழுதுவது என்பது வேறு. என்னுடைய நான்-லீனியர் புனைகதைகளில் நான் அதைச் செய்திருக்கிறேன். ஆனால் இலக்கணம் தெரியாமல், ஒரு வாக்கியத்தைக்கூட ஒழுங்காக எழுதத் தெரியாமல் ஒருவர் இலக்கியத்தின் பக்கம் நெருங்கவே கூடாது.

மேற்கண்ட வாக்கியத்துக்கு அடுத்த வாக்கியத்திலேயே மற்றொரு உளறல் காத்திருக்கிறது.

"அவன் தன் குடியேறிய கண்களுடன் சொன்னான்" (பக் - 72)

குடியேறிய கண்களைய என்றால் என்ன? போதையா? அவ்வாறெனில் 'போதையேறிய கண்கள்' என்றுதானே சொல்லவேண்டும்? கவித்துவமாக எழுதுகிறேன் பேர்வழி என்று இதுபோல் ஏதேதோ உளறிக்கொட்டியிருக்கிறார் ராம்கி. இந்த வகையில் ஜெயமோகனின் 'வெர்பல் டிஸன்ட்ரியோடு ராம்கியின் உளறல்கள் ஒப்பிடத் தக்கது.

மேலும் சில உதாரணங்கள் :

"அவள் ஆசை நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த தேசத்தின் ஒற்றை மனிதன் தான். என் நிழலைத் தவிர பின் தொடர எவருக்கும் அனுமதியில்லை" என்ற பீஷ்மரின் வார்த்தைகளை அறிந்தாள் அம்பா... (பக் - 87)

பீஷ்மரே ஜெயமோகனின் மொழியில் பேசும் அதிசயம் எப்படி நடந்தது? ராம்கிருஷ்ணனின் மற்றொரு புனைபெயர்தான் ஜெயமோகனதாசனோ?

"யுதிஷ்டிரன் பாஞ்சாலியைப் பார்த்ததுமே ரூபவதியெனத் தெரிந்தது." (பக் - 113)

"காட்டின் பகல் வினோதமாகயிருந்தது. குதிரைகளின் ஓசையில்லை. எங்கோ பறந்து செல்லும் பறவைகளையும் நீரோட்டத்தின் சப்தம் அன்றி வேறு சப்தமில்லை" (பக் - 143)

"நதி ஒருபோதும் இத்தனை மனிதர்களைக் கண்டதேயில்லை. ஒரு வனம் வெடித்து மிருகங்கள் கிளம்பி வந்து நதியில் வீழ்ந்து பருகுவதும், அசதியைக் கலைப்பதும் போன்று எண்ணற்ற வீரர்கள் நதியில் பருகியபடியும், வீழ்ந்தும் நதியைப் புணரச் செய்தபடியிருந்தனர்" (பக். 219)

இதையெல்லாம் அச்சப்பிழை என்று சொல்லி ராம்கிருஷ்ணன் தப்பித்துக்கொள்ள மாட்டார் என நம்புகிறேன். அவருக்குத் தமிழ் உரைநடை எழுத வரவில்லை. அதுதான் நம் வருத்தத்திற்குரியது.

இந்தியாவில் பஞ்சாபி மொழியில்தான் 'கெட்ட' வார்த்தைகள் அதிகம். ஒவ்வொரு இரண்டாவது வார்த்தையும் 'பெஹன் சூத்' என்று விழும். (சகோதரியின்

அல்குல் என்பது பொருள்.) 'ஏன் பெஹன் சூத் பருப்பில் பெஹன் சூத் உப்பை பெஹன் சூத் அள்ளிக் கொட்டிவிட்டாள் பெஹன் சூத்?' கிட்டத்தட்ட இந்த ரேஞ்சில் உப்பாண்டவத்தில் நிலவியல் என்ற வார்த்தை கையாளப்பட்டிருக்கிறது. மகாபாரதத்தை நிலவியலாகக் கண்டிருக்கிறாராம் ராம்கி. அப்படியானால் ஜுவாலஜி, கெமிஸ்ட்ரி, ஹிஸ்டரி பார்வை எல்லாம்கூட உண்டா ராம்கி?

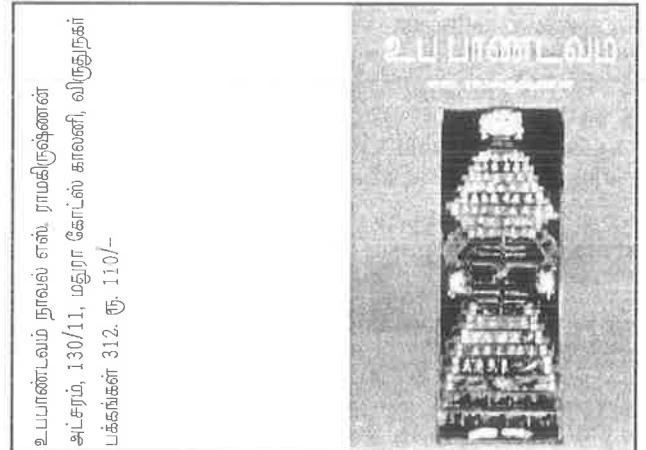
மகாபாரதம் சுவாரசியமான கதைசொல்லலின் உச்சம். அந்த சுவாரசியம் நீக்கப்பட்டு சிறுபத்திரிகைத் தமிழுக்கே உரிய மந்தத்தன்மையுடன் ஜீவன் இழந்து சுவ வார்த்தைகளாய் குறுயிரும் கொலையுயிருமாகி, வதை முகாம்களில் அகப்பட்டுக்கொண்டதுபோல் கதறுகின்றன மகாபாரதக் கதையின் நிகழ்வுகள்!

ஒரு உதாரணத்தோடு முடிக்கிறேன்.

"பீமன் பாலின் ருசி பெருகிய நகரில் சமையல்காரனாக மாறுவதையே கொண்டான். சமையற்கூடங்களுக்கு அதிகம் வேலையிருக்கவில்லை. அதுதன் பரிமளம் விரைவிலேயே கூடிவிடுகிறது. பீமன் தன் நாவின் துள்ளலுக்குப் பணிந்தவனாக அந்த நகருக்குள் ஒரு சமையல்காரனாகப் பணிந்தான்." (பக். 75)

மு.ராமசாமி பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'விழிகள்' என்ற பத்திரிகையை நடத்திவந்தார். அதில் ஒரு கட்டுரையில் 'தமிழ்ப்பீ' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அப்போதிருந்தே 'தமிழ்ப்பீ' என்றால் என்னவாக இருக்கும் என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது ராம்கிருஷ்ணன் பேண்டிருக்கும் உப்பாண்டவத்தைப் படிக்கும்போது அந்தத் தமிழ்ப்பீ எது என்று புரிந்துவிட்டது.

பின் குறிப்பு : 'சீதைக்கு ராமன் சித்தப்பனா? என்று கேட்டான் கதைகேட்டவன்' என்பார்கள். 1400 பக்கங்கள் கொண்ட மகாபாரத மொழிபெயர்ப்பை வாசித்து ராம்கிருஷ்ணனுக்கும் அப்படித்தான் ஆகிவிட்டதுபோல. அர்ஜுனனுக்கு கிருஷ்ணன் மாமன் என்கிறார். ஆனால் அதே பக்கத்தில் இன்னொரு பத்தியில் மைத்துனன் என்கிறார். மாமன் எப்படி மைத்துனனாக முடியும்? கிருஷ்ணனின் தங்கையை மணந்தவன் அர்ஜுனன். அப்படியானால் மாமனின் தங்கையை - அதாவது சித்தியை - மணந்தானா? இது என்ன அபூர்வ ராகங்கள் பாதிப்பா? 'இயக்குநர் எவரெஸ்ட் இந்த அளவுக்கு ராம்கிருஷ்ணனை பாதித்துவிட்டாரா? அல்லது, 1400 பக்கங்களை (!) படித்துத் தொலைத்ததால் வந்த வினையா?

சத்துவநினை நினைவு

தேவதச்சன்
கவிதைகள்

ந. முருகேச பாண்டியன்

தமிழில் பேச்சு மொழி, வழக்கில் நைந்துபோய் அர்த்தமிழந்து வருகிறது. மொழியைப் புதுப்பித்துப் புதிய தளத்தில் வாசக அனுபவத்தைத் தருவதில் கவிதை முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. அகத்தினுள் உறைந்து கிடக்கும் சொற்களின் பீறிட்டெழும் பாய்ச்சலில் கவிதை மொழியானது சிறகடிக்கிறது. இலக்கிய வகைகளில் நவீன கவிதையினை விமர்சிக்கையில் நடைமுறையிலுள்ள அளவுகோல் போதுமானதாக இல்லை. கவிஞன் வெளியீட்டு நிலையில், தனக்குள் பொதிந்து கிடக்கும் சொற்களின் மூலம் சித்தரிக்கும் உலகம் ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் இலக்கணத்தை மறுக்கிறது, ஒரு நிலையில் தன்னுணர்வற்ற கவிஞன், அனுபூதியாகப் படைக்கும் கவிதைகள், வாசகரின் ஆழ்ந்த வாசிப்பைக் கோருகின்றன. வாசகன் கவிதை மூலம் குறுக்கிலும் நெடுக்கிலும் செல்லும் பயணம், சாரத்தை நோக்கி இழுத்துச் செல்கிறது. எனினும் கவிஞன் - கவிதை - வாசகன் என்ற முப்பரிமாணத்தில் பரிமாற்றம் முழுமையாக நடைபெறாத நிலையே உள்ளது. அதிலும் தேவதச்சன் போன்ற கவிஞர்களின் உலகை அணுகுவதில் பல்வேறு தடைகள் தோன்றுகின்றன. மேலோட்டமான வாசிப்பில் எளிமையாகப் புரிவது போலக் காட்சியளிக்கும் கவிதைகள், அடுத்தடுத்த வாசிப்புகளில் குழப்பத்தில் ஆழ்த்துகின்றன. 'உங்கள் கையைக் கொடுங்கள். குலுக்க விரும்புகிறேன்' என்று கண் சிமிட்டும் கவிஞரின் கண்ணுக்குக் கீழ் அழுத்தமாகப் புதைந்து கிடக்கும் உலகம் விசித்திரமானது. வாசகரின் வலதுகைச் சுட்டுவிரலை உரிமையுடன் பிடித்துக் கவிதைக்குள் அழைத்துச் செல்லும் கவிஞர் திடீரெனக் காணாமல் போகிறார். எளிமையும் சிக்கலும் சிடுக்கலுமாகக் காட்சியளிக்கும் தேவதச்சனின் கவிதைகள், வாசகனின் சமநிலையை சிதைத்துப் புதிய அனுபவங்களைத் தருகின்றன.

'உலகிலேயே குட்டி அணில் - எதிராளி - பாராமுகம் - கீழே விழும் அணில் பூமியைத் துளைத்து மறுபக்கம் சென்றுவிட்டது - அவர் என்றழை செல்ல முடியாத பக்கம்' என்று அர்த்தமாகும் கவிதையை மேலோட்டமான தளத்தில் ஒற்றை அர்த்தத்தில் உள்வாங்கிக் கொள்ளலாம். இதே கவிதையை சொற்களுக்கப்பால் வேறு தளத்திலும் வாசிக்கலாம். வாசிப்பில் சாத்தியங்களைத் தோற்றுவித்துக் கவிதையாக்கத்தில் - நகாசு வேலைகள் மூலம் - வாசகனைக் கிட்ட இழுப்பது தேவதச்சனின் தந்திரமாகும். கவிதையின் செறிந்த பொருள் விளங்கிய பிறகும் வரிகளினூடே கவிதை மீண்டும் வடிவெடுப்பது தேவதச்சன் கவிதைகளின் தனித்தன்மையாகும்.

ஒரு எளிய கவிதையை பின்வரும் மூன்று அலகுகளாகப் பகுக்கலாம்.

1. எனக்கு வயது இருபது
2. இதுவரை
நான்
தாஜ்மஹாலைப் பார்த்ததில்லை
3. எனினும் கட்டும் முன்
சென்று வந்துள்ளேன்

இங்கு விவரிப்பில் - தொடர்களின் இணைப்பில் - கவிதை சாதாரணமாக விரிகிறது. எனினும் 'கட்டும் முன்' என்ற சொல்

கவிதையை இருண்மைக்குள் இழுக்கிறது. ஒற்றைச் சொல் மூலம் கவிதையின் சீரான போக்கினைச் சிதைத்து வேறு தளத்திற்கு இழுத்துச் செல்வது தேவதச்சனின் மொழி ஆளுமையின் உச்சமாகும்.

காலம் பற்றிய பிரக்ஞை, உணர்வில் பதிக்கும் தடம், அடுத்த நொடியில் அழிந்துவிடும் அதிசயம் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. 'அண்ட சராசரம்' நிமிடத்திற்குள் உருவாகிப் பிரம்மாண்டமாகவது வாழ்வின் விசித்திரமாகும்.

"உயிர் பிரிவதற்கு
எப்போதும் ஒரு நிமிஷம்தான்
இருக்கிறது"

கால நீட்சியில் மனித வாழ்க்கை காலூன்றும் புள்ளி இறுகிப்போய் பிசிறுவதை தேவதச்சன் அற்புதமான கவிதை வரிகளாக்கியுள்ளார்.

மனித மனம் உருவாக்கும் கணங்கள் ஒவ்வொரு விநாடியும் மறைகின்றன. இருத்தலுக்கும் இறப்புக்குமான மையம் மிகவும் கலவையானது. மனம் விரும்பியும் விரும்பாமலும் சலித்தெடுக்கும் காட்சிகள், பல்வேறு பரிமாணங்களாகப் புலன் வழியே பதிவாகின்றன. புலனுக்கப்பால் இயங்கும் பிரம்மாண்டமான வெளியில் கவிதையின் இடம் குட்டியுண்டு நிவாவாகக் காட்சியளிக்கிறது.

... / கண்ணாடியை நான் / பார்த்ததில்லை / ...
கண்ணாடியைக் காணோம் / ... / பார்க்க முடியாத /
கண்ணாடியைத் தான் / பார்க்க முடிகிறது.

கண்ணாடி என்பதே மாயப் பிம்பம் காட்டும் மாந்திரிகப் பொருள். கவிஞரின் முகரக்கட்டையைப் பிரதிபலிப்பதுதானா கண்ணாடியின் வேலை? கண்ணாடிக்கு முன் நின்று உற்றுப் பார்க்கும் கவிஞருக்கு நிஜமும் பொய்யும் கலந்த உணர்வு தோன்றுகிறது. அன்றாட வாழ்வில் நிகழும் காட்சியைப் படிமத்திற்குள் திணித்துக் கவித்துவமாகப் படைப்பது தேவதச்சனின் சிறப்பம்சமாகும். பனிக்கட்டியை உடைத்து மீன் பிடிக்கும் கரடி போல சொற்களை உடைத்து உள்ளே பயணம் செய்வதன் மூலமாகவே தேவதச்சனின் கவிதைகளை அனுபவிக்க இயலும்.

அவரவர் தேடல் / முயற்சியில் வசப்பட்டதென நினைக்கும் உலகம், கை மணல் அளவிலே துளாவிக் கொண்டிருப்பதெனக் கவிஞர் முன்னிறுத்தும் மரபுவழிப்பட்டதெனினும் நுட்பமானது. எங்கும் வியாபித்திருக்கும் புறவுலகின் நுணுக்கமான அம்சங்கள் காலப் போக்கில் அந்நியமாகி, எல்லாவற்றையும் மறுதலித்து எங்கோ செல்வது வாழ்க்கை பற்றிய கவிஞரின் பார்வையாகும்.

தொகுப்பிலுள்ள கவிதைகளுக்குத் தலைப்பு இல்லாமையினால், பல்வேறு காட்சிகளின் தொகுப்பாக விரியும் ஒற்றைக் கவிதையாக அவதானிக்கத் தோன்றுகிறது. காட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்டற்ற கவிதைகள் மூலம் தேவதச்சன் சித்தரிக்கும் உலகம், சராசரி வாசகனுக்கு அந்நியமானது. மறு வாசிப்புக்களைக் கோரும் இறுக்கமான சொற்களின் பிணைப்பிலான கவிதையிலிருந்து பீறிடும் அனுபவம் அற்புதமானது. அது கவித்துவ வெளிப்பாட்டின் உச்சமாகும்.

அத்துவான வேளை கவிதைகள் தேவதச்சன்
216/10 ராமகிருஷ்ணா மடம் சாலை, முதல் தளம்
மயிலாப்பூர் சென்னை 4 பக்கங்கள் 72 ரூ. 40/-

பாலை

padippakam
நூல்
விமர்சனம்

ம. மதிவண்ணன்
கவிதைகள்

காலங்கள் நெடுகிலும் துன்புறுத்தப்பட்ட உடலோடும் அறுக்கப்பட்ட மனதோடும் வாழ்ந்து வந்தவர்களை வரலாறு ஒரு தீவிரமான கட்டத்தில் முன்னுக்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. தங்கள் அனுபவங்களின் வழியாக குரூரங்களின் தொன்மங்களைக் கண்டடைந்து, மொழியின் தலையைச் சீவி, வாழ்வின் பேரதிர்ச்சிகளை எழுதுகிறார்கள் அவர்கள்.

நவீன கவிஞர்களின் அழகியலிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டவை, நவீன தலித் கவிஞர்களின் அழகியல். உடலும் மனமும் தலித் கவிஞனுக்கு ஒட்டுமொத்த 'வெளி'யாகி பிரபஞ்சமென்பதை உடலிலிருந்து ஒழுமும் அவமானத்திலிருந்து பிசைகிறார்கள். என்றைக்கும் வாழக் கூடிய புதிய அவமானங்களைக் கட்டமைக்கப்பட்ட அறம், அதிகாரங்களுக்கு நேராய் வீசுகிறார்கள்.

நேரிடையான தர்க்கங்களை எழுப்பி, சப்த இரைச்சலோடு நின்றுவிடும் கவிதைகளல்ல மதிவண்ணன் கவிதைகள். மன அடுக்குகளில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட அடையாளத்திற்கெதிராக கொந்தளிப்புடன் கலகம் செய்பவை. மற்றைய நவீன கவிதைகள் செய்து காட்டும் மாயாஜாலங்களின் குளிர்ச்சியும், வினோதப் படுத்துதலின் கவர்ச்சியும் இவர் கவிதைகளில் காணக்கிடக்கவில்லை. மாறாக, தலித் வாழ்வியலினூடாக மொழியும்,

இருப்பும் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படுவதன் மூலமும், அமைப்புகளுக்கெதிரான எதிர்க்குரலை முன் வைப்பதன் மூலமும் கவனிப்பைப் பெறுபவை மதிவண்ணன் கவிதைகள்.

'தாலி கட்டிக் கூட்டி வரப்போகும் நீயாவது மூஞ்சியில் உமிழத் துணிவுள்ளவளாய் வா குறைந்த பட்சம் மூணு நாலு அபார்ஷன்களுடனாவது' - பெண்ணுடல் பற்றிய அழுத்தமான பார்வைகளிலிருந்து விலகி, சுதந்திரம் பற்றிய கருத்தமைவுகளுடன் எழுதப்பட்ட இக்கவிதை பெண்ணுடலை பொம்மையாக்கும் முயற்சியன்றி வேறல்ல.

மூணு நாலு அபார்ஷனென்பது மூணு நாலு முறை பெண்ணுடலுக்கு வெடி வைப்பது போன்றதாகும். உடலின் அமைப்பிலிருந்து புணர்ச்சியின் எல்லைகளை வரையறுத்துக் கொள்வது நல்லது. ஆணுடலுக்கான சுதந்திரத்தை விடவும் பெண்ணுடலுக்கான சிறை வலியது. புணர்ச்சியின் ஏகாந்தத்துக்குப் பிறகு பெண் தன்னுடலை கிழித்துக் கொண்டிருக்கும் காட்சி தலித் தண்டனைக்குட்படும் தருணத்தை விடவும் துயர அனுபவங்கள் நிறைந்தது.

ஒருமைப்படுத்தப்பட்ட நவீன கவிமொழியை தலித் வாழ்வு மறுப்பதன் மூலமும், புனிதங்களுக்கெதிரான பாரம்பரியத் தொன்மங்களுடன் கூடிய கவிதாமொழியை நிறுவுவதன் மூலமும் வாழ்வு சார்ந்த அடையாளங்கள் குரூரமாகவும் வக்கிரமாகவும் கருக்கொள்வதன் மூலமும் என்.டி. ராஜ்குமார் வரிசையில் கவனிக்கப்படவேண்டிய தலித் கவிஞராகிறார் மதிவண்ணன். கவனிக்கப்பட வேண்டிய தொகுப்பாகிறது 'நெரிந்து'.

நெரிந்து... கவிதைகள் ம. மதிவண்ணன்
வேறுவேறு, 111ஆ, காந்தி நகர், ஆத்தூர்.
பக்கங்கள் 48 ரூ. 20/-

காலச்சுவட்டின் ஏழு நூல்கள்

ஒரு மாலையும் இன்னொரு மாலையும்
சல்மா

சல்மாவின் முதல் புத்தகம். வெறும் தனிமையின் குரல் என்று ஒதுக்கப்பட்டு விடக்கூடிய கவிதைகள் அல்ல. உள்ளொடுங்கல், பரிதவிப்பு, பெருந்தனிமை ஆகியன கவிதா விவாசங்கள் அன்றோ! தட்டாமலே திறந்து கொள்ளும் கதவுகளைப் புறத்தே இருத்தியிருக்கும் மெல்லிய வீடு அல்லவா அது! தருமபுரிக் கூட்டத்தில் நம்பியின் கூற்றைப் பொருத்திப் பார்த்துக் கொள்வதும் மறுப்பதும் அவரவர் விருப்பம் போலத்தான். என்றாலும், பசுவய்யாவின் பாசறையிலிருந்து புறப்படுகிற ஒன்று இனிமையாய்க் கூவுகிறதே என்றால், பின்னே வேறு என்ன செய்யும் அது?

பக்கங்கள் 79 விலை ரூ.40/-

சாம்பலாக்குகிற அவலம். தோட்டியின் மகன்களும், தோட்டிகளும், தோட்டியின் அப்பன்களும், முப்பாட்டன்களும் என காலத்தின் மலதாரையில் நிரந்தரம் அடித்துச் செல்லப்படும் தோட்டிகளின் அவல வாழ்க்கை. 'அந்த வெட்ட வெளியில் இன்னும் சில எலும்புக்கூடுகள் நடனமாடித் திரிகிறதாம்' என ஓர் எளிய தாந்தரீகத்தின் துவக்கத்தோடு முடிகிற யதார்த்தவாத நாவல். சு ராவின் செழுமையான மொழிபெயர்ப்பில் வெளிவந்திருக்கும் தகழியின் தோட்டியின் மகன் யதார்த்தத்துவத்தின் கடின முடிகள் ஓய்வதேயில்லை என்பதை மீண்டும் நிறுவுகிறது.

பக்கங்கள் 161 விலை ரூ.80/-

தமிழகத்தில் கல்வி

வசந்தி தேவியுடன் ஓர் உரையாடல் : சுந்தர
ராமசாமி

ஆசிரியர்களை மனப்பாடம் செய்யச் சொல்ல வேண்டிய புத்தகம். இன்றைய கல்விமுறையின் கூரிய நகங்களால் கடித்துக் குதறப்பட்டதன் குரூர சாட்சிகளாய்

- தொடர்ச்சி பக்கம் 68

தோட்டியின் மகன்

தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளை

தமிழில் : சுந்தர ராமசாமி

ஒரு தலிதனுக்குள் எரியும் தீ அவனையே

சிறுகதை

கடல் வாய்க்கைக்கு விளாதுய்ய

யுவன் சந்திரசேகர்

சுகவனம் ஒரு கனத்த உறையை அனுப்பியிருந்தான். ஒரு நீண்ட குறிப்பும், சில கதைகளின் ஆங்கிலம் வழி தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும், ஆங்கில மூலத்தின் ஒளியச்சுப் பிரதிகளையும் கொண்ட, பழுப்பு நிற உறையைப் பிரித்து, பக்கங்களின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்து மிரண்டு, ரொம்ப நாள் படிக்காமலே இருந்தேன். இன்று ரூயிற்றுக் கிழமை. மாநகர வாழ்க்கையில் விடுமுறை நாளின் ஒவ்வொரு வினாடியும் என்னை அனுபவி என்னை அனுபவி என்று இறைஞ்சுவதை, தூக்கம் பெரும்போதையாய்ப் பற்றுவதை, பொருந்திக்கொள்ள ஒரு பொந்து போல தொலைக்காட்சியும், வார இதழ்களும், தினசரியின் சிறப்புப் பகுதிகளும் வார ஓய்வைப் பயனுள்ளதாகவும் கேளிக்கை நிரம்பினதாகவும் ஆக்கப் பிரயாசைப்படுவதை நீங்கள் மாநகர் ஒன்றில் குடியமர்ந்து சில வருடங்களாவது வசித்து உழன்ற பின்னர்தான் உணர முடியும்.

சுகவனத்தின் குறிப்பு ஒரு கட்டுரை போல நீள்கிறது. சுகவனம் எழுதும் தமிழ் எனக்கு எப்போதுமே உவப்பானதாய் இருந்ததில்லை. ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்து தமிழில் எழுதுவது போலவும், தமிழில் வார்த்தைகளுக்குப் பெரும் பஞ்சம் இருப்பது போல, ஒரு சொல்லில் கூறிவிட முடிவதை, நீண்ட சொற்றொடர்களால் குறிப்பிடுவதும், (அவன் மொழிபெயர்த்த ஆப்பிரிக்கக் கவிதையொன்றில் பிரேரணத்தின் ஆண்புரியை வர்ணிக்கும் இடத்தில் சுகவனத்தின் வரி... கறுத்த, ஒருவிதமான சொரசொரப்புள்ள, தரையின் கீழிருந்து தோண்டியெடுக்கப்படும், ஒரு வகைக் காய்வகை போல.... என்றிருப்பதை, ஏண்டா, ஒரு வரியில் கருணைக் கிழங்கு என்று சொன்னால் போதாதா? என்று நான் கேட்கப் போக ஒரிரு வாரங்கள் என்னுடன் பேச்சை நிறுத்திவிட்டான்.) ஒவ்வொரு தகவலைச் சொல்லவும் ஐரோப்பிய சிந்தனை மற்றும் இலக்கிய மரபுகளின் வழித்தோன்றல்களின் கட்டுரை, கவிதை, கதைகளிலிருந்து மேற்கோள்கள் காட்டுவதும் என்னைப் பெரும் ஆயாசத்துக்குள்ளாகும். பரவலான வாசிப்பறிவு எனக்கில்லை என்பதைக் குத்திக் காட்டுவதற்காகவே அவன் இவ்வாறு செய்கிறான் என்று எரிச்சல் உண்டாகும்.

ஆனால் இந்தக் குறிப்பு அவ்வாறில்லை. சுகவனம் கனிந்திருக்கிறானா, கட்டுரையின் சாராம்சம் என்னை மயக்குகிறது என்று சொல்லத் தெரியாதபடி அது என்னை ஈர்க்கிறது.

அன்பின் கிருஷ்ணனுக்கு, எப்பிடிடா இருக்கே.

பெங்குவின் சம்பத்தில் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பிலிருந்து சில கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். வித்தியாசமான தொகுப்பாய் இருப்பதாலும், வெவ்வேறு பிரதேசங்களில் கலாசாரங்களின் பின்னணியில் நடைபெறும் கதைகளானாலும் தமிழ் மனத்திற்கு நெருக்கமாய் அவை இருப்பதாலும் கருணைக் கிழங்கின் நமைச்சல் பல இடங்களில் இருக்க வாய்ப்புள்ளதாலும் உனக்கு அனுப்புகிறேன். சோம்பல் படாமல் படித்து திருத்தங்கள் ஏதும் இருந்தால் குறிப்பிட்டுத் திருப்பி அனுப்பு.

1980களின் ஆரம்பத்தில், கிறிஸ்தோபர் யங், எட்வர்ட் பெய்ன்ஸ் என்ற இரண்டு இளைஞர்கள் ஒரு மோட்டார் படகில் உலகைச் சுற்றிவரும் சாகசத்தில் இறங்கினர். ஒருவர் அமெரிக்கர். மற்றவர் ஆங்கிலேயர். தெற்கு பஸிபிக் சமுத்திரத்தில் மகர ரேகைக்குத் தெற்கே அன்டார்ட்டிக்காவுக்கு வடமேற்கே தென் அமெரிக்காவின் மேற்குக் கடற்கரைக்குத் தென்மேற்கில் நாலாயிரம் கடல்மைல்களுக்கு அப்பால் ஒரு தீவுக் கூட்டத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். அவை அதுவரை பதிக்கப்பட்ட உலக வரைபடம் எதிலும் இடம் பெறாததும், அந்தத் தீவை நெருங்கும்போது நிகழ்ந்த சில சம்பவங்களும், இளைஞர்கள் இருவரையும் ஆச்சர்யத்தில் ஆழ்த்தின.

திரும்பி வந்து அவர்கள் மேற்கொண்ட சில முயற்சிகளின் பலனாக, ஐ.நா. அந்தத் தீவுக் கூட்டத்தை ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பாக ஒரு நிபந்தனையுடன் அங்கீகரித்தது - ஆறு வருடங்களுக்குள் தன்னை ஒரு கூட்டாட்சிக் குடியரசாக அறிவிக்க வேண்டும். முன்னூற்று இருபத்தேழு மேலதிகப் புள்ளிகளுடன், ஐ.நா. சபையின் ஒப்புதலுடன் புதிய உலக வரைபடம் வெளியிடப்பட்டது. பூமிக் கோளத்தின் விட்டம் இரு மடங்காகி விட்டதாக நிலவியலாளர்கள் கண்டுபிடித்தனர். டைம் பத்திரிகை ஒரு சிறப்பு இதழ் வெளியிட்டது. கிறிஸ்தோபர் யங் அந்த இதழில் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் பின்வருமாறு சொல்லிச் செல்கிறார்.

உலகப்படத்தில் தென் அமெரிக்காவின் ஒடுங்கிய வலதுகால் போல இருக்கும் சிலியில் சிலநாட்கள் இருந்து விட்டு, வால் பரையலோ துறைமுகத்தில் படகேறி அன்டார்ட்டிக்காவின் பால்மர் பிரதேசத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தோம். வெகுதூரம் பிரயாணம் செய்த பிறகு, நாங்கள் வழிதப்பிவிட்டது தெரியவந்தது. எங்கள் கடிகாரக் கணக்குப்படி நாங்கள் அடைந்திருக்க வேண்டிய இடத்தைச் சென்றடையாதது எங்களைக் கட்டும் பீதிக்குள்ளாக்கியது. சலனமற்றிருந்த ஆகாயத்தில் நிறங்கள் மாற்றமுறுவதும் கடலில் அலைமுகடுகளின் உயரம் அதிகரிப்பதும்

புயலின் சின்னங்கள் என்றும், படகில் எரிபொருள் மற்றும் உணவுப் பொருட்களின் இருப்பு ஒருவாரத்துக்கு மட்டுமே போதுமானது என்றும் பெயின்ஸ் எடுத்துரைத்தான். காற்றின் வேகம் அதிகரித்தது. பயம் மிகுந்தபோது எங்கள் இறையணர்வு அதிகரிக்கக் கண்டோம். அப்போதுதான் நாங்கள் பகிரந்து கொள்ளாத ஒரு உண்மை தெரிய வந்தது. நான் ரோமன் கத்தோலிக்கன் என்பதும் எட்வர்ட் பெயின்ஸ் ஒரு ப்ராட்டஸ்டன்ட் என்பதும்.

திசைமானியின் காந்த முள் நிற்காமல் சுழல ஆரம்பித்தது. ஆழ்கடல் உயிரினங்கள் சமுத்திரத்தின் மேற்பரப்பில் தென்பட ஆரம்பித்தன. எட்வர்ட் தன் தோழி மார்கரெட்டுடனான தருணங்களையும் தகப்பன் டோனி பெயின்ஸின் மேன்மையையும் சொல்லிப் புலம்பினான். நான் இந்தப் பிரயாணம் முடிந்து இது உரிய முறையில் பத்திரிகைகளில் கவனப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, நுகர்பொருள் விளம்பரங்களில் என்னை ஒரு மாடலாகப் பயன்படுத்தும் உத்தேசத்தில், பிரயாணத்துக்காகும் செலவில் தொண்ணூறு சதவீதத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஜார்ஜ் அட்வர்டைலர்ஸ் இன்க். நிறுவன மேலாளருக்காக அனுதாபப் பட்டேன்.

காற்றின் சந்தம் எங்களைத் தள்ளிக்கொண்டு போய் ஒரு தீவில் சேர்த்தது. அடுத்த இரண்டு மாத காலத்தில் நாங்கள் அறிந்து கொண்டவற்றை *Nightmares of Two Lone Sailors* என்ற, *picador* வெளியீடாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட எங்கள் புத்தகத்தில் விளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறோம்.

கிறிஸ்தோபர் யங், தீவு என்று குறிப்பிடுவது சிலநூறு தீவுகள் கொண்ட தீவுக் கூட்டத்தின் வால் பகுதியை. சில தீவுகள் மலைகளும் குன்றுகளும் நிரம்பினதாக இருப்பதும், சில தீவுகளில் விவசாயமே பிரதான தொழிலாகவும், சில தீவுகளில் சுரங்கங்களிலிருந்து தாதுக்களைத் தோண்டியெடுத்துச் சுத்தம் செய்வதும், சில தீவுகள் யுத்தத் தளவாடங்களை உற்பத்தி செய்வதை குடிசைத் தொழில் முறையில் நிகழ்த்தியதும் நண்பர்களின் பதிவுகளில் முக்கியமான பகுதிகள். தீவுக் கூட்டங்களுக்குப் பெயர் துட்டுவது சம்பந்தமாக ஒரு விவாதம் எழுகிறது. யங் தீவுகள் என்ற அல்லது பெயின்ஸ் தீவுகளா என்று முடிவெடுக்க முடியாமல் தகராறு முற்றும் போது, நண்பர்கள் இருவரும் ஒரு சமரசத்துக்கு வருகிறார்கள். உலகம் சுற்றிய நட்பையே பிரிக்கும் வல்லமை கொண்ட தீவுகளுக்கு *Madness Islands* என்று பெயர் துட்டுகிறார்கள். சென்ற வருடம் தமிழ்நாட்டுப் பாட நூல் நிறுவனம் வெளியிட்ட ஆறாம் வகுப்புப் பாட நூலில் கிறுக்குத் தீவுகள் என்ற புதிய பாடம் சேர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஐ.நா.வின் அங்கீகாரம் கிடைத்ததும், தீவுக் கூட்டத்தின் தலைமையுடன் அமெரிக்கா இரண்டு ஒப்பந்தங்கள் செய்துகொண்டது. ஒன்று வர்த்தக ஒப்பந்தம். மற்றொன்று ராணுவ உடன்படிக்கை. *Madness Islands*-ல் முதல் தர கிரிக்கெட் அணி ஒன்றையும், சர்வ தேசத் தரத்திலான மைதானங்களையும் உருவாக்கிப் போட்டிகளையும் நடத்தித் தர இங்கிலாந்து அரசும் சர்வதேசக் கிரிக்கெட் கவுன்சிலும் கூட்டாக ஒப்பந்தங்கள் போட்டன. சோமாலியா, நமீபியா, இந்தியா, பாகிஸ்தான் உட்படப் பல நாடுகள் ராஜீய உறவுகளை நிறுவிக்கொண்டதோடு, கல்வி, சிறுவர் மேம்பாடு, சுகாதாரம் சம்பந்தமான திட்டங்களுக்கு நிதி உதவி கோரும் விண்ணப்பங்களுடன் தூதர்களை அனுப்பின.

Madness Islands பற்றி கிறிஸ்தோபர் யங்கும் எட்வர்ட் பெயின்ஸும் சொல்லும் இன்னொரு தகவல் சுவாரசியமானது. மனித இனங்களில் அத்தனையுமே அவற்றில் வசிக்கின்றன. ஒரு தீவில் இந்தோ-

இரானியர்களான காகலாய்டுகளும், மற்றொன்றில் கறுப்பர்களான நீக்ராய்டுகளும், இன்னொன்றில் மங்கோலிய இனத்தவரும், பிறிதொன்றில் கலப்பின மக்களும், வேறொன்றில் குள்ளர்களும் உள்ளனர். சில தீவுகளில் மக்களின் சராசரி உயரம் ஆறடி மூன்றங்குலம் என்கிறார் யங். பல இனங்களும் சேர்ந்து வசிக்கும் தீவுகளும் இருக்கின்றனவாம். சில தீவுகளில் இனக் குழுக்களிடையே அலாதியான ஒற்றுமையும் வேறு சில தீவுகளில் இனவெறியும் இனக் கொலைகளும் சகஜமாய் இருக்கிறது.

நிலப்பரப்பைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு தீவும் மற்றதிலிருந்து வெகுவாக மாறுபடுகிறது. செம்மண் பிரதேசம், உறைபனி படர்ந்த மலைகள், எரிமலைகள், சதுப்பு நிலங்கள், கரிசல் நிலங்கள், பாறைகளாய் நிரவி பாசனத்திற்கு லாயக்கற்ற பிரதேசம், புல் படர்ந்த சமவெளிகள், அடர் காடுகள் என்று மாறி மாறிக்கிடக்கும் தரையின் இயல்பும், அதித சீதோஷ்ணமும் செறிந்த தீவுக் கூட்டம் அது.

நாற்புறங்களிலும் கடலால் சூழப்பட்ட வாழ்க்கை அமைந்தும், சில இனங்களுக்கு மீன் பிடிப்பது என்றால் என்னவென்றே தெரியாதாம். டார்ட்மெஸியன் என்ற இனம் முதலையைத் தங்கள் பிரதான கடவுளாக வணங்குகிறது. அவர்களின் திருமணச் சடங்குகள், மேல், கீழ் தாடைகளைக் கயிறால் பிணைக்கப்பட்ட முதலையின் முன்னிலையில் தான் நடக்கின்றன. டாபா என்ற மற்றொரு இனம் நெருப்பைக் கடவுளாக வணங்குவது - அவர்கள் உணவைச் சமைத்து உண்பதில்லை. ஆடுகளின் பச்சை ரத்தத்தை விருந்தினர்களுக்குப் படைப்பதைப் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறார்கள். காங்கீரா என்ற மற்றொரு இனம் - டார்ட்மெஸிய மொழியில் காங்கீரா என்பதற்குப் புளுகு என்று பொருள் - முதுகிலிருந்து புறப்பட்டு நடு நெஞ்சில் முடிச்சிடப்பட்ட வடக்கயிறறைப் பூணுவது. வடக்கயிறறைக் கடவுளாக வழிபடுகிறார்கள் அவர்கள்.

கலைகளிலும் *Madness Islands* மக்கள் மேம்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர். பிரபல ஆங்கிலக் கலை இலக்கிய விமர்சகரும், நாவலாசிரியரும், இரண்டு முறை நோபல் பரிசுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டவருமான ஆலன் எடித் ஐந்து வருடங்கள் அங்கே சென்று தங்கி ஆராய்ச்சிகளும் சந்திப்புகளும் மேற்கொண்டு மூன்று புத்தகங்கள் வெளியிட்டிருக்கிறார். 1. *Madness Islands - An Anthropological Survey* 2. *Light Rays from Hitherto Darkness* 3. *Stories of the Unknown Land Retold.*

சில நம்பிக்கைகளும், சில பழக்கங்களும், மொழிப் பிரயோகங்கள் சிலவும் கடுமையான வித்தியாசங்கள் கொண்டிருந்தாலும் வாழ்வியல் பார்வையிலும், கலை முயற்சிகளிலும் தீவினர்களின் சாதனைகள், உலகின் பிற பகுதிகளுக்குச் சற்றும் தாழ்ந்தவையல்ல என்கிறார் எடித். ஆங்கிலமும் ஃபிரஞ்சும் அவர்கள்களுக்குச் சரளமாய்க் கற்றுக்கொள்ள முடிவதை வியக்கிறார். அவருடைய இரண்டாவது புத்தகம் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு. அதில் அற்புதமான கவிதைகள் சில இருக்கின்றன. *An Elegy to the Twilight* என்ற கவிதை, முதுமையை ஒரு புதிய கோணத்தில் அறிமுகம் செய்கிறது. அந்தப் புத்தகத்திலிருந்து சில கவிதைகள் தமிழில் பிரம்மராஜன் மொழிபெயர்ப்பில் வெளியாகியிருப்பதை நீ பார்த்திருப்பாயே கிருஷ்ணா. நான் எனக்குப் பிடித்த, மொழிபெயர்க்க வாகாக இருந்த சில கதைகளை மொழிபெயர்த்திருக்கிறேன். ஆலன் எடித் எந்த அடிப்படையில் இக் கதைகளைத் தொகுத்தார் என்பது புலப்படவில்லை - ஆனால், என்னுடைய

தேர்வுக்கு என் ரசனைதான் அடிப்படை.

உன் பதிவை எதிர்பார்த்து,
சுகவனம்

கதைகளை முழுவதுமாகச் சொல்லவென்றால் ஒரு மிக நீண்ட நாவல் ஆகிவிடும் அபாயம் இருப்பதாலும், மொழிபெயர்ப்பு சம்பந்தமாக தமிழ்ச் சூழலில் அவ்வளவாக வரவேற்பு இல்லை என்று நான் அபிப்பிராயப்படுவதாலும், இவற்றில் சில கதைகளையேனும் விரும்பிப் படிப்பவர்களும் இருக்கக் கூடும் என்று நான் நம்புவதாலும், சுகவனம் மொழிபெயர்த்து அனுப்பிய கதைகளின் சுருக்கத்தை மட்டும் இங்கு தருகிறேன்.

கவிஞரின் கதை Story of a Poet

இந்தக் கதையை எழுதியவரின் பெயர் அகிமோட்டோ. சுவரத் தொழிலாளியாக இருக்கிறார். சுவரில் தொங்கும் தோற்பட்டையில் சுவரக் கத்தியைத் தீட்டியபடியே தனக்குப் பேட்டியளித்ததாகவும், அவருடைய சப்பை மூக்கும் இடுங்கிய கண்களும் குட்டையான உருவமும் சதுரமான உடற்கட்டும் ஜப்பானியர்களை ஞாபகப்படுத்துவதாகவும் ஆலன் எடித் குறிப்பிடுகிறார். யாமமோட்டா என்ற பெயரில் நிஜமாகவே ஒரு கவிஞர் இருந்ததாகவும், இறக்கும் வரை மணம் செய்து கொள்ளவில்லை என்றும், முப்பது வயதில் இறந்து விட்டதாகவும், கதைக்கு நம்பகத் தன்மை உண்டாக்குவதற்காக யாமமோட்டோ எழுதிய அசல் கவிதை ஒன்றையே கதையில் உபயோகப்படுத்தியிருப்பதாகவும் அகிமோட்டோ சொல்கிறார். அகிமோட்டோ

என்பதற்கு டாபா மொழியில் சமையல் உப்பு என்று பொருள் என்று முடிவாகி எடித்தின் குறிப்பு.

கதையின் ஆரம்பத்தில் யாமமோட்டோ நாட்காட்டியை உற்றுப் பார்க்கிறார். சற்று சிரமத்துக்குப்பின் அன்றைய தேதியை அறிகிறார். அன்று அவருடைய பிறந்த நாள். நூற்றி ஆறு வயது முடிந்து நூற்றியேழு பிறக்கிறது. முதியோர்களுக்கான காப்பகத்தில் தன் அறையின் மாடத்தில் நின்று, நாலு மாடிகளுக்குக் கீழே படுத்துக் கிடக்கும் சாலையைப் பார்க்கிறார். இந்த இடத்திலிருந்து நான்கு பக்கங்களுக்கு சாலையைப் பற்றிய வர்ணனை நகர்கிறது. சாலையின் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் குறிப்பிட்டு அதன் ஓர் இழையை யாமமோட்டோவின் இளமைக் காலம், குடும்ப வாழ்க்கை, நோயு தீவின் வாழ்க்கை நிலை, முதியோர்கள் நடத்தப்படும் விதம், இளைஞர்கள் தம் ரத்த அழுத்தத்தின் ஆணைகளுக்கு ஏற்ப செயல்படுவது போன்றவற்றுக்குக் குறியீடாக்கி விரித்துச் செல்கிறார் கதையை.

ரொட்டிக் கடையைப் பார்க்கும் கிழவரின் முகத்தில் சொல்ல முடியாத துயரம் பரவுகிறது. ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரொட்டி மட்டுமே சாப்பிடும் தன்னை அகிநோரி இங்கு கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்க வேண்டாமே என்று சுயபச்சாநாடாப்படுகிறார். அவனைத் தீவின் பெருமைக்குரிய போர் வீரனாகவோ, அலுமினியத் தாள்களைப் பக்குவமாகவும் அளவாகவும் வெட்டி அவற்றில் விதவிதமான வடிவங்களைப் புணையும் மருவீனா கலைஞனாகவோ சதோர் வாத்தியத்தில் நிபுணனாகவோ வளர்க்கத் தான் பட்ட சிரமங்களையும் அவன் எல்லாவற்றையும் மறுதலித்து இரும்புப் பட்டறையில் கொல்லனாக வேலைக்கு அமர்ந்ததையும், சற்றும் தாட்சண்யமின்றி இந்த இல்லத்தில் கொண்டு விட்டுச் சென்ற பகற்பொழுதையும் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து விசனப்படுகிறார். அகிநோரிக்கும் அப்போது வயது எண்பதைத் தாண்டியிருக்கும் என்பதையும் அவனுடைய ஒரே மகன் தீவின் நிர்வாகத்தில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பதையும் நினைவு கூர்கிறார்.

தான் ஒரு கவிஞனாகச் செயல்பட்ட நாட்கள் வரிசையாக நினைவில் வருகின்றன.

மெல்லப் பகல் பொழுது தேய்ந்து இரவு இறங்குவதற்கான அறிகுறிகள் தெரிகின்றன. தன் அந்திம நாட்களையும், தனிமையையும் பரிசீலித்து இயற்கை செய்யும் அன்றாடப் பகடியே அந்தி என்று எண்ணுகிறார் கிழவர். லேசான தூறல் போடுகிறது. மாடத்தை நீங்கி அறைக்குள் சென்று படுக்கலாம் என்று தீர்மானிக்கும் போது, கீழே சாலையில் ஒரு வாகனம் வந்து நிற்பதையும், அது தீவு நிர்வாகத்தின் வாகனம் என்பதையும், அதிலிருந்து முதலில் உறங்கும் ஒருவன் வயோதிகள் ஒருவனைக் கைபிடித்து இறக்கி விடுவதையும், இருவரும் காப்பகத்திற்குள் நுழைவதையும் பார்க்கிறார்.

உள்ளே வந்து வெற்றுத்தாள் ஒன்றை மேஜைமீது எடுத்துவைத்து, நடுங்கும் கைகளால் எழுதுகிறார்.

புல் நனைகிறது
மரம் நனைகிறது
தகரம் நனைகிறது
மழையின் பார்வை.

காணுதலின் வரம் The Boon of Seeing

கருங்கற் பாறைகளும் வானுயரம் நீண்ட தண்டுகளின் உச்சியில் மட்டும் கொத்தாக ஒலைக்கீற்றுகள் கொண்ட மரங்களும் உள்ள, யானைகளும் புலிகளும் கரடிகளும் ஒட்டகச்

சிவிங்கிகளும் வரிக்குதிரைகளும், பறக்க இயலாத ஒருவகை ராட்சசப் பறவைகளும் கொண்ட ஃபாரஸ்ஸா தீவிலிருந்து கிடைத்த கதை இது. இந்தக் கதையை எழுதியவர் மரம் வெட்டும் தொழிலாளி ஒருவர். தான் எழுதும் கதைகள் எதையுமே தன் பெயரிலோ அல்லது வேறு எந்தப் பெயரிலுமோ பிரசுரிப்பதில்லை என்ற கொள்கையுடையவர். ஆசிரியர் பெயரின்றிப் பிரசுரமாகும் கதைகள் என்றாலே இவர் எழுதியவைதான் என்பது எல்லாத் தீவுகளிலும் பரவிய ரகசியமாய் இருக்கிறது. இந்தக் கதையைத் தன்னுடைய தொகுப்பிலிருந்து அவரே தேர்ந்தெடுத்துத் தந்திருக்கிறார் - வழக்கம் போலவே தன் பெயர் வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்.

-ஆலன் எடித்

மெம்பாலா வேலைக்குப் புறப்படுகிறான். பொழுது புரளவில்லை. அந்த வளாகத்தின் பல குடிசைகளிலிருந்தும் ஆமணக்கு எண்ணெய் விளக்கு ஏற்றப்படுவதன் புகையும் மணமும், அலுமினியப் பாத்திரங்கள் உருளும் ஒசைகளும் வெளியேறுகின்றன. ஒவ்வொரு குடிசையிலிருந்தும் ஆண்கள் வெளியே வருகிறார்கள். மரவள்ளிக் கிழங்கும் பார்வியும் பயன்படுத்திச் செய்த உணவு மூட்டையும், சாயா என்ற ஒரு வகைத் திரவம் நிரப்பட்ட சுரைக் குடுவையும் அவர்களின் தோள்களில் தொங்க, வளாகத்தின் நுழைவாயிலருகே இருக்கும் குடிசை வாசல் குட்டித் திண்ணையில் அமர்ந்து புகையிலையை நறுக்குகளாய் வெட்டியபடி அமர்ந்திருக்கும் முண்டாமா கிழவனின் முன் முழந்தாளிட்டு வணங்கி வளாகத்தை நீங்குகிறார்கள்.

ஒரே குடும்பத்தின் வம்ச வளாகம் அது. முண்டாமா கிழவனுக்கு பதின்மூன்று மனைவியர். ஒவ்வொரு மனைவிக்கும் ஏழுக்குக் குறையாத குழந்தைகள். பேரக்குழந்தைகள். கொள்ளுப்பேரக் குழந்தைகள் என்று காட்டைத் திருத்தி உருவாக்கிய மைதானத்தில் குடிசைக்கு ஒரு குடும்பம்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் அனைவரின் பெயர், அவர்களது குணநலன்கள், சிலவிதமான சம்பிரதாயங்கள் (திருமணமாகி முதல் ஆறுமாதங்கள் ஆண்கள் கிழங்கு சேகரிக்கச் செல்ல வேண்டியதில்லை, பெண்கள் டொம்பிக்கி நதியில் மீன் பிடிக்கவும், குடிநீர் மொண்டு வரவும், பன்றிகளை மேய்க்கவும் செல்ல வேண்டியதில்லை என்பது போல ஏகப்பட்ட நியதிகள்), அவர்களுக்கு வரும் வியாதிகள், அவற்றுக்கான கைமருந்துப் பக்குவங்கள், கூட்டு வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பிணக்குகள், அவை திரும் விதம் என்று பல பக்கங்கள் விரிகிறது கதை.

சில இடங்கள் அலுப்பூட்டக் கூடியதாக இருக்கிறது. கதையே இல்லையே, தகவல் தொகுப்பாக அல்லவா இருக்கிறது, இதை எதற்காக எடித் தேர்ந்தெடுத்தார் என்று சந்தேகம் எழும் சந்தர்ப்பத்தில் கதையில் ஒரு திருப்பம்.

மெம்பாலா வேலைக்குக் கிளம்ப சற்றுத் தாமதமாகிவிட்டது அன்று. முந்தின இரவு வாமா பானம் சற்று அதிகமாக அருந்திவிட்டதாலும், மெம்பி, வழக்கத்தை விடவும் பெரும் உற்சாகத்துடன் கலவியில் ஈடுபட்டதாலும், முன்பற்கள் நான்கும் கடைவாய்ப் பற்கள் நான்கும் உதிர்ந்துவிட்ட பிறகு உணவும் உடலுறவும் எளிதில் செரிமானமாவதில்லை என்பதாலும், காலையில் சீக்கிரம் எழ முடியவில்லை. கலவியின் பல நிலைகளையும், நிலைகள் மாறும்போது ஏற்படும் மன ஓட்டத்தையும் அப்பட்டமாக மொழிபெயர்த்திருக்கிறான் சுகவனம், ஆசாரமான தமிழ்ச் தழுவில் இதையெல்லாம் பிரசுரிக்க முடியுமா என்று தெரியவில்லை.

லேசான புன்சிரிப்புடன் உறங்கும் மெம்பியின் புட்டத்தில் ஓங்கி ஒரு உதை கொடுத்துவிட்டு வெளியேறி நடக்கிறான் மெம்பாலா. திண்ணையில் இருக்கும் கிழவன் முன் முழந்தாளிட்டு எழுப்பவன் வளாகத்திற்கு வெளியில்

ஆகாயத்தில் ஆரஞ்சு நிறத்தில் மிகப் பெரிய தகடு தொங்குவதைப் பார்க்கிறான். வேகமாக ஓடி வந்து முண்டாமாவிடம் கேட்கிறான்.

தந்தையே அது என்ன?

பத்து வருடத்துக்கு ஒரு முறை குக்கிலி மரம் பூக்கும். ஒவ்வொரு முறை அது பூக்கும் போதும் ஒரு வெள்ளி மோதிரம் அணிவான் கிழவன். வலது கைவிரல்கள் ஐந்திலும் இடதுகை விரல்கள் நாலிலும் மோதிரம் இருக்கும் தன் இரு கைகளையும் பார்த்துக் கொள்கிறான் முண்டாமா கிழவன். மூன்றாவது மோதிரத்தை அவன் அணிந்தபோது பிறந்தவன் மெம்பாலா.

முண்டாமா நிதானமாய்ச் சொல்கிறான்.

மகனே, மெம்பாலா, வந்து என் அருகில் உட்கார். அந்தத் தகட்டை நீ இதுவரையில் பார்த்ததே கிடையாதா?

மெம்பாலா சொல்கிறான்.

இல்லையே.

முண்டாமா சொல்கிறான்.

அதன் பெயர் தூரியன். உஷ்ணத்துக்கும் வெளிச்சத்துக்கும் அதிபதி. தயிர் புளிக்கவும், வரிக்குதிரை குட்டி போடவும், குக்கிலி மரம் தவறாமல் பூக்கவும் காரணமாயிருப்பது, தூரியன் தென்படாத நேரங்கள் உறக்கத்துக்குரியவை. என் கொள்ளுத்தாத்தாவின் கொள்ளுத்தாத்தா ஓட்டகச்சிவிங்கியின் கழுத்தில் தொற்றியேறி ஆகாயத்தில் மாட்டிவைத்த தகடு அது. நம் பரம்பரையின் நிரந்தரச் சொத்து.

மெம்பாலா கிழங்கு பறிக்கப் போகும் உத்தேசத்தைக் கைவிட்டு, தன் குடிசைக்குத் திரும்புகிறான். மெம்பியை எழுப்பி, ஒரு கலயம் நிறைய வாமா கொண்டுதரக் கட்டளையிட்டு, தன் குடிசையின் வாசலில் கிடக்கும் மரத்துண்டில் அமர்ந்து தன் பரம்பரைச் சொத்தைப் பார்த்துப் பரவசத்தில் ஆழ்கிறான்.

நாடோடிக் கதை

Nomadic Tale

கம்போலியா தீவில் வழங்கும் கர்ணபரம்பரைக் கதை இது. வாய்மொழியாகவே பராமரிக்கப்பட்டு குழந்தைகள் வழியாகப் பாதுகாக்கப்படும் கதை. கம்போலியப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது இந்தக் கதையைச் சரியாகச் சொல்கிறார்களா என்பதும் ஒரு சோதனை.

-ஆலன் எடித்

ஞானி ஒருவர் தன் மூன்று சீடர்களுடன் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். வசந்த உற்சவம் நடைபெறும் ஓர் ஊரின் தெருக்களில் நடந்து செல்கிறார்கள். அங்கங்கே நிற்கும் மரங்களில் பெரும்பாலானவற்றுக்கு துணியால் ஆன ஆடைகளை அணிவித்திருக்கிறார்கள். பூக்களால் சிங்காரிக்கப்பட்ட சில மரங்கள் பெண் தெய்வங்கள் போலவும், சில ஆண் உடைகளில் அலங்கரிக்கப்படும் இருக்கின்றன. மரத்துக்கு மரம் தோரணங்கள் கட்டப் பட்டிருக்கின்றன. தெருவின் கோடியில் நிற்கும் தலைவிரித்த மரத்துக்கு நெருப்பை உமிழும் ராட்சச மிருகம் போன்ற ஒப்பனை.

நகரின் முடிவில் இருக்கும் குடிதண்ணீர்க் குளத்தில் தாகசாந்தி செய்துகொண்டு, வனத்தின் எல்லைக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள். சில நூறு ஆண்டுகள் வயதுள்ள மரத்தினடியில் வந்து சேர்கிறார்கள். சீடன் வியக்கிறான்.

அம்மாடி, எத்தனை பெரிய மரம்.

ஞானி சொல்கிறார்.

உபயோகமற்றது.

சீடர்கள் ஆச்சரியத்துடன் குருவை நோக்குகிறார்கள்.

ஞானி தொடர்கிறார்.

ஊருக்கு இத்தனை அருகில் இருந்தும் மரத்தின் ஒரு கிளையாவது தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதா. உபயோகமான மரம் என்றால் விட்டு வைத்திருப்பார்களா. காலத்திலும் வெளியிலும் வியாபித்து இருப்பது இல்லை, பயன்பாடுதான் அக்கறைக்குரிய விஷயம். ஒரு நாள் ஆயுளே உள்ள ஈசல் உணவுப் பண்டமாவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள் இல்லையா.

தொடர்ந்து நடக்கிறார்கள். ஞானி மரணம் பற்றியும் மரணத்துக்குப் பின்னான வாழ்க்கை பற்றியும், பிறப்புக்கு முன்னான இருத்தல் பற்றியும், பிறவாத கணங்களின் அழகியல் பற்றியும் எடுத்துரைத்தவாறு நடக்கிறார். (கதையின் இந்தப் பகுதியை விவரிப்பதை வைத்தே ஆசிரியர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் படுகிறார்கள் என்பது என் சந்தேகம். ஆ.எ.)

இரும்புக் கோடாலியால் ஒருவன் மரம் வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அடிமரத்தண்டில் வெட்டுக்கள் விழும்போது மரம் நடுங்கி அதிர்கிறது. கிளைகளில் எஞ்சியிருக்கும் ஓரிரு பழுத்த இலைகளும் சுள்ளிகளும் உதிர்கின்றன. முந்தைய வெட்டின் அதிர்வு அடங்கியதும் அடுத்த வெட்டை எதிர்நோக்கி கம்பீரமாய் நிற்கிறது மரம். முறிந்து வீழ்வதில் தனக்குத் தாழ்வொன்றும் இல்லை என்பது போல.

ஞானி, நுரைபோல நரைத்துத் தொங்கும் தாடியை

நீவியவாறு சொல்கிறார்.

மரணம் தன்னை நிகழ்த்திக் கொள்கிறது.

சற்றுத் தள்ளிச் சென்றபின் ஒரு சீடனின் தலையில் கிரிப்பிள்ளை ஒன்று சொத்தென்று வீழ்கிறது. பயந்து பதறி மூர்ச்சையடையும் அவனை ஆசுவாசப்படுத்தப் பார்க்கிறார்கள் மற்ற இரு சீடர்களும்.

கண்களில் நீர் மல்கக் குலுங்கிச் சிரிக்கிறார் ஞானி.

சகவனம் அனுப்பியிருக்கும் கதைகளிலேயே நீளம் குறைவான கதை இதுதான். முழுக்கதையுமே இவ்வளவுதான்.

பழிக்குப் பழி

The Revenge

அல் பாஸினோ தீவின் முதல்தர எழுத்தாளரான கேப்ரியல் மரியா காகஸ் எழுதின கதை. நீச்சல் குளமும், நீண்ட வராந்தாக்களும், மெத்தை பொருத்தப்பட்ட நாற்காலிகளும் கொண்ட விடுதியின் நான்காவது தளத்தை வசிப்பிடமாகக் கொண்டவர் காகஸ். மணமாகாதவர். பின்னந்தி வேளையில் பொன்னிற மது நிரம்பிய கண்ணாடிக் கோப்பைகளின் முன்னிலையில் எனக்கு அவர் பேட்டியளித்தபோது அவருடைய கண்கள் வெறியேறிச் சிவந்திருந்தும், பாதி செருகி மூடியிருந்ததும் என் நினைவிலிருந்து என்றுமே நீங்காதவை.

அன்று மதியம் தூங்கச் செல்வதற்கு முன் ஒரு முற்றுப் புள்ளியிட்டு, தான் முடித்த நெடுங்கதை ஒன்றை ஒரு வரி விடாமல் அவர் சொல்லக் கேட்டபோது, மாய உலகம் ஒன்றில் சிக்கிக்கொண்ட நூதன அனுபவம் எனக்குக் கிடைத்தது. என் தொகுப்புக்கு அந்தக் கதையைத் தருமாறு கேட்டபோது, தன் கதைகள் எல்லாவற்றையுமே, எழுதிப் பத்து வருடங்கள் ஆனபிறகே பிறருக்கு வாசிக்கத் தருவது வழக்கம் என்றும் எனக்கு அவர் தேர்ந்தெடுத்துத் தந்த கதை இருபது வருடங்களுக்கு முன் எழுதப்பட்டது என்றும், ஒன்றே முக்கால் வருடங்களுக்கு ஒரு கதை வீதம் தான் எழுதி வருவதாகவும் சொன்னார்.

-ஆலன் எடித்

அல் பாஸினோ தீவின் தொல் பெருமைகளின் விவரிப்புடன் தொடங்குகிறது கதை. கால்பந்தாட்டத்துக்கும் காளைச்சண்டைக்கும், கட்டை விரல்களின் தினமையைச் சோதிக்கும் கால்பந்துகளுக்கும் கொலைவெறியுட்டி வளர்க்கப்படும் காளைகளுக்கும் பெயர் போனது அல் பாஸினோ. கால்பந்துப் போட்டிகளில் எதிரெதிர் அணிகளின் சார்பாகக் கட்சி பிரியும் பார்வையாளர்களும், காளைச் சண்டையில் காளைக்கும் காளையுடன் பொருதும் வீரனுக்கும் ஆதரவாகக் கோஷமும் ரசிகர்களும் அல் பாஸினோவின் குடிமக்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சிலவேளைகளில் மைதானத்திலும் அரங்கத்திலும் நேரிடும் கோஷ்டி மோதல் உள்நாட்டுப் போர் அளவுக்கு முற்றிவிடும் சந்தர்ப்பங்களும் இருந்திருக்கின்றன. உதாரணத்திற்கு ஓரிரு போட்டிகளையும், ஓரிரு சண்டைகளையும் விவரிக்கிறார் காகஸ். அல் பாஸினோவின் பெருமைகளைச் சொல்லும் விதத்திலேயே அவை பற்றிய நுட்பமான ஆனால் மறைவான கிண்டலும் விமர்சனமும் உள்ளோட்டமாய் இருப்பது முதல் வாசிப்பிலேயே கிடைத்து விடுகிறது. காகஸ் ஒரு அற்புதமான கதை சொல்லி என்பதும். கவிதை மயமான நடையில் உணர்ச்சிகளின் கூத்தாட்டத்தை நிகழ்த்திக் காட்டுகிறார்.

சில பக்கங்கள் கழித்து கதை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிகிறது. எல் சந்தானா என்ற கால்பந்து வீரனின் கதை. பால்லோ சிடார் என்ற காளைப்போர் வீரனின் கதை. மியாமா என்ற காளையின் கதை.

முதல் கதை ஒரு மதுக் கூடத்தில் நடக்கிறது. முந்தின நாள் நடந்த அனைத்துத் தீவுகளுக்கிடையிலான கால்பந்துப் போட்டியின் இறுதிப்போட்டியில் விளையாடிய எல்

சந்தானா என்ற கால் பந்தாட்ட வீரன் தலைகுனிந்து அமர்ந்தபடி மது அருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் அருந்தும் மதுவகைகள், தொடுகறிகள் ஆகியவற்றின் பெயர்கள், தயாரிப்பு முறை மற்றும் அவை உடலிலும் மனதிலும் கிளர்த்தும் சலனங்கள் இவற்றை விரிவாகச் சொல்லிப்போகிறார். முந்தின நாள் போட்டியின் அதிதப் பரபரப்பில் சந்தானா விதிவசமாக, தான் காக்க வேண்டிய வலைக்குள்ளேயே பந்தை உதைத்து விடுகிறான். எதிர் அணி வீரர்களும், அவர்களின் ஆதரவாளர்களும் கொண்டாட, சந்தானா அணியின் ஆதரவாளர்களிடமிருந்து அவனை ராணுவம் காப்பாற்ற வேண்டி வருகிறது. அணியைப் பிரிந்து ரகசியமாக ஊருக்குள் வந்து மதுக்கூடத்தின் இரு-தனிமையில் அமர்ந்திருக்கிறான்.

இரண்டாவது பகுதியில் அன்றைய தினம் காளைச் சண்டையில் பங்கேற்க இருக்கும் பாப்லோ சிடார் என்ற வீரன் காலைப் பொழுதை உற்சாகமாகக் கழிக்கவும், சண்டைக்கான வெறியை ஏற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டும் மிதமாக மது அருந்தும் உத்தேசத்துடன் மதுக்கூடம் நோக்கி வருகிறான்.

மூன்றாவது பகுதியில் மியாமா என்ற காளையின் வாலில் ரத்தக் காயம் ஒன்று ஏற்படுத்தப்படுகிறது. அதன் உக்கிரத்தைக் கூட்டும்படியாக, வாய்க்ன்ற தொட்டியில் மது ஊற்றப்பட்டு குடிக்க வைக்கப்படுகிறது. கொம்புகள் ஈட்டிமுனைபோலக் கூராகச் சிவப்புகின்றன. சுற்றி நின்று சிலர் ஹோவென்று கூச்சல் போட்டவாறு கைகளில் வைத்திருக்கும் தகர டப்பாக்களைக் கோலால் அடித்து ஓசையெழுப்புகின்றனர்.

மூன்று பகுதிகளின் சங்கமமாக நான்காம் பகுதி விரைவான மொழியில் சொல்லப்படுகிறது. தன் அணிக்கெதிராக கோல் போட்ட எல் சந்தானாவை அடையாளம் கண்டு, கொல்லும் கூட்டத்தில் பாப்லோ சிடாரும் சேர்ந்து கொள்கிறான். காளைகள் பலவற்றை அடக்கிக் கொன்றவனுக்கு மனிதன் ஒருவன் தன் கையால் சாவது வித்தியாசமான மனக் கிளர்ச்சியையும் குற்றவுணர்வையும் தருகிறது. நரம்புகள் தளர்ந்ததாக உணர்கிறான். சமனமற்ற மனநிலையில் அரங்கத்துக்குள் நுழைகிறான். காளையுடனான சண்டையில் மன ஓர்மை சீர்கெட்டு, உடல் கிழிபட்டுச் சாகிறான்.

கதையின் கடைசியில், தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் மியாமாவின் உரிமையாளர் விருதைப் பெற்றுக்கொள்ள நேரில் வரமுடியவில்லை என்பது அரங்கத்தில் அறிவிக்கப்படுகிறது. கால்பந்தாட்ட வீரனான அவருடைய மகன் அன்று காலை ஒரு மதுக்கூடத் தகராறில் கொல்லப்பட்டுவிட்டானாம்.

தேர்வு

The Selection

வூரி இனத்தின் முன்னணி இறையியலாளரும், இலக்கியவாதியுமான பியூனொரெட்டி என்பவர் எழுதிய கதை இது. இந்தக் கதையைப் படிப்பதற்கு சில தகவல்கள் அவசியமாகின்றன. வூரி இனத்தவர் அனைவரும் ஒரே மதத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள். அவர்களின் மதத்தை ஸ்தாபித்தவரும், வஞ்சகமான முறையில் கொல்லப்பட்டவருமான பூலோ வூரேயாவின் சீடர்கள் அவருடைய போதனைகளையும், வூரிகள் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய விதிகளையும் ஐநூறு பாகங்கள் கொண்ட கிரந்தமாகத் தொகுத்திருக்கிறார்கள்.

பூலோ வூரேயா இரு கூர்முனைகள் கொண்ட குத்திட்டியால் உடலில் எட்டு இடங்களில் குத்திக் கொல்லப்பட்டார். ஆகவே, எட்டு என்ற எண் வூரிகளுக்கு மிகவும் புனிதமானது. மாதத்தின் எட்டாவது நாளில் தங்கள் சூப சடங்குகளையும், இரண்டாவது நாளில் அசூப சடங்குகளையும் நிகழ்த்திக் கொள்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு ஆண்மகனும் இரண்டு மனைவிகளுக்கு மேல் திருமணம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. ஒவ்வொரு

மனைவியும் தலா இரண்டு குழந்தைகளுக்கு மேல் பெறக்கூடாது.

வீடுகள் எண்கோண அமைப்பிலேயே கட்டப்பட வேண்டும்.

அநேகமாக எல்லாத் தீவுகளிலும் பரவியிருக்கும் வூரி இனத்துக்கு அந்தந்தத் தீவில் ஒரு தலைவரும் எட்டுத் தீவுகளுக்கு ஒருவராக முதல் நிலைத் தலைவரும், தலைவர்களின் தலைவராக ஒரு மேல் நிலைத் தலைவரும் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவார்கள்.

மேல்நிலைத் தலைவரே மத விஷயங்களில் உச்ச பட்ச அதிகாரமுடையவர். வூரெட்டி என்ற பொதுப் பெயர் கொண்ட அந்தத் தலைவர் வூராலி என்ற தீவிலுள்ள எண்கோண அரண்மனையில் வசிப்பார்.

முன் குறிப்பில் தவறான தகவல் எதுவும் இடம் பெற்று விட வேண்டாம் என்றும், வூரி இனத்தவரின் மத உணர்வுகள் புண்பட்டுவிடாதபடி கதையை மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரிக்குமாறும், பூலோ வூரேயாவின் ஆசி உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பாரபட்சமின்றி உண்டு என்றும் என்னிடம் சொன்னார் பியூனொரெட்டி.

-ஆலன் எடித்.

அரண்மனை முன்பு உள்ள, அகலமும் நீளமும் கூடிய வீதியில் நிற்கும் ஜனக் கூட்டத்தில் கசகசத்தவாறு நிற்கிறான் ஸ்பாகெட்டி. முந்தின வூரெட்டி இறந்து விட்ட செய்தியும், அவர் இறந்த சூழ்நிலையும், அவருக்கு வந்த வியாதி, கொடுக்கப்பட்ட மருந்துகள், சிகிச்சையளித்த மருத்துவர்களின் உணர்வுகள், மரணத்தை அவர் தீரமுடன் எதிர்கொண்ட விதம் என்று ஆறு பக்கங்கள் ஸ்பாகெட்டியின் நினைவுகளின் ஊடாகப் பயணம் செய்கிறது கதை. ஏழாவது பக்கத்தில் புதிய வூரெட்டி தேர்ந்தெடுக்கப்படும் விதம் பற்றிச் சொல்லப் படுகிறது.

எண்கோண அறை ஒன்றிலுள் முதல் நிலைத் தலைவர்கள் அடைக்கப்பட்டு, அறையின் எட்டு வாசல்களும் இரண்டிரண்டு பூட்டுகளால் பூட்டப்படும். முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துகள், குற்றச்சாட்டுகள் எதையுமே பூமி அழியும்வரை அறைக்கு வெளியில் கொண்டு செல்வதில்லை என்ற ரகசியக் காப்புறுதிப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்வார்கள் தலைவர்கள். அதன் பிறகு நீண்ட விவாதங்கள் நடைபெறும். இறைக் கனவுகள் முதல் மருத்துவக் குறிப்புகள், தனி நபர் ஒழுங்கு விதிகள், அவற்றின் மீறல்கள், அனைத்தும் விவாதிக்கப்பட்ட பிறகு பொதுக் கருத்து ஒன்று எட்டப்படும். எத்தனை நாட்களாயினும் பொதுக் கருத்து எட்டப்படாத வரை அறைக்கதவுகளோ, ஜன்னல்களோ எதுவும் திறக்கப்பட மாட்டாது. புதிய வூரெட்டி தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டதும் அறைக்குள்ளிருக்கும் ஆளுயர வெண்கல மணியின் நாவு, பலமாக இசைக்கப்படும்.

மணியோசைக்காகக் காத்திருக்கும் பெருங் கூட்டம் தானும் உண்ணாது, உறங்காது.

ஸ்பாகெட்டி, தான் ஒரு இறையியல் மாணவனாக இருந்த நாட்களையும், இறைத் தன்மையின் விரதங்களையும் பயிற்சிகளையும் மேற்கொள்வதில் தோற்று, பிசாசின் அடிமையாய் உழல வேண்டிய சாதாரணனாய் வெளியேறிவிட்டதையும் நினைவு கூர்கிறான். நின்று நின்று முழங்கால்களில் ரத்தம் நெறிகட்டியிருக்கிறது.

அபூர்வமான வாசனை ஒன்று அவனைத் தாண்டிச் செல்கிறது. பருத்த, வெண்ணிற மார்புகள் வெளித் தெரியும்படி உடை அணிந்து தன்னைத்

தாண்டிச் செல்லும் பெண்ணிடமிருந்து எழுகிறது அந்த ஆதி மணம் என்றழைக்கிறான். அவளிடமிருந்து குறிப்பால் மட்டுமே அறிந்து கொள்ளக்கூடிய அழைப்பு ஒன்று தன்னை நோக்கிக் காற்றில் மிதந்து வருவதையும் உணர்கிறான். புதிய வூரெட்டி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செய்தி இன்றில்லாவிட்டால் நாளை தெரியத்தானே போகிறது. இப்போது இவளைத் தொடர்வோம் என்று நடக்க ஆரம்பிக்கிறான் மார்புகளின் காதலனான ஸ்பாகெட்டி.

மகா காவியம்

The Epic

அயோ தீவின் பழமையான இதிகாசங்களில் ஒன்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதியே இது. அயோனிமா மொழியின் உச்சபட்ச சாத்தியங்களை நிகழ்த்திக் காட்டும் இக் காவியத்தைப் படைத்தவர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் காவியத்தின் முதல் பாதியை நிரப்புகிறது. செய்யுள் நடையில் அமைந்த காவியம் பல்வேறு இடைச்செருகல்களுக்கு ஆளானது என்றும் அவற்றைச் செருகியவர்களின் பெயர்களையும் சேர்க்கும் பட்சத்தில் படைப்பாளிகளின் பெயர்ப் பட்டியல், காவியத்தினால் நீளம் கொண்டதாக இருக்கக் கூடும் என்றும், செய்யுள்களின் எண்ணிக்கையை படைப்பாளிகளின் எண்ணிக்கையால் வகுத்தால் தலா ஒரு செய்யுள் மட்டுமே ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார் என்று ஆகும் என்றும் அயோனிமா மொழியியலாளர்கள் மத்தியில் பெரும் சர்ச்சைகள் நடந்து வருகின்றன. இந்தக் காவியத்தின் போக்கும் கதைத்திறனும் வர்ணனைகளும் நாடகத் தன்மையும் அறங் கூறலும் மனிதார்த்தச் சந்திகளும் பலவிதங்களில் இந்திய இதிகாசமான இராமாயணத்தை ஒத்ததாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

- ஆலன் எடித்.

அரசினங்குமரன் வளர்ந்து வரும் விதம் தனக்கு உவப்பானதாக இல்லை என்று கருதும் மாமன்னர் பிரதான மந்திரியும், ஜபதபங்களிலும், சாஸ்திரங்களிலும் விற்பன்னரும், அரசாங்க முடிவுகளின் முக்கால விளைவுகளைப் பற்றி தீர்க்கமான பார்வையுடையவருமான முனிவரை அழைத்து, அரசுமாரனையும் அவன் தம்பியையும் அவரிடம் ஒப்படைக்கிறார்.

ஆரண்யத்தின் பல பகுதிகளுக்கும் சிறுவர்களை அழைத்துச் சென்று பயம், வெட்கம், அருவருப்பு, வலி, கூச்சம் போன்ற பலவற்றையும் அவர்கள் அனுபவித்து அறியுமாறு செய்கிறார். அரசை நடத்தத் தேவையான தந்திரம், நிர்ந்தரட்சண்யம், கருணையின்மை, குரூரம் போன்றவற்றை மூன்றடிச் செய்யுள்கள் வாயிலாக உபதேசிக்கிறார். விலங்குகளையும் பறவைகளையும் கொல்வதைப் பயிற்றுவிக்கிறார். யுத்தம்

என்று வருமானால் மனிதர்களைக் கொல்ல வேண்டாமா.

இளவரசே, என்னையே இலக்காக வைத்துக் கொண்டு கணைகளைத் தொடுங்கள்.

ஆகா, மாட்டேன். குருவல்லவா.

மன்னனாய் இருப்பவன் மனிதர்களைக் கொல்லக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டாமா.

இளவரசர்கள் தீர்மானமாய் மறுத்து விடுகிறார்கள். குருவிடம் ஒரு துத்திரம் இருக்கிறது. அவருடைய மார்க்பை நோக்கி அம்பு பாய்ந்து வரும்போது ஒரு மந்திரத்தை அவர் உச்சரித்தால் அம்பு அவர் கழுத்தில் மாலையாய் விழுந்து விடும். இதை எடுத்துச் சொல்லியும் இளவரசன் மறுக்கிறான்.

குரு, மாயப் பெண் ஒருத்தியை அரக்கியின் பரிமாணங்களில் உண்டாக்கி அவன் முன் நிறுத்துகிறார். அவள் தனது யாகத்தைக் கலைக்குமாறு செய்கிறார். அரசுமாரன் அவளைக் கொன்று தீர்த்ததும் அவள் பெண்ணேயல்ல என்ற உண்மையையும், அவர்கள் இதுவரை வித்தைகள் பயின்ற ஆரண்யமும் உண்மையானது அல்ல, குமாரர்களின் பயிற்சிக்காக தான் உண்டாக்கிய கற்பனைக் காடு என்றும் தெரிவிக்கிறார்.

அகரச் சறுக்கு

The Roller Coaster

இந்தக் கதையை என்னிடம் கொடுத்தவர். இது பிரசுரம் ஆகாத கதை என்றும் தீவுக் கூட்டத்துக்கு வெளியில் மட்டுமே பிரசுரம் ஆகும் என்று உத்தரவாதம் கொடுத்தால் மட்டுமே என்னிடம் தரமுடியுமென்றும் தெரிவித்தார். ஒரே இனத்தில் உள்ள பிரிவுகளுக்கிடையில் நடந்து வரும் கதை இது என்பதாலும், எழுதவும், எழுதிய பின்னும் உயிருடனிருக்கத் தான் விரும்புவதாலும் இந்த உதவியைக் கேட்கிறேன் என்றார். நானும் உறுதியளித்தேன் - தீவின் மொழிகள் எதிலும் வெளிவராதபடியும், வந்தாலும், கதாபாத்திரங்களின் அடையாளங்களை மாற்றிவிடுவதாகவும், எழுதியவரின் பெயரை என் உயில் உட்பட எங்கும் பதிவு செய்வதில்லை என்றும். இந்தக் கதையை யாரேனும் எப்போதேனும் மொழிபெயர்க்க நேர்ந்தால் தமது தேசத்தில் மனிதர்களுக்கு வழங்கும் பெர்களையே இந்தப் பாத்திரங்களுக்குச் சூட்டும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன். நன்றி.

-ஆலன் எடித்

நாற்பது பக்கங்களுக்கு மேல் உள்ள கதை இது. ஒரு பாராவுக்கு ஒருவர் வீதம் கொலை செய்யப்படுகிறார்கள். கொலைக்கருவிகளும் கொலைக்காரணங்களும் கொலைச்சந்தர்ப்பங்களும் கொலைத்தருணங்களும் மாறியவண்ணமிருக்க, கொலை இடையறாது தொடர்கிறது. அந்தக் கதையின் சுருக்கம் வருமாறு.

கோபாலன் ராமனைக் கொன்றான்.

கிருஷ்ணன் நத்தானியேலைக் கொன்றான்.
 நத்தானியேல் இப்ராஹிமைக் கொன்றவன்.
 இப்ராஹிம் கோபாலனைக் கொன்றான்.
 வீரமுத்து கிருஷ்ணனைக் கொன்றான்.
 ராமன் வீரமுத்துவைக் கொன்றவன்.
 கந்தசாமி. பிலிப்ஸ். கரீம். ராகவன். நாராயணன்.
 கொலையாளி கொலையாளியைக் கொன்றான்.
 கொல்லாதவன் கொலையாளி ஆவதற்காகக்
 கொன்றான்.
 கொன்றவன் கொல்லப்பட்டான்.
 கொலையுண்டவன் கொலை செய்திருந்தான்.
 கொலை கொன்றது.
 கொலை கொலையுண்டது.
 கொலைத் தீவில் கொல்லாதவன் பைத்தியக்காரன்.

விஜயம்

The Visit

நான் *Madness Islands* சென்று தங்கிய ஐந்து வருடங்களில் சில சிறுகதைப் பட்டறைகள் நடத்திக் கொடுத்தேன். பள்ளி மாணவர்கள் முதல் வயோதிகர்கள் வரையும், எழுத்தாளர்கள் முதல் பாமரர்கள் வரையும் பலதரப் பட்டவர்கள் கலந்து கொண்டனர் அவற்றில். இடையே வருடம் முழுவதும் கல்விச் சாலைகளில் சென்று விரிவுரைகள் நிகழ்த்தி வந்தேன். பலவிதமான தகவல்களும், மானுட வரலாற்றின் பல கண்டுபிடிப்புகளும் பல புதிர்களும் மர்மங்களும் தெளிவுகளும் கொண்ட பேச்சுகள் அவை. என் மீது எனக்கே காதலும் மரியாதையும் ஊறிய தருணங்கள். என் உரைகளைத் தொடர்ந்து கேட்டதன் விளைவாக (என்று நான் கருதுகிறேன்) சற்று வித்தியாசமான கதைகள் அங்கு எழுதப்பட்டன. அவற்றில் இரண்டை இந்தத் தொகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறேன். ஈழே உள்ள கதையை எழுதியவர் மார்க் அகஸ்டஸ். பல்கலைக் கழக மாணவர்.

-ஆலன் எடித்

அரேலியஸ் மிருகக் காட்சி சாலைக்குக் குடும்பத்துடன் செல்கிறான். மிருகக் கூண்டுகள் மிருகங்கள், பறவைகளின் பட்டியல் கொடுக்கப் படுகிறது. ஒவ்வொரு மிருகமும் பறவையும் குறியீடுகளாக மாறிக் கொண்டே செல்கின்றன. நவீன வாழ்க்கையின் மீதான கடும் விமர்சனம் கதையில் ரத்த ஓட்டம் போலப் பாய்கிறது. இந்த ஒரு கதையை

மட்டும் சுருக்கிச் சொல்வது அநீதி என்று தோன்றுகிறது. ஆனால் முழுக்கதையும் பிரதி செய்யும் அளவுக்குத் திராணியும் பொறுமையும் எனக்கு இல்லை.

எப்படியும் சுகவனம் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பும் போது இதுவும் பிரசுரமாகிவிடும். அப்போது எல்லாரும் படிக்கலாம்.

கதையின் கடைசிப் பகுதிக்கு வரும்போது மனிதக் கூட்டு வாழ்க்கை அமைப்புகள் அனைத்துமே பகுக்கப்பட்ட கூண்டுகளுக்குள் வசிக்கும் மிருக வாழ்வு முறை என்பது உறுதியாகிறது. அரேலியஸ், மனிதக் குரங்கு இருக்கும் அகழியின் அருகில் வந்து சேர்கிறான். செயற்கையாக அமைக்கப்பட்ட குகை போன்ற அமைப்பின் கம்பிக் கதவு சாத்தப் பட்டிருக்கிறது. வெளியே திரியும் தம்பதிக் குரங்குகளின் உடலில் சடையாய் அப்பின பழுப்பு முடி. பனிப் பிரதேசத்தில் வசிக்க நேர்ந்த தான் அணிந்திருக்கும் கம்பளி ஆடைகளை ஒத்திருப்பதாய்த் தோன்றுகிறது அரேலியஸுக்கு. பெண்குரங்கு இடுப்பில் உட்கார வைத்த குட்டிக் குரங்குடனும் மறுகையில் பிடித்த நாலைந்து தானியக் கதிர்களோடும் குகை வாசலுக்குப் போவதும் வருவதுமாய் இருக்கிறது.

ஆண் குரங்கு பெண்குரங்கை வெறித்துப் பார்த்தபடி, இடது கையில் பிடித்த வாழைப் பழத்தை வலதுகையால் உரித்துத் தின்கிறது. சென்ற வாரம் தான் கேட்க நேர்ந்த ஒரு மேடைப் பேச்சை நினைவு கூர்கிறான் அரேலியஸ். பேச்சாளர் கடவுள் பற்றிய சந்தேகங்களை உருவாக்கியதோடு, மனித இனத்தின் தோற்றம் பற்றியும் சில தகவல்கள் சொன்னார். குரங்குகள்தாம் மனிதர்களாயின என்றால் இன்னமும் குரங்குகள் இருப்பது எப்படி என்று அவரைக் கேட்டான் அரேலியஸ். எல்லாக் குரங்குகளும் பரிணாமப் பாதையில் பிரவேசித்துவிடவில்லை, சில குரங்குகளுக்கு, குரங்காய் இருப்பதே திருப்திகரமாய் இருந்தது. அவற்றின் வழித் தோன்றல்களே இப்போதிருக்கும் குரங்குகள் என்றார் அவர்.

மிருகக் காட்சி சாலையில், குரங்கு இருக்கும் இடத்தில் தான் இருக்கவும், அரேலியஸான தான் இருக்கும் இடத்தில் அந்தக் குரங்கு இருக்கவுமான சாத்தியம் வெகு தொலைவில் ஒன்றும் இல்லை எனவும், அதிருப்தியின் சிறு இழையில்தான் தன்னுடைய இப்போதைய நிலைக்கான அஸ்திவாரமும் இருப்பதாகவும் உணர்கிறான். அடையாளமற்ற தன் மூதாதையின் மேல் அளவற்ற விசுவாசமும், அன்பும், மிருகக் காட்சி சாலைவாசியின் மேல் அடங்காத பச்சாதாபமும் கொள்கிறான்.

காணாமற் போனவற்றின் தோற்றம்

Appearance of the Disappeared

இந்தக் கதையை எழுதியவன் ஒரு பள்ளி மாணவன் என்றும் அவனுடைய வயது பன்னிரண்டு என்றும் பெயர் ஆண்டூ க்ரூயல் என்றும் மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார் எடித்.

கடற்கரையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார் ஆலன் எடித். இங்கிலாந்து என்ற தேசத்திலிருந்து ஆராய்ச்சிக்காக தீவுக்

கூட்டமொன்றுக்கு வந்தவர். அவ்வப்போது சிற்றுரைகளும், சில சமயம் பேருரைகளும் ஆற்றுகிறார். பல சந்தர்ப்பங்களில் தான் ஒரு மேதை என்பது போலவும், வெளி உலகத்தின் பார்வை தம் மீது விழுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முன்பாகவே நாகரிகத்தின் உச்சியைப் பல அம்சங்களில் அடைந்தவை அந்தத் தீவுகள் என்று உணராதவராகவும் நடந்து கொள்கிறார். நான் சொல்வதே அறுதியானது முட்டாள்களே என்பது போன்ற தொனி அவருடைய பேச்சு. தேர்வுகள், பார்வை எல்லாவற்றிலும் இருப்பது ஒரு சிறுவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவன் பெயர் ஆண்டு லவ்.

லவ், ஆலன் எடித்துக்கு ஒரு பாடம் புகட்ட எண்ணுகிறான்.

கடற்கரையில் நடக்கும் அவருடன் தானும் சேர்ந்து கொள்கிறான். என்னென்னவோ பேசிக்கொண்டே அவரை வெகு தூரம் இழுத்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறான்.

அங்கே எடித் காணும் காட்சி அவரைத் தூக்கி வாரிப் போடுகிறது.

வரிசை வரிசையாக விமானங்கள். ஹெலிகாப்டர்கள். தரைதட்டி நிற்கும் படகுகள். கடலில் சற்றுத் தெலைவில் நின்றிருக்கும் கப்பல்கள்.

விமானத்திலிருந்து இறங்கி ஒரு சிலர் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் விமானத்திலேயே வசிப்பவர்களாகத் தென்படுகிறார்கள்.

ஒருவரை நெருங்கி எடித் பேச்சுக்

கொடுக்கிறார்.

அவர் தன்னுடைய பெயர் ராபர்ட் ஸ்மித் என்று சொல்கிறார். தெளிவான ஆங்கிலம் பேசும் அவரை எடித் கேட்கிறார்.

நீங்கள் எங்கிருந்து....

நானா..? இங்குள்ள அனைவருமே ஆர்க்டிக் பகுதியில் பெர்முடா முக்கோணத்தின் அருகில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தபோது திசை தவறியவர்கள். கனவு போன்ற பிரயாணத்தின் முடிவில் இந்தத் தீவின் மணற்கரையில் எழுந்தோம். அதோ கடல் நீரிலிருந்து ஒரு புதிய கப்பல் உதயமாகிறது பாருங்கள்...

ஆலன் எடித் மூர்ச்சையடைகிறார்.

சாயங்காலம் இஸ்மாயில் வந்தபோது படிக்கக் கொடுத்தேன். ஒருகதையின் மூலப் பிரதியையும் மொழிபெயர்ப்பையும் கைக்கொன்றாக வைத்துக் கொண்டு மாறி மாறிப் படித்தான். வலது கண்ணால் ஆங்கில மூலத்தையும் இடது கண்ணால் மொழிபெயர்ப்பையும் ஒரே சமயத்தில் படிக்கிறானோ என்று தோன்றியபோது உண்டான சிரிப்பை அவனறியாமல் மறைத்துக் கொண்டேன். இஸ்மாயில் நுட்பமான வாசகன், விமர்சகன். அப்படித் தன்னைக் கருதியும் கொள்பவன். சற்று நேரம் படித்துக் கொண்டிருந்தவன் ஆரம்பித்தான்...

இந்த 'பழிக்குப் பழி' கதையில் பாரு கிருஷ்ணா....

நிறுவப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கு மெதிராக...

...
என்ற ஒன்று
புதிராக இருக்கிறது
மிக நவீ
னமானது அது
புரி
தலுக்கும் புரி
தலின்மைக்கு மிடை
யில்
மையம் கொள்கிறது
சுழல்கிறது
சுழலச்சுழலச்சுழல்
அழற்சியா
யிருக்
கிற
து

கீலைக் கொஞ்சம்
முலைக் கொஞ்சம்
காரசார விவாதம்
இடையிடையே இங்லீஷ்
இன்டலெக்சுவல் தாடி, ஜீன்ஸ்
ஜோல்னாப் பையில் கழற்றி
வைத்து விசிராந்தியாய் நண்பா
'பனிக்கரடி' பருகலாம் வா!

அன்பாதவன் கவிதைகள்

பொம்மைகளின் உலகம்

1

பொம்மைகளின் விளையாட்டில்
படைக்கப்பட்ட உலகம்
ஆதம் ஏவாளுக்கு வசப்படாதது
பார்ப்போருக்கும்
கேட்போருக்கும்
பொம்மைகளின் பேச்சு
பிடிபடுவதாக இல்லை.

இடியோசை கேட்டும்
மின்னல்களைப் பார்த்தும்
பொம்மைகள் பயப்படவில்லை.

ஏற்கனவே அறிமுகமான
அரக்கர்களின் தலையில்
கொம்புகளும் இருந்தது.

2

பொம்மைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன
பூக்களோடும்
குழந்தைகளோடும்
துப்பாக்கிகளோடும்.

பூக்களை தலையில் சூட்டியும்
நாசியால் முகர்ந்தும்
குழந்தைகளை இடுப்பில் தூக்கியும்
முத்தம் கொடுத்தும்

துப்பாக்கி முனைகளை
சுத்தமாய் துடைத்தும்
சுடுவதாய் பாவனை செய்தும்
பொம்மைகள்
பொம்மைகளாய் இருந்தவரை.

ஆயுளின் அதிர்வு

பிறப்பிற்கு முன்பான
இருத்தல் பற்றிய அதிசயம்
மரணத்திற்குப் பிறகும் தெரிவதில்லை.

ஆன்ய வெளிவிட்டு
வெடித்துக் கிளம்பியிருக்கும்
அண்டப் பேரலை.
முச்சுடர் ரூபங்களிலும்
ஓசைகளின் பிரபஞ்சம் விரியும்.

மரணத்திற்கு பிறகான
வாழ்தல் பற்றிய அறிவிப்புகள்
பெருங்கட்டளைகளாகி
முன் நின்று
விசுவாசம் காட்ட
மீண்டும் மிரட்டிச் செல்லும்.

ஆயுள்களை அதிரவைத்து
கடந்து செல்கிறது
இன்றின் காலம்.
இலைதளைகளை தின்று தீர்க்கும்
ஒரு ஆட்டுக் குட்டியாய்.

ஹெச் ஜி ரகுல் கவிதைகள்

புதுபுது

அமிர்தம் தூர்யா

ஆடி ஆவணி புரட்டாசி 2000

சிறுகதை பற்றிய சிறுகுறிப்பு:

- மகாபாரதத்தை எழுதியது வியாசரா? அல்லது யாதவ மன்னன் கிருஷ்ணனா என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறது.
- மகாபாரத யுத்தம் நீதிக்கும் அநீதிக்குமான யுத்தம் அல்ல அது ஒரு குளோனிங் யுத்தம். இறைசக்திக்கும் மனித சக்திக்குமான சண்டை என்கிற புதிய பார்வையை வைக்கிறது.
- சீன யாத்ரிகர் யுவான் சுவாங் தனது குறிப்பில் வியாசர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு கட்டாயத்தின் பேரில் இதை எழுதியிருக்கக்கூடும் என எழுதியிருப்பதாக மெத்த படித்தவர்கள் தெரிவித்த கருத்தை யோசிக்கிறது.
- இரண்டாவது யுத்தத்தை மறைமுகமாக அறிவிக்கிறது
- இச்சிறுகதையில் வரும் ஆதிசார்வாகன் என்னவானான் என்று கேட்டால்... ஜெயமோகன் தனது 'திசைகளின் நடுவே' கதையில் அவனை எளித்துவிட்டார் என்று சொல்கிறது (சொல்லாமல்).

நிவேதன்
சங்கீத்
சிறுகதைப்
போட்டியில்
பிரசுரத்திற்குத்
தேர்வான
சிறுகதை-1

இயக்கமின்மையை அரவணைத்தபடி கவிழ்ந்து கிடந்தது தேரின் சக்கரம். எங்கும் மரண ஓலம். இறந்த யானைகளின் குவியல் கருமலைத் தொடர்ச்சி போல் பிம்பம் காட்டி மாலை வெளிச்சத்தின் ஊடுருவலுக்கு அனுமதி மறுத்து யுத்த பிரதேசத்தை இள இருளாக்கிக் கொண்டிருந்தது. குத்துப்பட்டுக் கிடந்த ஒரு வீரன் தன் மார்பு ரணத்திலிருந்து வழிந்த இரத்த பிசுபிசுப்பைத் தடவிப் பார்த்து வலியை வெளியே தெரியாதபடி விழுங்கிக் கொண்டு சொன்னான் "இது வியாசன் வினை". எல்லாத் திசைகளிலும், பிளவுண்ட தசை ரணங்களின் வழியாக இறப்பை அழைக்கும் வலியின் கூப்பாடு வழிந்து கொண்டிருந்தது. உயிர் தவளையை முழுமையாய் விழுங்கும் மரணப் பாம்பின் கடைவாயில், முன்கலின் கடைசித்துளி மௌனமாகிக் கசிந்த, உடல்களை மொய்த்துக்கொண்டிருந்த ஈக்களை விரட்ட சக்தியற்று கிடந்தது சிதறிய சிவப்பு முத்துக்களாய், வானத்தில் கோரப் பசியோடு வட்டமிட்டு சுற்றிக்கொண்டிருந்தன பிணம் தின்னி கழுுகள்.

உறவுகள் ஒப்பாரியோடு இங்கும் அங்கும் ஓடியது தனக்கானவரைத் தேடி. அந்த அவலப் பாடலில் வியாசனைச் சபித்த வார்த்தைகளை ஆக்கிரமித்திருந்தது. முனியின் சோதனைக்கு எங்கள் விழுதுகள் வீழ்ந்து போனதே என்றமுதபடி இறந்து போனதாக வந்த செய்தி கேட்டு ஓடி வந்த மங்கையொருத்தி தன் இல்லத் தோழனைத் தேடினாள் பிணங்களுக்கு நடுவே. உயிர்பிழைத்த வீரர்களும் ஞானிகளும் வெகுஜனப் பிரஜைகளும் இம்மகா யுத்தத்தின் கர்த்தா வியாசமுனி மீது கொண்ட கோபம் எங்கும் வியாபித்திருந்தது.

வியாச முனிவர் போரின் முடிவு எழுப்பிய உலக இகழ்ச்சியால் முகம் சிறுத்துக் காணப்பட்டார்.

தன் சோதனையின் முடிவை தோல்வி நோக்கி நகர்த்திய கிருஷ்ணனைச் சுற்றியே அவரின் எண்ணம் சுழன்றது. பிறரின் வினாக் கணைக்கான விடை அஸ்திரத்தை அவர் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தாலும் கிருஷ்ணன் முன் எதிர்நிற்கும் அத்தருணத்தை நிராயுதபாணியாய் எதிர்கொள்ளத் தயாராயிருந்தார். ஆசிரமக் கூரையைத் தாங்கி பூமியில் காலான்றி நின்றிருந்த முற்றிய மூங்கிலின் மீது தலை சாய்த்து இரு கரங்களால் மூங்கிலைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவரின் காதில் வந்து வீழ்ந்தது "ஸ்ரீ வியாச மாமுனிக்கு யாதவ மன்னனின் வணக்கங்கள்". குரல் வந்த திசை நோக்கி வியாசரின் முகம் சட்டெனத் திரும்பிய வேகத்தில் அவரின் கண்ணீர் பனித்திவலைகளாய்த் தரையில் வீழ்ந்தது. பசுவின் சாணத்தால் பூசி மெழுகி காய்ந்துபோன தரை அத்துளியை நொடிக்குள் உறிஞ்சி ஈரத்தடத்தை கிருஷ்ணனுக்கு எடுத்துக் காட்டியது. சுதாரித்துக்கொண்ட வியாசர் "யுக துத்ரதாரிக்கு என் வந்தனம் சமர்ப்பணம்" என்றார். கரம் கூப்பி வணக்கம் ஏற்ற கிருஷ்ணன் தரையில் கண்ணீர்த் தடம் கண்டு புன்னகைத்தபடி சொன்னார் "யானும் தடம் குறித்து விவாதிக்கவே வந்தேன்".

"தோற்றவனிடம் தர்க்கம் எதற்கு கிருஷ்ணா? தண்டனையை வரவேற்க வாசலில் காத்திருக்கும் பகிரங்கக் குற்றவாளி நான் - சொல்லும்போது குரல் உடைந்திருந்தது வியாசருக்கு.

"இன்னும் தோல்வி பற்றியே பேசுகிறீர் மாமுனியே தவற்றைப் பற்றி பேசுவோம். நிகழ்ந்த காரியத்தின் காரணத்தின் கருவை ஆய்வுோம். இனியொரு முறை இக்காரியம் நிகழாமல் தடுக்க" - என்ற கிருஷ்ணனின் பேச்சிலிருந்த எள்ளலைப் புரிந்துகொண்டு விவாதம் தொடர விரும்பாமல்

"தவறுகளை விவாதிக்க என்னவிரிக்கிறது - அது தவறு என்பதைத் தவிர. தோல்வி என்பதே தவறுகளின் கூட்டு பிம்பம்தானே..." வியாசர் முடிப்பதற்குள் இடைமறுத்து -

“ அஞ்ஞானியிடமும் மெய்ஞ்ஞானியிடமும் விவாதிக்க ஒன்றுமில்லை. ஞானத்தைப் பரிசோதிக்க முயற்சித்து முடிவு பெற்ற விஞ்ஞானியிடம் விவாதிக்க நிறைய உண்டு. தேடல் வாதியிடம் மட்டுமே தேடியது குறித்து பேசமுடியும். யுத்த எல்லையில் எத்தனை உபதேசம் செய்தாலும் போரின் கர்த்தா நான்தான் என அறிவித்தாலும் ஒவ்வொரு ஜீவராசிக்கும் தெரிந்திருக்கிறது வியாசரின் பாவத்தை கிருஷ்ணன் ஏற்றுக் கொள்கிறான் அல்லது மறைக்கிறானென்று”

கிருஷ்ணன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் கண் கலங்கிய வியாசர் “நான் பரிகாரம் கோரவில்லை கிருஷ்ணா. பரிகாரம் கோர முடியாது. தண்டனையைத் தந்துவிட்டுப் போங்கள்.”

“மாமுனியே பரிகாரத்தையே தண்டனையாய்ப் பெற்றுக்கொள்ளும் வழிமுறைக்கே இந்த விவாதம்” என்ற கிருஷ்ணனின் கூற்றின் அர்த்தம் என்னவென்று வார்த்தையால் கேட்காமல் விழி உயர்த்திப் பார்வையால் கேட்டார் மாமுனி.

“பாரதப் போரை மையப்படுத்தி பெரும் காப்பியம் ஒன்றைப் புனைய வேண்டும். யுத்தத்தின் நிஜக் காரணம் மறைத்து நீதிக்கும் அநீதிக்குமான யுத்தமாய் மாற்றிப் புனைய வேண்டும். அந்த கிரந்த கர்த்தா நங்களே.”

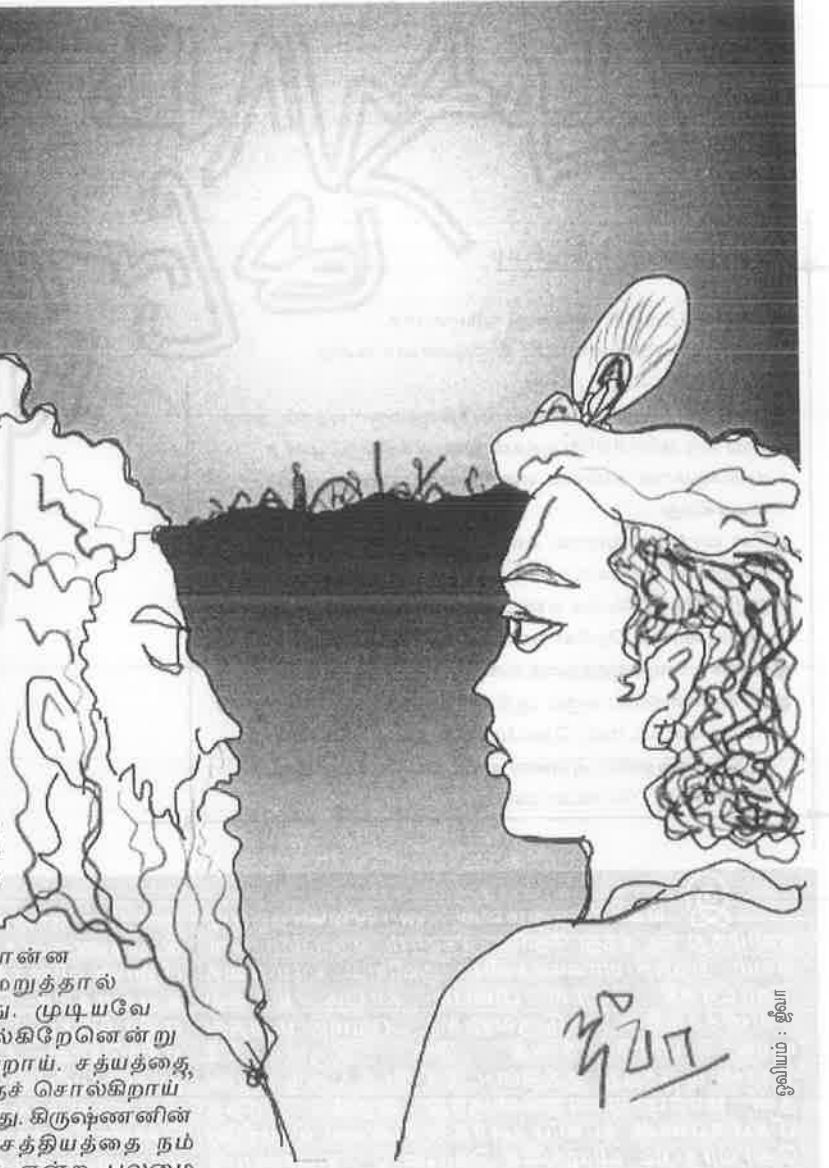
திர்க்கமாய் பரிகாரம் சொன்ன கிருஷ்ணனின் கூற்றை வியாசர் மறுத்தால் அடர்த்தியான உறுதியோடு, “முடியாது. முடியவே முடியாது கிருஷ்ணா. பரிகாரம் சொல்கிறேனென்று இன்னொரு பாவத்தை பதிலிடாய்த் தருகிறாய். சத்யத்தை சாகடிக்க, ஒரு குற்றவாளியைத் தீர்ப்பெழுதச் சொல்கிறாய் வியாசரின் உடல் நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டது. கிருஷ்ணனின் கூற்றை மறுக்கிறோம் என்பதைவிட அசத்தியத்தை நம் எழுத்தால் நிறுவ வேண்டியிருக்கிறதே என்ற புலமை உள்ளத்தின் பதற்றத்தைப் படித்துவிட்ட கிருஷ்ணன்

“மாமுனியே மக்களின் நம்பிக்கையைப் பறித்து, யுத்தத்தால் மீண்டும் இப்பூமிக் கிரகம் அருபமானதாய் மாறி, மானுடத்தை அழிக்கும் சத்ய பிம்பத்தைவிட அசத்தியம் ஆரோக்கியமானது அல்லவா? சத்தியத்தின் பிம்பத்தை மறைக்கும் சாத்தியம் புனைவுக்கு உண்டு

கிருஷ்ணன் வியாசரின் மனதைத் தன் வார்த்தையால் வளைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் வியாசமுனி ஒத்திசையாமல் புலம்பினார்

“எப்படிப் புனைவது? இந்தப் போருக்கு சகுனிதான் காரணம். இல்லை தர்மரே. இல்லையில்லை பாஞ்சாலியே பொறுப்பு. இருக்க முடியாது குந்தி தேவியே அஸ்திவாரம். இந்த யுத்தம் விதியின் விளையாட்டு. ஆசையின் வெளிப்பாடு. இப்படியாய் எல்லோரும் குழம்பும்படியா புனைவது? இதுவா புனைவு? என் அறிவை நானே புதைத்துக் கொள்ளும் அவலம் இது

கிருஷ்ணன் பொறுமையாய் மிக சாந்தமாயி புன்னகை தவழ சொன்னான். “அழிவைத் தந்துவிட்டது அறிவு என்றால் அது புதைவதுதானே நியாயம்? புதைக்க வேண்டியதை விதைத்துப் பார்த்தது இந்த அறிவுதானே நேரிடையான கிருஷ்ணனின் குற்றச்சாட்டால் தலை கவிழ்ந்தார் முனிவர். எப்படி மறைக்க முடியும் எப்படி மறக்கக் கூடும் அந்த விதையிட்ட படலத்தை? நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அது ஒரு மார்கழி மாதம்.

ஓவியம் : ஜீவா

அன்று மாலைப் பொழுது திடீரென தபோவனமும் அதன் கூற்றுப்புறமும் என்றும் இல்லாதபடி வறட்சியான காற்றால் தூழ்ந்திருந்தது. காற்று சற்று வலிமை பெற்று வீசத்துவங்கும் நிலையிலிருந்தது. மான்கள் மிரட்சியில் ஓடும் ஓசையும் வேட்டைக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்த அப்பகுதியில் அம்பு பட்ட பறவையொன்றின் அலறலும் சேர்ந்து கேட்டது. இதர ரிஷிகள் இந்த சகுனத்தின் சாயலை உணர்ந்துகொண்டவர்களாய் கலக்கத்தோடு தங்கள் குடிலுக்கு விரைந்துகொண்டிருந்தனர். நுழைவாயிலும், சிளன் சாளரமும் மூடப்பட்டு இருந்த ஒரு குடிலின் உட்புறம் அகல் விளக்கு பிரசவித்த வெளிச்சம் எங்கும் பரவ, வியாச மாமுனியின் விரல்கள் எதையும் அறியாமல் பாணையின் உட்புறங்களில் செந்நிற திரவத்தைப் பூசிக்கொண்டிருந்தது. தான் தேடி சேகரித்திருந்த மூலிகைகளை அரைத்து மண்ணில் கலுந்து, நான்கு நாட்களாய்த் தானே குயவனாகி செய்த நூறு மண் பாணைகளை நிழலில் உலர்த்தி, துளையில் சுடாமல், குடிலுக்கு உள்ளே இப்போது எஞ்சிய பாணைகளைச் செய்துகொண்டிருந்த முனிவரின் கண்களில் ஞானத்தின் அகங்காரமும் பெரும் கேள்விக்கான பதிலைத் தேடும் ஏக்கமும் நிறைந்திருந்தது. வியாசர்

வண்ணம் பூசிய பச்சைப் பாணைகளை அவரின் ஆத்ம சீடன் ஆதிசார்வாகன் வரிசையாய்த் தரையில் அடுக்கிக் கொண்டிருந்தான். சதா கேள்விகளோடு பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் ஆதிசார்வாகனின் அத்தன்மையே வியாசரின் சீடனாக மாறும் தகுதியானது.

அறையின் இறுக்கம் கலைக்க எண்ணியபடி, “கர்ப்பப்பையின் காரியத்தை மண்பாணை செய்யுமா?” -சீடன் முதல் தூண்டிலைப் போட்டான். “மனிதன் பஞ்சபூதங்களின் கலவை. அதில் ஒன்று மண். பக்குவப்பட்ட மண்ணை மனித அணு புறக்கணிக்காது. கர்ப்பப்பையின் இலகுதன்மைக்காக மூலிகை கலந்த, நெருப்பில் சுடாத பச்சை மண்பாண்டம்” -முடித்துக்கொண்டு வியாசர் கேட்டார். “ஆதிசார்வாகா உனது இரண்டாவது தூண்டிலுக்காக என் மீன் காத்திருக்கிறது” புன்னகை தவழாத முகத்தோடு தன் கூர்மையான வார்த்தைகளால் கேள்வியைக் கோர்த்தான் சீடன்

“குருஜி, இந்த நூறு மண் கருப்பையில் விழப்போகும் ஆதார கரு யாருடையது? எப்படி இதில் இடுவீர்?”

“கருவை வளர்க்கும் சத்து எப்படி தயாரிப்பது, என்ற கேள்வியை ஏன் வீசிவிட்டாய் சார்வாகா?”

“உங்கள் ஞானம் விருட்சத்தை வளர்த்துவிடும். என் கேள்வி விதையை எங்கு தேடுவீர் என்பதுதான்”

“நூறு மண்பாண்டங்களில் வளரப் போகும் கரு அரசு குலத்தைச் சார்ந்தது. வான சாஸ்திரத்தின்படி தவறான நேரத்தில் பற்றிய ஒரு கரு குறிப்பிட்ட காலகெடுவுக்குள் சிதைந்துபோகும். சிதைந்த கரு போதும். நாம் செப்பனிட்டு நூறாய் செம்மைப்படுத்தி விடலாம்.”

“மனித வயிற்றில் ஜனிக்கும் கருவை மணிபாண்டத்தில் வளர்த்தெடுப்பது இயற்கைக்கு முரணானது அல்லவா? ஒரு கருவை நூறு கருவாய் ஆக்குவது இறை சக்திக்கு எதிரான யுத்தம்தானே?”

“மகாஞானம் பெற்றவனே இறைவன். மனிதன் ஏன் அத்தகுதிக்குப் போராடக் கூடாது? இது இறை சக்திக்கும் மனித சக்திக்குமான யுத்தம்தான். இது இயற்கைக்கு முரணானது என்றால் சூரியனால் பிறந்த கர்ணன் மனிதத் தன்மைக்கு மாறான படைப்புதானே...”

வியாசர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் குதிரையின் குளம்போசை கேட்டதால் தன் விஞ்ஞான வாதத்தை இடையில் நிறுத்திவிட்டு வியாசர் சொன்னார் - “ஆதிசார்வாகா கர்ண பிறப்பு ரகசியமாகட்டும் சில நொடிக்குள் குடிவலுக்கு வெளியே ஒரு வீரன் “ஸ்ரீ” மகாமுனிக்கு வணக்கம். அவசர செய்தியொன்று. குந்திக்கு மகன் பிறந்த சேதி கேட்டு ராணி காந்தாரி கல்லால் தூல்கொண்ட தன் வயிற்றை மோதிக் கொண்டதில் குருதி பெருக கரு சிதைந்து மயங்கிக் கிடக்கிறார். மகா வைத்தியத்திற்கு தங்களை அழைத்து வர உத்தரவு” என்றான்.

வியாசரின் உத்தரவுக்குக் காத்திராமல் மண்பாண்டங்களைப் பெரும் தேரில் அடுக்க ஆயத்தமானான் சார்வாகன்.

அறை முழுவதும் மண்பாண்டங்கள் நிரம்பியிருந்தது. எல்லா மண்பாண்டங்களிலும் சிதைந்த கருவின் சிதைவுகள் இடப்பட்டு, ஒவ்வொரு மண்பாண்டத்திலும் அபூர்வ தசை வளர்க்கும் தாவரங்களின் சாற்றை தூய நெய்யில் கலந்து தயாரித்த திரவத்தை ஊற்றி அதன் வாய்ப்புறத்தை மஞ்சள் தோய்த்த துணியால் கட்டி தன் ஆன்ம சக்தியை ஒன்று திரட்டி கரங்களின் வழியாய் பாயும்படி ஆசீர்வதித்தார் வியாசர். ஆதிசார்வாகன் ஏதும் அறியாத வேலைக்காரனைப் போல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மயக்கம் தெளிந்த காந்தாரியிடம் தன் செயலை விளக்கிவிட்டு சொன்னார்

“காந்தாரி தாழியில் இட்ட தசைகள் உருக்கொண்டு தாமே வெளிவரும்வரை அவற்றைக் கைபடாது காப்பாற்று. புற்றின் முட்டைகளை அடைகாத்து குட்டி வெளிப்படும்வரை காத்திருக்கும் பாம்பைப் போல நீயும் காத்திரு. இயற்கை புறந்தள்ளிய உன் கருவை இந்த வியாசன் நூறாக மாற்றிக் காட்டுவான். இந்த முயற்சி ஜெயித்தால் அது இயற்கையின் தோல்வியா இல்லையில்லை இறைவனின் தோல்வி.”

வியாசரின் வார்த்தைகளை கவனமாய் கேட்டு கல்வெட்டாய் மாற்றினான் மனதில். வயிற்று வலியையும் பொருட்படுத்தாது மண்பாண்ட அறை நோக்கி ஓடினான் காந்தாரி.

“புதைக்க வேண்டியதை விதைத்து பரிசோதனை பார்த்த உங்கள் அறிவை அது செய்த யுத்தத்தை மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கிறீர்களா மாமுனி. துரியோதனன் முதல் துச்சணைவரை வார்த்தெடுத்த உங்கள் மண்பாண்ட புத்திரர்களான கௌரவர்களின் தன்மை, மண்பாண்டத்தில் வளர்ந்தவர்களின் அறிவால் உலக அமைதியும் ஆக்கமும் மண்ணாடிப் போனதை நினைத்துப் பார்க்கிறீர்களா மாமுனி?” கிருஷ்ணனின் குரலில் மன்னனின் தன்மை வந்துவிட்டது. வியாசர் கிருஷ்ணனின் முகம் பார்க்க அச்சப்பட்டு கேட்டார்

“நீங்கள் சொல்லும்படி பெருங்காப்பியம் எழுதிவிட்டால்...?”

“இறை நம்பிக்கை ஊன்றப்பட்டுவிடும். நீதிக்கு என்றும் மதிப்புண்டு என்ற நம்பிக்கை பாவத்தின் திசையை முடிவிடும். பயம் மனிதனை வழிநடத்தும். உங்கள் சோதனை பற்றிய குறிப்பை சம்பவச் சருக்கம் எனும் பகுதியில் வெறும் கௌரவர் பிறப்புக்கான குறிப்பாக எழுதிக்கொள்ளலாம். ஆனால் அது கிணற்றில் வீழ்ந்த விதை நெல் போல் கதையோட்டத்தில் அழுதிப் போக வேண்டும்” என்றான் கிருஷ்ணன்.

வெளிறிய முகத்தோடு, விரல் நடுக்கத்தோடு, பயம் கவ்விய பார்வையோடு தட்டுத்தடுமாறி வியாசர் கேட்டார் - “ஸ்ரீ கிருஷ்ணா எழுத நான் மறுத்தால்...?”

கிருஷ்ணன் எப்போதும்போல் புன்னகை தவழ்ந்த முகத்தோடு சொன்னான், “நடந்து முடிந்த யுத்த களத்தில் அடர்த்தியான அறிவை சுமக்கும் உமது சிரம் வெட்டப்பட்டு பிணைந்தின்னி கழுதுகளுக்கு இரையாக்கப்படும். பிறகு... வியாசர் என்ற பெயரில் மகாபாரத காப்பியத்தை யாமே எழுதி முடிப்போம்”

சூத்திரத்தை அவிழ்த்துக் காட்டிவிட்டு வியாசரின் பதிலுக்குக் காத்திராமல் குடிவை விட்டகன்று போய்க்கொண்டிருந்தான் செருகியிருந்த மயிலிறகு அசைந்தபடி யாதவ மன்னன் கிருஷ்ணன்.

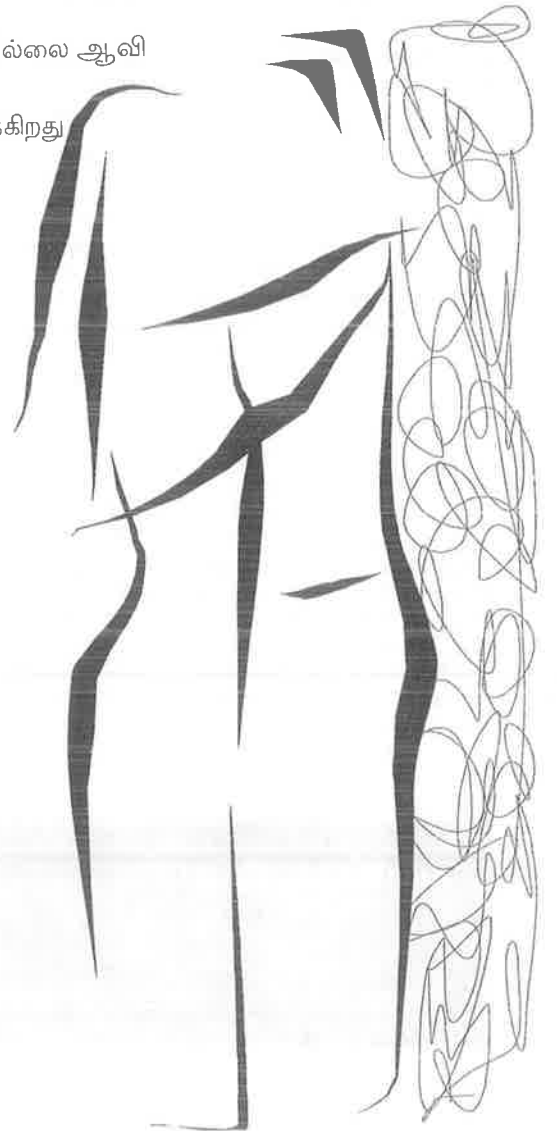
visit
www.geocities.com/kiranam_pon
editor : ramesh
editorial board : malathi, prem
e-zine for post modern discussions

நகருமிந்தக் கணம் ஆடியூடாகத் துலங்குகிறது
 அடுக்கிப் பூசியெழுப்பி வைத்திருக்கத் தெரியவில்லை
 ஊடுலவும் ஈர்ப்பின் குணம் நீர்மந்தானோ ஏதோ
 அனந்தவிரு கண்களின் ஒற்றை விழியில்
 சுள்ளென்று தெறிக்கும் பொறி
 உள்ளே அலையும் ஞாபக அலைகளால் அணைவதில்லை
 நாபிச்சுழிவின் மீது பதியும் முத்தம்
 கீழிறங்குகிறது
 கலப்பது எச்சில் என்பது ஒற்றைவிழிக் குற்றம்
 மார்புள்ளமுந்தி கூட்டெலும்புகள் நொறுங்கும்போது வீழ்வதில்லை ஆவி
 இருத்தலின் நகர்வை நிர்ணயிக்கும் உணர்வுகள்
 பகிர்தலைப் பேணும்போது இருத்தலின் தொடராட்டம் வலுக்கிறது
 இருத்தல் பிழையென்பது ஒற்றைவிழிக் குற்றம்
 உடமைக் கட்டின் விளிம்புகள் தீண்டும் யத்தனம்
 தவிப்பின் விளையாட்டு
 ரகசியங்களின் பின்னல்களில் விரல்கள் விலக்கம்
 விரல்களும் சிக்குறும் ஒற்றைவிழிக் குற்றத்தால்
 இடிவுறும் நேர்மையான இருத்தல்

ஒற்றைவிழிக்
 குற்றம்

அனந்த விநாயகர்

எப்போதோ உனைப் புணர்ந்த
வெக்கை
நிரம்பிய படுக்கையில்
தனித்து
கவிழ்ந்தால்
இறுகிய நிலத்தின்
தீவிர ஆகர்ஷணம்
உள்ளிழுக்கும் வேகத்தில்
உதடுகளின் நெரிவு
புரண்டணையின்
ஆலிங்கனத்தில்
மேல்பார்வையில்
முதுகின் மீது படிவு
வழக்கமான விரல்கள்
நெஞ்சில் சுழலா
ததிகாலை எழும் உடம்பில்
கோட்டுவாயை
எச்சில் கொண்டு அழி
உமிழ் விழுங்கு
ஆயுள் நிரப்பு
நபம்சகம் செய்

அகாலம்

களி

கழுத்திலிருந்து நழுவும் கரம் தேய்த்து
திரள்வின் மீது நெளிகையில் புதைந்த கண்கள்
ரத்னவடிவேல் கொண்டு காம்புகளையுங் காக்கக் காக்க
அமிழ்ந்து மீளும்
முப்பத்திருபல் பதியப்பதிய
சப்தநாடிச் சிலிர்ப்பு உதற
மிச்சம் காணும் ரத்தப் பாலைத்
துப்பிவிழுங்க எச்சில் கரைக்க
பிட்டக் கரங்கள் பிளவின் கண் டுணர
புற்றுப் பல்லிப் பொருத்தம் இருந்தும்
துவக்க முத்தத் திளைவில் உனக்கு
இன்பமிங்குமங்கும்
விலக்கம் கொள்ளும் கணுக்கால் தூரந்துவங்க
ஒற்றைக் காலில் உக்கிரத் தவம்
மற்றக் கரம் முதுகு வளைத்து மார்பெட்டியிருக்க
கருமாரிபோல் எரிவாய்
சிவகாமிச் சிவப்பு பூசிவைத்தேன் உன்னை
இனி உனக்கும் உண்டு கரம்.

படிப்பகம்

செழியன்

- இவ்வுரையின்

‘தனிமை, பிரிவு தரும் உணர்வுகளின் தாக்கம் என்படங்களில் பொதுத்தன்மையாக இழையோடுகிறது’

- சார்லஸ் சாப்ளின்.

எந்த ஒன்றிலும், அது சூதாட்டமாக இருப்பினும், தொடர்ச்சியாக அதனை ஆராய்வதன் மூலம் கவிழ்த்தப்படும் சீட்டுக்களில் ஒரு சூக்கும வரிசை, ஒழுங்கு, பொதுத்தன்மை இருப்பதை - ‘இடைவெளி’ நாவலின் தினகரன் போல - நம்மாலும் உணர இயலும். நமது தமிழ்த் திரைப்படங்களின் திரைக்கதை அமைப்பிலும் (Skell-elon) சில பொதுவான தன்மைகள் உள்ளன.

முற்றிலும் பொழுதுபோக்கு என்று கேளிக்கை வரி விதிக்கப்படும் சினிமா அதன் வெகுஜன ஆதரவைப் பொறுத்தே வெற்றியா, தோல்வியா எனத் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. தரம், தரமின்மை என்பது இரண்டாம் பட்சமாகி எது ஜெயிக்கிறதோ அதை மட்டும் கவனிக்கிற, பின்பற்றுகிற போக்கு இருக்கிறது. எல்லாத் திரைப்படங்களும் வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடனே எடுக்கப்பட்டாலும் அவற்றில் ஒன்றிரண்டு தவிர மற்றவை தோல்வியைத் தழுவுகையில் வெற்றிக்கான வழியென்ன என்பது ஒரு புதிராகவே கருதப்படுகிறது (இன்னும் பலரால் அதிர்ஷ்டமாகக் கூட...)

கல்வி, விளையாட்டு, விஞ்ஞானம், வியாபாரம் எல்லாவற்றிலும் புத்திசாலிகள், உழைப்பாளிகளே வெற்றி பெறும் போது முழுக்கக் கலைசார்ந்த வியாபாரத்தில் மட்டும் வெற்றி என்பது எப்படி புதிர்த்தன்மை வாய்ந்ததாக இருக்க முடியும்? அதிர்ஷ்டம் நிரம்பியதாக இருக்க முடியும்?

சினிமா என்கிற மொழியை, அதன் அதிகபட்ச சாத்தியத்தை, அந்தக் கலைவடிவத்தின் அதிகபட்சமான பொழுதுபோக்கு சாத்தியங்களை, சரியாக அணுக முடிகிறவர்களால் எப்படித் தோற்க இயலும்? (இது முழுக்க வியாபார ரீதியான - திரையரங்குகளில் நூறு நாளை நோக்கி ஓடவைக்கிற முனைப்பில் உத்திகளைக் கையாள்கிற தமிழ் வர்த்தக சினிமா

குறித்து எழுதப்படுவது. சினிமாவை இதன் அசலான கலைவடிவமாய்ப் பார்க்கிறவர்களுக்கு இது பொருந்தாது.)

மக்களின் ரசனை புரிந்துகொள்ள இயலாததாக இருக்கிறது என்பதே தோல்வியாளர்களின் கருத்தாக இருக்கிறது. மேலும் ஓட்டுமொத்தமான வெகுஜனங்களின் மனநிலையை புரிந்து கொள்வது சாத்தியமேயில்லை.

ஹிந்துஸ்தான் லீவர் முதலான நிறுவனங்களிலிருந்து வியாபாரத்துக்கு

வரும் சோப்பு, சாக்லேட் முதலான நுகர் பொருட்கள் அதிகம் வாங்கப்படாமல் உபயோகப்படாமல் போகும்போது அவர்கள் மக்களின் சுவை உணர்வை, ரசனையைக் குறை சொல்வதில்லை. மாறாக அந்தப் பொருளின் தயாரிப்பை நிறுத்துகிறார்கள். அல்லது அதனை வேறுவடிவத்தில் தந்து வியாபாரத்தைப் பெருக்குகிறார்கள். ஆனால் சினிமா என்கிற நுகர்கலையைத் தயாரிக்கிற முதலாளிகள், இயக்குனர்கள் மட்டும் மக்களின் நுகர் தன்மையை, ரசனையை எப்படிக் குறை சொல்ல முடியும்? மற்ற உபயோகப் பொருட்களைப் போலல்லாமல் சினிமா என்கிற அசலான கலைவடிவம் தொழில் நுட்பம் என்கிற வகையில் அறிவு சார்ந்ததாகவும் கலை என்கிற வகையில் உணர்வு சார்ந்ததாகவும் இருப்பதால் இதனை ரசிக்க போதுமான அறிவு, உணர்வு இல்லை என்கிற பழி மக்களின்மேல் - சிலசமயம் - சுமத்தப்படுகிறது.

‘மோசமான திரைக்கதை என்று எதுவுமில்லை.

மோசமான தயாரிப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் உண்மை’ - என்கிற ராபர்ட்டோ ரோஸலினியின் கூற்றுக்கூட நமது சூழலுக்குப் பொருந்தும்.

உண்மையில் ஒரு திரைப்படத்தின் தவறு அதன் திரைக்கதையில் - அது சொல்லப்படும் விதத்தில்தான் நிகழ்கிறது. எனவே சினிமாவின் மூலப்பொருளான கதை, திரைக்கதையாகக் கையாளப்படும் விதமே அதன் வெற்றி தோல்விக்கான அளவுகோலாக இருக்கிறது.

‘ஒரு மோசமான திரைக்கதையை, நல்ல இயக்குனரால் கூட சிறந்த சினிமாவாக எடுக்கமுடியாது’ - என்கிற ப்ரான்ஸிஸ் த்ரூபோவின் கூற்று நினைவு வருகிறது.

இவ்வாறாக தமிழ்ப்படங்களின் வெற்றிக்கான திரைக்கதைகளை ஆய்வு செய்கையில் அவற்றில் மறைந்திருக்கும் சூக்குமம் - பொதுத்தன்மை - சமன்பாடு நம்மை ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது.

*

கதை எப்படிப்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்று அதன் உள்ளடக்கம் (Content) பற்றி நாம் விவாதிக்கவில்லை. மாறாக அதன் உள்ளடக்கம் எதுவாயினும் சினிமாவாக மொழிமாற்றப்படும் கதையாடலில் (Narration) இருக்கும் வெற்றிக்கான பொதுத்தன்மை குறித்து நாம் ஆராய வேண்டும்.

எந்த ஒரு கலைப்படைப்புக்கும் - சிறுகதை, கவிதை, நாவல் - எதுவாயினும் அதற்கு அளவு சார்ந்த வரையறைகள் இல்லை. உதாரணமாக ஒரு சிறுகதை மூன்று பக்கத்துக்குள் இருக்கவேண்டும்; பதினைந்து வரிகளுக்குள் இருந்தால்தான் கவிதை என்கிற அபத்தமான வரையறைகள் இல்லை. (வணிகப் பத்திரிக்கைகளின் போட்டி விதிகளை நாம்

செழியன்

பொருட்படுத்த வேண்டியதில்லை). எந்தக் கலைப் படைப்பையும் அது நிகழும் காலத்தை; அளவை (*Duration*) அதன் உள்ளடக்கம் மட்டுமே தீர்மானிக்கிறது. ஆனால் நமது திரைப்படங்கள் மட்டும் 150 நிமிடங்கள் - 13,000 அடி முதல் 14,000 அடி வரை - எடுத்தே ஆகவேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. (மனிதனின் பொழுதுபோக்கு வரையறை 2½ மணி நேரம் என்கிற தீர்மானத்தை மனவியல் ஆய்வுதான் செய்யவேண்டும்).

இந்த அபத்தமான பொழுதுபோக்கு எல்லைக்குள் 14000 அடி திரைச்சுருளை (*Film*) பிம்பங்களால் நிரப்ப வேண்டிய அவசியம் ஒரு இயக்குனருக்கு நேரும்போது அதற்கேற்ப தனது கதாநாயகனை இரண்டு முறை நடனமாடவைத்து, மூன்றுமுறை சண்டையிட வைத்து அழவைத்து சிரிக்கவைத்து நவரசங்களையும் சுவாரஸ்யமாகப் பிழியவேண்டிய கட்டாயம் நேர்கிறது.

இந்த வரையறையும் நமது இயக்குனர்களுக்குப் பழகிவிட்ட நிலையில் அதற்குள்ளாக கையாளப்படும் சமன்பாடுகள் குறித்து ஆய்வு செய்யலாம்.

*

ஒரு மெலடி, நாட்டுப்புறப் பாடல்களின் வேகமான தாளத்தன்மை (*Rhythm*) கொண்ட பாடல் (*Folk*), மேற்கத்திய சாயலில் ஒரு பாடல் இந்த வகைகளில் கதையின் தன்மைக்கு ஏற்ப பாடல்களின் இந்த வரிசையை இரண்டாகவோ மூன்றாகவோ மாற்றிக் கொள்வது அவசியம். மொத்தம் ஐந்து அல்லது ஆறு, இந்த ஐந்து பாடல்களையும் படத்தில் எங்கே பொருத்துவது என்பதைப் பொறுத்து இயக்குனரின் பொழுதுபோக்கு மேதைமை வெளிப்படும். பொதுவாக கதையை வேகமாக எடுத்துச்செல்ல, கதையின் ஓட்டத்தில் தொய்வு (*Sagging*) நிகழ்கிறது என உணரும் இடங்களில் பாடல்களின் ரிதம் கதையின் வேகத்தை எடுத்துச்செல்ல, சுவாரசியப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. எனவே பாடல்கள் தவிர்ந்த வர்த்தக சினிமாவைக் கற்பனை செய்வது ஆபத்தான விளைவுகளையே தந்திருக்கிறது. பாடல்களுக்கு இணையான சுவாரச்யம் தருவதற்காகவே நகைச்சுவை மற்றும் சண்டைக் காட்சிகள், நகைச்சுவைப் பகுதி, வெற்றிபெற்ற படங்களில் எல்லாம் கணிசமான சதம் இருப்பதை நீங்கள் உணரமுடியும். (பெரும்பாலும் காமெடி நடிகர்கள் கதாநாயகனின் நண்பனாக இருப்பார்கள்.) பாடல் மற்றும் நகைச்சுவை இரண்டையும் கையாள்கிற விதம் வெற்றிக்கான உறுதியில் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது.

*

தமிழ்த் திரைக்கதைகள் பெரும்பாலும் காதல் சார்ந்ததாகவே ஆரம்பம் முதல் இருக்கிறது. காதலைத் தவிர்ந்த திரைக்கதைகள் அரிதாகவே வந்திருக்கின்றன.

போராளிகள் குறித்த கதையாயினும் அதன் முதன்மையான விஷயம் காதல் சார்ந்ததாகவே இருந்திருக்கிறது. காதல் இரண்டாம் நிலையில் (*Secondary*) சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மணிசத்தினத்தின் நாயகன், P.C. ஸ்ரீராமின் குருதிப்புனல் வீணை பாலச்சந்தரின் அந்தநாள்) இவையெல்லாம் மேலோட்டமாக நாம் அறிந்த விஷயங்கள். இனி வெற்றி பெற்ற திரைக்கதைகளை ஆராய்வோம்.

1. எடுத்துக்கொண்ட கதையின் முதன்மையான விஷயத்தைச் சொல்ல ஒரு கதையோட்டம் (*Main Track* அல்லது *Main Narration*) அதனோடு இணைந்து வரும் இன்னொரு துணைக்கதை (*Sub Track*) இவ்வாறு கதையினை இரண்டு பிரிவாகச் (*Two Track*) சொல்வதே வெற்றிக்கான வழக்கமான - முதன்மையான வழி எனலாம். வெற்றி பெற்ற பெரும்பான்மையான படங்கள் (95%) இந்த உத்தியையே கையாள்கின்றன. இயக்குனர் தான் சொல்ல விரும்பும் கதையை *Main Track*-லும் கதையின் பொழுதுபோக்கு அம்சங்களுக்கென துணைக்கதையையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். (பாரதிராஜாவின் வேதம் புதிது, முதல் மரியாதை) 2½ மணிநேரக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் பிசிரில்லாமல், கதையை தொய்வில்லாமல் கொண்டு செல்ல அல்லது கதையின் தீவிரத்தன்மையை இனக்கி சுவாரச்யமாக எடுத்துச் செல்ல இந்தக் கதையாடல் உத்தி பெரிதும் வெற்றிகரமாக இயங்கியிருக்கிறது.

2. இந்த *Main Track*, *Sub Track* உத்தியைத் தவிர்ப்பவர்கள் கதாநாயகனை அல்லது கதாநாயகியை இரண்டாகப் படைக்கிறார்கள். இரட்டை வேடங்களில் கதாநாயகன் வருகிறான் ('நீரும் நெருப்பும்' முதல் 'வாலி' வரை. இதில் ஒருவன் கெட்டவனாக இருப்பான்) அல்லது கதாநாயகி இரட்டை வேடமெடுக்கிறாள். (இது நமது படங்களில் அரிதானதாக இருக்கிறது).

ஒரே கதாநாயகியை இரண்டு வேடங்களில் நடிக்வைப்பதைவிட இரண்டு நடிகைகளைப் பயன்படுத்துவது வர்த்தக ரீதியில் ஏற்றதாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டு கதாநாயகிகளிலும் ஒருத்தி நமது கலாச்சார ஒழுங்குகளுக்குள் - சேலை, தாவணி முதலான உடை விஷயத்திலிருந்து - இருப்பவளாக, (தன் மாமனை) ஒருவனை மட்டும் நேசிப்பவளாக, சம்பிரதாயங்களில் கட்டுப்பட்டு அடங்கி நடக்கும் மென்மையான

படிப்பகம்

குடும்பப் பெண்ணாக இருப்பாள். இன்னொரு பெண்ணோ நவநாகரீக மங்கையாக - ஜீன்ஸ் அணிபவளாக, ஆண்களைக் கேலி செய்து பாடுபவளாக இருப்பாள். கதாநாயகனை எப்படியும் அடைந்தே திருவதென்ற கவர்ச்சி வேலைகளில் ஈடுபடுவாள். கிராமத்து நாயகியெனில் மாமாவை கிண்டல், கேலி செய்கிற துடுக்குத்தனம் நிரம்பியவளாக, வாயாடியாக வருவாள். இப்படி நேர் எதிரான குணாம்சங்களைப் படைப்பதன் மூலம் - பொருத்துவதன் மூலம் - இயக்குனர் தான் தர விரும்பும் வர்த்தக சினிமாவுக்குள் சகலரையும் திருப்திப்படுத்தும் வேலையை கதையோடு இணைந்து செய்ய முடிகிறது. இது இரண்டு கதாநாயகிகள் இருக்கும் எந்தப் படத்துக்கும் பொருந்துகிறது. (படையப்பா, உயிரே, காதல் கோட்டை, புன்னகை மன்னன், தேவர் மகன்) இந்த உத்தியைக் கையாளும் எல்லாப் படங்களும் நாயகன் நாயகியை இந்தவிதமாகவே சித்தரிக்கின்றன.

சில நேரங்களில் படங்களின் நட்சத்திர மதிப்பை (Star Value) உயர்த்துவதற்காக இதே உத்தியை இரண்டு நாயகன் இரண்டு நாயகி என்று இந்த இரட்டிப்பாக்கும் உத்தியை தனித்தனி ஜோடியாகக் கையாளும் படங்களும் உண்டு. அநேக ஹிந்திப்

படங்கள் இந்த முறையைக் கையாள்கின்றன (தமிழில் வெற்றி விழா, குரு சிஷ்யன், அக்னி நட்சத்திரம், கண்டுகொண்டேன் கண்டுகொண்டேன்)

3. மேலே சொன்ன இரண்டு விஷயங்களைத் தவிர மூன்றாவதாக ஒன்றைச் சொல்லாம். அது பெரும்பான்மையான படங்களில் தவிர்க்க இயலாமல் கையாளப்படும் Flash Back முறை. பழைய தமிழ் சினிமாக்களில் கதாநாயகன் தன் நினைவுகளை நினைக்கத் துவங்கியதும் அவன் நினைவுகள் மீள்கின்றன என்பதைக் காட்ட Super Imposeல் ஒரு கொகவர்த்திச் சுருள் சுழலும். சிலர் வண்டிச் சக்கரம் சுழல்வதைக் காட்டுவார்கள். பாலச்சந்தரின் படத்தில் தையல் மிஷினின் சக்கரங்கள், இவ்வாறாக சக்கரங்களின் பயன்பாடு, நம் சினிமாக்களில் நினைவை மீட்டும் குறியீடாக (Symbol) இருந்தது.

இதில் அயற்சியாய் உணர்ந்தவர்கள் நினைவை மீட்டும் கதாபாத்திரம் Out of Focus ஆகி Flash back முடிந்ததும் Focus ஆவதாகக் காட்டினார்கள். ஒரு zoom in அல்லது மெதுவான Truck in முதலான கேமரா இயக்கத்தின் மூலம் பல இயக்குனர்கள் இதைச் சொல்ல முயல்கிறார்கள். மொத்தத்தில் எல்லா இயக்குனரின் கதாபாத்திரங்களும் இறந்த காலத்தின் துர்ச் சம்பவங்களை, இனிய காதலை நினைவு கூர்வதற்காக ஏற்ற காட்சியின் Truck In அல்லது zoom inக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். எனவே ஒவ்வொரு இயக்குனரும் இந்து Flash Backஐ துவங்கும் இடத்தைக் காட்ட தன் கற்பனைக்கேற்ப புது உத்தியைத் தேடுகிறார்கள் ('அலைபாயுதே' படத்தில் மணிரத்னத்தின் 'இன்று நுங்கம்பாக்கத்தில் காத்திருக்கும் நாயகன்' தன் பிம்ப அளவின் சதுர எல்லைகள் சுருங்கிப் புள்ளியாகி மீள்கிறான்). இவ்வாறாக கதையின் ஒரு சுவாரஸ்யமான பகுதியை ஒளித்துக் காட்டும் கதையாடலுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் Flash back அதிகப் பயன்பாட்டினால் சலிப்பைத் தரும் உத்தியாக இருந்தபோதும் சுவாரஸ்யமானதாகும். சற்றேறக்குறைய எல்லா தமிழ் சினிமாக்களிலும் புகுந்துவிட்ட இந்த Flash Back முறைதான் பல வெற்றிபெற்ற படங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் பொதுப்படையாக ஆய்ந்தால் வெற்றி பெற்ற படங்கள் எல்லாவற்றிலும் (95%) Flash Back இருக்கிறது. இதனால் எல்லோரும் இந்த Flash Back ஐப் பயன்படுத்துகிறார்கள். Main Track, Sub Track என்று இரண்டு வழியாகக் கதை சொல்லாதவர்கள் Main Trackலேயே கதையை நகர்த்தி Sub Track ஆகக் கதையின் நாயகன் அல்லது நாயகியின் Flash Back ஐச் சொல்லி விடுகிறார்கள், கிளைக்கதையின் பங்கை Flash Back நிகழ்த்துகிறது.

இன்னும் கூர்ந்து ஆய்கிறபோது இந்த Flash Back உத்தியை படத்தின்

இரண்டாம் பாகத்தில் சொல்வது (Second Half) பலமுறை திருப்தியான விளைவுகளைத் தந்திருக்கிறது (ஜென்டில்மேன், சிகப்பு ரோஜாக்கள்). இது ஒரு பொதுவான சமன்பாடு. ஏனெனில் Flash Back உத்தியை முன் பாதியில் சொன்ன வெற்றிப் படங்களும் இருக்கின்றன (மௌனராகம்), என்றாலும் கதையின் முடிச்சு - சுவாரஸ்யம் - அவழிக்கப்பட்டு விடுகிறது. கதையின் பிற்பகுதியை நகர்த்துவதற்கு இன்னொரு நாயகி அல்லது இன்னொரு முடிச்சு அல்லது இன்னொரு கதைக்களம் (மௌனராகத்தில் புதுதில்லி நகரத்தின் பின்புலம்) அவசியமாகிறது. எனவே பெரும்பாலான படங்களின் திரைக்கதையில் பின்பாதியில் நேரும் தளர்வு (Sagging) இவ்வாறுதான் நிகழ்கிறது. கதையை நேரிழையாகச் சொல்லாமல் (Linear) நடுவழியிலிருந்து (Half Way) துவங்கிக் கதைசொல்ல Flash Back ஒன்றுதான் சிறந்த வழியாக இருந்தாலும் அந்த Flash Back ஐ கதையின் முதல் அல்லது இரண்டாம் பாதியில் எந்த இடத்தில் நிகழ்த்துவது என்கிற முடிவுதான் முக்கியமானதாகும்.

Flash Back உத்தியை வெவ்வேறு கதாபாத்திரங்களின் வழியே இரண்டு முறை கையாள்கிற படங்களும் உண்டு. நான்கு முறை கையாள்கிற படமும் உண்டு ('ராஷோமான்' - அகிராசுரோசாவோ, தமிழில் 'அந்த நாள்') வெற்றிபெற்ற படங்களில் 'இந்தியன்' சுதந்திரப் போராட்டம் என்கிற பகுதி முன்பாதியிலும், லஞ்சம் தராமல் இறந்த மகளின் கதை இரண்டாம் பாதியிலும் Flash Back கையாளப்படுகிறது. இதன் வெற்றியில் இரண்டு நாயகன், நாயகி என்கிற உத்தியோடு Flash Back உத்தியும் கலந்து செயல்பட்டுள்ளது. இதைப் போலவே 'வைதேகி காத்திருந்தாள்' முன்பாதியில் நாயகனுக்கும் பின்பாதியில் நாயகிக்குமாக Flash Back செயல்பட்டது. 16 வயதிலே, வருஷம் 16 முதலான படங்களில் Flash Back உத்தியிலேயே முழுக்கதையும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மௌனகிதங்கள் நிகழையும் Flash Back ஐயும் அழகாகக் கலந்து சொல்லப்பட்டது. (முதல் மரியாதை Flash Back உத்தியிலேயே முழுக்கதை சொல்லப்பட்டபோதும் கதையின் பின்பாதியில் Flash Back கிணுள்ளேயே இன்னொரு Flash Back சத்தியராஜ் - ராதா மூலம் சொல்லப்படுவது வினோதமானது).

*

Main track - Sub track என்று இரண்டு வழியான கதையாடல் (Double narration) செய்கையில் Sub track ஐப் பூர்த்தி செய்ய இரட்டை நாயகி, நாயகன் அல்லது Flash Back எனப் பார்த்தோம். இந்த சமன்பாட்டைக் கடந்த தமிழ்த் திரைப்படங்கள் மிகமிகக் குறைவு. வெற்றி பெற்ற படங்கள் 90% இந்த உத்தியிலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

உதாரணத்திற்கு தமிழ்த் திரைப்படங்களில் தொடர்ச்சியாக வெற்றி பெற்றவராகக் கருதப்படும் ஷங்கர் இந்த உத்தியையே தனது படங்களில் கையாள்கிறார். இரண்டு கதாநாயகிகள் - ஜென்டில்மேன், இந்தியன், ஜீன்ஸ், பாரதிராஜாவின் பெரும்பான்மையான படங்கள். வெற்றிக்கான உத்திரவாதம் என்று கருதப்படும் ரஜினி காந்தின் படங்களில் கூட இந்த உத்தியை ஜீவிரமாகக் கையாளப்படுகிறது (வீரா, படையப்பா...) தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஜெயிக்கிறவர்கள் மிகவும் வெளிப்படையாக பாதுகாப்பான இந்த உத்தியையே கையாள்கிறார்கள்.

இதிலும் புத்திசாலித்தனமாக கதாநாயகனை இரட்டையாகப் படைக்காதவர்கள் அவனது பின்புலத்தை இரண்டாக (தொழில் சார்ந்து ஒன்று, காதல் சார்ந்து ஒன்று)

உருவாக்குவதன் மூலம் அந்த இரட்டைத் தன்மையை (Double Action) சாதித்துக் கொள்கிறார்கள். வெளி உலகத்திற்கு நல்லவனாக இருப்பவன் உண்மையில் கொள்ளைக்காரனாக இருக்கிறான் (குரு, ஜென்டில்மேன்) ஜென்டில்மேன் படத்தில் அவன் தொழில் சார்ந்த பின்புலமாக கொள்ளையடிக்கும் காட்சிகளும் காதல் சார்ந்த பின்புலமாக அப்பளக் கம்பெனியும் உள்ளது. முதல்வன் படத்தில் தொழில் சார்ந்த பின்புலம் அரசியலாகவும் காதல் சார்ந்த பின்புலம் (Backdrop) கிராமமாகவும் உள்ளது. ஒரே படத்தின் பின்புலங்களை நகரமாகவும் கிராமமாகவும் கையாள்வதன் மூலம் A, B, C என்கிற ரசனை வரிசைப்படி நகரம் சார்ந்த ரசனைக்காரர்களையும், கிராமம் சார்ந்த பின்புலம், நாட்டுப்புற வகையைச் சார்ந்த பாடல் மற்றும் காட்சிகளின் மூலம் B, C என்கிற பிரிவைச் சார்ந்த கிராமம் சார்ந்த ரசனைக்காரர்களையும் ஒருசேரக் கவர முடிந்தது.

அலைபாயுதே படத்தில் இரண்டு விதமான மனவியல் பின்புலங்கள். முதல்பாதி காதல், காதல் சார்ந்த உணர்வுகள். பின்பகுதி குடும்பம், குடும்பம் சார்ந்த உணர்வுகள் என மனவியல் சார்ந்த உணர்வுகளை இரண்டாகக் கையாள்வதன் மூலம் வணிக சினிமாவில் முதல்பாதி, இரண்டாம் பாதி என்ற பிரிவுகளுக்கேற்ப கதையின் நாயகன் அல்லது நாயகி அல்லது நிகழும் களம் அல்லது மனோவியல் பின்புலம் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை இரண்டாகக் கையாள் வேண்டியதன் அவசியம் புரியும்.

இதனால் மணிரத்னத்தின் படங்களில் பின்புலம், படத்தின் பின்பாதியில் மாறுவதைக் காணலாம். ரோஜாவில் - காஷ்மீர் தீவிரவாதிகளின் மறைவிடங்கள், பம்பாய்

படத்தின் பின்பாதியில் கலவரம் சார்ந்த பம்பாயின் நகர்ப்பகுதிகள், மௌனராகத்தின் பின்பாதி பஞ்சாபி உள்ளிட்ட ஹிந்தி பேசும் கதாபாத்திரங்கள் அடங்கிய பம்பாய் நகர குடியிருப்பு வாழ்க்கை. நாயகன் படத்தில் கதையில் கையாளப்பட வேண்டிய இந்த இரட்டைத் தன்மை கதாநாயகனின் தோற்றத்தை மாற்றுவதன் மூலம் சாத்தியமாகிறது. கதையின் மாற்றம் களம் அல்லது புலம் தவிர்த்து காலம் சார்ந்த ஒன்றாக மாற்றப்படுகிறது.

இவ்வாறு எதுவும் இயலாத பட்சத்தில் கதையை முன்னகர்த்திச் செல்ல கதாநாயகன் தன் முகங்களை மாற்றுகிறான். தோற்றத்தை (Get Up) மாற்றுவதன் மூலம் கதையில் நிகழ்த்த வேண்டிய மாற்றங்கள் சாத்தியமாகிறது (உதாரணம் எம்ஜியார் சிவாஜியின் பல படங்கள்).

*

இந்தக் கதையாடல் உத்திகளைத் தவிர்த்து Single narration என்கிற ஒற்றைக் கதைவழியில் நேர்கோடாகக் கதைசொல்வது இரண்டாவது முறை. இது தமிழ்ப்படங்களில் மிகக் குறைவு. 90% ஆங்கிலப் படங்கள் 100% கலைப்படங்கள் (Art Films) ஒற்றைக் கதைவழியில்தான் கதை சொல்கின்றன. எந்த ஒரு கலைப்படமும் தான் சொல்ல வந்த கதையைத் தவிர்த்து வேறு கிளைக்கதைகளைக் கையாள்வதில்லை. தேர்ந்தெடுத்த கதாபாத்திரங்கள் மூலம் தன் கதைக்கு சம்பந்தமில்லாத எந்தவொரு காட்சியையும், காட்சியின் மிகச்சிறிய உட்கூறான Shot ஐக்கூடத் திணிப்பதில்லை. பார்வையாளனின் ஓர்மை (Concentration), ஈடுபாடு திரையிலிருந்து அகலாமல் பார்வையாளனையும் ஒரு பாத்திரமாக உட்கிரகித்துக்கொண்டு ஒரு கலைப்படத்தின் கதையாடல் நிகழ்கிறது. இது மிகவும் நேர்த்தியாகக் கையாளப்பட வேண்டிய உத்தியாகும். கலைப்படங்களின் இந்த மூலக்கூறினை வணிகப்படத்தில் பொருத்திப் பார்ப்பது (adopt) என்பது சற்றே பரிசோதனையான முயற்சி. வணிக

சினிமாவுக்கு கொஞ்சம் பாதுகாப்பில்லாத உத்தி என்று கூடச் சொல்லலாம் (சரியாகக் கையாளவில்லையென்றால்).

கலைப்படங்களுக்குரிய இந்த இலக்கியத் தன்மையை வணிகப்படங்களில் பொருத்திப் பார்க்கும்பொழுது, வணிகப்படங்களுக்கே உரிய அடிப்படையான (ingredients) மூலப்பொருட்களான நகைச்சுவையையும், பாடல்களையும் எடுத்துக்கொண்டு இந்த ஒற்றைக் கதைவழியில் சரியான விகிதத்தில் கலப்பதன் மூலம் மிகச் சிறந்த Middle Cinema வை உருவாக்க முடியும். அதாவது ஒற்றைக் கதையாடலில் வணிகப்படத்தின் கூறுகளை இழந்துவிடாமல் - சுவாரஸ்யத்திற்காக - படமெடுப்பது.

தமிழில் இவ்வகையில் மகேந்திரன், பாலுமகேந்திரா இருவரையும் முதன்மையாளர்களாகச் சொல்லலாம். கதையின் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் காட்சியின் அழகில் பார்வையாளனை நடத்திச் செல்வது, இந்தச் சமன்பாட்டினை இன்னும் இன்னும் சுவாரஸ்யமாக கையாள்பவர் என்று மணிரத்னத்தைச் சொல்லலாம்.

சரியான துணைக் கதாபாத்திரங்களின் துணையோடு இதைச் சாதிக்க முடிகிறது. எங்கும் கிளைக்கதையாக மாறிவிடாமல் துணைக் கதாபாத்திரங்களையும் கதையின் பாதையிலேயே இட்டுச் செல்வது இந்தக் கதைவழியின் புத்திசாலித்தனமான அணுகுமுறையாகும்.

பாலுமகேந்திராவின் மூன்றாம் பிறை, மனநலம் குன்றிய நாயகியை அழைத்துப்போவதுவரை Y.G. மகேந்திரனின் பாத்திரம். மலைநகரத்தில் நாயகனுக்கும் நாயகிக்குமான உறவில் சாட்சியாக நிற்கிற பாட்டி, கதையை மேலும் நகர்த்திச் செல்ல, வணிகத்தின் முக்கிய தேவையான கவர்ச்சி சார்ந்த சுவாரஸ்யத்திற்கென காள்வெட்டக் கரல்பாண்டன்ட்டின் மனைவி, அவளின் காமம், கதையின் அடுத்த நகர்தல் நேர்ந்ததும் அவளது பகுதி முடிந்துவிடுகிறது. மேலும் கதையை முன்னெடுத்துச் செல்ல வழியில் பாத்திரம் அடைக்கும் தொழிலில் இருக்கும் கே. நடராஜின் பாத்திரம், அவளது பாலியல் பலாத்கார முயற்சி, அதைத் தொடர்ந்து நாயகனுடனான சண்டை (சண்டை என்கிற வணிகப்படத்திற்கான -மதிப்புள்ள - அம்சத்தை யதார்த்தமாகக் கையாள்வதன் மூலம் இயக்குனரின் சமரசமும் - Compromise - அதை வணிகக் கூறாக மாற்றும் லாவகமும் புரியும்). தேடிவரும் தாய்தந்தையர், மனநல மருந்தகம், மருத்துவர், அந்த நாய்க்குட்டி என ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தண்டவாளத்தின் இரண்டு கம்பிகளை இணைக்கும் குறுக்குச் சட்டங்களாக இருக்கின்றன. மாறாக கதையை வேறொரு பாதையில் (Track) இட்டுச் செல்வதில்லை. மகேந்திரனின் உதிரிப்புக்கள், முள்ளும் மலரும் ஆகிய படங்களில் இதே உதாரணங்களைக் காண முடியும்.

மணிரத்னத்தின் ரோஜா - இந்த வகையான கதையாடலில் வணிக அம்சங்களின் கூடுதல் சதவீதத்துடன் கதையை ஒற்றை வழியிலேயே கையாள்கிறது (சுவாரஸ்யத்திற்கென கிழவிகள் நடனம்). கிராமத்தில் பெண்பார்க்கும் படலத்தில் அக்கா பாத்திரம், உடல் நலக்குறைவால் காஷ்மீர் போக இயலாத அதிகாரி இவர்கள் take off தர, காஷ்மீரில் காதல், காமம், பாடல் என வணிகக் கூறுகள். தமிழ் பேசுகிற ஜோலியன்(?) தமிழ் பேசுகிற அதிகாரி என்று கதாநாயகியின் மன ஆறுதலுக்கு உடனிருக்கிற இருவர் (நாசர், ஜனகராஜ்) வாசிம்காணை சந்திக்க ஜோலியனும், மந்திரியைச் சந்திக்க ராணுவ அதிகாரியுமாக கதையில் நாயகி சார்ந்த பகுதியை இவர்கள் முன்னெடுத்துச் செல்கிறார்கள். தமிழ் பேசும் தீவிரவாதிகளின் தலைவன், பேசாத அவளது தங்கை இவர்கள் இருவரும் நாயகன் சார்ந்த கதைப் பகுதியை முன்னெடுத்துச் செல்கிறார்கள். இடையில் நாயகன் நாயகிக்கிடையிலான மனோரீதியான பிரிவைச் சரிசெய்ய ஒரு பாடல், ஒரு சின்ன flash back ஆக ஸ்வெட்டர் காட்சி என்று இருவருக்குமான கதையை உடன் வரும் பாத்திரங்கள் நேர்வழியில் இட்டுச்

செல்கிறார்கள்.

இவ்வாறு கலைப்படங்களுக்கே உரிய நேர்வழிக் கதையாடலை வணிக சினிமாவில் சாத்தியமாக்க மிகச் சரியாகப் படைக்கப்படும் துணைக் கதாபாத்திரங்களும் பாடல்களும் மட்டுமே துணைபுரிகின்றன. எனவேதான் இம்மாதிரியான படங்கள் தங்கள் வணிகமதிப்பைக் கடந்து நிற்கின்றன.

இதுமாதிரியான கதைகள் யதார்த்தத்தை வணிக மதிப்புக்காக அதிகம் மீறாமல் கொஞ்சம் நேர்மையோடு சொல்ல முயல்வதால் கதையின் போக்கில் திடீர் திருப்பங்களோ நம்பமுடியாத மாறுதல்களோ, வசனங்களோகூட இருப்பதில்லை. கதாநாயகன் சண்டை போட்டாலும் யதார்த்தம் மீறிய வானளாவிய தாவல்களோ பல்புகளோ அடிப்பதில்லை. (மூன்றாம் பிறை நாயகன் கட்டிப்புரண்டு சண்டையிடுகிறான். ரோஜாவின் நாயகன் எரியும் தேசியக் கொடிக்காக சாதாரண மனிதனாக மேல் விழுந்து புரள்கிறான்). மேலும் நாடகத்திலிருந்து சினிமாவுக்கு வந்த அநேக இயக்குனர்களின் கதையைப் போல இடையிடையே சின்னச் சின்ன க்ளைமாக்களோ, ஒவ்வொரு காட்சிக்கும் வசனத்தில் Punch வைக்கிற வேலையோ இந்தப் படங்கள் செய்வதில்லை. இவற்றின் முதல் பாதி முடிவுகூட - இடைவேளை - இயல்பாகவே இருக்கிறது. எந்தத் திருப்பமும் (Turning), சுழிவுகளும் (Twist) இருப்பதில்லை. பெரும்பாலும் காதல் கதைகள் இந்த முறையிலேயே எடுக்கப்படுகின்றன. என்றாலும் வெகுசில இயக்குனர்களே யதார்த்தத்தின் சாயல் திரியாமல் எடுக்கிறார்கள். பாசிலின் காதலுக்கு மரியாதை (கதையின் ஒரு நிலையில் தொய்வு ஏற்படக்கூடும் என்பதாலும் 2½ மணிநேர அவகாசத்தை பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தாலும் கடைசியில் கடற்கரையில் மணிவண்ணனுடனான பாடல் நிகழ்த்த வேண்டியிருக்கிறது). மேலும் இதுமாதிரியான கதைகளில் வில்லன்கள் கடுமையாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறார்கள் (அலைகள் ஓய்வதில்லை). ஏதோ ஒரு வகையில் single narration ஆக சொல்லப்படும் கதைகளில் துணைக் கதாபாத்திரங்களின் பங்கு அதி முக்கியமானதாகும்.

ஒருதலைராகம், பாலைவனச் சோலை - இந்தக் கதையாடல் வகையில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியவை. முழுக்கக் கதையை மட்டுமே காதல் என்கிற மன உணர்வில் இருந்து பிறழாமல் சொன்னாலும் ஒருதலைராகத்தில் பாடல்களின் பங்கு எத்தகையது என்பதை நீங்கள் உணரலாம். பாலைவனச் சோலையிலும் ஐந்து நண்பர்களுக்கும் அவர்கள் குடும்பம் சார்ந்து ஒரு சில காட்சிகள். அதன் மூலம் ஐந்து சிறுகதைகள் சொல்லி கதையின் மூலப்பாதையிலிருந்து (Main Stream) சற்றும மாறாமல் கொண்டுசெல்லப்பட்டது.

சமீபத்தில் சேது படத்தையும் இந்த வரிசையில் பார்க்கலாம். (அக்ரஹாரம், நாயகியின் அக்கா, நண்பர்கள் என்கிற துணைக் கதாபாத்திரங்களின் வலுவினை அறியலாம்).

வணிக சினிமாவில் சீரியஸ் படங்கள் போலத் தோற்றமளிக்கும் இவை பாடல்கள் மற்றும் நகைச்சுவை என்கிற வணிக அம்சங்களை சரியான விகிதத்தில் கலந்ததன் மூலம் மிகப்பெரிய வெற்றியை எய்தின. இந்த வரிசையில் பாரதிராஜாவின் பதினாறு வயதிலே ஏற்படுத்திய தாக்கம் முக்கியமானது. விக்ரமனின் முதல் வசந்தம் நிகழ்த்திய தாக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தப் படங்களின் பெயர்களைக் கவனித்தால் இவை வெளியான காலங்களில் ஒரு பாணியை

நிறுவிய (Trend Setting) படங்களாக இவை கருதப்பட்டன. இவை யாவும் single narrationல் சொல்லப்பட்டவை. ஆரம்பத்தில் வணிகச் சந்தையில் இந்தப் படங்கள் யாவும் சினிமா வியாபாரிகளால் விலை போகாதவை என்று குறைத்து மதிப்பிடப்பட்டு பின்பு மக்கள் மத்தியில் மாபெரும் வெற்றியை எய்தின என்பது மிகவும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய அம்சமாகும்.

புத்திசாலித்தனமாக கையாளப்படுகையில் இந்தக் கதையாடல் முறைதான் மாபெரும் வெற்றியைத் தருவதாக. பாணியை நிறுவுவதாக இருந்திருக்கிறது. தமிழ் சினிமாவில் இருக்கிற நாமெல்லோரும் கற்பனை யதார்த்தமாகப் பழகிவிட்ட பாடல் என்கிற ஒரு வசதியைக் கொண்டு single narration கதைகளில் பாடல்கள் வைக்க முடிவதால் கதையின் தீவிரத் தன்மையை (Seriousness) மெழுகி, வணிக சினிமாவின் அடிப்படையான சுவாரஸ்யம், பொழுதுபோக்கு என்பதை நேர்த்தி கெடாமல் சாதித்துவிட முடிகிறது.

திரைப்படத் துறையில் இருப்பவர்கள் முட்டாள்கள் என்கிற மேலோட்டமான கூற்றிலிருந்து விலகி சற்று அக்கறையுடன் தேடினால் நல்ல சினிமாவை நோக்கிய ஆர்வமும், ஆழ்ந்த இலக்கிய வாசிப்பும், சமூக அக்கறையும் கொண்ட இளைஞர்கள் கணிசமாக இருக்கிறார்கள். தொலைக்காட்சியின் ஆதிக்கத்தை விஞ்ஞான வளர்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்ட நாம் சினிமாவை அடுத்த நிலைக்கு நகர்த்த வேண்டியது அவசியம். அதன் வணிக அம்சங்கள் கெடாமலேயே யோசித்தால்கூட அதன் கதை, தொழில் நுட்பம் சாராத, பொருளாதாரம் சார்ந்த விஷயங்கள் பெரிதும் ஒரு திரைப்படத்தின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கின்றன.

சினிமாவின் கலை அம்சங்களை மீறி அதன் தயாரிப்புச் செலவு, வணிகம் செய்யப்படும் விதம் முதலானவை தோல்வியின் விகிதத்தில் அதிகப் பங்கு கொள்கின்றன. எந்தப் பிரபலமான நடிகர் நடிகை படமும் கதை சரியில்லாதபோது தோல்வியைத் தழுவுகின்றது. ஆயினும் நடிகர்கள் சார்ந்து அவர்களின் இமேஜ் சார்ந்து இயங்குவதென்பது துரதிர்ஷ்டவசமானது. கதையின் குணாதிசயங்கள் மட்டுமே கதையின் நாயகனைத் தேர்வு செய்யும் அளவுகோலாக இருக்க வேண்டும். அதற்கான முடிவுகளை, விதிகளைத் தீர்மானம் செய்யும் பொருளாதார பலம் ஒரு அப்பாவி இயக்குநரிடம் இல்லையென்பது மேலும் துரதிர்ஷ்டமானது.

இன்னொன்றும் நாம் விவாதிக்கலாம். அரை மணிநேர டி.வி. நாடகங்களையும், 1½மணிநேர ஆங்கிலப் படங்களையும் பார்த்துப் பழகிவிட்ட பார்வையாளன் தமிழ் சினிமாவை மட்டும் 2½ மணிநேரம் பார்க்க வேண்டும் என்பது புரியாத கால அளவாக இருக்கிறது. எல்லாம் அவசரமும், வேகமுமான இயந்திர உலகில் சினிமாவும் தன் நேர அளவை குறைத்துக்கொண்டால் அது நிச்சயம் சந்தோஷம் தரும் ஒன்றாகவே இருக்கும். அறுபது முதல் எழுபது காட்சிகள், பதினாலாயிரம் அடி footage என்கிற கட்டாயத்தை நம் இயக்குனர்கள் கட்டக் நேர்கிற பொழுது இன்னும் தரமான பொழுதுபோக்கு சினிமாக்கள் நம்மிடம் வர வாய்ப்புண்டு. திரைப்படத்தின் நேரம் 1½மணியாகவோ, இரண்டு மணியாகவோ குறைகிறபோது தயாரிப்புச் செலவுகளும் கணிசமாகக் குறையும். பொழுதுபோக்கு சினிமாவின் இந்தக் கால அளவைக் கொஞ்சம் உடைத்துப் பார்க்கலாம். இது குறித்து நாம் தீவிரமாக யோசிக்கலாம், யோசிக்கவேண்டும்.

மோகன் ஆட்டம்

கவிதை

ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

ஜென்மாந்தரங்களாயென்னுள்ளுறைந்துறங்குமுன்னை
சிறு தீ மூட்டி ஓட்டிவிடல் ஆகுமோ.

குண்டத்தில் விழுகின்ற நெய்சூடித்து
வெறியாட்டம் ஆட்டும் ஸ்வாஹாதேவி.

நானிருப்பேன் உணை ஒளிக்க எனை
மறந்து உறங்குவாய் என் தோழி.

வாய்சொல் மந்திரங்கள்
கலைக்குமோ உன் உறக்கத்தை

நீர்கொல் ஜ்வாலைகள்
தீய்க்குமோ என் இதயத்தை. முன்

ஒரு ஜென்மம் என்னுடலில் இடமாய் இருந்தவள் நீ. பின்
ஒரு ஜென்மம் என்சடையில் பிறையாயிருந்தவள் நீ. பின்னும்

ஒரு ஜென்மம் உன் பாதத் தளையாயிருந்தேன் நான்.
உன் உறக்கம் உத்பவித்த மந்திரங்கள் எத்தனை.

என் இதயம் பற்றவைத்த ஜ்வாலைகள் எத்தனை.
விழிக்கிறாள் ஸ்வாஹா. விழிக்கட்டும்.

எழுகிறாள் ஸ்வாஹா. எழட்டும்.
சூடிக்கிறாள் ஸ்வாஹா. சூடிக்கட்டும்.

திளைக்கிறாள் ஸ்வாஹா. திளைக்கட்டும்.
ஆடுகிறாள் ஸ்வாஹா. ஆட்டட்டும்.

நமக்கென்ன.
இன்னும்

பல ஜென்மாந்தரங்கள் என் உள் உறைந்து நீ உறங்க
பாட்டொன்று பாடுவேன் தோழீ :

டிமீது தூங்கும் மலர்போன்ற மேனி

மனம்போல நாளும் எனை ஆளும் ராணி

கதை தீரும் முன்பே கண்முடும் தோழி

(முடிவைமறந்து நீ என்றும் வாழி

நிவேதனசங்கீத
சிறுகதைப்
போட்டியில்
பிரசுரத்திற்குத்
தேர்வான
சிறுகதை-2

பானுமதி பாஸ்கோ

கடல் 'வாங்கல்'.
காற்றும் மணலும்
மோதிக் கொண்டன. தூசியாய்ப்
பரவி நின்ற மணல் துகள்கள்
உடம்பெங்கும் ஒட்டிக் கொண்டன.
மிக்கேல் உடம்பை உதறிக்
கொண்டான்.

கட்டுமரங்கள் 'கடலுக்குப்'
போவது சாத்தியமில்லை.

மிக்கேல் குடிசைக்கு
வெளியேதான் ராத்திரி
படுத்திருந்தான். வெறும்
உடம்போடு. அவ்வப்போது
இடுப்பு சாரத்தை இழுத்துவிட்டு
கழுத்து வரைக்குமாய் மூடிக்
கொள்வான். கால்களை மூட
'சாரம்' பத்தாது. கால்களை
உள்ளக்கிழுத்து கைகளைத்
தொடைகளுக்குள்ளே நுழைத்து
எப்படியோ உறங்கிப் போவான்.
பாடுபடுகிற உடம்பு, படுத்த சற்று
நேரத்தில் தூக்கம் வந்துவிடும்.

கடந்த கொஞ்ச
நாட்களாகவே 'கடல் தொழில்'
சரியில்லை. வலையில் மீன்
அகப்படாதது ஒரு பக்கம்
இருக்கட்டும். போட்டுக் காரணுவ
வேற கடல் அரிச்சிற்றுப்
போயிர்ரானுவ... 'அது மிஷினு...
கட்டுமரத்தால போட்டி போட
முடியுமா..?'

குடிசையோரமாக
'ஓமலைக் கவுத்துப் போட்டாச்சு,
வலைகளலாம் முத்தத்தில்'
கெடந்து வெய்யில்ல காயிது.
கட்டுமரங்கள் மேலே 'சின்னப்
புள்ளைக்' வெளையாடுராவ.
'கிட்டங்கியில் சுத்தமாக ஆள்

நடமாட்டம் இல்லை. சீட்டாடிக்
கொண்டிருந்த சிலரைத் தவிர.

சிலுவையந்தோணி
பர்னாந்து மவன் லாரன்சு
சாரத்தை மடித்துச் சொறுகிய
படி கெளக்கேயிருந்து வந்து
கொண்டிருந்தான்.

மிக்கேல் எழுந்து
உட்கார்ந்து கொண்டான்.
உடலெங்கும் ஒட்டியிருந்த
மண்ணை நன்றாகத் தட்டி
விட்டுக் கொண்டான். லாரன்சு
வந்த பக்கமாய்ப் பார்வையைச்
செலுத்திச் சத்தமாகவே கேட்டான்:

'எலெய்... என்னா... கடலு
இப்புடிக் கெடக்கிது...
இன்னைக்கும் வெளங்காது
போல...'

வாயில் புகைத்துக்
கொண்டிருந்த பீடியை லாரன்சு
கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.
மறு பக்கமாகத் திரும்பி
எச்சிலைக் கூட்டி, காறித்
துப்பினான். சற்றே குனிந்து
இடுப்பு சாரத்தை இழுத்து வாயை
அழுத்தித் துடைத்துக்
கொண்டான்.

'ஆழுவேய்... காத்தும்தா
சேலாயில்லியே... காய
வேண்டியதுதான்...'

எளவு... இன்னும்
எத்தனை நாளக்கி இப்புடியே...
'நாசமாப்போவ... நேரம்
ஒண்ணும் சரியாயில்ல... வேற
என்னத்தைச் சொல்ல...?
ஓவரிலயெல்லாம் நேத்து மரம்
போயிரிக்கானுவ... நல்ல
மீம்பாடுன்னு சொல்லிக்

கிற்றாவ...'

'வேளம் கெடச்சது... நம்மளுக்கு
குடுத்து வச்சது அவ்வளவ்தான்... வர்ரே வேய்...'

லாரன்சு அங்கிருந்து நடையைக்
கிளப்பினான்.

மிக்கேல் சோம்பல் முறித்து
எழுந்தான். கிழக்கு வானத்தில் வெளிச்சம்
மேகங்களோடு விரவியிருந்தது.
மெலிதான சூரிய ஒளி கடல் வழி
மணலெங்கும் படிந்து கொண்டிருந்தது.
காற்று, கரை நோக்கி வரும் பேரலைகள்
மீது முட்டி மோதி ஆங்காரமாய்
ஊளையிட்டது.

சூப்பிடு தூரத்தில் அவனது
குடிசை தெரிந்தது. மிக்கேல் பலவேறான
யோசனைகளோடு குடிசையை நோக்கி
மெதுவாக நடந்து போனான்.

குடிசைக்குப் பக்கத்து மணல்
வெளியில் அவனது மூன்றரை வயசு மகள்
டொலரோசு 'பேண்டு' கொண்டிருந்தாள்.
அவள் எழும்புகிற தருணம் எதிர்பார்த்து,
பக்கத்திலேயே செவலை நாயொன்று
காத்துக் கிடந்தது. மறுபக்க புவரசு
மரத்துக்குக் கீழே ஒரு ஜோடி கோழிகள்
மணலைக் கிண்டி ஆகாரம் தேடிக்
கொண்டிருந்தன.

திண்ணைக் கயிற்றுக் கட்டிலில்
அப்பா இருமிக்கொண்டு கிடந்தார்;
கட்டில் காலில் கட்டியிருந்த 'மாலை'
பிலோமி வேக வேகமாக முடிந்து
கொண்டிருந்தாள்.

மிக்கேலைப்
பார்த்ததும் கைவேலையை அப்படியே
போட்டுவிட்டு அவசரமாக எழுந்து
கொண்டான். அவனது முகத்தைப்
பார்த்துக் கேட்டான்:

'என்னா மரங்கதா போவயில்ல
போல...'

'ம்ம்... கடலு வாங்கலா கெடக்குல...'

'பல்லைத் தீட்டிற்று வர்ரிய்யளா...
கொஞ்சம் போல கஞ்சி கெடக்கு. கருவாடு
வேணும்னா சுட்டுத் தாரேன்...
குடிச்சிற்றுப் போங்களே...'

சரியென்று சொல்லலாம்
என்றுதான் நினைத்தான். அதற்குள்ளாகப்
பக்கத்துக் குடிசையிலிருந்து ஞானப்
பிரகாசி சத்தம் போட்டு பிலோமியைக்
சுப்பிட்டான்.

'பிலோமி... ஏ... புள்ள பிலோமி...'
'இந்தா வந்திற்றேன்...'
'சீக்கிரமா வாயேன்...'
'எதுக்கு இந்தப் பறப்பு
பறக்கிரிய்ய..?'

'வாக்கி... வந்தா தான சொல்ல
முடியும்..?'

மிக்கேலின் முகம் பார்த்து.
சம்மதம் பெற்று பிலோமி அடுத்த
குடிசையை நோக்கி ஓடிப் போனாள்.

*

மிக்கேலோடு பேசிவிட்டு நேரிப்
பக்கமாக நடந்து, சற்று ஒதுக்கமான
இடத்தில், மணலுக்குள் காலால் குழி
பறித்து சாரத்தை நெஞ்சுக்கு மேலாகத்
தூக்கிக் கொண்டு, கொல்லைக்குப்
போகத் தயாரானான் லாரன்சு.

அப்போதுதான் நேர் எதிரே
கடலுக்குள்ளிருந்து தலையை நீட்டி எட்டிப்
பார்த்தது அந்த ஆமை. கூடு போன்ற
தோட்டுக்குள்ளிருந்து தலையைத் தூக்கி
பெரிய வாயை ஆ வெண்டிப் பிளந்தது.
தன்னிச்சையாக துடுப்பு போல அசைந்த
அதன் கால்கள், கடலின் அடிமட்ட
மணலைத் தூசியென சற்றே உயரத்தில்
எழுப்பி விரைந்தன. கரை நோக்கி மணல்
வெளியில் இறங்கி ஓட வேண்டும் போல
ஓர் அவசரம் விபரீதமாய் அந்த ஆமையின்
மனசில் உதித்திருக்க வேண்டும்.
கரைவரை வேகமாக ஓடி வருவதும், பிறகு
பின்னோக்கி நகரும் அலைகளோடு
திரும்பிச் செல்வதுமாய் சில நிமிடங்கள்
விளையாடிக் களித்துக் கொண்டிருந்தது
அது.

கொஞ்சமும் அசையாமல்
'மலஜலம்' கழித்துக் கொண்டிருந்த
லாரன்சு ஏதோ மாயாஜால வித்தைப்ப
பார்ப்பது போல ஆமையின்
சாகசங்களைப் பார்த்துக் கொண்டி
ருந்தான். எழுந்து கால் கழுவி விட்டு
வரலாமென்று நினைத்தவன், தனது
அசைவினால் ஆமை பயந்து மீண்டும்
கடலுக்குள் ஓடிப் போய் ஒளிந்து விடுமோ,
என்று எண்ணியவனாய் பேலுவது
போலவே அசையாதவனாய்
உட்கார்ந்திருந்தான்.

கரையருகே வந்து விளையாடி
யதில் ஆமைக்கு ஆனந்தம் உண்டாகி
யிருக்க வேண்டும். மனிதர்களின்
நடமாட்டம் இல்லையென்பதால் அதற்கு
பயம் விட்டிருக்க வேண்டும். கரையோர
மணற்பரப்பின் கூடாரமான
குவியலுக்குள் ஓடிக் களிக்க அது
எண்ணியிருக்க வேண்டும்.

கடலைகள் உயர்ந்தெழுந்து

வீரிட்டுச் சாடிய போது...

ஆமை கரையில் வந்து
விழுந்தது. கூட்டுக்குள்ளிருந்த
தலையை நீட்டி எட்டிப்
பார்த்தது. ஒரு குட்டி கற்பாறை
அசைவது போல மணல்
வெளியில் அது மெதுவாக
நடந்தது. அதன் கபிலநிறத்
தோட்டின் முதுகுப் பரப்பில்
ஓட்டாத நீர்த் துளிகள்
மெதுவாகச் சரிந்து வழிந்து
வெண்ணிற தூடான மணலில்
புள்ளிகளாய் விழுந்தது.

வேகமாகவே மணலில்
ஓடிவந்த ஆமை கரையோரமாய்
நிறுத்தியிருந்த கட்டுமரங்
களுக்கருகே வந்து விட்டது.

லாரன்சு மெதுவாகவே
எழுந்து கொண்டான்.
லுங்கியைத் தூக்கி இடுப்பில்
சொருகிக் கொண்டு, பட்டும்
படாமலுமாய் கடல் நீரைத்
தொட்டு குண்டியைக் கழுவிக்க
கொண்டான்.

லுங்கியை மீண்டும்
சரிசெய்து, கையைத் துடைத்துக்
கொண்டபோது, லாரன்சுக்கு
மிக அருமையானதொரு
யோசனை உதயமாயிற்று.

கட்டுமரத்தின் மீது
கிடந்த பருமனான உருண்ட
மரத்தடி அவனது கண்ணில்
பட்டது.

தடியை மெதுவாக
கையில் எடுத்த லாரன்சு
உயரத்தில் தூக்கி ஓங்கி ஓர் அடி
கொடுத்தான்.

ஆமையின் நடுப்பக்க
முதுகுத் தோடு
நொறுங்கலாயிற்று.

எதிர்பாராத இந்தத்
திடீர் தாக்குதலால் அது நிலை
குலைந்து தள்ளாடிற்று.

நடுக்கம் கண்ட அதன்
கால்கள், மணலை விசிறிக்
கொள்ள, விநோதமான ஒரு
சப்த அதிர்வோடு மீண்டும்
சுடலை நோக்கி ஓடிப்போக அது
யத்தனித்தபோது...

இரண்டாவது மற்றும்
மூன்றாவதான அடிகள்
தொடர்ந்து விழ... வேகத்தோடு
ஓட முடியாத ஆமை -

மண்ணில் மல்லாந்த
வாக்கில் புரண்டு விழுந்து
வாயைப் பிளந்தது. நீரும்
இரத்தமுமாய் கண்கள் கசிய,
குறைந்த உயிர்த் துடிப்போடு...
ஆயாரம் மேலிட ஒரு மாபெரும்
சோகத்தின் வெளிப்பாடாய்
அதன் சுவாசக் காற்று ஒடுங்கிக்
கொண்டிருந்தது.
கண்களிரண்டும் மேலெழுந்து
சொருகிக் கொண்டது.

லாரன்சு வெற்றி
வாகை துடிய வீரனைப் போல
குதூகலமாய்ச் சத்தம்
போட்டான்.

'யெலேய்... ஓடி
வாங்கலேய்... ஆமையக்
கொன்றுப் போட்டெ... வந்து
பாருங்கலேய்... எலேய்
எவனாவது இப்புடி ஆமைய
அடிச்சுக் கொன்னு
ருப்பியளா... சொல்லுங்
கலேய் பாக்குலாம்...'

கிட்டங்கி அருகே
உட்கார்ந்து சீட்டாடிக்
கொண்டிருந்த நாலைந்து
பேர், இவன் போட்ட சத்தம்
கேட்டு திரும்பிப் பார்த்
தார்கள்.

லாரன்சு கையைத்
தூக்கி அசைத்து மறுபடியும்
சத்தம் போட்டான்.

யெலேய்
ஓடியாங்க...'

எதுக்குல
தாயோளி...? - சீட்டு
விளையாடிக் கொண்டி
ருந்த ஒருவன் திரும்பிக்
கேட்டான் சற்றுக்கோபமாக.

வாங்கலே...
மயிராண்டியளா... வந்து
பாருங்கலே..

அட புளுத்தி... அவரு
கோவத்தபாருவே

சொன்னா நம்ப
மாட்டியலே... ஆமைய தடியாலெய
அடிச்சே கொன்னுட்டேன்...;
ஓடியாங்க... நெசந்தா சொல்லுறன்...

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் -
அந்தக் குக்கிராமமே
செத்துப் போன ஆமையைச் சுற்றி,
ஓழுங்கற்ற ஒரு பட்டமாய்க் கூடிக்
கிடந்தது.

*

ஞானப் பிரகாசியிடம்
பேசிவிட்டு, பிலோமி திரும்பி வரும்
போது -

மிக்கேல் திண்ணையில்
உட்கார்ந்திருந்தான்.

'எதுக்கு கூப்புட்டாவளாம்...'
- என்று பிலோமியைப் பார்த்துக்
கேட்டான்.

'... அது ... மேக்கெ நேரி
கிட்ட ஆமை வெட்டிக் கூறு
போடுராவளாம்.....'

'.....ம்ம்.....'

'.....நம்ம லாரன்சுதா
கரைக்கு வந்த ஆமைய அடிச்சுக்
கொன்னுரிக்கா... அதுதா வெட்டிக்
கூறு போட்டு விக்கப்
போராவளாம்...'

'அப்படியா...?'

'கறிக்கு ஒண்ணுமில்லாம
தான இரிக்கி.. நீங்க போனா
ஆமைக்கறி வாங்கிற்று
வரராமுன்னு பிரகாசியக்கா
சொன்னாவ. அவுக் சொல்ரதும்
சரியாதா இரிக்கி... நாலஞ்சி
நாளாதா நல்ல மீனே கறிக்கு

கெடைக்கலியே...
இதச் சொல்றதுக்குதா
இ ப் பு டி, ப்
பறந்தாவளாக்கும்.....
அவுக எப்பவுமே
இ ப் ப டி த் த ா ன்
துடிச்சிக்கிற்று நிப்பாவ...
தெரிஞ்ச விசயந்தானெ.....
பிந்திப் போனாலும்
ஆ மை க் க றி
கெடைக்காதுன்னு அவுக
சொல்றதும் நாயந்தா... நீங்க
என்ன சொல்லியி..?

என்னததப் போயி
சொல்ல... இப்பொ நடக்கிர
லேலையப் பாரு... கஞ்சியக்
குடிச்சிற்று வாரியாங்
கிணத்துல ரெண்டு பட்டை
கண்ணி எரச்சி நா
குளிச்சிற்று, வந்திரேன்...
சரி... சரி...

தலையை ஆட்டியபடியே,
கஞ்சி ஊத்திக்கிற்று வர,
பிலோமி குசினுக்குள்ளே
போனார்.

திண்ணையில் கயிற்றுக்
கட்டிலில் கெடந்தபடியே
இத்தனையையும் கேட்டுக்
கொண்டிருந்தார் மிக்கேலுடைய
அய்யா.

மார்பு பிளந்து போகிற
மாதிரி சத்தமாக இருமி, சளியை
படிக்கனில் துப்பிவிட்டு
மிக்கேலைப் பார்த்தபடியே அய்யா
சொன்னார்:

..... முந்திக்
காலத்திலயெல்லாம் மடியிலே
என்னமா ஆமைக அவப்படும்
தெர்யுமா..... நாங்களளல
கடலுக்குப் போன காலத்தில எப்ப
வேணுமுனாலும் ஆமைக்கறி
வாங்கி ஆக்க முடியுமே...
இப்பல்லாம் மவனெ
ஆமைக்கறிங்கிரதே சுத்தமா
இல்லாம போயிற்றில்ல..?
ஆமைக்கறி தின்னு எவ்வ
காலமாச்சி..?

.....அதான்யா.... குளிச்சிற்று
வரச்சில இன்னைக்கி ஆமைக்கறி
வாங்கிற்று வந்திரேன்யா...
சர்யா..?

..... மவனெ ஆமையில
எத்தனையோ வகையிரிக்கி.
தெரியுமா... இப்பவுள்ள
புள்ளயளுக்கு எங்க தெரியப்
போவுது..?

..... பஞ்சலான் ஆமைதா...
கொளம்புக்கு ரொம்ப
ந ல் ல ர யி ரி க் கு ம் னு
சொல்லிக்கிராவல்லே...

அ து மெ ட் டு ம ல் ல
மவனெ... ஆமை ரெத்தம்
இரிக்கில்லியா.....

ஆமு...
ரெத்தத்த சுண்ட வச்சி
சாப்புட்டா எப்பேர்ப்பட்ட
முலமுள, வியாதியும் சரியாயிரு
மாக்கும்...

கும்பா'வில் கஞ்சியை

எடுத்துக் கொண்டு
மிக்கேலுக்கு கொடுத்த
பிலோமி இடையிலே
குறுக்கிட்டு. "ஆமு...
பிரகாசியக்காவும் இப்பொ
எங்கிய்டட பேசச்சில இதச்
சொன்னாவ..." என்றார்.
மிக்கேல் சுட்ட
கருவாட்டு மீனைக் கடித்துக்
கஞ்சியை இழுத்துவிட்டு,
தோண்டியை எடுத்துக்
கொண்டு குளிக்கப் போனான்.

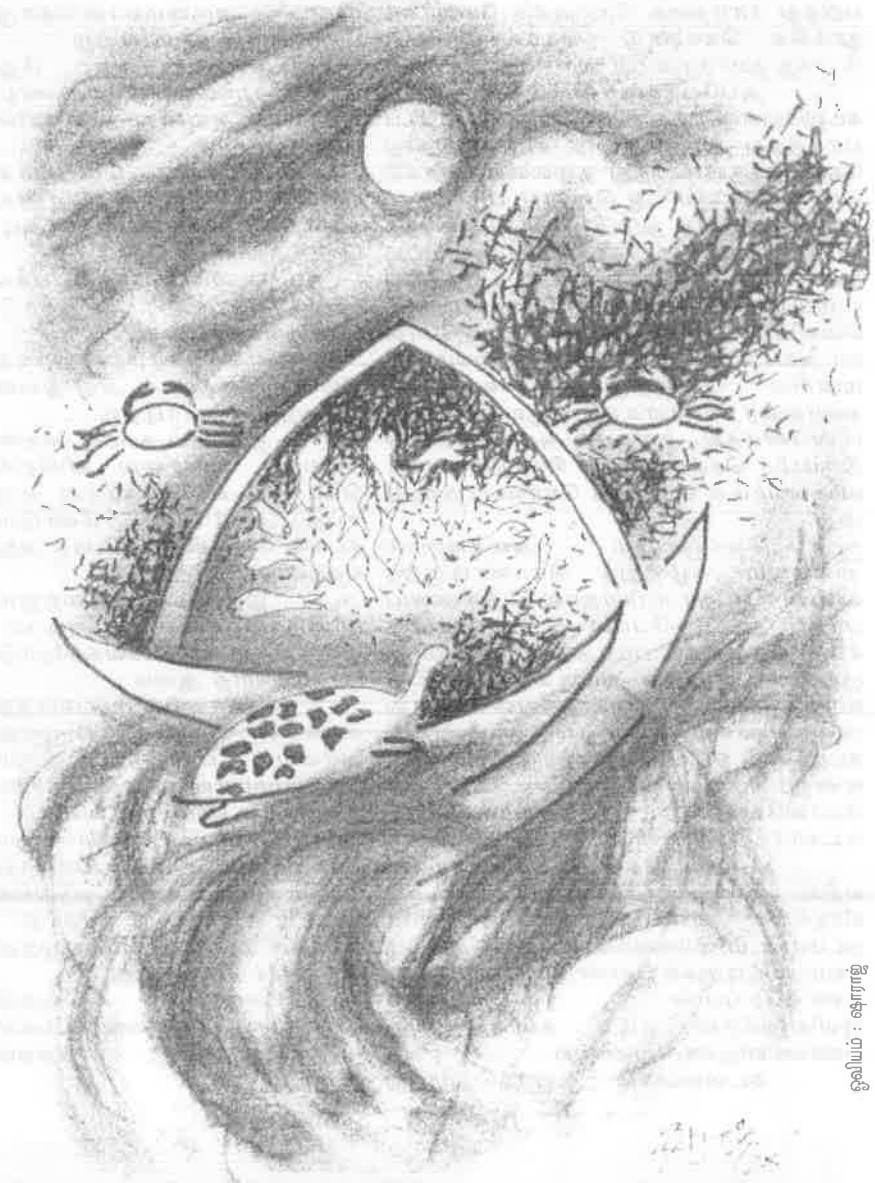
*

வெயில் திண்ணையை
நோக்கி ஏறிக் கொண்டிருந்தது.
புழுதிக் காற்று மணலை அள்ளி
எறிந்தது. சில நண்டுகள்
காலைத் தூக்கிக் கொண்டு
எதிரும் புதிருமாய் ஓடிக்
கொண்டிருந்தன. குண்டியைக்
காட்டிக் கொண்டு நாலஞ்சி
பையன்கள் நண்டைப் பிடிக்க
பின்னாலே ஓடிக்

கொண்டிருந்தார்கள்.
மணல் பரந்து கிடந்த முற்றம்
தீயாய்க் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.
உப்பு போட்ட குதிப்பும் வாளையும்
ஓலைப் பாயில் பரத்திப் போடப்பட்டிருந்தது.
சுற்றிலுமாய்ப் பறந்து கொண்டிருந்த
காகங்கள் மீன்களைக் கொத்திக் கொண்டு
போக சரியான தருணம் கிடைக்காததன்
நிமித்தம் ஓட்டு மொத்தமாய்க்
கரைந்துகொண்டிருந்தன.
மிக்கேல் வண்டிப் பாதை வழியே
நடக்க ஆரம்பித்தான்.
இங்கிருந்து வாலியான் கிணறு ஒரு
மைல் தூரம் இருக்கும்... சற்று தூரம்
நடந்தால்,

வண்டிப்பாதை பிரிந்து
கொழிஞ்சியும், நெரிஞ்சுயுமாய் மேற்கு
நோக்கிச் செல்லும் செம்மண் படர்ந்த
ஓற்றையடிப் பாதை குறுக்கிடும்.

வழி நெடுக பனை மரக் கூட்டங்கள்.
சப்பாத்திக் கள்ளியும் காட்டுப் பருத்திக்
கொடியுமாய் ஒருசேரப் புதர் மண்டிக் கிடந்த
காட்டுப் பாதை. கறுத்த வண்டுகளும்,
பாம்புராணிகளும், தாவிக் கொண்டு ஓடும்
ஓணான்களும்... சில சமயங்களில் விஷப்
பாம்புகளும் சர்வ சாதாரணமாய் நடமாடும்...
மிக்கேல் வாலியான் கிணற்றில் நீர்

ஓவியம் : ஷாரூஜ்

இறைத்துக் குளித்து, பழைய சாரத்துக்கு சோப்புப் போட்டு துவைத்தெடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு திரும்ப வுட்டுக்கு வரும்போது...

சூரியன் உச்சி வானத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

*

கிரகோரியும், பர்னபாசும் மல்லாந்து கிடந்த ஆமையின் பக்கவாட்டில் உட்கார்ந்து, அதன் காலோரப் பகுதியைப் பிடித்துக் கொள்ள லாரன்சு வெட்டலிவாள் கொண்டு ஆமையின் நடுக் கழுத்தை அறுக்கலானான்.

இரத்தம் பீறிட்டு கடலோர மணலில் தெறித்தது.

சுற்றிலுமாய் நின்று கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் ஓ வென்று சந்தோஷமாய் சத்தம் போட்டார்கள்.

ஆமையின் கடினமான முதுகு ஓட்டின் பக்கவாட்டில் கத்தியைச் சொருகி, கிரகோரியும் பர்னபாசும் கிழிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இறைச்சியும் சதையுமான ஆமையின் சரீரம், இறுகப் பற்றியிருந்த ஓட்டுக்குள்ளிருந்து பிய்த்து இழுக்கப்பட்ட...

பழுப்பேறிய கிண்ணமான ஓட்டின் மத்திய பாகத்தில் சிவந்த இரத்தம் குளம் போல் கட்டிக் கெடந்தது.

சிறியவர்களும், பெரியவர்களும் சேர்ந்து மீண்டும் சத்தம் எழுப்பினார்கள்.

இன்னும் செத்த நேரந்தான் மக்கா... வெட்டிக் கொடல உருவி மளமளன்னு கூறு போட வேண்டியதுதான்... கொஞ்ச நேரம் பொறுத்துக்கொடுங்கள் என்று லாரன்சு கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

அதற்குள்ளாக, கூட்டத்திலே நின்று கொண்டிருந்த லாசியா அவசரப்பட்டாள். அவளது கையில் அலுமினியக் கோப்பையை வைத்திருந்தாள்.

நா இரச்சி வாங்க வரலய்யா... எனக்கு ஆம இரத்தம் மாத்திரந்தா வேணும்... இந்தக் கோப்பையில் ஊத்திக் குடுத்தியன்னா போதும்... வெயாதிக்காரவுளுக்கு குடுக்கிறாக்குதா...

கிரகோரியும் பர்னபாசும் லாசியாவைப் பார்த்து பதில் சொன்னார்கள், கோபமாக.

“கொஞ்சம் பொறுங்களே... எதுக்கி இப்புடிப் பறக்கிரிய்ய ரெத்தம் தான... ஒனக்கி ஊத்தித் தாரோம்... அவசரத்துல வந்து நிக்காதிய்ய... எழவு ஒரு வேலையும் ஓடாது பாத்துக்கிங்க...

நாக்கைத் தள்ளிக் கொண்டு கிடந்த ஆமையின் தலை துண்டு துண்டாக உடைத்து நொறுக்கப்பட்டது. விசிறி போன்ற கால்கள் தனித் தனியே வெட்டி எடுக்கப்பட்டன. உடல் பகுதிகள் துண்டு துண்டாக அரியப்பட்டன. பிறகு ஓலைப் பாயின் மீது கூறு கூறாக பங்கு போடப்பட்டன.

அவ்வளவுதான்...

ஆமை இறைச்சியை வாங்கிக் கொண்டு போக மொத்தக் கூட்டமும் அடித்துக் கொண்டது. இரைச்சலும் குழப்பமுமாய் கூறு போட்ட துண்டங்கள்

யாவும் கைமாறி, விற்றுத் தீர்ந்தன. பிடிபட்ட ஆமையின் உடம்பு லாரன்சு கையில் காசாகக் குவிந்தது.

லாரன்சு கறி வித்த காசை எண்ணி இடுப்பு லுங்கியில் முடிந்து கொண்டு நடந்தான்... மாலப் பயினியும் கள்ளும் ரெண்டு நாளக்காவுது நல்லா இழுக்குலாம் என்று மனசுக்குள் நினைத்துக் கொண்டபோது, அவளது உடுகள் சினிமாப் பாடலொன்றை பாடத் துவங்கியது.

*

கால் தடங்கள் பதிந்து கிடந்த கிட்டங்கியிலிருந்து கருவாட்டு நாற்றம் வீசியடித்தது. உப்புக் காற்றில் வறண்ட உடுகள் கரித்தன. ஆமை இறைச்சி அத்தனையும் விற்றுத் தீர்ந்து, மொத்தக் கூட்டமும் கலைந்து, சுடுமணல் வெளி வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது.

மிக்கேல் தேரி மணல் மேட்டைக் கடந்து கிட்டத்தட்ட ஆமைக்கறி விட்டிப் போட்ட இடம் வந்து சேர்ந்தபோது -

ஓர் ஆள் முதலாய்க் கண்ணில் படவில்லை. ஏமாற்றத்தோடு தன்னையே நொந்து கொண்டான். தாமதமாக வந்து சேர்ந்துவிட்ட தன்னுடைய தவறுக்கு வருந்தியவனாக மணல் வெளியை நோட்டமிட்டான்.

சுடுமணல் ரத்தச் சகதியாய்க் குழம்பிக் கிடந்தது. ஆமைக் கவிச்சை நாத்த வாயையாய் நாசிக்குள் ஏறியது. மணலுக்குள் விழுந்து கிடந்த ஆமைக் கழிவுகளின் மிச்சங்களைக் காக்கைக் கூட்டங்கள் உல்லாசமாய் கொத்திக் கொண்டு பறந்தன.

நடுவானத்தின் துல்லியமான நீலப் பின்னணியில், சிறகுகளை அசைக்காமல் கொழுத்ததொரு கழுகு வட்டமடித்துக் கொண்டிருந்தது.

வருத்தமும் களைப்புமாய் குடிசைக்கு வந்து தட்டிக் கதவை மிக்கேல் நிதானமாகத் திறந்து கொண்ட போது -

கறிப்பாணையைக் கழுவிக்கொண்டிருந்த பிலோமி, சேலைத் தலைப்பில் கைகளைத் துடைத்தபடி அவனை எதிர் கொண்டான்.

“என்னா வீசன கையும் வெறுங் கையுமா வந்து நிக்கிரியே... எரச்சி கிரச்சி கெடக்கிலியாக்கும்...?”

மிக்கேல் முகத்தைத் திருப்பி பிலோமியைப் பார்த்தான். பிறகு மெதுவாகச் சொன்னான். “நா போவச்சில ஒரு மக்க மனுச அங்கினக்குள்ள இல்ல...

ஆமைக்கறி கூறு போட்டு வித் திற்று”ப் போயிற்றானுவ... போ...”

நீங்க வ ரு வி ய ன் னு பாத்துக்கிற்றா இருப்பான்... நம்மதா நேரங்காலத்தோடு போவப் பாக்கனும்... நீங்க நேரங்களிச்சி போனா அவனுவ உக்காந்துக்கிற்றா இரிப்பானுவ...

“இப்ப என்ன செய்யனுங்கிரிய...?”

“நீங்க கறி வாங்கிற்று வர்வியன்னு தான நானும், பக்கத்து வுட்டு பிரகாசியக்காவும் கொரங்கு கணக்கா உக்காந்துக்கிறிரிக்கோம்... நீங்க என்னன்னா...?”

“செரி வுடு... கெடக்கலன்னா இப்பொ என்ன செய்யிரது...? ஏதாவது கருவாடு கிருவாட்டைப் போட்டுக் கொளம்பு வையேன்... இப்ப என்ன கெட்டுப் போச்சி...?”

“ஆமு... இதச் சொலறதுக்குதா ஆளக் காணும்னு தேடிக் கிறிறுந்தமாக்கும்...”

பிலோமி தலையில் அடித்துக் கொண்டே பின்புற வளவுக்குள் போனான். பிரகாசியக்காவைக் கூப்பிட்டு விஷயத்தைச் சொன்னான்.

இருந்திருந்தும் ஓம் புருஷங்கிட்ட சொன்னம்பாரு... இப்புடித்தா யிருக்கும்... என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே பிரகாசியக்கா கோபமாய் தட்டிக் கதலை அடித்துச் சாத்தினாள்.

*

மதியம் கடந்து மணி மூன்றைத் தாண்டியிருக்கும்...

மிக்கேல் தின்னையில் தான் படுத்திருந்தான். வாசல் நடை மாட்டில் தலை வைத்து பிலோமி குழந்தையோடு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

ஊர் முழுக்க நிடரென்று அழுகை ஓலமும் அரக்கப் பரக்க பலபேர் அவசரத்தோடு ஓடுகிற சத்தமும் கேட்டது...

மிக்கேல் அவசரத்தோடு எழுந்து முற்றத்துக்கு ஓடிவந்தான். யாரோ பேசிக் கொண்டே போனார்கள்:

“ஆமைக் கறிய்ய சாப்புட்ட அத்தனை பேருக்கும் வாந்தியும் பேதியுமா இரிக்காம்... பாதுப் பேருக்கும் மேலு, செத்துப் போயிற்றாவளாம்...”

மிக்கேலுக்கு வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளிவரவில்லை.

பாலைநிலவன்

புணைக்காண்டுகளான துரிசுணங்களுக்கும் துரிசுணங்களுக்கும்
கடைசி நாட்களின் கோப்புக்காட்சிகளும்

இறைவி
ஸ்ருதி ஓழுகும்
மதுரமான கானமொன்றினை
உயிரில் ஊது

ஆகாசத்தை உடுத்தியிருக்கும்
மொழியை தலையில்
ஊற்று.

உன்
விழிகளிலிருந்து விழும்
திராட்சைகளை
பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கும்
என் தனிமையின் சாளரத்தில்
பெய்ய அனுமதி
பேய் மழை

உன் படச் சுருளில்
பதிவாக்க வேண்டிய முதல் காட்சி...

யோனிகளைத் தின்று
முறையின் வியாதியை
மறைத்து நிற்கும்
என் பச்சிளம்
முகம்.
பிறகு,

1.
மலையின் ஆதிருபத்தின்
நறுமணத்தை படமெடுத்துவிட்டுத்
திரும்பும்
வழியில்
ஒரே ஒரு மரத்தை
அதன் வலி முனகல்கள்
பார்வையாளர்களின் தலைகளை
வெட்டியெடுத்து உனது
பாதங்களில் கொட்டும்படி
பதிவாக்கு

அந்த மரம்
அசோக மரமாகவோ
ஆலமரமாகவோ
அல்லது வேப்பமரமாகவோ
இருப்பது எவ்வளவு
கழிவிரக்கம் நிறைந்ததோ
அதைவிடவும்
உனது பசி வெளித் தெரியாமல்
இருப்பதும்
வியர்க்கும் உன் முகத்தில்
அரும்பித் தழைக்க வேண்டும்

மென்னகையின்
இலைகள்

2.
மருத்துவமனை பிரேதக் கிடங்கில்
குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டவர்களை
கண்ணீர் பாரையாக மாறிவிட்ட பிறகு
பார்க்க வேண்டும்
நீ.

அறுந்து கிடக்கும் சதைகளின்
பைக்குள்ளிருந்து
குடல் கல்லீரல் உருவியெடுக்கும்
சாராயம் குடித்த மருத்துவனிடம்
நல்லதொரு சிகரெட்டை
அன்பளித்துவிட்டு
அவன் கைகள் மாட்டியிருக்கும்
குருதியின் மணத்தை
வண்ணம் சிறிதும் அழிந்துபோகாதபடி
வெளிச்சம் போதாவிட்டால்
ஜன்னல்களை திறக்கக் கெஞ்சி
பதிவாக்கு
இப்போது நீ தேநீர் பருகுவதற்கு
வெளியேறும் போது
கைக் குட்டையால் உன் கண்களை
பிடுங்கியெடுத்து மலத் தொட்டியில்
போட்டுவிட்டுப்
போ...

வெகுகாலம் பசித்தலைமோதும்
மருத்துவமனை நாய்களுக்கு
உன்னால் பரிசளிக்க முடிந்தவை
விழிகளன்றி
வேறென்ன
தோழி

3.
கண்ணாடியால்
வஞ்சிக்கப்பட்டு
பளபளப்பான அதன்
உமிழ்நீரால் வியாதிக்குள்ளானவள்
பால்ய உடல் காணாமல் திகைத்து
கண்ணாடிக்குள் பாய்ந்து
தற்கொலை செய்து கொண்டாள்
அவள் பிரேதம் படமாக்கும்போது
உனது சதையை அறுத்தெடுத்து
குளிர்சாதனப் பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டு
வரவேண்டும்
நீ

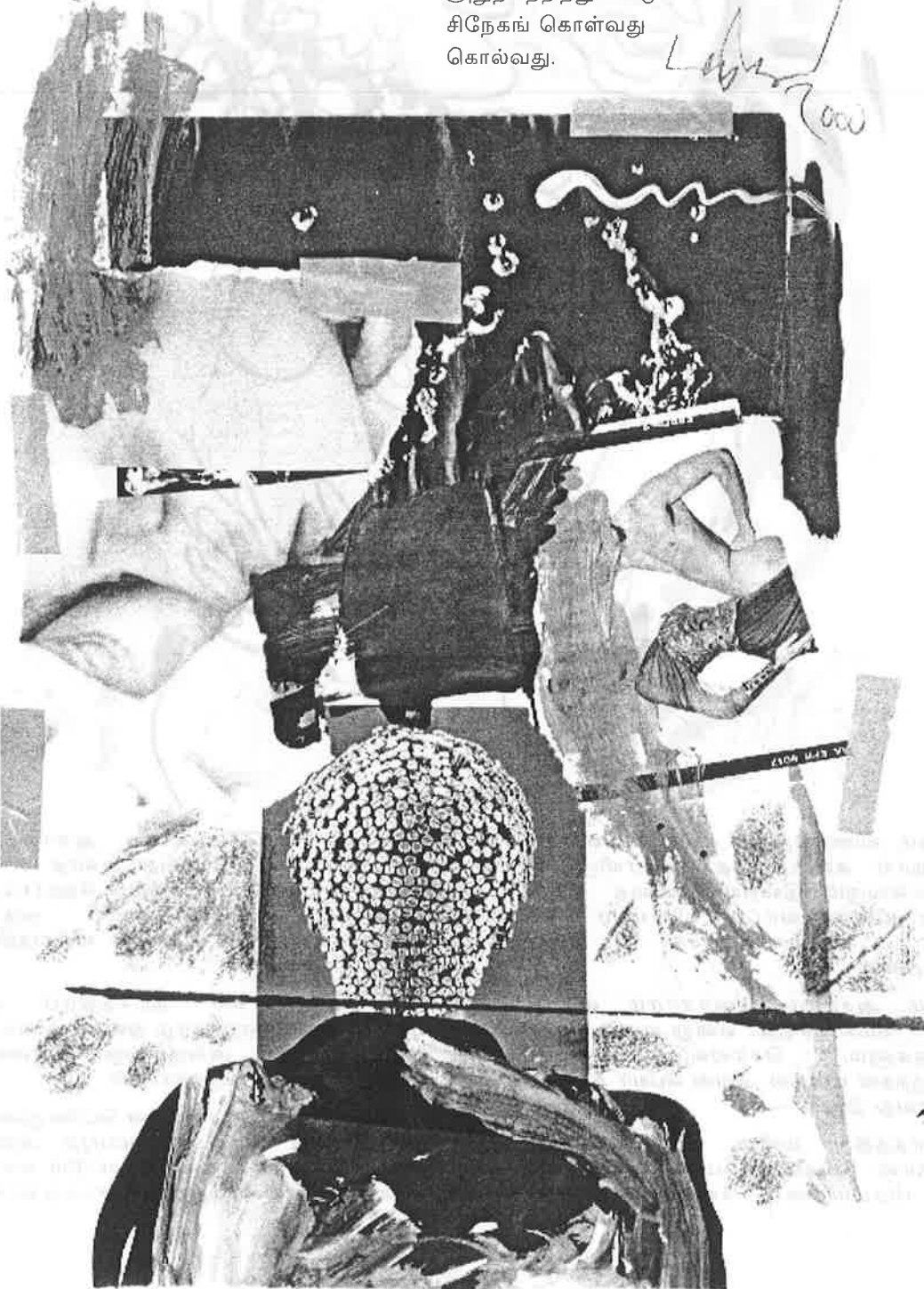
4.

கடைசியாக எடுக்கப்படவேண்டிய
புகைப்படங்களைப் பற்றிய
முதல் குறிப்புகள்

- மாதவிலக்கானவர்களின் வலிகள்
- குழந்தையற்றவர்களின் புணர்ச்சிகள்
- கற்பழித்துக் கொல்லப்பட்டவர்களின்
யோனிகள்
- மற்றும்
முதிர்ந்தவர்களின்
அர்த்தஜாம இருமல்கள்

5.

நீ
இப்போது செய்ய வேண்டியது
முன்பொரு முறை
மலை வாசத்தை படமெடுத்த
உயரத்தில் நின்றபடி
உன் புகைப்படக் கருவியை
தூக்கி எறிவது
பிறகு
இக்காட்சியைப் பதிவு செய்யக் கூடிய
கவிஞனை தேடிப் பிடிப்பது
அவன் உறுப்பை
அறுத்தெறிந்துவிட்டு
சிநேகங் கொள்வது
கொல்வது.

கொலாஜ் : மருது

முடிபுகைகிடுபொன்சூ அனாமிகா

ஒலியம் : ஜீவா

சோடியம் விளக்கிற்கும் சூரிய வெளிச்சத்திற்கும் இடைப்பட்டதாய் கவிந்திருந்த அரையிருளொளியில் அவர்கள் நால்வரும் 'இதையிதையிதை' எதிர்பார்த்த காபியையோ, மினரல் வாட்டர் விளம்பர மதுவையோ அருந்தியபடி காராசாரமாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சாரம்... ஆசாரம்... அனாசாரம்... விநாச காலே விபரீத புத்தி... 'மெகா' சித்தி... என்று எப்பொழுதும்போல் நினைவடுக்குகளும், சொல்லடுக்குகளும் வந்து போனபடியிருந்தன மனதில். அவன் பெயர் X, Y, Z அல்லது இன்னும் ஏதாவது இருக்க -

விவாதத்தில் மனம் பற்றாதவனாய் ஒற்று அண்ணாந்தான். விதவித வடிவங்களில் அலங்கார விளக்குகள் பிரம்மாண்ட கேரள ஜுவல்லரிகளாக

தகதகத்துத் தொங்கின. ஆகாயத்திலிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வருவது ஆகாத காரியம்தான் என்றாலும் ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல் என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமாய் ஒரு ஐந்து விளக்குகளையாவது நட்சத்திர வடிவத்தில் வாங்கி மாட்டியிருக்கலாம்...

மற்றவர்கள் நட்சத்திரப் பிரக்ஞை யற்றவர்களாய் ஏறத்தாழ ஜன்னி கண்டாற்போல் அமர்ந்தவாறே அங்குமிங்கும் அலைபாய்ந்து பிதற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நோ யூஸ்... எத்தனை பெரிய முலையாளாக இருந்தாலும் மேற்புற கீழ்ப்புற அரைவட்டங்களையெல்லாம் வேண்டு மட்டும் லாங் ஷாட், க்ளோஸ்ப் எல்லாவற்றிலும் காட்டியாகிவிட்டது.

நத்திங் நியூ இன் இட்..."

ஒருவன் சொல்லிக் கொண்டே போக, மதியாலோ விதியாலோ அரைவழக்கையாகிவிட்ட தலையைத் தாங்கியவர் முகத்தில் துப்பு துலங்கியதாய் ஒரு பொலிவு! கண்கள் யுரேகா 'யுரேகா' என்று கூச்சலிட்டன.

"புதுக் கதாநாயகி பெயரா? முதல்ல கதை அப்புறம்தான் மத்ததெல்லாம்..."

"அதில்லை மாமூ... கண்டுபிடிச்சிட்டேன் நம்ம கதையுடைய நாட்டை!"

"அமெரிக்காவா, ஆஃப்ரிக்காவா?"

"அட அந்த 'நாட்' டில்லேய்யா. கதையுடைய 'நாட்'. knot - புரியுதா? இன்னும் குறிப்பாச் சொல்றதுன்னா நம்ம படத்தோட knot . படத்தின் புதுமையின் knot. அரைவட்டங்கள் பழசாயிடுத்து; So, தொப்புள் போச்சு நிப்பின் வந்தது டும் டும் டும்."

அந்த மேசையில் ஊசி விழும் சப்தம் கேட்டது!

முலையின் மேல்பாகம் கீழ்பாகமெல்லாம் காட்டியாச்சு. பக்கவாட்டிலேயும் பிதுங்க வச்சாச்சு. ஆக நம்ம படத்திலே அதையெல்லாம் முழுக்கப் போர்த்தி 'காம்பை' மட்டும் ஃபோகஸ் செய்கிறோம்."

அதாவது இவ்வளவு நாள் முலை மைனஸ் காம்பு. இப்ப காம்பு மைனஸ் முலை.

"தூப்பர் மாமூ. சரீய்-யா சொல்லிட்டே!"

"ஆனா, ஸென்ஸார் ஒத்துக்கணும், ஸீக்வென்ஸ் சரி வரணம்."

"ஸென்ஸாரை விடு. ஸீக்வென்ஸ் என்ன பெரிய்ய! - வெண்டைக்காய். கதாநாயகன் கனவுல நாயகி மரத்திலே மோதி கிணையில் மார்புப் புறத்துணி மாட்டி கிழிஞ்சு போகுது. காம்பு வெளியிலே துருத்தித் தெரியறா மாதிரி..."

"க்ரேட், ஆனா நடிக் ஒத்துக்குமா நம்ம பொண்ணுங்க?"

"அட, ஒம் பொண்ணையும் ஏம் பொண்ணையும் விட்டுடு. மத்தபடிக்கு, இப்ப டி.வில வரா அம்மாக்களே முக்காலே மூணு விச முதுகைத் திறந்து போட்டுக் காத்தாட சட்டை மாட்டிக்கிட்டு வராங்க... பாத்துக்கினே இரு. நம்ம படம் வந்ததும் காலேஜாப் பொண்ணுங்க மத்தியில் இது ஃபாஷன் ஆகிப் போனாலும் ஆச்சரியப்படறதுக்கில்லே. பெண் மார்பின் கவர்ச்சி எதிலுள்ளது என்று பட்டிமன்றங்கள் கூட நடக்கலாம்!"

தங்கள் இலட்சியப் படத்திற்கொரு புதுமையான அம்சத்தைக் கண்டு பிடித்து விட்ட களிப்பின் உச்சியில் அவர்கள் ஆகவாசமடைய ஆரம்பித்தபோது ஏறத்தாழ அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு அந்த செய்தி அவர்களை வந்தடைந்தது போல் இருந்தது. அல்லது, முலைக் காம்புகளின் விஸ்தீரணங்களை காமிராக்கலைக் கண்டு கொண்டு அளந்து பார்க்கத் தொடங்கிய போது இருக்கலாம்...

நிவேதத் சங்கீத்
சிறுகதைப்
போட்டியில்
இரண்டாம் பரிசு
ரூ.1000/- பெற்ற
சிறுகதை

காரணம் முக்கியமல்ல. காரியம் இதுதான். அசையும் அசையாப் புகைப்படக் கருவிதாரர்கள் அனைவரும் இனிமனித முகங்களையோ, முன்புறங்களையோ படம் பிடிப்பதில்லை என்ற ஒருமித்த முடிவுக்கு வந்து விட்டனர்.

இந்த இடிக்கான தாங்கி எந்தக் கட்டிடத்தில் இருக்கலாகும்?

உறைந்து போனது உலகம்.

ஒருகணம்தான்.

மறுகணம், முன்னிலும் வேகமாய் இயங்கத் தொடங்கியது.

முதுகை முன்புறமாக்கும் முயற்சிகள் மண்டைக்குள்ளும் வெளியுமாக முனைப்போடு மேற்கொள்ளப்பட்டன.

முன்யோசனையோடு ஒருவர் முதுகின் சாமுத்திரிகா லட்சணங்களைப் பற்றிய புத்தகத்தை மூன்று நாட்களில் எழுதி முடித்துவிட்டார்.

நால் வெளியீட்டு விழாவில் மேடையின் மீது அமர்ந்திருந்தவர்கள் சுவரைப் பார்த்து அமர்ந்திருக்க அவர்கள் முதுகுப்புறங்களில் அவர்களுடைய பெயர்களும், பட்டங்களும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அவர்களைப் புகைப்படமெடுத்தவர்கள் தங்களையும் படம் பிடிப்பார்களே என்று வெகு கவனத்தோடு பார்வையாளர்கள் மேடையாளர்களுக்கு முதுகைக் காட்டியபடி மறுபுறமாய்த் திரும்பி அமர்ந்து கொண்டார்கள். முதுகுகளைப் புகைப்படமெடுத்தவர்களில் மனசாட்சியுள்ள ஒருவர் அர்ஜீனன் கணக்காய் தன் முதுகைச் சுற்றித் தன்னிரு கைகளையும் கொண்டுபோய் புகைப்படமெடுக்கப் பார்த்ததில் அவருடைய கை மேற்புறங்களில் ஒன்றில் எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டது. முன்புறமாய் பிணையத் தவித்த அவர் கைகளை அவர் முதுகோடு சேர்த்துப் படமெடுத்து பத்திரிகை ஒரு சில வெளியிட்டதில் மனசாட்சி நாதன் என்ற பட்டயம் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

போர்க்களங்களில் புறமுதுகிட்டோடியவர்களின் பட்டியல்கள் தயாரிக்கப்பட்டு அவர்களின் மறைக்கப்பட்ட வீர வரலாறுகளை வெளிக் கொணரும் பொறுப்பு ஒரு அரசியல் செல்வாக்கு மிக்க புத்தக வெளியீட்டாளர் கையில் தரப்பட்டது.

முலைகளின் காம்புகளைக் காட்டும் கலாபூர்வ மஹோன்னத முயற்சிகள் அப்படியே போட்டது போட்டபடி நின்றுவிட முதுகிற்கான அழகுக் குறிப்புகள், முதுகழகுப் போட்டிகள் முதலிய சமுதாய மேம்பாட்டுச் செயல்பாடுகளும், முதுகார்த்தம், முதுகாதிதம், முதுகானுபவம் முதலிய நவ சொல்லாக்கங்களும் எழுந்தன.

நகரின் ஜனசந்தடியும், வாகன நெரிசலும் நிறைந்த பிரதான சாலைகளில், பகுதிகளில் தமிழ், தெலுங்கு, இந்தி, மலையாள நாயக நாயகிகள் இந்திய ஒருமைப்பாட்டை நினைவுறுத்துவதாயும், வலியுறுத்துவதாயும் வித்தியாசமின்றியும், விவஸ்தையின்றியும் இரு முனைகளிலிருந்து இருவருமாய் பின்னோக்கி விரைந்து வந்து முதுகோடு முதுகு பதிய மோதிக்கொள்ள, நகரும், நகராக்காமிராக்கள் அவற்றையெல்லாம் நேயர்களின் கண்களுக்கு காலத்திற்குமான கல்யாணக் காட்சிகளாக்கின.

ரயிலிலிருந்தும், விமானத்திலிருந்தும், மேடையிலிருந்தும் எப்படி விழாமல் பின்னோக்கிய வாறே இறங்கி நடந்து வருவது என்று நிகழ்கால, எதிர்கால சட்டமன்ற நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், அமைச்சர்களானவர்கள், ஆகப் போகிறவர்களுக்கெல்லாம் பிரத்யேக வகுப்புகள் நடந்தேறின. அந்த வகுப்புகளிலும் காமிராக் கண்கள் நுழைந்ததால் வகுப்பை நடத்துபவர், வகுப்பில் படிப்பவர், அனைவரும் எதிரெதிர் புறங்களில் ஒருவருக்கொருவர் முதுகைக் காட்டியபடி எச்சரிக்கையாக அமர்ந்திருக்க இடையோடிய காமிராமனிதர்கள் இடைவிடாமல் முதுகுகளைப் படம் பிடித்துத் தீர்த்தார்கள்.

மருத்துவத்துறையும் முழுமுச்சாய் தன் பங்காற்றியது. முதுகின் நுண்ணுணர்வுப் பிரதேசங்கள், முதுகுப் பராமரிப்புகள், முதுகுபாதைகள் என பல மொழிவழக்குகள் முன்னுரிமை பெறத்துவங்கின. வீதிகளில் எந்நேரமும் எவர் வேண்டுமானாலும், யாரை வேண்டுமானாலும் படம் பிடித்துப் பேட்டி காணும் பழக்கத்தில் ஊறிப்போன மக்கள் தங்களுக்குள் பரஸ்பரம் பேசிக் கொள்ளும்போது கூட தத்தமது முதுகுகள் ஒன்றையொன்று பார்த்துக் கொள்ளும்படியாக நின்று உரையாடினார்கள். அவர்கள் உதிர்த்தவைகளில் பப்பாதி காற்றின் காதுகளுக்குள் இடம் பிடித்தன. ஆனால், அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளின் சேகரிப்பில் காற்றுக்கென்ன பயனிருக்க முடியும் என்று தன் கவிதையில் கேட்ட கவிஞருடைய முதுகும் கவிதையோடு கூட பத்திரிகையில் இடம் பெற்றிருந்தது.

முதுகே முகமாகிவிட்ட நிலையில் அதன் அழகு மையமாக எந்த அங்கத்தை பாவிப்பது என்ற பட்டிமன்றத்தின் தீர்ப்பு அனைவரும் ஓரளவு ஊகித்துவிட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது. 'காம்புகள் மட்டும் இருந்தால் போதும், பிருஷ்டங்கள் வெகு விளப்பமான மார்க்கங்களாகிவிடும்!' என்று யாரோ ஒரு திரிகால ஞானி திருவாய் மலர திரைப்படக்காரர்களின் முகமலர்வில் ஓராயிரங்கோடி நிலாச்சூரியன்கள் ஒன்றுகூடி ஒளிர்ந்தன. செயற்கை முலைக்காம்புகள் தூப்பர் மார்க்கெட்டும் முக்கியத்துவம் பெறுவது காலத்தின் கட்டாயமாகியது. அம்மாக்கள் விழுந்தடித்துக்கொண்டு போய் தம் பெண்களுக்காக அவற்றை வாங்கி வர, ஆசை மிக்க ஆண்கள் கானிஸ்தான் பஜார்களில் சிதம்பர ரகசியமாக விற்ற செயற்கை முலைக்காம்பு C.D.க்களை அள்ளிக்கொண்டு போயினர்.

“என்ன இருந்து என்ன? முதுகிற்கு முகமில்லையே” என்று மிகவும் துக்கித்துப்போன ஒருவர் கைநிறைய மாத்திரைகளை விழுங்கி மீளாத தூக்கத்திலாழ்ந்தார். இறக்குமுன் ஞாபகமாகத் தன்னைக் குப்புறக் கிடத்திக் கொண்டார். தலைமாற்றிப் போட்டுக்கொண்டிருந்த அவரது சட்டைப் பையிலிருந்த வரிகள் காமிராக் களுக்குள் பிடிக்கப்பட்டு காவியமாகவும், ஓவியமாகவும் வெளித் தள்ளப்பட்டன. சமூகப் பிரக்ஞை மிக்கார் ஒருவர் முதுகிற்கு முகம் ஏற்படுத்துவது அரசின் கடமை என முழங்க அதன் எதிரொலியாக, சேவையின் முதற்கட்டமாக பல தரத்திலும் நிறத்திலும் முகமுடிகள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை அகில இந்திய அளவிலும், மாநிலங்களின் அளவிலும் தொடங்கப்பட்டன. நாட்பட நாட்பட முகங்களையும், மனித உடலின்

முதுகே முகமாகிவிட்ட நிலையில் அதன் அழகு மையமாக எந்த அங்கத்தை பாவிப்பது என்ற பட்டிமன்றத்தின் தீர்ப்பு அனைவரும் ஓரளவு ஊகித்துவிட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது

முன்புறங்களையும் தாங்கி வரும் முற்காலப் படங்களையும், பத்திரிகைகளையும் பார்ப்போர் ஒரு சாராரால் பிற்போக்குக் காரர்களாகவும், பிற சில சாராரால் புரட்சிக் காரர்களாகவும் பகுக்கப்பட்டனர். முதுகை உடலின் முன்புறமாக்கும் முயற்சிகளை சிலர் Post Modernism ஆகவும் சிலர் Future Modernism ஆகவும் முழங்க, பிற வேறாரில் ஒரு பிரிவினர் அதை மனித அடையாளமழிக்கும் ஃபாஸிஸமாகவும், மறு பிரிவினர் காலங்காலமாய் வரையறுக்கப்பட்ட ஆண்டை - அடிமை அடையாளங்களை மறுதலிக்கும் புதுப்பொவிலான பொதுவுடைமைத் தத்துவமாகவும் பொருள் விளக்கினர்.

இருட்டில் கலவி எப்பொழுதும் போலவே ஏறக்குறைய தொடர்ந்து இருந்து வந்த போதிலும் வெளிச்சத்தில் இருவர்க்கு மட்டுமான அளவிலும், இன்னும் சிலரையும் சேர்த்த அளவிலுமாய், அதன் பரிமாற்றப் போக்குகளில் சில பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் இன்றியமையாததாகின. காமிராக் கண்களுக்கு முன், முதுகோடு முதுகமுந்திய முயங்கல் அடவுகளே முதலும் முடிவுமாயின. குதங்களை முலைகளாக்கலாம் என்று முன்வைக்கப்பட்ட யோசனையைப் போலவே குத மேடுகளுக்கு இடையில் செயற்கைக் குறிகளைத் தொங்க விட்டுக் கொண்டால் நிஜக் குறியைத் தேவைக்கு அதிகமாக நீட்டியிழுத்து வருத்த வேண்டிய தேவையில்லை என்று வலி தாங்க முடியாத அனுபவசாலியொருவர் மொழிந்த யோசனைக்குப் பெருத்த வரவேற் பிருந்தது. பெறப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள், ஆலோசனைகளின் தர்க்க நியாயங்கள், தேவைப்பாடு, சாத்தியப்பாடு முதலியவை பற்றியெல்லாம் ஆய்ந்தறிய அரசு தரப்பில் சில குழுக்களும், தன்னார்வ அமைப்புகள் சார்பில் சில இயக்கங்களும் உருவாக்கப்பட்டன.

அந்த சில காலத்துணுக்குகளில் அளவறியாத அளவுக்கதிகமாக சில விபத்துகள் நடந்தேறியது புள்ளிவிவரக்கணக்கெடுப்பில் புலனாகி அதற்கான காரணங்களைக் கண்டறிய ஏற்படுத்தப்பட்ட சிறப்புக் குழு, 'காமிராக் கண்களைப் பற்றிய கவனத்தில் முதுகை ஸ்டியரிங்குக்காய்த் திருப்பி கைகளை மிகவும் பிரயத்தனத்தோடு முதுகுப்புறமாய் திருப்பி வண்டியோட்டியதே விபத்துகள் அளப்பரியதாய் பெருகியமைக்குக் காரணம் என்று தனது ஆய்வறிக்கையை முதுகுப்புறமாய் கைகளைப் பிரயத்தனப்பட்டு நீட்டி சமர்ப்பித்தது. முதுகுகளுக்கு அவற்றின் இல்லாத பார்வையை மறைக்காத அளவிலான ஸீ-தூ கவசங்களும், அவ்வண்ணமே வாகனர்களுக்கும் விபத்துத் தாங்கிக் கவசங்களும் அணிவிப்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டது. அதனால் பெருகிய விபத்துக்களைப் பற்றிய புள்ளி விபரங்கள் அடுத்த ஆண்டு வருவதற்குள் வேற்றுக் கிரகத்திலிருந்து அந்த இருவரும் வந்திறங்கினார்கள்.

வந்திறங்கியதொரு வனாந்திரப் பிரதேசமென்றாலும் அங்கேயும் அந்த விளம்பரக் குரல் அவர்களை விட்டுவிடவில்லை. விற்பனை

சாகசத்தில் கில்லாடியான அந்த வர்த்தக சாம்ராஜ்ய சக்ரவர்த்திக்குக் 'கபில் தேவ்' இல்லையென்றால் இருக்கவே இருக்கிறது காற்று! காற்றில், எதிரொலித்த அந்த 'ஜிங்கிள்ஸ்' இரண்டு முகம் வேண்டும் - இறைவனிடம் கேட்டேன். மார்பின் புறம் ஒன்று... முதுகின் புறம் ஒன்று என்று அறுபத்திநான்கு வாத்தியங்களின் பின்னணியில் பாடி முடித்ததும் நிலம் அதிர இறை ஸ்வரூபத்தில் அந்த வர்த்தக அதிபர் தோன்றி தன் மெய்முகமே போன்ற பெய்முகத்துப் போலிப் புன்னகை ரத்தினத்தை வந்திறங்கியோருக்கு வழங்கி மறைந்தார். அவர் முதுகின் மீது 'பரிசுத் தம்பதியரைப் புகழ்ந்தேத்தி மகிழ்வோம்' என்ற வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது!

இவர்களுக்குப் புரியவில்லை. அம்பின் அருவச் சின்னங்களாய் ஒருவரையொருவர் எத்தனை முறை ஆரத் தழுவியும், சின்னதாயும் பெரியதாயும் தீண்டியும் போதவில்லை என்றாலும் சமயங்களில் செக்குமாட்டுச் சுழற்சியாய் அதேயுடலின் அதே பாதைகளில் அதே கைகளைக் கால்களாக்கிப் பயணமாவது களைப்பாய் உணர்வைக்கிறதானது. அதற்காய் ஆளாளாய் மாற்றிக்கொண்டு போனாலும் ஆரம்பத்திலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டிய அலுப்பு சேரக் கூடும். தவிர ஆள் மாறினாலும் பாதைகளும், போக்கும், அவை சார்ந்த அதே தன்மையும், அலுப்பும் மாறாத தொடர்ச்சியாய்... இதற்கு ஒரே தேகத்திற்கு இரண்டு முகங்கள் உவப்பானதுதான்... முகம் போலவே பிறவும் - ஒன்றுக்கிரண்டாய் இரண்டுக்கு நான்காய்...

அவனும் அவளும் திடீரென்று இரண்டு ஆக்டோபஸ்களாக மாறி கைகால்களை மாற்றி மாற்றி மாறி மாறித் தங்களுக்குள் தழுவிக்கொண்டார்கள்.

புனர்ச்சியின் உச்சகட்டத்தில் தத்தமது குறியையும், யோனியையும் கண்டுணர்ந்தடைய இயலாதவர்களாய் அந்த வேற்று கிரகத்தவர்கள் தங்கள் சிடுக்குகளில் தாமே சிக்கித் திணறிக்கொண்டிருக்க அதே கடற்கரையில் இந்தக் கிரகத்தவர்கள் தங்கள் இரு கைகால்களை தத்தமது முதுகுப்புறமாய் அங்குமிங்குமாய் அலைக்கழித்து எதிரெதிர் திசைகளில் மருவியும், முயங்கியும் நிழல் புனர்வு நிகழ்த்திக் களைத்தவாறிருந்தனர்.....ஷ

- தலைக்கு மேல் உயர்ந்தமர்ந்திருந்த வேதாளத்திற்காய் உரத்துக் கூவிக் கூவிக் கூறிக்கொண்டே வந்ததில் விக்கிரமாதியன் இந்தக் கட்டத்தில் துக்கம் தொண்டையை அடைப்பதாய் கதையை நிறுத்தினான்.

'எல்லாமும் முடிய வேண்டும்... எப்படியும்... எப்படி...'

"ஏன் நிறுத்திவிட்டாய்? மேலே சொல்" - பிடறியைப் பிடித்து உலுக்கியது வேதாளம்.

"என்னவென்று சொல்ல? என்னிடம் இந்தக் கதைக்கு பொருத்தமாயும், பொருத்தமற்றதாயும் ஏழெட்டு முடிவுகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை ஏதொன்றுக்குமே இந்தக் கதை இனியும் வளர வேண்டியது பொருத்த அவசியமாகிறது.

"அப்படியானால் அதைச் செய்." என்று

அவனும் அவளும்
திடீரென்று இரண்டு
ஆக்டோபஸ்களாக மாறி
கைகால்களை மாற்றி
மாற்றி மாறி மாறித்
தங்களுக்குள் தழுவிக்கொண்டார்கள்

விறைப்பாகச் சொன்னது வேதாளம்.

"ஆனால், அது இயலாது. அதற்கான கால தேச வர்த்தமானம் எனக்கு இன்று கைகூடவில்லை. இப்போதே 9 மணியாகிவிட்டது. இன்றே கடைசி நாள். இன்று ஆரம்பமா முடிவா என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியாத இன்று இதற்கு மேல் முதுகால் பார்க்க எனக்குத் திராணியில்லை. என் மண்டைக்குள் நிறைய நரம்புகள் எக்குத்தப்பாய் முறுக்கிக் கொண்டு விட்டன போல் தெரிகிறது. அவற்றை இழை பிரித்தால் ஒரு வேளை எனது கதையின் வடிவம் முழுமை பெறலாம்..."

"அப்படியானால் சரி. அதுவரை பொறுமையா யிருக்கிறேன்."

"ஆனால் எனக்குப் பொறுமையில்லை. மேகங்கள் மறைந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. மரங்கள் வெட்டப்பட்டுவிட்டன. மேலும், உன்னை விடாது சுமந்து செல்லும் வலுவில்லை. தற்காலிகமாகவாவது இறக்கிவிட வேண்டும். அதுவும் நாளையல்ல இன்றே. நாளையென்பதும் இன்றுதானே. இரண்டு வார்த்தைகளில் இந்தக் கதையை நிறைவு செய்ய எனக்கு உதவவில்லையெனில் நீ தலை வெடித்துச் செத்துவிடுவாய். உதவுவாய் தானே?"

பயமுறுத்தலாய்த் தொடங்கி இறைஞ்சலாய் முடிந்த பேச்சைக் கேட்டு கனிவும் கிண்டலுமாய் சிரித்து வேதாளம் 'என் தலை வெடிக்க சாவது நீதானே!' என்று கூறியவாறே வெளியைத் துழாவி கணக்காய் இரண்டேயிரண்டு வார்த்தைகளைப் பொறுக்கியெடுத்துக் கொடுத்து அவற்றைப் பொருத்தமான இடத்தில் வைத்ததில் கதை கனகச்சிதமாய் முடிய தலை வெடித்துச் சிதறிய இருவரும் ஞாபகமாய் முதுகுப்புறத்தை பூமிக்கும் காட்டியவாறே முருங்கையேறித் தொங்கலானார்கள்.

அஸ்யைச்சிக்ஷ
ஆரண்யத்தின்
மணிவிழா
வாழ்த்துக்கள்

9.3.2001 அன்று
மணிவிழா நடந்தது
விழா நடப்பதற்கு உதவிக்
கு. வேதாளம் அவர்களுக்கு
வாழ்வு வாழ்த்துக்கள்!

வார்த்தைச் சாபம்

கவிதைகள்

கோழியக்களவாண்ட சிறுக்கிகளா
ஆட்டைத்திருடிய கோணப்பயலுகளா
கருக்கருவாளத் தூக்கிக்கிட்ட எடுபட்ட பயகா
மரத்தை வெட்டிச் சாய்ச்ச மானங்கெட்ட
ஜென்மங்களா

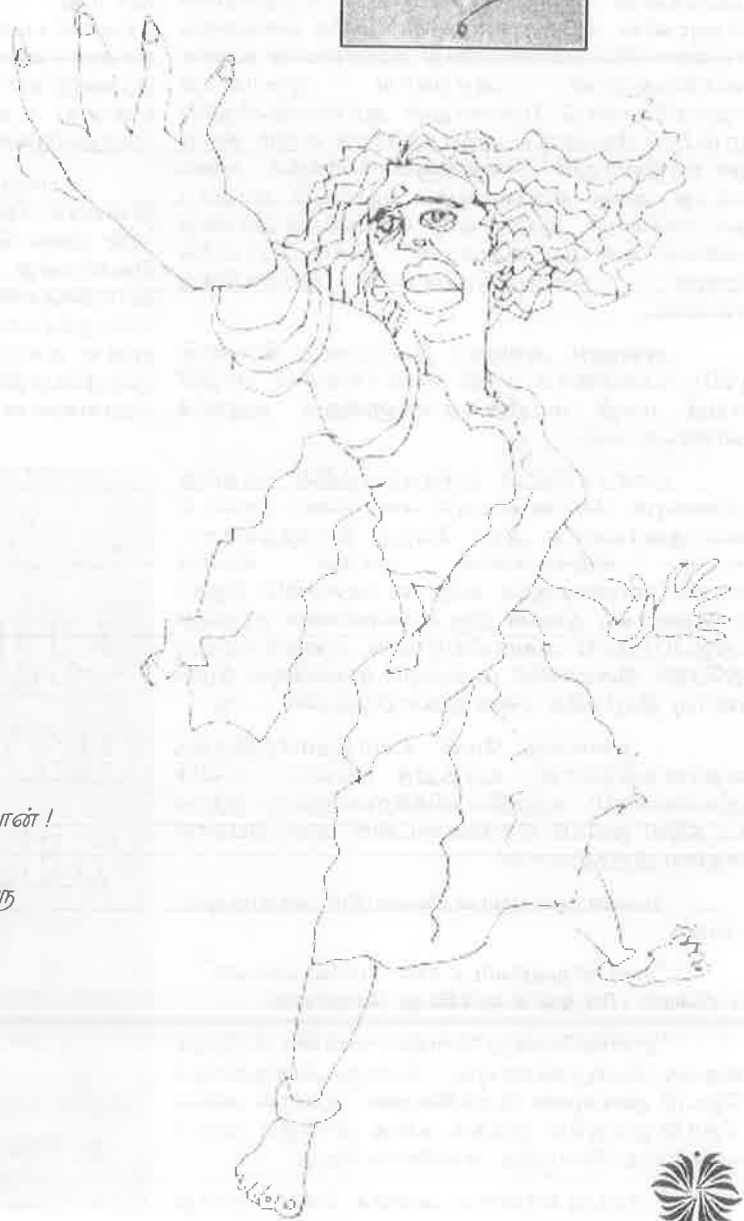

சேரிப்பெண்களின் வார்த்தைச் சாபங்கள்
நெத்தம் நெத்தம்

விண்ணை முட்டி ஊர்முழுக்க
எதிரொலித்தபின்னால் தான்
சூரியன் பயந்து தலைநீட்டுவான்
எந்தச் சிறுக்கி எடுத்தவள்
எந்தப் புடுங்கி அமுக்கினவள்
எடுத்த சனம்
எடுத்த மாதிரி
கொண்டாந்து வைக்கணும்
இல்லே!.....

காளி கோயில்ல
காச வெட்டிப்போடுவேன்
காளி கேப்பா.....
வயிறு வீங்கும்
கால், கை விளங்காது
கிறுக்கொண்டு போவே
பீயும் சோறும்
பெரட்டித் திண்ணுவே
ஒன் வீடு பத்திக்கிட்டு எரியும்
ஒன் சாதி சனம் உருப்படாது
மண்ணை அள்ளித் தூத்திப்புட்டேன்
மண்ணாப் போவே

வார்த்தைப் பிரம்பால் அடிச்சால் சாவுதான் !
எங்க வரலாறை மறச்சது யாரு
எங்க கலைகளை ஒதுக்கி வைச்சது யாரு
எங்க மொழியைத் தள்ளி வச்சது யாரு
எங்க நெலத்தைப் புடுங்கினவன் யாரு
எங்க உரிமையைப் பறிச்சவன் யாரு
எங்கள் மதிக்காத ஈனப்பயக யாரு
எடுத்த சனம்
எடுத்த மாதிரி
கொண்டாந்து வைக்கணும்
இல்லே!.....

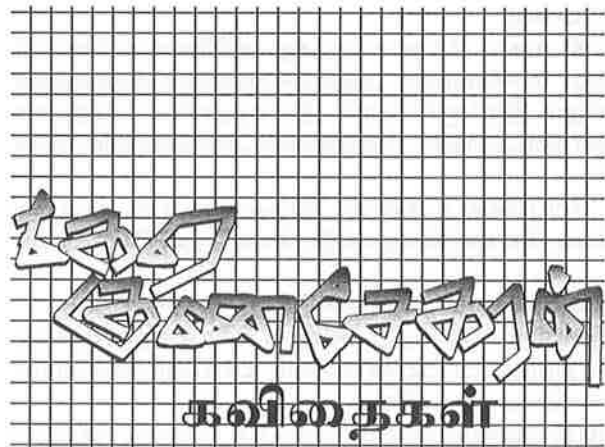
வாகு

கம்பீரமாக உயர்ந்து நிற்கும்
கோயில் கோபுரம்
நான்கு வாசல்களிருந்தும்
நான் நுழைய முடியாது
எட்டி நின்றே பார்க்கிறேன்
எம்புட்டுசிலைகள்
எத்தனை சிற்பங்கள்
ஒருகாட்சி:
என்னைப் போலெருவன்
கருத்தமேனிக்காரன்
பெரிய மீசை
பரம்டைத்தலை
கல்லாட்டம் உருண்டு திரண்டிருக்கும்
உடல் வாகு

அகன்ற கண்கள் சிவந்துள்ளன.
துருத்திய நாக்கை மடித்துக் கடித்துள்ளான்
மிதிபட்டுக் கிடக்கிறான்
எழ முயற்சிக்கிறான்
எழ முயற்சிக்கிறான்
என்னை துணைக்கழைக்கிறான்.
மிதித்துள்ள சிவந்தகால்
பூநூல் மேனியன்
கைகளில் ஆயுதங்கள்
புடைசூழ்ந்த கூட்டம்
முகங்களில் எகத்தாளச் சிரிப்பு.
கம்பீரமாக உயர்ந்து நிற்கும்
கோயில் கோபுரத்தில் புறாக்கள்
தின்று செறித்த எச்சங்களை
'புளிச்'சென பூநூல் மேனிக்காரன் மேல்
வீசி அசிங்கப் படுத்தி விட்டு
சட்டெனப் பறந்தன
கருநிறப் புறாக்கூட்டம்
நான்கு வாசல்களிலிருந்தும்
நான் நுழைய முடியாது
எட்டி நின்றே பார்க்கிறேன்
எழ முயற்சிக்கிறான்
என்னைத் துணைக்கழைக்கிறான்

பாடி : டிசம்பர் 1996

வெள்ளை புத்தகம்

அனுபவம்

பாலச்சந்திரன் சுள்ளிக்காடு
தமிழில்: ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

ஓப்ளாட்டின் பால்கனியில் நின்று நான்
கீழே பார்த்தேன்.

உச்சி வெயிலில் உருகும் பாதையில்,
சந்தன நிறச் சேலையுடுத்தி, முல்லைப் பூச்சுடிய
ஸ்ரீதேவியும், வெள்ளை வேட்டியும் சட்டையும்
அணிந்த விஜயனும் கைகோர்த்தபடி நடந்து
மறைகிறார்கள்.

கல்யாணம் முடிந்த பிறகு என்னைப்
பார்ப்பதற்காக வந்திருந்தார்கள் இருவரும்.

நான் திரும்பி வந்து சட்டையைக்
கழட்டித் தொங்கவிட்டு, சாய்வு நாற்காலியில்
மல்லாந்தேன்.

முல்லைப்பூவின் நறுமணம்
இப்போதும் அறையில் தேங்கியிருந்தது.

நான் ஒரு பெரும் பெருமூச்சு
விட்டேன். என் கன்னங்களை அனிச்சையாய்
தடவிக்கொண்டது என் கை.

இந்தக் கன்னத்தில் தான் ஒருமுறை
இதே அறையில் வைத்து ஸ்ரீதேவி கைநீட்டி

அடித்தாள்.

இதே போல் ஒரு மத்தியான நேரம் அது. நான் விடுமுறை
எடுத்து, Michael Maclear-ன் 'Vietnam-The ten thousand day war'
என்கிற வரலாற்று நூலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

The unprecedented bombing which was supposed to
resolve the war within six months had lasted seven times as long,
and had produced only awesome statistics 3,50,000 mission
flowns, 6,55,000 tones of bombs dropped over North-

காலிங்பெல் முழங்கியது. அப்போது நான் எழுந்து
சென்று கதவைத் திறந்தேன்.

வயலெட் நிற சேலை அணிந்த, சிவந்த, ஓடிசலான ஒரு
இளம்பெண். சுருள்முடி, நெற்றியில் கறுப்புப் பொட்டு, கண்மை
தீட்டப்பட்ட, விரிந்து ஓளிரும் கண்கள், கழுத்தில் கறுப்புக்கல்
மாலை. காதில் கறுப்பு நிற முத்துக் கம்மல். மணிக்கட்டுகளில்
கறுப்புக் கண்ணாடி வளையல். கையில் ஒரு பெரிய பை.

“ஊறுகா வேணுமா சார்? எலுமிச்ச, வடுமாங்கா,
நெல்லிக்கா, பூண்டு ஊறுகா எல்லாம் இருக்குங்க சார்” அவள்
வாய் பொழியத் துவங்கினாள்.

அவள் குரலும் அதன் இசையும் எனக்கு மிகவும்
பிடித்துப் போனது

மதிய நேரம், நிசப்தமாயிருந்தது பத்திரிகையாளர் காலனி.
வேலைக்குப் போகிறவர்கள் அலுவலகங்களிலும், குழந்தைகள்
பள்ளிகளிலும் இருக்கும் நேரம். இல்லத்தரசிகள் மத்தியான
உறக்கத்தில் இருப்பார்கள். என் மனைவி அலுவலகத்தில், மகன்
பள்ளியில்.

“வேப்பிலை உருண்டை இருக்குங்க சார், அப்புறம்
இட்லிப்பொடி, தோசைப்பொடி, புட்டுப்பொடி” அவளின் பட்டியல்
நீண்டது.

“வா பாக்கலாம்” நான் உள்ளே அழைத்தேன்.

அவள் உள்ளே வந்து பையைக் கீழே வைத்து, குனிந்து
ஜிப்பைத் திறந்து பாட்டில்களையும் பாக்கெட்டுகளையும்
வெளியே எடுக்கத் துவங்கினாள்.

நான் அதையெல்லாமா பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்!

அவள் குனிந்தபோது விலகிய முந்தானைக்கிடையில்
தெரிந்த அவளின் வெண்மையான இடுப்பு மடிப்பு!

நான் வெளியே பார்த்தேன். யாருமில்லை.
வெறுமையான மைதானம். தெருவில் மேய்ந்து
கொண்டிருக்கும் ஒரு பசுவும் அதன் முதுகில் ஒரு
காகமும் மட்டுமே.

என் கண்கள், குனிந்து நின்று விற்பனைப்
பொருட்களை வெளியே எடுத்துக் கொண்டிருக்கும்
அந்த இளம் பெண்ணின் வயிற்றின் வெண்மடிப்புகளை
நோக்கி மீண்டும் திரும்பின.

கறுத்த கடலலையொன்று என் மனதை
விழுங்கியது. நான் என்னை மறந்தேன். உறுதியான என்
விரல்கள் நடுக்கத்தோடு அந்தப் பெண்ணின் வயிற்றின்
மென்மையைத் தொட்டன.

மின் அதிர்ச்சி அடித்ததுபோல் அவள் நடுங்கிப்
பின் வாங்கியதும், அந்தக் கண்களிலிருந்து தீ பறந்ததும்
அவள் கையை வீசி என் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்ததும்
“என்னடா நெனச்சே நாயே” என்ற அவளின் அலறல்
என் காதுகளை அடைத்ததும்- எல்லாம் ஒரு நொடியில்
முடிந்துவிட்டது.

ஆலிலையைப் போல நடுங்கியபடி மூச்சு
வாங்கி நின்று கொண்டிருந்தாள். பூமி பிளந்து
பாதாளத்தில் போய் விழுந்துவிடமாட்டோமா என்று
வேண்டியபடி தலைகுனிந்து நின்று கொண்டிருந்தேன்
நான்.

இரண்டு பதிற்றாண்டுகள் என் கவிதைகளையும்
பிரசங்கங்களையும் கேட்டு கைதட்டிய பதினாயிரக்
கணக்கானவர்கள் என்னைப் பார்த்துக் கூவுகிறார்கள்.
யுகங்களின் பிரளயங்களைத் தாண்டி
குருகேசுத்திரத்திலிருந்து அர்ஜுனனின் அலறல்
திசைகளெங்கும் முழுங்குகிறது:-

“அத கேனப்ரயுக்கோயம்

பாபம் சரதி புருஷ:

அனிச்சன்னபி வார்ஷுணைய

பலாதிவ நியோஜி:”

(ஆசையில்லாவிட்டாலும் கூட பலமாக
நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவன் போல இந்த மனிதன் பாவம்
செய்வது எதனால்?)

நான் கண்களை இறுக்க மூடிக்கொண்டு, இரண்டு
கைகளாலும் என் தலைமுடியை அள்ளி இழுத்தேன்.

“சாரி சார் நீங்க இப்படிப்பட்டவருன்னு நான்
நெனைக்கல. எனக்கு ஆட்டோகிராஓப் போட்டுத்
தந்திருக்கிற ஆள் நீங்க...”

நான் திடுக்கிட்டேன். கடவுளே! என்னைக்
காப்பாற்று .

“நீங்களும் விஜயலக்ஷ்மி டீச்சரும் எங்க
காலேஜுக்கு வந்தபோது”

“மன்னிப்பு” மெல்லிய குரலில் கைகூப்பியபடி
நான் சொன்னேன். “தெரியாம நடந்திடுச்சு. யார்கிட்டயும்
சொல்லிதாமமா. காலை வேணாலும் பிடிக்கறேன்” நான்
தீனமாய்க் கெஞ்சினேன்.

அவள் ஒன்றும் பேசாமல் பாட்டில்களையும்
பாக்கெட்டுகளையும் எடுத்துப் பையில் வைத்தாள்.

போகும்போது அவள் சொன்னாள்.
“வாழ்ந்துக்கு வழியில்லாமத்தான் சார் நாங்க இந்த
வேகாத வெயில்ல வீடுவீடா ஏறி இறங்கறோம். உங்களை
மாதிரி பெரிய இலக்கியவாதிகளோட நெனப்பு

இப்படியிருக்கு. பரவாயில்லை”.

“மன்னிச்சிடும்மா. யாருகிட்டயும் சொல்லிடாதே” நான் மீண்டும் கெஞ்சினேன்.

“நான் யார்கிட்டயும் சொல்லப்போறதில்லை. எனக்குத்தானே வெட்கக்கேடு. அந்த விஜயலட்சுமி டீச்சரையும் நெனைக்க வேண்டியிருக்கில்லை. தயவு செஞ்ச சார், வேற யார்கிட்டயும் இப்படிக்கீழ்த்தரமா நடந்துக்காதீங்க”

நிலைத்துப்போய் நின்றிருந்த என்னை வெறுப்போடு பார்த்துவிட்டு அவள் படியிறங்கிப் போனாள்.

அன்றிரவு எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. என்னையே வெறுத்து, புரண்டு புரண்டு படுத்தபடி என்னவெல்லாமோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

உலக வரலாற்றில் ரத்தத்தால் அத்தியாயம் எழுதிய வியட்நாம் மக்களின் வீர இதிகாசத்தைப் படித்து மனித மகத்துவத்தின் உச்சிகளில் மனம் முழுகி இருந்த என்னை ஒரு பெண்ணின் அருகாமை எவ்வளவு சீக்கிரம் வெறும் ஒரு மிருகமாக மாற்றி விட்டது. ஒரு மனிதனின் அறிவாலோ பாண்டித்தியத்தாலோ அவனுடைய ஆதி உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தவே முடியாதா? ஒரு மனிதனின் யோக்கியத்தை நிர்ணயிப்பது நிச்சயமாய் அவனின் அறிவோ பாண்டித்தியமோ அல்ல. பணம், அதிகாரம், பெண் ஆகிய தொன்மங்களின் முன் அவன் கொள்கிற நிலைப்பாடு மட்டுமே. பணத்தையும் பதவியையும் காட்டி இழுத்த தூண்டில்களையெல்லாம் அலட்சியமாய் வென்று வந்திருக்கும் என்னால் பெண் என்ற இந்தக் கொலைத் தூண்டிலிலிருந்து விடுபட எப்போதும் இயலாதது எதனால்? எந்த மகானும் ஏகாந்தத்தில் ஒரு பெண்ணின் அருகில் சென்றால் கேவலம், நாயாகி விடுவான். பிறகல்லவா அல்பானா நான்? உலகத்திலேயே மிகவும் இனிப்பான விஷம் பெண்தான். பார்த்தவுடன் எடுத்துக் குடித்து விடுவோம். குடித்தால் மரணம் உறுதி.

இப்படிப்பட்ட பெண் எதிர்ப்பு நினைவுகளில் அந்த இரவு நீண்டது.

மறுநாள் காலை யில் பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் விஜயலட்சுமி டீ கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தாள். சத்தத்துடன்! எதிர்ப்பைக் காட்டும் சமிக்ஞை அது. நான் பார்த்தேன்.

ஒரு காகிதப் பொட்டலத்தை நீட்டி விஜயலட்சுமி கேட்டாள். “இதென்ன?”

நான் அதைத் திறந்து பார்த்தேன். உடைந்த

வளையல் துண்டுகள்! நான் திடுக்கிட்டேன்.

“இது எங்க இருந்தது?” நான் நடுங்கியபடி கேட்டேன்.

“இங்கே பெருக்கினபோது கிடைச்சது. நேத்து இங்க வந்தது யாரு? என்ன நடந்தது? எனக்கு உண்மை தெரிஞ்சாகணும்” அவள் கோபாவேசமானாள். வேறு வழியில்லாமல் நடந்த சம்பவத்தை நான் விவரித்தேன். அவள் அதை நம்பினாளோ என்னவோ, எல்லாத்தையும் சகித்துக் கொண்டிருக்கும் விஜயலட்சுமி அதையும் பொறுத்துக் கொண்டாள்.

நாட்கள் கழிந்தன. ஒரு நாள் அலுவலக வேலைக்கிடையே டீ சாப்பிடுவதற்காக வெளியே வந்தேன்.

ட்ரஷரி அலுவலகத்தின் வராந்தாவில், கமிஷன் வாங்குவதற்காக வந்திருக்கும் நேஷனல் சேவிங்ஸ் பெண் ஊழியர்கள் கூட்டமாய் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

அவர்களின் நடுவே நுழைந்து வெளியே நடக்கும்போது ஒரு அழைப்பு.

“சாரே”

நான் பார்த்தேன்.

அந்தப் பெண்களின் கூட்டத்தில், முன்னொரு நாள் என்னை அறைந்தாளே அந்தப் பெண்!

கல்யாண மேடையில் வேட்டி அவிழ்ந்த மணமகனைப் போல் நான் கூனிக் குறுகிப் போனேன்.

அவள் என் அருகே வந்தாள். “சாருக்கு ஞாபகமிருக்கா என்னை?” சிரித்தபடி அவள் கேட்டாள்.

எப்படி மறக்க முடியும்? ஒன்றும் பேசாமல், சிரிக்கக் கூட முடியாமல் நான் நின்றேன்.

“அந்த வேலையை அன்னிக்கே விட்டுட்டேன். இப்போ நேஷனல் சேவிங்ஸில்” அவள் சொன்னாள்.

“என்னை மன்னிச்சிடும்மா” நான் முணுமுணுத்தேன்.

“ஹெய் நான் தான் அன்னிக்குக் கொஞ்சம் ஓவரா நடந்துகிட்டேன். என்னால அதைத் தாங்கிக்க முடியல. நான் நெஜமாவே பயந்துட்டேன். அதனால தான். பொம்பளைங்க பாடு உங்களுக்கெல்லாம் புரியாது. சார் தப்பா நெனச்சுக்கக் கூடாது” அவள் சொன்னாள்.

கேள்வனில் என்னுடன் அமர்ந்து தேநீர் அருந்துகையில் அவள் தன்னைப் பற்றிச் சொன்னாள். ஸ்ரீதேவி. குடிகார அப்பா, கொடுமைக்கார சித்தி. தாங்க முடியாமல் படிப்பை முடிக்கும் முன்பே ஒரு பெண்கள் விடுதியில் தங்கி வேலை பார்த்து வருகிறாள். ஒரேயொரு சகோதரன். ஊரைவிட்டுப் போனவனிடமிருந்து இதுவரை எந்தத் தகவலுமில்லை.

பிறகு பலமுறை ஸ்ரீதேவியைப் பார்த்தேன். ஒருமுறை அவள் சொன்னாள். “ஒருத்தர் என்னை விரும்பறாரு சார். நாங்க கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறோம்”

“யாரு அவரு?” நான் கேட்டேன்

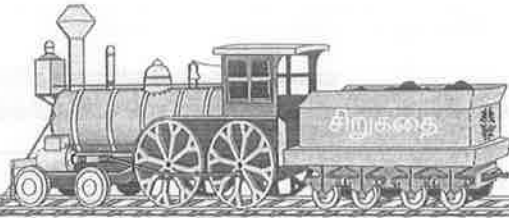
“பேரு விஜயன். வேற ஜாதிதான். ஒரு ஸ்பேர் பார்ட்ஸ் கடையில் சேல்ஸ்மேனா இருக்கார்”.

ஸ்ரீதேவிக்கும் விஜயனுக்கும் பதிவுத் திருமணம் நடந்தது. புத்திசாலியும் அழகனுமான தன் கணவனைப் பெருமையுடன் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கத்தான் ஸ்ரீதேவி இன்று வந்திருந்தாள்.

உச்சி வெயிலில் உருகுகிற என் மனதின் பெரும் பாதையினூடே நடந்து மறைகிறார்கள் அந்த நவதம்பதிகள். அவர்கள் நீழ்லி வாழ்க!

என் உள்ளே இப்போதும் முல்லைப்பூவின் வாசம் வீசிக் கொண்டிருதான் இருக்கிறது.

துங்கர் பச்சான்

எத்தனை இரயில் கவிழ்ந்தாலும், விமானங்கள் எரிந்தாலும், பேருந்துகள் நொறுங்கினாலும் நடக்க வேண்டிய பயணங்கள் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. இந்த ரயிலும் தனக்கு எதுவுமே தெரியாத மாதிரி பின் பக்கத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறது. இன்னும் பத்து நிமிஷத்துக்கு எவ்வளவு மூட்டைகள் ஏற்றினாலும் ஏற்றுங்கள் யார் வேண்டுமானாலும் ஏறுங்கள் எனச் சொல்லவில்லை அவ்வளவுதான். தான் நொறுங்கும் வரைக்கும் ஓடிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

தபால் முத்திரை ஒன்றை மட்டுமே அங்கீகாரமாக எடுத்துக் கொண்டு ஊர் ஊராகப் பயணம் செய்யத் தயாராக இருக்கிற பல அர்த்தமற்ற கடிதங்களும், தமிழனின் சிக்கு விழுந்த அழுக்குத் தலைகளை சுத்தமாக்க இலவசமாக ஷாம்பு கொடுத்து அறிவையும் வளர்த்து வருகிற 75 வருஷங்களுக்கு மேலாக வெறும் அழகிகள் என்கிற பெண்களின் படத்தை மட்டுமே போட்டு பணம் கொழுக்கிற வியாபார பத்திரிகைகளையும், இரவு பகல் எது எனத் தெரியாமல் தண்ணீர் தாகத்தோடும் பசியோடும் தொண்டை காய்ந்து கூடைக்குள் முடங்கிக் கிடக்கிற புது ரக கோழிகளும் ஏறுகிற இதே இரயிலில்தான் நம் கதையின் முக்கிய பிரமுகர் அறவாழியும் ஏறப் போகிறார்.

இதற்குமுன் அவர் எத்தனை முறை இரயிலில் போயிருந்தாலும் இந்த 2000 ஆண்டு செப்டம்பர் 17ஆம் தேதிய கோயம்புத்தூர் பயணம் மறக்க முடியாததாக இருக்கப் போகிறது. தமிழக எழுத்தாளர்களில் வியாபாரப் பத்திரிகைகளும், சிறு பத்திரிகைகளும் அவ்வப்போது கோபம் கொண்டு வெளிப்படுத்துகிற டாப் 10 வரிசையில் அறவாழியின் பெயர் இல்லாமல் போனாலும், அவர் ஓயாமல் நினைப்பவைகளை எழுதாமல் விடுவதில்லை. அவ்வப்போது காலையில் அவர் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதோ, காய்கறி வாங்கும் போதோ, முடி வெட்டிக் கொள்ளும் போதோ, திரையரங்கிலோ, யாராவது ஒருத்தர் அடையாளம் கண்டு

கையெழுத்துமே கேட்கிற எழுத்தாளர் தான். இங்கே கூட அவரின் எழுத்தை ருசிக்கிற வாசகர் அவரை அடையாளம் கண்டாலும் காணலாம்.

டாப் 10 வரிசையில் சேர்த்துக் கொள்ளாத நீயெல்லாம் ஒரு எழுத்தாளனா என அவரின் மனைவி அவரைக் கரித்துக் கொட்டியது போக இவரே இவரை நொறுந்துகொண்டதான் இப்போது பயணம் செய்யப்போகிற தனது பெட்டியைத் தேடி நடக்கிறார். எவனுக்கோ விதியில் எழுதியிருக்கிறது: நீதான், நீங்கள்தான் இந்த பாரதி படத்தை எடுக்க வேண்டுமென்று. அதற்கு நீ உன் சொந்தப் பணத்தைப் போட்டு அதுவும் முதல் வகுப்பில் போய் படம் எடுத்தவர்களை பாராட்டினுமா. எதிராளியைப் பார் எப்படி இருக்கிறான். போக வர முதல் வகுப்புப் பயணச்சீட்டு ஐந்து ஆயிரம் நோட்டுக் கத்தை முதலிலேயே வந்தால்தான் வரமுடியும் என்று சொல்கிறான். அதுவும் அவனே அந்தப் படத்தில் ஏதோ வேலை செய்திருக்கிறானாம். அவனைப் பாராட்டு வதற்கே அவன் பணம் கேட்கிறான். நீயெல்லாம் வாழ்ந்து என்னத்தையடா சாதிக்கப் போகிறாய். அறவாழியின் மனசாட்சி இரண்டு நாளாக தூக்கம் கூட இல்லாமல் அவரைக் குடைந்தெடுக்கிறது. எல்லாவற்றையும் மீறிய இந்த இரயிலுக்கேயான மூத்திரவாடை அறவாழியின் முகத்தைச் சுருக்கியது.

சுரேஷ், ரமேஷ், விஜய், சீதா, ஷீலா மாதிரி ஏகப்பட்ட குமார்களும் முன்பதிவுப் பட்டியலில் இருந்தார்கள். அறவாழி எத்தனை முறைதான் ரயிலில் போனாலும் தன் பக்கத்து, எதில் நபர்கள் யார் என்பதை கவனித்துப் படிக்க மறந்து விடுகிறார்.

டிக்கட்டை மறந்துவிட்டு வந்தாலும் வருகிறார்கள் எல்லோரும் தண்ணீர் பாட்டிலை எடுத்துவர மறப்பதில்லை. கைப்பிள்ளை மாதிரி மனைவியால் பாதுகாக்கப்பட்டு கோபத்தோடு கொடுத்துவிடப்பட்ட அந்த தண்ணீர் பாட்டிலை இடது கையில் பிடித்தபடி சிறிய தோல் கைப்பையோடு உள்ளே ஏறுகிறார்.

ஒரு ரயில் பெட்டியை ஆறேழு சிறு சிறு பெட்டிகளாகத் தடுத்திருந்தார்கள். மற்ற பெட்டிகளிலெல்லாம் நான்கு பேர்கள் பயணம் செய்யலாம். அறவாழியின் பெட்டியில் இரண்டுபேர்தான். இவரோடு பயணம்

செய்கிறவர் உள்ளே இல்லை. அவருடைய இரண்டு விலையுயர்ந்த லட்சணத்தைக் கொண்ட கைப்பெட்டிகள் மட்டும் காத்திருக்கின்றன.

ரயில் பெட்டியின் அமைப்பு அறவாழிக்கு தியாகராய நகர் ராமனாதன் தெரு, சரவணபவ லாட்ஜ் அறை எண் 102ஐ நினைவுபடுத்தியது. கிழிந்த பாய் ஒன்றும் இரத்தசோகை கொண்ட கிழவனின் உடம்பு மாதிரி தலை சிறுத்தும் வயிறு பெருத்தும் கிடைக்கிற துணியடைத்த தலையணை மட்டும் இல்லை. எல்லா அரசியல்வாதிகளின் பக்கத்தில் நிற்கிற சபாரி சூட்டு போட்ட அதே மாதிரியான கருத்த ஆள் மட்டும் வெளியிலிருந்து ஓடி வந்து அறையில் தலை நுழைத்துப் பார்த்தான். அறவாழியின் தோற்றம் அவருடைய எசமானருடன் பயணம் செய்யத் தகுதியில்லாதவர் மாதிரி தெரிந்திருக்கிறது. முகத்தை எவ்வளவு தூரத்துக்கு சுளுக்கிக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு தூரத்துக்குச் சுளுக்கிக் கொண்டான். கோயம்புத்தூர் போய் திரும்பி வருகிற வரைக்கும் இந்த இரயில் தனக்கு ஒத்துழைக்குமா? ஒரு வேளை தூங்கும் போது விபத்து நடந்தால் என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் கூட கிடக்க வாய்ப்புண்டு. சுழலுகிற மாதிரியாக வடிவமைக்கப் பட்டுள்ள தாழ்ப்பாணப் பார்த்தார். நீ உயிர் பிழைக்க வேண்டுமென்றால் என்னைத் தொட்டுப் பூட்டாதே எனச் சொன்னது.

அரக்கோணம் வந்தால் காலை நீட்ட வேண்டியதுதான். அதுவரைக்கும் சிறு பத்திரிகைகளை ஒரு தடவு தடவலாம். பான்பராக் மாதிரி இது ஒன்று இல்லாமல் அய்யாவோட நடை பிரியாதோ என அறவாழியின் மனைவி குத்திக் காட்டுவாள். அரக்கோணம் வரை படிக்க பக்கத்தில் இருக்கிறவரின் உத்தரவு கிடைக்க வேண்டுமே.

அறவாழி மாதிரி எத்தனையோ பேர் ரயில் கிளம்பாது குறித்து தவியாய் தவிக்கிறார்கள். சன்னலுக்கு வெளியே இன்னொரு சபாரிக் கூட்டம் எலுமிச்சம் பழத்தை வைத்து ஒரு கையில் அழுத்துகிறது. ரயில் கிளம்பிப் போவதற்கான அறிகுறி; சத்தியமாக பக்கத்தில் உட்காரப் போகிறவர் அரசியல்வாதி யாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு பெரிய பழப்பை வராது. கைக்கடங்காத ஆப்பின், திராட்சை, மாதுளை, செவ்வாழை, சரியான விசுவாசியாக இவர் இருக்க வேண்டும். அவர் உள்ளே வந்து பழப்பையை வைத்துவிட்டு பவ்யமாக வெளியேறிய விதம் அப்படித்தான் இருந்தது.

ரயில் நகருகிறது என்பதை சன்னலுக்கு வெளியில் பார்த்தபோதே தெரிந்தது. இதுவரை நமக்கும், அறவாழிக்கும் அரசியல்வாதிதான் என அறியப்பட்ட அந்த பெரியவர் மாதிரியானவர் அறவாழியின் பக்கத்தில் உட்காரப் போகிறார். உட்காரவில்லை. சட்டைப் பைக்குள் கை விடுகிறார். கத்தை கத்தையாக நோட்டுகள் இரண்டு விரல் மட்டும் படும்படி நோட்டு பிரிகிறது. முதலில் பழம் கொண்டு வந்து வைத்தாரே விசுவாசி அவருக்கு ஒன்று, அதைப் பார்த்து தலை சொறியப்போன முழங்கையில் ஒரே மாதிரியான அடையாளங்களை பச்சை குத்தியிருக்கிற இரண்டு பேருக்கும் ஆளுக்கொன்று. சபாரிக்கூட்டத்தில் தலை சொறிந்த இரண்டு சபாரிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டு என எல்லாமும் ஐநூறு ரூபாய் நோட்டுகள் அன்போடு அவரவர்களிடம் ஒட்டிக்கொண்டது. அறவாழிக்கும் ரெண்டு நோட்டு கொடுக்கலாம். கொடுப்பாரா. அறவாழி எச்சில் விழுங்குவது எனக்குக் தெரிகிறது. எப்படி இருந்தாலும் இது ஒரு வகையில் பொது மக்களிடமிருந்து கை மாறியதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இவர் யாராக இருப்பார் சீட்டுக் கம்பெனி

நடத்திய ஆளாக இருக்கணும். வியாபாரம் என்கிற பேரில் சகல திருட்டுத்தனத்திலும் அடியாட்களை வைத்துக் கொண்டு சுருட்டியதாகக் கூட இருக்கலாம். ஏதாவதொரு வாரப் பத்திரிகையே தினப் பத்திரிகையோ நடத்துகிற ஆளாகக் கூட இருக்கலாம். இவர்களிடம்தானே இப்போது பணம் புரளுகிறது. கடவுள் சத்தியமாக விவசாயியாக மட்டும் இருக்கமாட்டார். இவர் மாதிரி எத்தனையோ பேர் இந்த கதர் சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு எவ்வளவு தில்லுமுல்லு களையும், அயோக்கியத் தனத்தையும் மறைக்க முடிகிறதே. இதெல்லாம் காலம் காலமாக அஹிம்சைவாதிகளால் விதைக்கப்பட்ட கொள்கை பரப்பும் அறிவிப்புச் சாதனம்தானே.

இரயிலின் வேகம் கூடுவது தெரியாமல் கூடுகிறது. முதலிரவில் அறைக்குள் அடைபட்ட அறிமுகமில்லாத மணப்பெண்; மணமகன் மாதிரி அறவாழியின் நிலைமையும் ஆகப் போவதாக உணர்கிறார். நடந்து, ஓடிய கால்கள் ரயிலை விட்டுப் பிரிகின்றன. இப்போதுதான் முழுமையாக அந்த செல்வந்தரை அறவாழி பார்க்கிறார்.

மறைமுகப் பார்வையெல்லாம் செல்வந்தரிடம் இல்லை. போலிஸ்காரன் மாதிரி நேரடியாக அடித்தே அறவாழியைப் பார்க்கிறார். “உக்காருங்க” என கேட்டும் கேட்காதது மாதிரி கதவு ஓரமாக இருக்கிற இருக்கைப் பகுதியை ஒட்டி கொஞ்சம் நகர்ந்து அறவாழி பெரிய மனிதருக்கு இடம் தருகிறார்.

இரயிலில், பேருந்தில் பயணம் செய்கிறவர்கள் அதுவும் குறிப்பாக படித்த, விபரமறிந்த அறவாழி மாதிரியான; பெரியவர் மாதிரியானவர்கள் பயணம் முடிந்து பிரிகிற வரைக்கும் எந்த மாதிரியான அவஸ்தைகளை பேசிக் கொள்ளாமல் அனுபவிக்கிறார்கள்; எப்படி எப்படி அடிக்கடி ஒருவரை ஒருவர் தோற்றுப் போகாமல் மெளனத்தை உடைத்துக் கொள்கிறார்கள்; ஒவ்வொரு மூச்சும் எப்படியெல்லாம் மரண மூச்சாக அமைகிறது என்பதையெல்லாம் அறவாழி அவருடைய சிறுகதையில் ஒரு முறை எழுதி எழுத்துக்கு வளம் சேர்த்தவர். இப்போது அவருக்கே அந்த நிலைமை வந்திருக்கிறது. அவருடைய எழுத்தின் நேர்மையை அவர்தான் காப்பாற்றினார்.

இந்த பெட்டி அறையில் நிகழ்கிற இதே மௌன நிலை அநேகமாக எல்லா பெட்டிகளிலும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இது மாதிரியான தோல்விகள் யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்து வைக்கிற தோல்விகள், கணக்கில் இல்லாமல் போகிற தோல்விகள்; அறவாழியின் கண்கள் சுருங்குவதைப் பார்த்தால் மௌனத்தை உடைக்கிற முயற்சியில்தான் இருக்கிறார் போலிருக்கிறது. எப்படியாவது அவரிடம் பேசி இயல்பு நிலைக்கு அறையை மாற்றுகிற முயற்சியில் கையில் இருந்த மூன்று சிறு பத்திரிக்கைகளையும் அவரிடம் நீட்டி “ஏதாவது படிக்கிறீங்களா” எனக் கேட்கிறார். இரயில் புறப்பட்டு இன்னும் பத்து நிமிஷம்கூட ஆகவில்லை. சரி ஆசைப்படுகிறார் என மறுக்காமல் பெரியவர் வாங்கிக் கொள்கிறார்.

அவர் படிக்கிறபோது தான் சுமமா இருக்க முடியுமா. தண்ணீர் பாட்டிலைத் திறந்து தண்ணீர் குடித்துக் கொள்கிறார் பெரியவர். ஒருவேளை பேசியிருந்தால் இந்த வார்த்தைகளைத்தான் பேசியிருப்பார். “இந்த புஸ்தகத்தையெல்லாம் யார் படிக்கிறாங்க, புஸ்தகத்து பேரையே மணப்பாடம் பண்ணி வச்சிக்கணும் போலிருக்கே. இந்தப் பேரையெல்லாம்

எங்கேருந்து புடிக்கறாங்க. இதையெல்லாம் ஏங்கையில குடுக்கிறீயே நீ யாருய்யா” அவர் வாய் திறக்கவேயில்லை. இதற்கான பாதி அர்த்தத்தை ஐ.எஸ்.ஐ. முத்திரை பெறாத எழுத்தாளனாக இருந்தாலும்கூட ஒரு மனிதனான நிலையில் இருந்து அறவாழியின் மூளையால் அவர் என்ன நினைக்கிறார் என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

கதவு திறந்தேதான் இருக்கிறது. மூடலாமா? வேண்டாமா? இதற்கெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க முடியுமா? எழுந்து சரித்திரகால சமையுள்ள அந்தக் கதவை இழுத்து மூடுகிறார். அதே நொடியில் யாரோ திறக்கச் சொல்லி விரலால் தட்டுகிறார்கள். கதவு திறக்கிறது. பயணச் சீட்டு பரிசோதகர், கூடவே உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து உடல் பருத்து ஓய்வு பெறும் வயதில் இருந்த ஒரு பெரியவர் (அவர் ஒவ்வொரு பெட்டிக்கும் பயணிகளுக்குத் தேவையான உதவிகளைச் செய்கிறவர். அவரின் தோற்றமும், செயல்களும் அப்படித்தான் அவரை உறுதி படுத்துகிறது). இருவருமே முன்பே அவர்களுக்கு அறிமுகமிருந்த மாதிரி செல்வந்தருக்கு வணக்கம் தெரிவிக்கிறார்கள். அலங்கார அடையாளங்கள் இல்லாமல் அவர் அதை ஏற்றுக்கொண்டதை நீங்கள் நேரில் பார்த்திருந்தால்தான் நான் சொல்ல வருவது உங்களுக்குப் புரியும். எழுதி அதைப் புரிய வைக்க முடியுமா எனத் தெரியவில்லை. அவர் அந்த வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட விதமே எவ்வளவு மனிதர்களை அவர் நாடி பிடித்துப் பார்த்தவர் என்பதைப் புரிய வைக்கும்.

தோராயமாக ஐந்து நிமிஷங்கள் அவர்கள் இருவரும் அறையில் இருந்தார்கள். என்னென்ன நடந்தது என்பதை விவரித்தால் உங்களுக்கு சலிப்புட்டும் என்பதாலும், சிலவற்றையெல்லாம் விவரிப்பது தமிழ் இலக்கியத்திற்கு, குறிப்பாக சிறுகதை வடிவத்திற்கு வளம் சேர்க்காது. முரணானது என்பதாலும் விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறேன்.

விசுவாசி கொடுத்து விட்டுப் போன பழங்கள் இரயில் பெட்டி உதவியாளரின் கண்களை வெகு நேரமாக உறுத்தியதை உணர்ந்து கொண்ட பெரியவர் முழுப்பையையுமே அவரிடம் கொடுத்து தனக்கு இந்தப் பழம் எந்த வகையிலுமே உதவாது; கொண்டு போங்கள் எனச் சொல்லியும் கூட தயங்குகிறார். தமிழ் மரபு அவரைக் கைகட்டி வைத்திருப்பதை அறவாழியால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. எல்லாவற்றிலும் வகைக்கொரு பழத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.

போகும்போது அறவாழியின் முகத்தை பரிசோதகர் மறுபடியும் ஒருமுறை தெளிவாக ஏனாமாகப் பார்த்தார். அறவாழியை அறிவாளி என பயணிகள் பட்டியலில் அச்சிட்டிருந்த தால்தான் அப்படிப் பார்த்தார். அறவாழியின் முகத்தை நீங்கள் பார்த்தால்கூட அறிவாளி என ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டீர்கள். எது எதற்கோ சட்டம் கொண்டு வருபவர்கள் இந்த பெயரை மாற்றும் கொலையாளிகளுக்கு ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வரக் கூடாதா.

சிகரெட் பிடிக்காத, அசைவம்

சாப்பிடாத, இன்னும் ஏதெல்லாம் இருந்தால் நல்லவர்கள் எனச் சொல்லும் எல்லாப் பட்டியலிலும் இடம் பெறாத மிக நல்லவராக இவர் இருப்பார் போலிருக்கிறது “சாப்பிட்டங்களா” ஒரு மிகச் சாதாரணமான ஆள் இந்த சூழ்நிலையில் எதைக் கேட்பானோ அதையேதான் அறவாழியும் கேட்டார். இது தவிர வேறெதாவது அவர் கேட்டிருக்க வேண்டும் வேறெதெல்லாம் அவர் கேட்க முடியும்.

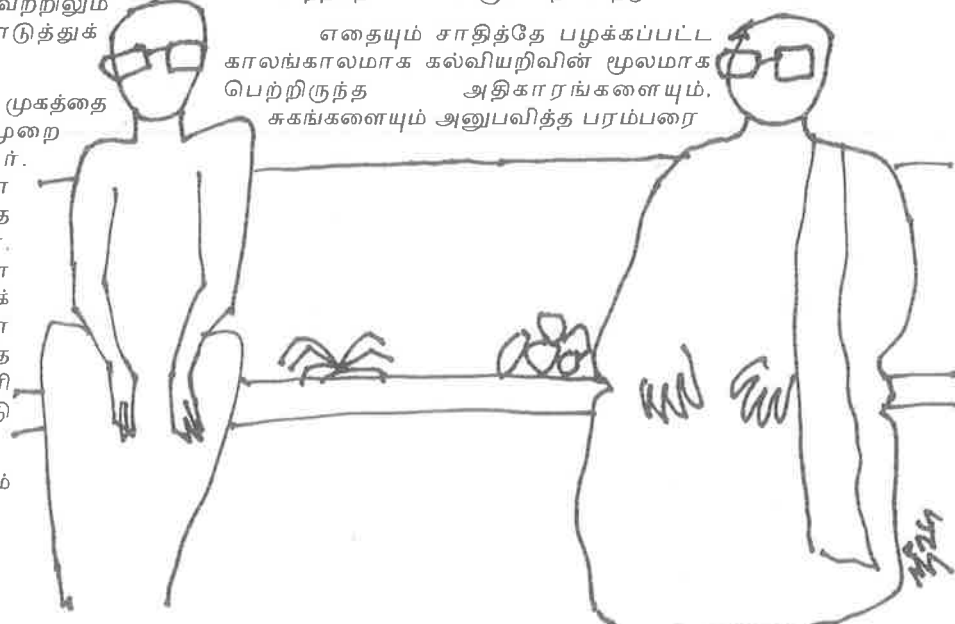
முன்னோட்டமாக முதலிலேயே “படிக்கிறீங்களா” எனக் கேட்டதும் கூட உங்களுக்குத் தெரியுமே. இன்னும் ஒன்றே ஒன்றுதான் பாக்கி “நீங்கள் யாருன்னு சொல்லலையே. கேட்கலாம்தான். கேட்டால் ஏன்டா ஒரு பெரிய மனுஷனின் அறிமுகத்தைப் பெற இப்படி அலைகிறீர்களே எனக் கேட்டாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை என்பதால் அறவாழி வார்த்தைகளை மறுபடியும் தொண்டைக்குள்ளேயே அப்போதைக்குப் பூட்டி வைத்துக் கொண்டார்.

சிறு பத்திரிகை மிரட்டிய மிரட்டலிலிருந்து பெரியவர் இன்னும் விடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. “நான் சாப்பிட்டாகிவிட்டது” என இரண்டே வார்த்தைகளில் முடித்து விட்டார். “நான் இன்னும் சாப்பிடவில்லை புளிசோறு மனைவி கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறாள்” எனச் சொல்ல வாய் வருகிறது. தன்மானம் கருதி அறவாழி முடிக்கொள்கிறார். இது ஏழைகளின் புளிசோறு இல்லை. புத்தகம் பார்த்து செய்து தரப்பட்ட அய்யங்கார்களின் அரிய கண்டுபிடிப்பு எனச் சொல்ல முடியுமா.

அறவாழி இன்னமும் கிராமத்து மனிதராக இருப்பதால்தான் இவ்வளவு மனப் போராட்டங்களும், அவஸ்தைகளும், சமூகத்தின் கைக்கூலியாய் இருக்க கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அமைதியின் நேரம் நீள நீள மன இறுக்கம் மிகுதியானது. வெறுமனே அந்த ஆளின் முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் புத்தகங்களையாவது கொடுங்கள் எனும் சைகை மொழியில் புத்தகத்தை வாங்கி பிரித்தாலும் மனசு ஒன்றவில்லை. அவர் இப்போதைக்குப் படுக்கிற மனுஷனாகவும் தெரியவில்லை.

இந்த முறை கதவைத் தட்டுகிற ஓசை பலமானதாக இருந்தது. அறவாழியே எழுந்து திறந்தார். அவர்தானே திறக்க வேண்டும். இது புதிய முகம். ஆங்கிலேயன் விட்டுவிட்டுப் போன எச்சங்களில் நம்மவர்கள் ஒன்றும் பெறாததற்கும் பயன்படுத்தும் சொற்கள். நாகரிகம், அடக்கம், இங்கிதம் என்கிற போர்வையில் அறிவாளியாக பெயர் மாற்றம் பெற்றிருந்த அறவாழிக்கு அவர் என்ன கேட்கிறார் என்பது மிகச் சுவலமாக புரிந்தது. செல்வந்தர்தான் கொஞ்சம் திகைத்துப் போனார்.

எதையும் சாதித்தே பழக்கப்பட்ட காலங்காலமாக கல்வியறிவின் மூலமாக பெற்றிருந்த அதிகாரங்களையும், சுகங்களையும் அனுபவித்த பரம்பரை

என்பதால் வந்த ஆள் பெரியவரின் தடுமாற்றத்தைப் புரிந்து கொண்டவராக அவரிடமிருந்து சம்மதத்தைப் பெறும்படி உடனே பிடுங்கித்தின்கிற தமிழ் மொழியிலேயே சொன்னவைகளையே மொழிமாற்றம் செய்து இன்னும் கூடுதலான முகபாவத்தோடு சொல்கிறார்.

“கொஞ்ச வயசுக்காரங்க. நேரடியா ஒங்ககிட்ட கேக்க கூச்சப்படறாங்க. ஊட்டிக்கு ஹனிமூன் போறாங்க... ஒங்களுக்கு லோயர்பர்த்தே இருக்கு... யோசிக்காதிங்க. மேற்கொண்டு எப்படிக்கேக்கறதுன்னு எனக்குத் தெரியல. ப்ளீஸ் கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணுங்க சார்.”

பதிலுக்காக நேரத்தைக் கடத்துவது தனக்கு அவமானம் என நினைக்கிறார் அறவாழி. இங்கே தூங்கப்போகிற தூக்கத்தை இன்னொரு பெட்டியில் தூங்கப்போகிறார். இதை ஒரு உதவியாக நினைத்து அதற்காக பெரியவரை வற்புறுத்தி சம்மதத்துக்காக காத்திருப்பதே அறவாழிக்கு தர்ம சங்கடம். ஒரு வகையில் இந்த இடமாற்றம் தற்போதைக்கான சிறையிலிருந்து விடுதலையைப் பெற்றுத்தரும் என நம்புகிறார்.

அறவாழியின் சம்மதத்தைப் பெரியவரும், புதிய ஆளுமே கண்கூடாகப் பார்க்கிறார்கள். எழுந்து நாலடி நடந்தால் போதும். கைகளில் தயாராக அவருடைய உடமைகள் இருக்கின்றன.

பாதிக் கிணறு தாண்டிய பாவனையில் புதியவரின் முகம். அந்த முகம் நாம் பலமுறை சாலைகளில் சன நெருக்கடியில் கடக்கும் போதும், காருக்குள் அமர்ந்திருக்கும்போது கண்ணாடி வழியாக பிச்சை கேட்கும் போதும் பார்க்கக் கூடிய பிச்சைக்காரர்களின் முகம்.

இப்போதுதான் அறவாழியும், பெரியவரும் நேருக்கு நேராக முழுசாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள். ஒருமுறை அறை முழுக்க மேல்தட்டு இருக்கையையும், சீழ் இருக்கையையும் பார்த்துக் கொண்டார். பெரியவரின் பார்வை அர்த்தமுடையதாக இருந்தது.

ஊட்டிக்குப் போறதுன்னாப் போவட்டும். இப்ப இருக்கிற அந்த சீடலையே இருக்க மாட்டாங்களாமா. இங்க வந்து அப்பிடி அர்ஜண்ட்டா என்ன பண்ணப்போறாங்களாமா.

அவரின் பிடி தளர்ந்துவிட்ட அறிகுறிகிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் இந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவிவிடாமல் “இல்லைங்க... ஹனிமூன்... சந்தோஷமா இருக்கட்டும்... ப்ளீஸ் மாறிக்கிடுங்களா. அரக்கோணம் வரப்போவது. நான் இறங்கிக்கணும்” இதுமாதிரி புதிய ஆள் அவரை அசைய வைக்க என்னென்னமோ பேசினார்.

“அனிமூனா அதுக்கு நான் என்ன சார் பண்ணனும்.” அவர் தன்னுடைய ஒத்துழையாமையை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும்போதே பரிசோதகர் குறுக்கே நுழைந்தார்.

பெரியவர் கேட்டிருந்தபடி இன்னொரு பெட்டியில் குளிர்சாதன வசதியில் இருக்கை கிடைத்திருக்கிறது. பரிசோதகரின் அன்பான உபசரிப்பில் அந்த இடத்துக்கு பெரியவர் மாறப் போகிறார். பிச்சை வேண்டி நின்றவர் மின்னலாக மறைந்தார்.

“நாமளே ரெக்கமண்டேஷன் புடிச்சிதான் நம்ம வசதிக்காக இப்பிடி எடத்தப் புடிக்கறோம். வரேங்க.” அவரின் வயித்தெறிச்சல் அவரின் முகத்திலில்லை. அவருக்கு முன்னாலேயே அவரின் உடமைகள் பெட்டியின் உதவியாளர் மூலம் போய்ச் சேர்ந்தன.

அறவாழி இருக்கையில் கிடந்த சிறு பத்திரிக்கைகளை எடுத்தார். பழப்பை மட்டும் மூலையில்

கிடக்கிறது. அறவாழி இப்போதைக்கு அதில் உரிமை இருப்பதாக உணர்கிறார். பரவாயில்லை. புது மணத் தம்பதிகளுக்கு உதவும்.

இரும்புக் கதவுக்கு வெளியில் தம்பதிகள் இருப்பார்கள் எனத்தான் எதிர்பார்த்தார். வெறும் காற்று மட்டும் கட்டுக்கடங்காமல் வழி முழுக்க புகுந்து வேறு இடத்துக்குத் தாவிக்கொண்டிருந்தது.

பெரியவர் குளிர்சாதனப் பெட்டிக்குள் ஐக்கியமாகி இருப்பார். அறவாழிக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறையில் நான்கு படுக்கைகள். சீழ்ப் படுக்கையில் ஒன்று அறவாழிக்கு. இன்னொன்றில் நடுவயதையொத்த பெண் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். நீல நிற வெளிச்சம் மட்டும் அறையின் மேலிருந்து வழிந்து வருகிறது.

உங்களுக்குக்கூட இப்படித் தோன்றியிருக்கலாம். அறிமுகமே இல்லாதவர் களுடன் பயணம் செய்யும்போது இது மாதிரியான சூழ்நிலைகளில் நான்கடி பக்கத்தில் ஒரு பெண் படுத்துக் கொண்டு வருவது, அதுவும் இளம் வயதுப் பெண்ணாக இருக்கும் பட்சத்தில் எப்படி இருக்கும். அறவாழிக்கு இந்த இடம் நான் சொன்ன மாதிரி ஏதோ ஒரு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தி இருக்க வேண்டும்.

கதவை மூடிவிடலாம். குறிப்பாக இப்படி ஒரு பெண் படுத்திருக்கும் போது கதவை மூடுவது எப்படிப்பட்ட செயல்.

காற்று சுமந்து வந்ததில் மல்லிகைப்பூ வாசமும் உடனடியாக உணரும்படி சேர்ந்து வருகிறது. அதோடு கொலுசுச் சத்தமும். உள்ளே நின்றிருந்த அறவாழி இதெல்லாம் புதுப் பெண்ணுக்குச் சொந்தமானதுதான் என்பது புரிந்தும் அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்க விரும்பாமல் இருட்டிலேயே நின்றிருக்கிறார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மணமும், சப்தமும் அறவாழிக்கு முன்பிருந்த இரண்டு படுக்கை வசதி கொண்ட அறைப்பக்கம் நகர்ந்து போகிறது. இனி வெளியே போய் கொஞ்ச நேரம் நிற்க நினைக்கிறார்.

அறவாழிக்கு மட்டும்தான் இப்படி பார்க்கக்கூடாது; அது ஒரு மாதிரியான கெட்ட செயல் எனத் தோன்றியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஆறைக்கு வெளியிலேயும் கையில் புகையும் சிகரெட்டுகளோடு காரணத்தை முன்னிருத்தி திரையரங்கில் உச்சகட்டக் காட்சியைப் பார்க்கிற மனத்துடிப்போடு நின்றிருக்கிறார்கள். யாராலும் முகத்தைப் பார்க்க முடியாதபடி புதுப்பெண் முக்காடு போட்டு பட்டுப் புடவையால் முகத்தை மறைத்தபடியே அறைக்குள் நுழைந்து மறைகிறாள். உடல் கூசியபடி இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு பெட்டிகளோடு புது மாப்பிள்ளையும் பின்னே நடந்து போய் மறைகிறாள்.

கதவை சாத்தித்தானே தீரணும். அறவாழி கதவைச் சாத்துகிறார். தாழ்ப்பாளையும் போடுகிறார். பசி எடுக்கிறது. புளிசோறு அவருக்காக காத்துக் கிடக்கிறது. அறவாழி சாப்பிடுவாரா? சாப்பிட மாட்டார் போலத் தெரிகிறது. தலைக்கு மேலாக இருக்கிற இருக்கை எந்நேரமும் விழலாம் போல் இரயிலோடு சேர்ந்து கனத்த சமையோடு அதுவும் இசைந்து ஆடுகிறது. தூக்கம் என்றால் அது தூக்கம். அந்த மெலிதான அளவான குரட்டையே அவரின் அசதியைக் காட்டுகிறது.

பக்கத்தில் முன்பு குறிப்பிட்ட அதே பெண். ரயிலின் அசைவோடு சேர்ந்து அவளும் அசைந்து தூங்குகிறாள். தலையணை இல்லாமல் அவள் படுத்துக் கிடப்பது அறவாழிக்கு எரிச்சலைக் கொடுக்கிறது. அவளுக்கு மேல் இருக்கிற படுக்கையில் படுத்திருக்கிற ஆண்குரல் பாதி குரலில் எதையோ இந்தியில் கேட்கிறது. அவளும் தூங்கிய நிலையில் அதற்கு பதிலாக எதையோ சொல்கிறாள். அறவாழி பாஷை புரியாத எழுத்தாளன் என்பதால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. என்னை மாதிரியான கொஞ்சம் கொஞ்சம் ஹிந்தி தெரிந்தவர்களுக்கு அதை ஓரளவு புரிந்துகொள்ள முடியும்.

வேறெதுவுமில்லை அவன் சொன்னது “தாலித்திருடர்கள்” இங்கு அதிகம். பிடித்துக் கொண்டே தூங்குகிறார்.

அதற்கு அவள் சொன்னது “எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. ஒன்று செய், நீ கீழே இறங்கி வந்து இப்போது புதிதாக வந்தானே அவனை எழுப்பி மேலே போகச் சொல்லிவிட்டு நீ பிடித்துக்கொள்”

அறவாழிக்கு இந்தி புரியாததால் வெளியில் பேசிக்கொண்டவர்களின் பேச்சு மட்டும் கேட்டது.

இதுமாதிரி அடிக்கடி நடக்குமா என புதுமணத் தம்பதிகள் அறையை மாற்றிக் கொண்டது குறித்து யாரோ ஒருவன் கேட்கிறான். அதற்கு பதிலாக அந்தப் பெட்டியின் உதவியாளர் சொல்கிறார். “மேட்டுப்பாளையம் ரயில்ல மட்டும் இதே பிரச்சனைதான். ஆக்சிடண்டு ஏம்பா நடக்காது. கலிகாலந்தான். ஊட்டிக்கிப் போறவரைக்கு இவனுங்களுக்குத் தாங்காது. அவந்தான் கேட்டான்னா இவனுங்களும் சீட்ட உட்டுட்டு வேற சீட்டுக்கு வந்துடறாங்க பாறன்.”

இன்னொருவனின் குரல் இன்னும் கோபத்தோடு வந்தது “அவுங்களுக்கு எடத்த செட் பண்ணிக் குடுத்தது யாருண்ணு தெரிஞ்சிதா? பொண்ணோட அப்பனாண்டா.” அதான் கலிகாலமனு இவுரே சொல்லிட்டாருல்ல.”

தூக்கமில்லாத இரவு. இரயிலில் படுத்தால் உடனே தூக்கம் வருமாம். ராமனாதன் தெரு, சரவணபவ லாட்ஜ், அறை எண் 102, பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து மறுபடியும் அறவாழிக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. மேலே கிடப்பவர் புரண்டு கூடப் படுக்கவில்லை. தலை மாற்றிப் படுத்திருக்கிறார். ஒரு அடி நீளத்துக்கு தடிப்பான கால்கள் சுருண்டு

ஓவியங்கள் : ஜீவா

கிடந்தன லுங்கியோடு எப்படியும் தொண்ணூறு கிலோ தேறும் உடம்பு. இரயில்வே துறை ஆறடிக்கு மேல் இருக்கிற மனிதர்களின் குறைகளைத் தீர்க்க முடியாது போலிருக்கிறது.

காற்றுப்

பிரச்சினை இல்லாம லிருந்தும் கூட அறவாழி புரண்டு புரண்டு படுக்கிறார். அவருக்குத் தேவை நிம்மதியான தூக்கம். கொஞ்ச நேரத்துக்கு வராது போலிருக்கிறது. மூச்சை சயடைக்கிறது. தூக்கத்துக்கு முன்பு வருகிற பிரச்சினை. கழிவறை போய்விட்டு வந்தால்தான் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியும்.

எல்லோருமே தூங்கிப் போயிருக்கிறார்கள். சிலபேர் தவிர. பெட்டியின் உதவியாளர் மட்டும் இருப்புக் கொள்ளாமல் கதவருகே பொருத்தியிருந்த நாற்காலியில் தவிக்கிறார். கழிவறை சென்ற அறவாழி போக மனமில்லாமல் முன்பு தங்கியிருந்த அறைப்பக்கம் தலையைத் திருப்புகிறார். பார்க்கப் பிடிக்காமல்தான். வெளிச்சக் குறைவு தம்பதிகள் தங்கியிருக்கிற கதவருகே நிற்பவர்களுக்கு சாதகமாக இருக்கிறது. உள்ளே என்ன நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பதை யுகித்தபடி ஏதாவது சப்தம் வருமா என ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கீழே விழாத சாம்பல் நிறைந்த சிகரெட்டுகளோடு ஒருவன் மட்டும் பெயரளவிற்கு நடக்கிறான். காலையில் எப்படி ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அறவாழிக்கு மட்டுமே உதிக்கிற கேள்வி.

வெகு நீளமான ரயில் நிற்கிறது. போகிறது. இடையிடையே சின்னச் சின்ன ஓய்வு. மனிதர்களின் மூளைக்குத்தான் ஓய்வே இல்லை.

அறவாழியின் தூக்கம் கலைகிறது. யாரோ எழுப்புவது மாதிரி தெரிகிறது. மறுபடியும் புரண்டு படுக்கிறார். இரயில் போய்க் கொண்டிருப்பதை மட்டும் உணர முடிகிறது. காற்றின் குளுமை மிகுதியாய் இருக்கிறது. நடைபாதையின் ஓரமிருந்த சன்னல் பக்கம் தலை வைத்திருந்தால் எழுப்புபவருக்கும் வசதி. கையைப் பிடித்து நடுராத்திரியில் இழுக்கிறார். காத்திருக்கிறார். அறவாழி எழுந்து உட்காருகிறார் கண்களை துடைத்தபடியே.

நடைபாதையில் வெளியில் நிற்பவரின் முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை “சார் ரொம்ப தேங்ஸ் சார். அவளும் சொல்லச் சொன்னா சார். நான் வரேன் சார்.”

கைக் கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறார். முள்ளின் இருப்பிடம் புலப்படவில்லை. தீப்பெட்டியை சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்து சிகரெட்டையும் எடுக்கிறார்.

மனித நடமாட்டம் இல்லை. எல்லோரும் அயர்ந்து தூங்குகிறார்கள். பேப்பரை தரையில் விரித்தபடி ரயில் பெட்டியின் உதவியாளர். அந்தப் பருத்த உடம்புக்காரரையும் சேர்த்துதான். தடைகளை உடைத்து பாய்ந்து வரும் காற்றுக்கு முழு சுதந்திரம் கொடுக்கிறார் நுழைவாயில் கதவைத் திறந்து. சிகரெட்டிலிருந்து சாம்பல் நெருப்புப் பொறியோடு பறந்து போகிறது. முகத்தின் மீது தெறித்த முடி சிதறி ஆடுகிறது.

ரயிலின் பக்கவாட்டைப் பார்க்க விரும்பமாக இருக்கிறது. சன்னல் வழியாக சிந்திய ஒளிச் சிதறல்களோடு நீண்டு இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு போகிறது.

நாளைக்கு யாரைப் பாராட்டப் போகிறோம்? மனசு திரும்பவும் ரயிலுக்கே பாய்கிறது. தூங்காமலிருக்க வேண்டும். இருண்ட வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இரயில் கவிழும் என்று யார் சொன்னது. இனி நான் சொல்ல மாட்டேன்.

கடல் போல காடு போல கவித்துவச் செறிவு கொண்ட கவிதைகள்

வி க் ர ம ா தி த் ய ன்

ஓலியம் : ஸ்ரீபி

கவிஞன் எப்படித் தோன்றுகிறான், கவிதை எப்படித் தோன்றுகிறது என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? சொன்னாலும் சரியாக இருக்குமா. கவிஞனுக்கான தகுதிகள் என்ன, எது கவிதை என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள்தான். எனில், கவிதையின் தோற்றம், கவிஞனின் தோற்றம் குறித்து யாரும் எதுவும் சொல்கிறார்களா. சரியாகச் சொல்லிவிட முடியாது என்பதுதானே உண்மை. நல்ல கவிதை எவ்வாறு இருக்கும் அல்லது இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லலாம்; நல்ல கவிஞனுக்கும் இலக்கணம் வகுக்கலாம். ஆனால், நல்ல கவிஞன் எப்படி வருகிறான், நல்ல கவிதை எப்படித் தோன்றுகிறது என்று யார் எடுத்துச் சொல்ல முடியும். சொல்ல முடியாத மாயம் ஒன்று இருக்கிறது அதிலே; சொல்ல முடியாத ரகசியம் ஒன்றைக் கொண்டிருக்கிறது அது. மாயங்களும் ரகசியங்களும் நிரம்பியதுதானே பிரபஞ்சம். அதில் கவிஞனும் கவிதையும் தோற்றம் கொள்வது ஓர் அம்சம்.

மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றால் மொழியறிஞர் ஆகலாம்; எழுத்துக்கலை கைவரப்பெற்றால் எழுத்தாளராகலாம்; எனில், இன்னது செய்தால் கவிஞனாகலாம் என்று எவரே சொல்ல முடியும். இளங்கோவைப் போல மன்னர்குடிப் பிறப்பும் கவிஞனாகிறது. பாரதியைப் போல அலைக்கழிவு கொண்ட உயிரும் கவிஞனாகிறது. கண்ணதாசனைப்போல போதையும் போகமும் வாழ்வென வரித்துக்கொண்ட ஜீவனும் கவிஞனாகிறது; பிரமிள் போல

உறவுகளைக் கருதாது, தனிமரம் போல, இருக்கத் துணிந்த அறிவு ஜீவித மனசும் கவிஞனாகிறது. மொழியே குறிப்பட்ட சில உயிர்களைத் தெரிவு செய்து கொள்கிறது.

கவிஞர்களாக அதற்குத் தெரியும் இவர்கள்தாம் இதற்குச் சரியானவர்களென்று. இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்று ஆய்ந்து அதனை அவன்கண் விடல் என்று மொழிக்கு யாரும் சொல்லித்தர வேண்டியதில்லை. குலம், குணம், கல்வி, ஞானம் எல்லாவற்றையும் கடந்து ஓர் அசாதாரணமான இயல்பையே அது எதிர்பார்க்கிறது. மொழிதான் கவிஞனை வரித்துக் கொள்கிறது; நிறையப்பேர் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல, கவிஞன் ஒன்றும் கவிதையை வரித்துக்கொள்வதில்லை; அது அப்படியெல்லாம் ஆகவும் ஆகாது.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை தமிழில் எத்தனைபேர் எழுதுகிறார்கள், எவ்வளவுபேர் கவிஞனாக வந்திருக்கிறார்கள். உலகக் கவிதையில் கரை கண்டவர்கள், பெங்குவின் புஸ்தகங்களைக் கரைத்துக் குடித்தவர்கள், கவிஞனாவதே வாழ்வின் கடைத்தேற்றம் என்று கண்டுகொண்டு எழுதுகிறவர்கள் எல்லோரையும் விட்டுவிட்டு மொழி/கவிதை தனக்குப் பிரியப்பட்ட ஒரு அப்பிராணிக்கே/வெள்ளந்திக்கே பட்டம் தூட்டுகிற வினோத முரணை என்னவென்று சொல்ல.

சமீபத்தில், மொழி அப்படி விரும்பி மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொண்ட ஓர் உயிர்தான் பாலை நிலவன். என்ன வயது இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள். என் பையன் வயதுதான். இருபத்தைந்து. தாய்மொழி, தமிழ் அல்ல. படிப்பு பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை. சிற்றிதழ்ச் சூழலுக்கான எந்த சாமர்த்தியமும் அறவே கிடையாது. குழுவில் சேர முடியாத குணமுள்ளவர். கவிதை தீர்மானித்துவிட்டது, இவன் கவிஞனென்று; தமிழ் முடிவு செய்துவிட்டது, இவன் நமக்கு வேண்டப்பட்டவனென்று; இரண்டும் ஏகமனதாய் ஆசீர்வதித்து அனுப்பியிருக்கின்றன, நூற்றுக் கணக்கான தமிழ்க் கவிஞர்களுக்கிடையே நீ போய் வித்யாசமாய் எழுதிக்கொண்டிரு என்று. யார் என்ன சொல்ல முடியும், தமிழும் கவிதையும் உறுதி பண்ணிவிட்ட பிறகு. பாலை நிலவன் புதிது புதிதாய் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார். கவிதை எழுதுகிறவர்களெல்லாம் கவிஞர்கள் இல்லை என்பது தெரிந்ததுதான். கவிஞனாகவே வாழ்கிறவர்கள்தாம் அருமையானவர்கள். இளைய தலைமுறையில் நாலே பேர்தாம் அப்படி இருக்கிறார்கள்; யூமா வாஸுகி, கைலாஷ் சிவன், லக்ஷ்மி மணிவண்ணன், பாலை நிலவன். அதற்கான விலையையும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்தாம். மற்றவர்கள் அந்த விலைக்கு பயந்து, எழுதும்போது மட்டும் கவிஞனாக இருப்பது என்று மொழியோடும் கவிதையோடும் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

*

பாலை நிலவன் தொன்னூறுகளின் முக்கியமான நாலைந்து கவிஞர்களுள் ஒருவர். இவரை இரண்டே முறைதான் சந்தித்திருக்கிறேன். முதல் தடவை, '98ல் திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்க விருது வாங்கப் போயிருந்த சமயம்; அவரேதான் வந்து அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். முகம் மறந்து போகிற நேரச் சந்திப்பு அது. அங்கே சாலையில் நடந்த கூட்டத்தில், நான் பேசுகிறபொழுது, தமிழில் இருபத்தைந்து வரிகளுக்கு மேல் இருக்கும் கவிதைகள் கவனம் கொள்ள முடியாதவையாக, அயர்வு தருகிறவையாக இருக்கின்றன என்றதை விமர்சித்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்; அவருடைய இன்னொரு போதிமரம் என்கிற முதல் கவிதைத் தொகுப்பையும் அனுப்பி வைத்திருந்தார்; இரண்டுமே

கவிதை ரசனை

பாலை நிலவன்
விக்ரமாதீத்யன்

பொருட்படுத்துகிற மாதிரி இல்லை. பிறகு இந்தப் புத்தாண்டின் தொடக்க நாளன்று, பாலை நிலவனின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுப்பு, 'கடல் முகம்' வெளியீட்டு விழாவுக்கு கடைசி நேரத்தில் நண்பர் மதிக்கண்ணன் மூலம் தொடர்பு கொண்டு வரச்சொல்லியிருந்தார்கள். பஸ் பிரயாணம், தூக்கமின்மை இவற்றோடு போனவன் புது வருஷக் கொண்டாட்டத்தில் மூழ்கிப் போனேன். புஸ்தகத்தைத் திருப்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. இன்னொரு போதிமரம் ஏற்படுத்தியிருந்த ஆயாசம்தான் காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டும்; ஊர் வந்து சேர்ந்த பின்னும் கூட கடல் முகத்தைப் படித்துப் பார்க்கத் தோன்றவில்லை. எனில், இவ்வளவு அன்பான இளங் கவிஞனை/நல்ல பையனை அலட்சியப் படுத்தி விட்டோமோ என்று குற்ற உணர்வு மட்டும் இருந்து கொண்டிருந்தது. இந்த உறுத்தலிலேயே ஒரு நாள் எடுத்துப் படித்தேன்; அருமையான கவிதைகள், அற்புதமான கவிஞன் என்று கண்டு கொண்டேன். பாலை நிலவனுக்கு உள்நாட்டு உறையில் நாலு நல்ல வார்த்தை எழுதிப் போட்டேன், அவ்வளவுதான்.

பாலை நிலவனின் கவித்துவ தீவிரம் - தமிழில், அண்மையில் - அபூர்வமாகவே காணக் கிடைப்பது. எதிர்வரும் நாள்களில் இவர் மிக முக்கியமான கவிஞனாகத் திகழ்வார் என்று நிச்சயிக்க முடிகிறது. பாலை நிலவனின் கவித்துவக் கனல் பெருஞ்சோதியாய்ச் சுடர் விடும் காலம் தொலைவில் இல்லை. தமிழின் தனிப் பெருங்கவிஞராக இவர் விளங்குவார் என்கிற நம்பிக்கையை இந்தக் கவிதைகளே ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன.

*

பாலை நிலவன் கவிதைகளில் தெரிய வருகிற உலகம், இயல்பு கதியினின்றும் பிறழ்ந்து போகிற தருணங்கள், இவற்றால் சன்ன மனசு எதிர் கொள்ளும் சங்கடங்கள், மனிதர்கள் கூரில்லாது செய்கிற காரியங்களையிட்டு விளைகிற நெருக்கடிகள், வாழ்வில் தவிர்க்கவியலாது நேர்கிற கலவர உணர்வுகள், இழப்புகள், அபத்தங்கள் என்று சொல்லலாம். எல்லாமே அடர்த்தியான உணர்வுகள், சற்றே 'ரொமாண்டிசிலம்' சார்ந்த வெளிப்பாடுகள். அடர்த்தியான உணர்வுகளே அனேகமாக 'ரொமாண்டிசிலம்' கொண்டதான் வெளிப்படுமோ. இவருடைய எதார்த்தக் கவிதைகளில் வெளிப்படும் விஷயங்கள் எல்லாமே மனசு பூராவும் வந்து அப்பிக் கொள்ளும் வாழ்வின் பாடுகள், தீராமைகள், சோகங்கள்; எந்த ஒரு கவிதையும் புலம்பலாகப் போய்விடவில்லை என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். நல்ல கவிதை மனசைத் தொந்தரவு செய்யும்/செய்ய வேண்டும் என்பார்கள். பாலை நிலவன் கவிதைகள் அப்படி தொந்தரவு செய்கின்றன. உள்ளரங்கமான விஷயங்கள் எல்லாம் வார்த்தைக் கலையில் வெளியரங்கமாகி வெருட்டுகின்றன.

வெறுமையையும் சூன்யத்தையும் கூட இது போல 'ரொமாண்டிசிலம்'மாகவே எழுதுகிறார் என்றாலும், அவை நெருடலாக இல்லாமல், இயல்பாகப் பொருந்திப் போகின்றன, எதார்த்தத்தையும் சமயங்களில் 'ரொமாண்டிசிலம்' மனோபாவத்தில் பார்க்கிறார்; எதார்த்தமும் கற்பனாவாதமும் பின்னிப் பிணையவும் எழுதிச் செல்கிறார்; எதார்த்தத்திலிருந்து 'ரொமாண்டிசிலம்'த்திற்குப் பயணம் செய்கிறவராகவும் இருக்கிறார்; எதுவும் கவிதைக்கு குந்தகம் செய்து விடவில்லை. இந்த அபூர்வமான குணாதிசயமே பாலை நிலவனின் முதல் தனித் தன்மையாகப் படுகிறது. இவரது மனோபாவமே இதற்கு முழுக்காரணமாக

அமைந்திருக்க வேண்டும். வாழ்வின் சகல துன்பங்களையும், வறுமையையும், தனிமையையும் கொண்டிருக்கிற ஒருவன் இப்படி இருக்க முடிவது பேரதிசயம்தான். நவீன கவிதையில் இதற்கு முன் இப்படிப்பட்ட ஓர் ஆளுமை, சமயவேல், சமயவேல் பிறகுபிறகு யதார்த்தமாய் மனம் கொண்டு, எழுதுவதையும் ஒரு கட்டத்தில் விட்டுவிட்டது போலவே ஆனதையும் இங்கே சுட்ட வேண்டும். கவிஞன் நிரம்பவும் எதார்த்த மனம் கொள்ளக் கூடாது போல.

இந்த 'ரொமாண்டிசிலம்' மனோபாவத்தை ஒரு தனி நல்லியல்பாகவே கொள்ள வேண்டும் போல; கவிஞன் என்பவன் விட்டுவிடக் கூடாத பண்பு இது என்றும் படுகிறது. கனவு காண்கிற/கற்பனை செய்கிற ஒரு மன இயல்பைக் கவிஞர்கள் தவிர்த்துவிடக் கூடாது போல. இந்தப் பண்பை இழந்து விட்டால், அனேகமாக கவிதை முடிந்து விடுமோ. இதை எழுதுகிற இந்நேரம், இன்னும் இரண்டு மூன்று இளங் கவிஞர்கள் இத்தன்மை கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதும் ஞாபகத்தில் பளிச்சிடுகிறது. முதலாமவர், யூமா வாஸுகி; இரண்டாமவர், கைலாஷ் சிவன்; மூன்றாமவர், லக்ஷ்மி மணிவண்ணன்.

நவீன கவிதையில் இந்த மாதிரி 'ரொமாண்டிசிலம்' விட்டுப் போகாத கவிஞர்கள் பெருங்கவிஞர்களாக வருவதற்கான வாய்ப்புகள் நிறைய என்று படுகிறது. முந்தைய தலைமுறைகளில் பிரமிள், தேவதேவன், கலாப்ரியா, சுகுமாரன் ஆகியோர் விஷயம் என்கிற அளவிலோ அளவிப்பாடு என்கிற அளவிலோ இரண்டிலேயுமோ இந்தத் தன்மை சார்ந்து இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். ஞானக்கூத்தன் எதார்த்தமாய் எழுதுகையில் தனிப்பாடல் போலவும், கற்பனை நவீற்சியாய் எழுதுகையில் செவ்வியல் கவிதையாகவும் இருப்பது மாதிரியே, நான் எதார்த்தமாக எழுதுகையில் எதிர் கவிதை போலவும், கற்பனாலங்காரத்துடன் சொல்கையில் வேறொரு பண்புடன் இருப்பதையும் கவனிக்கலாம்.

இங்கே முக்கியமாகச் சொல்ல வந்தவை என்னவென்றால், சங்கப் பாடலின் தன்மையான எதார்த்தமான விஷயம் (பாடுபொருள்), 'ரொமாண்டிசிலமான வகையில் வெளிப்பாடு கொள்கையில் அது நல்ல கவிதையாக இருக்கிறது என்பதும், வெறுமே 'ரொமாண்டிக்'கான விஷயத்தைப் பழைய மாதிரி 'ரொமாண்டிக்'காகவே எழுதும்போது காலாவதியாகிக் போன கவிதையாகிவிடுகிறது என்பதுமே. ஒரு வசதிக்காகச் சொல்வதென்றால், சங்க மரபு, பிற்கால மரபு போல எனலாம். முன்னதற்கு எடுத்துக்காட்டாக பிரமிள் என்றால், பின்னதற்கு வைரமுத்து. இதை இன்னும் விளக்கமாகப் பார்க்கலாம். காலந்தோறும் மொழி மாறுகிறது, கவிதை மாறுகிறது - வாழ்க்கை முறை மாறுவது போல. இதே மாதிரி, கவிதையின் விஷயமும் உருவமும் சொல்லும் விதமும் கவிதை மொழியும் மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றன. நீங்கள் இன்றைய வாழ்வை எழுத வேண்டும் என்பது மட்டுமில்லை, இன்றைய கவிதை மொழியிலும் எழுத வேண்டும் என்பதும் இருக்கிறது; அப்பொழுதுதான் அது இன்றைய கவிதையாக இருக்கும். நேற்றைய கவிதை மொழியில் இன்றைய கவிதையை எழுத முடியாது. அப்படி எழுதப் பெறுவது ஒருகாலும்

கவிதை ரசனை

நவீன கவிதையாகாது.

இன் னு ம் பாலை நிலவன்
சொல்வதென்றால், எந்த விக்ரமாதியன்
ஒன்றின் நல்ல கூறுகளும் எல்லா இருக்கத் தேவையில்லை என்றும்
காலத்திலும் இருந்து கொண்டிருக்கும்; தொடர்ந்து வலியுறுத்தி வருகிறேன்.
எதார்த்தத்தின், கற்பனை நவீற்சியின் எதுவுமே கவிஞனின் ஆளுமைக்குத் தக
ஆக்சிறந்த அம்சங்கள் ஒருநாளும் இருப்பதுதான் சரி. கவிதைகளுக்குச் சீருடை
காலாவதியாவதில்லை; ஒரு நல்ல கவிஞன் அந்தத் வேண்டியதில்லை. வண்ணங்களோடும்
தன்மைகளையே சுவீகரித்துக் கொள்ள வேண்டும்; வகைமைகளோடும் இருக்கலாம். யாரோ ஒருத்தர்
அதே சமயம், காலகதியில் வேறு சில தன்மைகள் கஞ்சிப் பசை போட்டு தேய்த்து அணிந்த வெள்ளைச்
காலாவதியாகிப் போகும்; ஒரு நல்ல கவிஞன் சட்டையோடு இருந்தார் என்பதற்காக எல்லோரும்
அவற்றை வரித்துக் கொள்ளமாட்டான். எது நல்ல அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம்
அம்சம்/எது உதிர்ந்து போனது என்று அவனுக்குத் இல்லை. நம்முடைய கிராமத்து எளிய ஜனங்கள் மாதிரி
தெரிந்திருக்கும். ரொமான்டிசிலக் கூறுகளே சட்டையே இல்லாமலும் இருக்கலாம். கையோடும்
கவிதைக்கு ஆகாது என்று யாரும் சொல்ல இருக்கலாம். 'சபாரி' எல்லோருக்கும் பொருத்தமாக
முடியாது; எவை என்பதுதான் விஷயமே. இராது. பாலை நிலவன் கவிதைகளின் நெகிழ்ச்சி
எவையெவை கவியாக்கத்துக்குப் பயன் தரும். அவருக்கே உரியது. நதியின் நெகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பிடலாம்
எவையெவை பின்னடைவாக இருக்கும் அதை. சரியாகச் சொன்னால், தண்ணீரின் நெகிழ்ச்சி.
என்றெல்லாம் ஒரு நல்ல கவிஞன் யாரும் சொல்லித் திராமலே, சூட்சுமமாக, உணர்ந்துகொண்டு இது என் மனசுக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்கிறது.

பாலை நிலவனின் கவிதைகள் நேரடியானவையும் எளிமையானவையும் ஆகும்; நேரடியான/எளிமையான கவிதைகள் எந்நாளும் எல்லோர்க்குமானவை. அதே சமயத்தில் இவை வெள்ளைக் கவிதைகள் இல்லை என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். குறியீடு/உருவக பிரயோகங்கள் மூலம் ஒவ்வொரு கவிதையும் தனி அழகோடு இருப்பதையும் சொல்ல வேண்டும்; எனில், பாலை நிலவன் எதையுமே வலிந்து செய்வதில்லை; தன் போக்கில் எழுதிச் செல்கிறார். பறவை பறப்பது போல, மீன் நீந்துவது போல, சிங்கம் நடப்பது போல என்று உவமித்துச் சொல்லலாம்.

பாலை நிலவனின் சரளமான கவிதை மொழி குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டியது; சில இடங்களில் பைபிள் சாயலிலான ஒரு கவிதை மொழியும், பொதுவில் பொங்கும் மனவெழுச்சியில் பிறந்த ஒரு கவிதை மொழியும் பயின்ற வருவதைச் சுட்ட வேண்டும். பிரவாகிக்கும் கவித்துவத்திலிருந்து வடிவெடுத்த கவிதை மொழி எனலாம். மலையருவியின் வேகமும் நதியின் பாய்ச்சலும் கடலின் கொந்தளிப்பும் காட்டின் ரகசிய அமைதியும் எப்படியோ அப்படியப்படியேயான கவிதை மொழி; தன்னெழுச்சியில் தோன்றித் தனித்து விளங்கும் ஒரு புதுக் கவிதை மொழி என்பதே முக்கியமானது. வாசிப்பின் பாதிப்போ சிற்றிதழ்ச் சூழலின் பாவனைகளோ படிந்து விடாத ஒரு தனிக் கவிதை மொழி என்பது கூடுதல் கவனத்திற்குரியது.

பாலை நிலவனின் கவிதைகள் சுதாவான நெகிழ்ச்சியுள்ளவை. தனக்கேயான நெகிழ்ச்சித் தன்மை கொண்ட கவிதைகள் இந்தக் காலத்தின் கட்டாயம் என்ற கருத்துக் கொண்டவன் நான். நெகிழ்ச்சியான கவிதைகள் வாசக மனசுக்கு நெருக்கமானவையாக இருப்பதையும் கவனித்து

பாலை நிலவனின் கவிதைகள் நேரடியானவையும் எளிமையானவையும் ஆகும்; நேரடியான/எளிமையான கவிதைகள் எந்நாளும் எல்லோர்க்குமானவை. அதே சமயத்தில் இவை வெள்ளைக் கவிதைகள் இல்லை என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். குறியீடு/உருவக பிரயோகங்கள் மூலம் ஒவ்வொரு கவிதையும் தனி அழகோடு இருப்பதையும் சொல்ல வேண்டும்; எனில், பாலை நிலவன் எதையுமே வலிந்து செய்வதில்லை; தன் போக்கில் எழுதிச் செல்கிறார். பறவை பறப்பது போல, மீன் நீந்துவது போல, சிங்கம் நடப்பது போல என்று உவமித்துச் சொல்லலாம்.

பாலை நிலவனின் கவிதைகள் நேரடியானவையும் எளிமையானவையும் ஆகும்; நேரடியான/எளிமையான கவிதைகள் எந்நாளும் எல்லோர்க்குமானவை. அதே சமயத்தில் இவை வெள்ளைக் கவிதைகள் இல்லை என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். குறியீடு/உருவக பிரயோகங்கள் மூலம் ஒவ்வொரு கவிதையும் தனி அழகோடு இருப்பதையும் சொல்ல வேண்டும்; எனில், பாலை நிலவன் எதையுமே வலிந்து செய்வதில்லை; தன் போக்கில் எழுதிச் செல்கிறார். பறவை பறப்பது போல, மீன் நீந்துவது போல, சிங்கம் நடப்பது போல என்று உவமித்துச் சொல்லலாம்.

பாலை நிலவனின் கவிதைகள் நேரடியானவையும் எளிமையானவையும் ஆகும்; நேரடியான/எளிமையான கவிதைகள் எந்நாளும் எல்லோர்க்குமானவை. அதே சமயத்தில் இவை வெள்ளைக் கவிதைகள் இல்லை என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். குறியீடு/உருவக பிரயோகங்கள் மூலம் ஒவ்வொரு கவிதையும் தனி அழகோடு இருப்பதையும் சொல்ல வேண்டும்; எனில், பாலை நிலவன் எதையுமே வலிந்து செய்வதில்லை; தன் போக்கில் எழுதிச் செல்கிறார். பறவை பறப்பது போல, மீன் நீந்துவது போல, சிங்கம் நடப்பது போல என்று உவமித்துச் சொல்லலாம்.

பாலை நிலவனின் கவிதைகள் நேரடியானவையும் எளிமையானவையும் ஆகும்; நேரடியான/எளிமையான கவிதைகள் எந்நாளும் எல்லோர்க்குமானவை. அதே சமயத்தில் இவை வெள்ளைக் கவிதைகள் இல்லை என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். குறியீடு/உருவக பிரயோகங்கள் மூலம் ஒவ்வொரு கவிதையும் தனி அழகோடு இருப்பதையும் சொல்ல வேண்டும்; எனில், பாலை நிலவன் எதையுமே வலிந்து செய்வதில்லை; தன் போக்கில் எழுதிச் செல்கிறார். பறவை பறப்பது போல, மீன் நீந்துவது போல, சிங்கம் நடப்பது போல என்று உவமித்துச் சொல்லலாம்.

கவிதை ரசனை

என்று நிரம்ப நாளாகவே ஒரு சந்தேகம்: இந்த ஒழுங்கமைப்பும் நவீன கவிதையை கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறதோ என்றும் கூடவே சந்தேகம். அதாவது, வடிவம், கட்டமைப்பு இவற்றிலெல்லாம் இன்னும் கூட சுதந்திரமாக இருக்கலாமோ என்றே கருதவேண்டியதிருக்கிறது. எதற்கு இவ்வளவு ஒழுங்கமைப்பு, இது கவிதை வளர்ச்சிக்கு எதிராய் இருக்குமோ என்றெல்லாம் கேள்விகள் தோன்றுகின்றன. இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் இந்த யோசனைகள் தீவிரம் கொண்டு விடுகின்றன. நிற்க.

*

பாலை நிலவன் கவிதைகளில் காணப்படும் சுதந்திர தாகமும் விடுதலை வேட்கையும் கவனம் கொள்ள வேண்டியவை. மனிதனின் சுதந்திரத்திலும் விடுதலையிலும் இவர் கொண்டிருக்கும் அக்கறையும் ஈடுபாடும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவை. ஒரு நல்ல கவினானாகவே உரிய பண்பாடாகவே இவற்றைக் கொள்ள வேண்டும்; பாலை நிலவன் கவிதையில் நயமாக இந்த சிறப்பியல்களை முன்வைக்கிறார்/எடுத்துரைக்கிறார். இவை நல்ல கவிதைகளாகவும் திரண்டு வந்திருக்கின்றன.

புறாவைப் பற்றிய மூன்று தரிசனங்களும் சுதந்திரக் குறியீடும்

1. தனக்குச் சொந்தமென எண்ணி/வெரு சிரத்தையோடு/வடிவமைத்திருக்கும்/பலகைக் கூண்டில்/பறக்க முடிந்த அதன் இறகுகளை/கத்தரித்து அடைத்துப் போட்டான்/ஒரு பாறையைப் போல்/இறகியிருந்த அவன்...
2. வேண்டாமானால் பாருங்கள்.../பந்தயத்தில் பரிசு தட்டி வரும்/கனவிலிருக்கும் போதே/அவனுடைய எல்லைகளை/உதைத்தெறிந்துவிட்டு/அது பறந்துபோகும் அதனுடைய வானத்துக்கு...
3. கவலையும் துன்பமும் நிறைந்த ஒரு மனிதனால்/கயிறு கட்டி நிறுத்தப்பட்டிருக்கும்/பலகையில் அமர்ந்து/அதனுடைய வானத்தைக் கற்றுக் கொள்வதற்கு/புறாவுக்கென்ன பைத்தியமா.../புறாவின் உலகம்.../வானம் கட்டற்ற பூமி/மற்றும் அனைத்தும்.

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 11)

இந்தக் கவிதையைவிடவும் வீச்சுக் கூடுதலான இன்னொரு கவிதையையும் கூட்ட வேண்டும். இங்கே, பாலை நிலவனின் கவி ஆளுமையை எடுத்துப் பேச இதுபோலக் கவிதைகளே தூண்டுதல் தருவனவாயிருக்கின்றன.

ஒரு மழலையின் உரையாலும் டார்வின் குறியீடும்

1. எனக்கு நீங்கள் பரிசரிக்க விரும்பி/முயல்சூட்டிகளையும் பட்டாம் பூச்சிகளையும் கொடுத்தீர்கள்/நான் முயல்சூட்டிகளை/அதன் சொந்த வீடாகிய சிவப்புக் கிழங்குக் காட்டிலும்/பட்டாம்பூச்சிகளை அதன் தாய் தேசமான மலர் வனத்திலும்/விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டேன்...
2. செடிகளால் அடித்துப் பிடிக்கப்பட்ட பட்டம்பூச்சிகளையும்/வலை விரித்துப் பிடிக்கப்பட்ட முயல்சூட்டிகளையும்/என்னிடம் தந்ததுதான்/நீங்கள் உங்களுக்குச் செய்த அவமானம்/முயல்சூட்டிகளின்/காதுகள் திருகப்பட்டதற்கும்/பட்டாம் பூச்சிகளின் வண்ணம் அழித்ததற்கும்/மன்னிப்பு வழங்க இரட்சகர் வரக்கூடுமென/நம்புகிறீர்களா?
3. உங்களுக்கே தெரியும்/பட்டம்பூச்சிகள் என்றைக்கும் பறப்பன மட்டுமல்ல/முயல்சூட்டிகள் என்றைக்கும் குதித்தோடுவன மட்டுமல்ல/ஓய்வு கிடைத்தால்/போய் பார்த்துவிட்டு வாராங்கள்./முயல்சூட்டிகளின் கோப தவத்தையும்/பட்டம்பூச்சிகளின் வைராக்கிய யோகத்தையும்./ எல்லாம்/பின்னொரு காலத்தில்/உங்களைக் கல்விப் பிடிக்கத்தான்

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 9)

பாலை நிலவனிடம் தெரியவரும் இன்னொரு சிறப்பம்சம், பிராணிகளிடம் வைத்திருக்கும் அன்பும் வாஞ்சையும். “உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேணும்” என்ற மகாகவி பாரதியின் வாசகத்தை வழி மொழிகிற கவிஞனாக இருக்கிறார், இவர். இந்த விஷயம் பாலை நிலவன் கவிதைகளில்தான் அண்மையில் இவ்வளவு அழுத்தமாகவும்

உண்மையாகவும் வந்திருக்கிறது. இதுவொன்றும் பிரசாரமாக இல்லாமல், உபதேசமாகப் போய்விடாமல், மனசின் குரலாகவும் கவிதையாகவும் வந்திருக்கிறது என்பதுதான் முக்கியமானது. முதலில் எடுத்துக் காட்டிய கவிதையில், பந்தயத்துக்காகப் புறாக்களைப் பிடிப்பதற்கு எதிர்வினை புரிகிற பாலை நிலவன், இரண்டாவது உதாரணக் கவிதையில் பிராணிகளைப் பரிசளிப்பதற்குத் தொந்தரவடைகிறார். இன்னொரு இடத்தில் பிராணிகளைக் கொண்டு பொம்மைகள் செய்வது பற்றிக் கவலை கொள்கிறார். வேறொரு சமயத்தில் இந்த மாதிரி உயிர்க் கொலைகளுக்குப் பதற்றப்படுகிறார். “இலைக் கரங்களில் வருடியெடுத்து! பறவைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கின்றன! கதவற்ற மரங்கள்” என்று ஆறுதல் கொள்கிறார். “பிரபஞ்சத்தின் கண் முன்னால்/ சிட்டுக்குருவி வரைக்கும் வேட்டையாடப் பட்டிருக்க வேண்டும்! மரத்தின் உயிர் அறுத்துச் செய்த/ கதவுக்குள் எரிப்பவர்களை! காணச் சகியாமல்/ காலகாலமாய் மனிதர்களைக் குறி வைத்தே/ வீழ்கின்றன...! பறவைகளின் எச்சங்கள்” என்று பேசுகிறார்.

பிரார்த்தனை

1. மயக்க மருந்து வைத்து/காகங்களைப் பிடித்துச் சமைக்கிறான்/ஊசி பாசிக்காரன்./தோட்டாக்கள் துளைத்த இலைகள்/ஓவென்று மரத்தினடியில் விசும்புகின்றன./கானகம், கிராமம், நகரங்களில்/பறவைகளின் இரத்தம் வழிந்துகொண்டிருக்கிறது./வேட்டையைத் தொடங்கிய/கற்காலக் கலக்காரன் கழற்றியெறிந்த/மனசாட்சி என் வீட்டு வாசற்படியில்/பயப்படுத்தியபடி ஆவியாய்ச் சுற்றுகிறது./கொலைகாரர்களுக்காக/கொலை செய்யப்பட்ட உயிரினங்கள்/எல்லளவு அற்புதமாய் வடிவமைத்திருக்கின்றன/சிலுவைகள்.

2. என் வீட்டு மரத்தின் சுதந்திரம் பாதுகாக்க/வானத்திடம் யாசித்தேன்./கொலை செய்யத் தெரியாத மனிதர்கள்/சாகாத ஜீவராசிகள்.

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 18)

உறுதிமொழியும் பரிசளிப்பும்

1. என்னிடத்தில் ஒரு பொம்மையிருக்கிறது./சிரிப்பதற்கும் அழுவதற்கும்/எப்போதும் தவித்தபடி இருக்கும்/அந்த பொம்மை வேட்டையாடத் தெரியாத/ஒரு விலங்கின் தோலுரித்து/வடிவமைக்கப்பட்டது./ஓர் உயிரின் குருதியை/நித்ய நித்யமாய் சுமந்து கொண்டிருக்கும்/அந்த பொம்மை எனது வரவேற்பறையில்/அகாலமாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது/கொலைகாரர்களுக்கெதிராய்...

2. என்னிடத்திலிருக்கும் பொம்மையை/நீங்கள் புன்னகைத்தபடியும்/தேநீர் அருந்தி கொண்டும்/எடுத்துச் செல்லலாம்/மரப்பட்டைகளால் செய்யப்படாததும்/விலங்கின் தோலூரிக்கப்படாமலும்/வடிவமைக்கப்பட்ட பொம்மைகளை/உங்கள் மழலைகளுக்கு வாங்கித்தர சம்மதித்தால்.

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 20)

*

பாலை நிலவனை இருப்புக்கும் இன்மைக்கும் இடையே சஞ்சாரம் செய்யும் கவிஞனாகச் சொல்லலாம். இவர் கவிதைகளில் சதா வருகிற பெண்கள், குழந்தைகள், பறவைகள், விலங்குகள், பட்டாம்பூச்சிகள் மற்றும் வானம், காற்று, மரம், பூக்கள் எல்லாம் வாழவே விரும்பும் கொண்டிருக்கும் மனத்தைக் காட்டுபவர்களாக/ காட்டுவனவாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவ்வியல்புக்கு நேரெதிராகத் திரும்பத் திரும்ப இடம்பெறும் மரணத்தையும் வன்கொலைச் சாவான தற்கொலை மாறி மாறி நிகழ்வதையும் கூட்ட வேண்டும். வேண்டியவர்களின் மரணமும், நம் காலத்தில் ஓர் அம்சமாகவே ஆகிவிட்ட தற்கொலையும் இந்த

கவிதை ரசனை

பாலை நிலவன்
விக்ரமதிதயன்

அளவுக்கு சமீபத்தில் யார் கவிதையிலும் பார்த்ததில்லை. பாலை நிலவன் இருப்பில் பெரு விருப்பமும் இன்மையில் கவனமும் உள்ளவராகவே தெரிகிறார். இப்படியான வாழ்வு X சாவு எனும் இருமை இவ்வளவு அதிகமும் பேசப்படுவது யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

விவரிக்கும் விஷயமும் இது பேசும் செய்தியும் வேறு வேறானவை; பாலை நிலவனின் கவிதை வெகு தனிமானது. சமகால வாழ்வின் அம்சங்கள் கொண்டது என்பதனால் ஒரு முக்கியத்துவம் பெற்றுவிடுகிறது.

அறையன்

தற்கொலை நடந்த வீடு

அறை முழுதும் இறைந்து கிடக்கும்/இறப்பின் கசப்புத் துக்கம்./மௌனம் கால் நீட்டப்படுதற்குக் கொண்டு/சுத்தமிட்டமும் ஒவ்வொருவரையும் உற்றுப் பார்க்கிறது/கண்ணீர் ஆழங்களைத் தழுவிக்கொள்ள.../பேசுவதற்கான செய்திகள்/பெரிய மலையில் ஏறிப்போய்/தலைகுப்புற விழுந்து சமாதியடைந்துவிட்டன.../மரண வீட்டில்/மௌனம் மட்டும் சாலைப் பற்றிய தவிப்பின்றி/எப்படி இருந்தமோ உடைவு ஏற்படாமல்/கிழவி மாப்பில் அடித்துக் கொண்டு/உயிரிலிருந்து ஒப்பாரிகளை எடுத்து/காற்றின் பக்கங்களில்/கொப்பளங்களை ஊதினாள்.../“அய்யோ போயிட்டியே...”/கிழவியின் பாடல் துவங்கியபோது/ஊரின் மகிழ்ச்சி ஓடிப்போய்/ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டது/மரணத்தின் அகோரத்தில்/சுமமா சொல்லக்கூடாது கிழவியை.../பிணத்தின் நாசியில் ஏறி அமர்ந்து/வலியின் பாடல்களை எழுப்பி/உயிர் தருகிறாள் சாவின் உடலுக்கு.../தற்கொலை செய்தவனோடு சேர்த்து/கொஞ்சநேரத்திற்கு எல்லோரையும்/சாகுத்துவிட்டு கிழவி எழுந்து போனபோதுதான்/பிழைத்த மாதிரி இருந்தது மனசுக்குள்.../கிழவியின் தொன்ம ஓலம் கேட்கவேண்டி/செத்திருந்தாலும், செத்திருக்கலாம்/கடைசி மட்டும் மனசுக்காக அலைந்த அவன்.

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 7)

தொலைதல்

இராத்திரியில் கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கையில்/கதவு தட்டிச் சொன்னார்கள்/அவனின் அகால மரணத்தை./இசைப் பிரியனான அவன்/பூக்களையும் பட்டாம்பூச்சிகளையும் தழுவிக்கிடந்தவன்./சுயம்வீழ்த்தப்பட்டபோதில்/அவன் மனசு என்ன செய்திருக்கும்.../இசையை மேய்ந்திருக்குமா.../பட்டாம்பூச்சியின் முதுகிலேறி/வானத்துக்குப் பயணித்திருக்குமா.../குரல்வளை காற்றைத் துறக்கும்போது/அவன் அம்மா மாப்புக் கூட்டை அறுத்தெரியும்/ஓலத்தின் அரிவானோடு உடலின் உச்சத்தில்/தலைதெறிக்க ஓடியிருப்பாளா.../பாறைகளை விழுங்கும் வெறியோடு/உயர்ந்த மலையில் ஏறி வாழ்வின் மீதான/சாபங்களோடு இறங்கியிருப்பாளா/மகனைப் பற்றிய கர்வத்திலிருந்த அப்பன்.../அவன் நேசத்திற்கினிய சகோதரி/பசி ஆரம்பிக்கும் இடத்திலிருந்து/வலிகளைத் தோண்டி/உடுத்து சாவின் முகத்தில் வீசியிருப்பாளா.../பிரபஞ்சம் அவனின் இருப்பை/முகஞ்ச்சரிவாய் சிந்திவிட்டு தூங்கப்போய்விடுமா.../அந்த அகால நடுநிசியில்/நான் கவிதையை முடிக்காமல் நிறுத்தியிருந்தேன்/அவன் தொலைத்த காற்றைத் தேடியபடி...!

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 21)

வலி

ஒரு குழந்தை மரிக்கும்போது/எல்லோரும் யாருடைய மரணம்/யாருடைய மரணமென்று கேட்கிறார்கள்./பிரபஞ்சம்/என்னுடைய மரணம்/என்னுடைய மரணமென்று/ஓயாமல் கதறுகிறது./அதனால்தான்/புயலால் அடித்துக் கொல்லப்பட்ட/மீனவன் ஒதுங்காத ஒரு சமுத்திரக் கரையில்/கடற்சங்குகளை/வாரியிணைத்துப்போட்டது/அலைத்துயர்.

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 33)

பாலை நிலவனின் ‘அறையன்’ கவிதையைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். அறையில் வசிக்கிற/வசிக்க நேர்கிற ஒரு வாழ்க்கைச் சூழல் சென்னை, கோவை போன்ற பெரு நகரங்களில், இப்பொழுதெல்லாம் திருச்சி, மதுரை மாதிரியான நகரங்களிலும், வட்டத் தலைநகர் அளவிலான சிறு நகரங்களிலும் கூட சர்வ சாதாரணமாகி விட்டிருக்கிறது. எனில், இது இன்னும் நவீன கவிதையில் ஸ்தூலமாக வரவில்லை; பாலை நிலவன் எழுதியிருக்கிறார். இதை எழுதுகிற இந்த சமயத்தில் சமயவேலின் ‘எங்களுக்கு ஒரு அறை இருந்தது’ கவிதை ஞாபகம் வருகிறது. ஆனால், அது

விடுதியின் இரண்டாம் தளத்தில்/சூன்யத் தனிமையில் அமர்ந்திருக்கும் நான்/இதற்கு முன்பும் சம்பளமில்லாதிருந்தும்/இப்படித்தான் இருந்தேன்.../பக்கத்துக் கட்டிடங்களின்/சுவர்களை அறுத்துக் கொண்டு/ஓயாமல் பெய்யும் குழந்தைகளின் கூச்சல்கள்/என் அறையின் சவனம்/மையை/ஏன் பிழ்த்தறிய முடியவில்லை?/நானறியேன்./சதா துளைத்தெடுக்கும் நிர்வானக் கனவுகளை/தந்து கொண்டிருக்கும் இந்த அறை/கூடலின் தெய்வங்கள் வசிப்பிடமோ?/நானறியேன்./வழியெங்கும் தேடியலையும்/எனக்கு முன்னால் அறையைத் துளைத்தபடி/வந்து நிற்பானோ/முன்னொரு காலத்தில் உயிர் குடித்த சகி/நானறியேன்./ஓர் இளம் பெண்ணை/அமர்ந்திருக்கச் செய்யும்/உன்னதப் பிரதியை எங்கு நான் கண்டெடுப்பேன்./நானறியேன்./பிரஷ்டங்களை மட்டும்/சொப்பனங்கொள்ளும் ஓர் அறையிலிருந்து/எவன் சொல்லக் கூடும்/வளநேவதைகளை ஏறகமாட்டேனென்று./நானறியேன்./மிக எழில்மிகுந்த/என் அறைக்குள் புகைப் பிரியங்களை/சாம்பல் கிண்ணத்தோடு வரவேற்கிறேன்./நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து/அறையை அவமானப்படுத்தினால் ஒரு வேளை அறைச் சுவர்களில்/சுந்தரிகள் வயலின் வாசிக்கும்/ஓலித் தாள்கள் முளைக்கக் கூடும்/நானறியேன்.

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 15)

தனிமையும் பாலியல் ஏக்கமும் கொண்டு வாழ நேர்ந்த உயிரின் குரல்லல்லவோ அது. ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களின் வாழ்வை அடையாளப்படுத்தும் ஓர் ஒற்றைக் குரல் என்பதாலும், நமது சமூக வாழ்வின் ஒரு சித்திரம் என்பதாலும் இந்தக் கவிதை முக்கியமானதாகி விடுகிறது.

பாலை நிலவனின் நிறைய கவிதைகள் நிகழ் வாழ்வின் எதார்த்தங்களையே பேசுகின்றன என்பதையும், இவை எல்லாமே நமது சமகால வாழ்வுச் சித்திரங்களாகத் துலங்குகின்றன என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். பிரம்மாண்டமான சமூக அமைப்பில் பொருத்திக் கொள்ள இயலாத தனி மனிதனின் நெருக்கடிகளும் நிர்பந்தங்களும் என்று சொல்லலாமா, இந்தக் கவிதைகளை. சமீப காலமாக, இப்படி சமூகம் Vs தனி மனிதன் என்ற கவிக்க குரல்கள் அதிகரித்து வருவதைச் சொல்ல வேண்டும்.

சமயவேலின் துடியாகவும் துல்லியமாகவும் துலக்கம் பெற்ற இந்தக் கவிக்குரல், தொடர்ந்து மலைச்சாமி, யூமா ராஸூகி, யவனிகா ஸ்ரீராம், கைலாஷ் சிவன், என் டிராஜ்குமார், லஷ்மி மணிவண்ணன், பாலை நிலவன் வரை வெவ்வேறு தளங்களில், வேறு வேறு வகைகளில் வெளிப்படுவதைக் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டியதிருக்கிறது. மேலும், இதை ஒரு நல்ல அம்சமாகவும் சொல்ல வேண்டும். இதற்கு முன்பெல்லாம் சமூகத்தை விட்டுத் தள்ளியிருக்கிற தனிமனிதக் குரலாகவும், சமூகத்திலிருந்து அந்நியமாகி நின்ற தனிமனிதக் குரலாகவும் தான் பெரும்பாலும் இருந்து வந்தது; இப்பொழுதோ சமூகத்தினுள்ளேயே இருக்கிற தனிமனிதக் குரலாக மாறியிருக்கிறது என்பதைக் கருத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகவே பார்க்க வேண்டும். நவீன தமிழ்க் கவிதையில் ஏற்பட்டிருக்கும் குண ரீதியான மாற்றங்களில் முக்கியமான ஒன்றாக இதைச் சுட்டலாம். நவீன தமிழ்க் கவிஞர்கள் குறிப்பாக, புதிதாக எழுதும் இளைஞர்கள் வெகு ஓர்மையாக- பிரக்கனூபூர்வமாக - இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு இதையே ஒரு சான்றாகவும் கொள்ளலாம். இன்றைய கவிஞர்கள் யதார்த்தமாய் இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லலாம். இந்தப் புதிய பண்பு, நவீன கவிதையை முன்னெடுத்துச் செல்லும் என்றும் நம்பலாம். சமூகத்தினுள் இருக்கும் தனிமனிதன் என்ற சிந்தை நல்ல ஒரு அம்சம்தான் என்பதே விஷயம்.

ஆடி ஆவணி புரட்டாசி 2000

கவிதை ரசனை

மும்பாட்டினின் வீடு

மும்பாட்டினின் மரணத்திற்குப் பின்பு/தூக்குப்போட்டு நாக்குத் தள்ளிச் செத்துப்போனார் பெரியப்பா./விளைச்சல்களைச் சாகுத்த மருந்துகளின் அந்நியத்தால்./அம்மா அடுப்படியில் மூக்குச் சிந்தி நிற்கிறாள்/கூடப்பட்டு கைநழுவிப்போன மும்பாட்டினின்/பரந்த பூமியை நினைவுக்குள் இழுத்தபடி.../அப்பன் வழக்கைத் தலையில் கை வைத்தபடி /பீடி புகைக்கிறார் இரும்புகொண்டு/பயம் இல்லாவிட்டால் சாவு நிகழ்ந்திருக்கும்./கிராமங்களைப் பாடிக்கொண்டு இருப்பின் நிச்சயத்தோடு/இதோ... இந்த வழியாகத்தான் வயலுக்குப் போவார் மும்பாட்டின்./நடைபாதையெங்கும் அமர்ந்திருக்கும்/மாள்வாடிகளையும் வட்டிக்கடைகளையும் தாண்டி/குத்தகைக்காரனிடம் தென்னை ஓலைகள் பின்னபோகிறேன் நான்.../அடமானம் வைத்த மும்பாட்டினின் வெண்கல வெற்றிலைப் பெட்டியை/இந்த மாதமாவது மீட்டு விட வேண்டும்..

(‘கடல்முகம்’ பக்கம் 17)

*

பாலை நிலவனிடம் எனக்குப் பிடித்தமான இன்னொரு விஷயம், அவருடைய தன் ஓர்மை (சுய பிரக்காரை). நல்ல கவிஞர்கள் எல்லோருமே சுய பிரக்காரையைக் கொண்டவர்கள்தாம். இதனால்தான் அவர்கள் கவிதைகளும் தான் சார்ந்து, தன் வரலாறு சார்ந்து, தன் ஆளுமை சார்ந்து அமைகின்றன என்று தோன்றுகிறது. பாலை நிலவனின் ஒரு கவிதை இதையே விஷயமாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும். கவிதை, தன்மை ஒருமையில் இருந்தபோதும், பொதுவாகவும் பார்க்கக்கூடியதுதான். வாழ்வின் கதியில்/அலைக்கழிப்புகளில் நம்முடைய சுயம் திறந்து போவதும் இயல்பிழந்து போவதும் எவ்வளவு கொடுமையான நிகழ்வுகள்! எனில், தவிர்த்தகவியலாமல் நேர்கின்றனதான். பாலைநிலவன் தன்னிரக்கம் இல்லாமல், கவனிப்புப் போலச் சொல்கிறார். இந்தக் கவிதையின் விஷயம் இது போல இருக்கிற எல்லோருக்குமானதுதான். கால ஓட்டத்தில் நம் குழந்தைமையும் கபடின்மையும் தொலைந்து போகும்படியாகிறதையே கவிதையாக்கியிருக்கிறார். பாலை நிலவனின் இந்தத் தன் மதிப்பீடு. சுய விமர்சனம், ஒப்புதல் வாக்குமூலம் ஒரு கவிஞனுக்கே உரியது. நிறையப்பேர் தங்களை உள்முகமாகப் பார்க்கத் தயங்குவார்கள். தங்கள் இயல்பு திரிந்துபோனதை எவ்வளவுபேர் யோசித்துப் பார்க்கமுடியும். இருந்ததையும் இருப்பதையும் தைரியமாகச் சொல்ல முடியும். கவிஞன் இதெல்லாம் செய்வான், நல்ல கவிஞன்.

முகங்களைப் பற்றிய கர்ச்சிகள்

1. இன்று/என் பழைய புகைப்படம் பார்த்தேன்./நடுக்கமும் பயமுற்றும்/இருப்பின் பத்திரத்தோடு ருந்த/என் மழலை முகம்தான் அது./எழில்மிருந்த அப்புக்கைப்படத்தில்/அச்சாகியிருந்தது அப்பழுக்கற்ற/ஒரு சிட்டுக் குருவியின் குதூகலம்.
2. நேற்று/என்னைக் கண்ணாடியில்/கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன்./வன்மையும் கொடுமையும் கலந்த/ஒர் உலகத்தின் சாட்சியாய்./விரக்தியின் தழும்புகள் சுமந்து/கண்ணாடிக்கு கொலையையும் தந்து/வழிந்து கொண்டிருந்தது என் முகம்.
3. பயமோ அழகையோ அறியேன்./புகைப்படம் கிழித்தேன்/கண்ணாடி உடைத்தேன்/புகைப்படத்திலிருந்தவன் கிழித்தானா/கண்ணாடியை கவனித்தவன் உடைத்தானா/என்பதை ஒளித்துவைத்து/நின்றிருந்தது ஒரு முகம்.

(‘கடல்முகம்’ பக். 32)

இந்தக் கவிதையோடு சேர்த்துப் பார்க்க வேண்டிய இன்னொரு கவிதை. உதிர்வு.

1. மழையில் நனைந்தபடி கிளைபரப்பி நிற்கும்/ஒரு மரத்தை நான் வரைந்து கொண்டிருக்கிறேன்./இடையிடையே கத்துகிறீர்கள்/ஊரையிடுகிறீர்கள்/ துவேஷமும் வன்மமும் காட்சிசாயமணத்தையும் அழித்து விடுகிறீர்கள்.
2. நான் வரைய நினைத்ததில்/எத்தனை சிதைவு பாருங்கள்./மழையில் நனைந்தபடி கிளைபரப்பி நிற்கும்/மரத்தில் மகா உக்கிரமாய்/கொத்திக் கொண்டிருக்கிறது/பாம்பின் தலையை பருந்தொன்று.

(‘கடல்முகம்’ பக். 28)

எப்படிப் பார்த்தாலும், வாழ்வு சார்ந்து, மனம் சார்ந்துதான் கவிதை தோன்றுகிறது. கவிஞன்.

புத்திஜீவியாக அல்லாமல், உணர்வு ஜீவியாகவே இருக்கிறான். பாலை நிலவன் என்ற கவிஞனின் கவித்துவம்தான் மீண்டும் மீண்டும் சிந்தை கொள்ள வைக்கிறது. இன்றைய தினம் தமிழில் நூற்றுக் கணக்கான கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஆயிரக் கணக்கான கவிதைகள் வந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. குற்றாலம், பாபவிநாசம் தண்ணீர் மாதிரி ஒரு கவித்துவம் நிரம்ப அபூர்வம். கவிதை தாகம் கொண்டவனுக்கு பாலை நிலவன் கவிதைகள் விடாய் தீர்க்கும் நல்ல தண்ணீர். தண்மையில்லாத நீரைப் பருகிய சலிப்பு நிறையவே எனக்கு. இதனால்தான் நல்ல தண்ணீரைப் பார்க்கிற பொழுது பெரிதும் பரவசப்பட்டுப் போகிறேன். இது நல்ல தண்ணீர் நல்ல தண்ணீர் என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். தாமிரபரணித் தண்ணீர் குடித்து வளர்ந்தவனுக்கு மினரல் வாட்டரும் மெட்ரோ வாட்டரும் அந்நியமானவையாகவே இருக்கும். நிற்க.

*

பாலை நிலவன் கவிதைகளின் அழகு/கவர்ச்சிதான் என்ன. இயற்கை அழகை எப்படி விவரிப்பீர்கள். காடு அழகாக இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம். எப்படி என்று கேட்டால் என்ன சொல்ல முடியும். கடல் அழகாக இருக்கிறது என்றால், எப்படி விளக்க முடியும். மழை அழகு என்றுதான் சொல்லலாம். என்ன சொல்லி நிறுவ. பாலை நிலவனுக்குக் கிட்டியிருக்கிற மாயம் நிறைந்த கவித்துவத்தை எவ்வாறு எடுத்துப் பேச.

பரதேசம்

1. கடவே வருகிறது/அதுவும் சோகம் பாடுகிறது/பூக்கள் நடும்போது அதுவும் பூக்கள் நடுகிறது/கடவில் இறங்கும்போது அதுவும் இறங்குகிறது/நான் இசைக்கும் போது அது பாடுகிறது/நான் தீபம் ஏற்றும்போது கைதுடிகிறது/ஒரு முறை நான் அழுதபோது/மாப்பிலணைத்து கண்துடைத்துவிட்டு/அது தன் குருதியிலிருந்து ஆறுதலெடுத்து/கோப்பையில் ஊற்றித் தந்தது./நிலவின் டியில் நானுமோர் அனாதையன்./நான் பிரியையிடம் கோபம்புரிந்து/செருவில் யாசகன்போல் நடந்துவந்தேன்/நீங்கள் யாரும் பார்க்காத அந்தத் தருணத்தில்/அது என் துயரமனைத்தையும் பிடுங்கியெடுத்து/எனக்கொரு பூச்செண்டு பரிசளித்தது.
2. நீங்களும் வேண்டுமானால் காதுவிடம்/கோப்பட்டு நடந்து பார்க்கலாம்./ஆனால் நீங்கள்/முன்பே கைகுலுக்கி வாழ்த்துக்கள்/சொல்லுமளவிற்கேனும் அறிமுகமாகியிருக்க வேண்டும்/நிலவுக்கு

(‘கடல்முகம்’ பக். 52)

*

பாலை நிலவனின் காவியமான ‘மர பிஸ்கட்’ பற்றியும் மற்றும் மற்றும் காதல் கவிதைகள் பற்றியும் எனக்கு விமர்சனம் உண்டு. காதல் குறித்துப் பேசும்போதும் சரி, உறவுகள் குறித்து எழுதும் பொழுதும் சரி வெகு கவனமாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. ‘Sentimentalism’ என்கிற அசட்டு உணர்ச்சியாய்ப் போகக் கூடிய சாத்தியங்கள் அவற்றுக்கு அதிகம். அந்த அபாயத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் இருந்தால் சரிதான். காதல் உணர்வுகள் நல்ல கவிதைகளாக வேண்டும் என்பதில் ஒவ்வொரு கவிஞனும் கருத்தாக இருக்க வேண்டும். ஆதி சங்கத்தின் அகப்பாடல்களையே இதற்கு நல்ல முன்னுதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டும். பொதுவாகவே, தமிழ் மரபில் ‘Senti-

கவிதை ரசனை

ments' கிடையாது எனலாம்.

நவீன கவிதையிலேயே நல்ல காதல் கவிதைகள் குறைவுதான். பிரமிள், கலாப்ரியா இப்படிச் சிலர்தாம் சிலதான் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஏன் இப்படி ஆயிற்று. உணர்ச்சிப் பெருக்குப் போல உருகுதல், இறைஞ்சுதல், வேண்டுகல், பரவசப்படுதல் இவற்றையெல்லாம் கடந்து எழுதவேண்டிய காலத்துக்கு வந்துவிட்டோம். இன்னும் நிறையச் சொல்லலாம்; இப்போதைக்கு இவ்வளவுதான்.

*

இவ்வளவு இளம் வயதில் இத்தனை நல்ல கவிதைகள் எழுதியிருப்பதைப் பெருஞ் சாதனையாகவே கணிக்க வேண்டும்; பாலை நிலவனிடம் இன்னும் நிறையவும் எதிர்பார்க்கலாம்.

'கடல்முக்'த்தை வெளியிட்ட இருவருமே கவிஞர்கள்: தமிழ்ச் சூழலில், ஒரு கவிஞன் இன்னொரு கவிஞனை அங்கீகரிப்பதே அரிதும் பெரிதுமாக இருக்கிறது; இரண்டு பேரும் கொண்டாடுகிறார்கள் என்பதே பாலை நிலவன் தகுதியைத்தான் காட்டுகிறது. லஷ்மி மணிவண்ணன் என்கிற கவிஞன், என் டிராஜ்குமார் கவிதைகளை உயர்வாக மதிப்பது போலத்தான் இதுவும். கவிஞர்கள் போற்றுகிற கவிஞன் பெருங்கவிஞனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பாலை நிலவன் மகத்தான கவிஞன்தான். அவர் கவிதைகள் நவீன தமிழ்க் கவிதைக்குப் பெருங்கொடைதான். யூமா வாஸுகி, கைலாஷ் சிவன், லஷ்மி மணிவண்ணன், பாலை நிலவன் மாதிரி கவிஞர்கள் இருக்கும் வரை நவீன கவிதையின் எதிர்காலமும் நன்றாகவே இருக்கும்.

*

கவிதைக்கென்று எடுத்துப் பேச பாலை நிலவனின் எத்தனையோ நல்ல கவிதைகள் இருக்கின்றன; குறிப்பிட்டே சொல்லிவிடுவது நல்லது. ஒரு பிரஞ்சம் இரண்டு இரவுகள். ஒரு மழலையின் உரையாலும் டார்வின் குறியீடும், புறாவைப்பற்றிய மூன்று தரிசனங்களும் சுதந்திரக் குறியீடும், நேசம், முப்பாட்டனின் வீடு, பிரார்த்தனை, உறுதிமொழியும் பரிசளிப்பும், தொலைதல், மண் பிளவு, சோகத் தனிமை, உதிர்வு, ஒரு கூண்டில் ஓர் இளைய குற்றவாளி, முகங்களைப் பற்றிய காட்சிகள், வலி, சாட்சியம், பரதேசம் (இன்னும் கூட சில கவிதைகள்) இந்தப் பதினாறு கவிதைகளில் எதைப்பற்றி வேண்டுமானாலும் இனிதாய்ப் பேசலாம். என்றாலும், நான் தெரிவு செய்து வைத்திருப்பது 'திருடப்பட்டவைகளின் பட்டியல்' என்கிற கவிதை.

*

கவிதை ரசனை கட்டுரைகளின் முழுமுதல் நோக்கமே நல்ல கவிஞர்களையும் நல்ல கவிதைகளையும் நாலு பேருக்கு இனம் காட்டுவதுதான். பாலை நிலவன் நல்ல கவிஞர், அவர் கவிதைகள் நல்ல கவிதைகள் என்று அறிமுகப் படுத்தவே எழுதுவதும். எழுபதுகளில் நண்பர் கலாப்ரியா சந்நதம் கொண்டது மாதிரி எழுதி வந்தார்; இப்போது பாலை நிலவன், வார்த்தைகளிலும் வரிகளிலும் கவித்துவம் ததும்பி வழியும் கலாப்ரியா கவிதைகள் போலவே பாலை நிலவன் கவிதைகளும் என்ற எண்ணமே

தோன்றுகிறது. எனக்கு.

பாலை நிலவன் விக்ரமாதீத்யன்

தன்னுணர்வுக் கவிதைகள் (Lyrics) என்று சொல்கிற கலாப்ரியா கவிதைகள் போலவே பாலைநிலவன் கவிதைகளும். எங்கே தொட்டாலும் இனிய ஒரு கவித்துவம் என்பதுதான் தன்னுணர்வுக் கவிதைகளின் சிறப்பே. பாரதி, கண்ணதாசனுக்குப் பிறகு கலாப்ரியாவுக்குத்தான் இது வாய்த்தது; இன்றைய தினம், பாலை நிலவனுக்கு வசப்பட்டிருக்கிறது. கலாப்ரியாவை உடனே கண்டுகொண்டு கொண்டாடிய சூழல் அன்று இருந்தது; இன்று அப்படி ஒரு சூழல் இல்லை; என்றாலும், சிறிது காலம் தாழ்ந்தாலும், நம்முடைய நவீன இலக்கிய உலகம் பாலை நிலவனையும் நாளையே கண்டுகொள்ளும், கொண்டாடும், நிச்சயம். இதுபோலத் தன்னுணர்வுக் கவிதைகள் இன்றைக்குப் பெரிதாக வகை வைக்கப்படாத சூழல் தமிழில் இருக்கலாம்; ஆனால், இப்படியே இருந்துவிடாது இது. மேலும், நல்ல வாசகர்கள் எப்பொழுதும் நல்ல விஷயங்களைக் கண்டுகொள்வார்கள்தாம். நிற்க.

*

முகங்களைப் பற்றிய காட்சிகள், சாட்சியம் கவிதைகளோடு திருடப்பட்டவைகளின் பட்டியல் கவிதையை இணைத்துப் பார்க்கையில் இன்னும் விளக்கமாகவே பொருள் கொள்ளலாம்; பாலை நிலவன் என்கிற கவிஞன் தன் சுயம் அழியப் பொறாது எதிர்வினை செய்வதைப் புரிந்துகொள்ளவும் செய்யலாம்.

இன்றைய சமூக அமைப்பில், மென்மையும் தன்மையுமான தனிமனிதன் தன் சுயத்தை/ ஆளுமையை/ இயல்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமல் போகிறது. நம்முடைய சூழலில் இது போலத் தனி மனிதனின் சுயம் நசிக்குப் படுதலே சகஜமாக நடக்கிறது. சாதாரண மனிதர்கள் இவ்வாறு சுயம் அழிக்கப்படுகையிலும், ஆளுமை சிதைக்கப்படுகையிலும் வாடல் வருத்தம் கொள்கிறார்கள் தாம். கவிஞன் பகிரங்கப்படுத்துகிறான்/ பிரகடனம் செய்கிறான். காலமோ சமூகமோ கூருணர்வுள்ளவர்களையே முதலில் காவு கொள்கிறது; உயிரை அல்லது சுயத்தை. காவு வாங்கப்பட்டாலும் சுயம் நசுப்பிக்கப்பட்டாலும் ஆவணமாக - மனிதகுல ஆவணமாக - அதைப் பதிவு செய்து விடுகிறான் கவிஞன்.

சுயம் திரிவுபடுவது/ நசிப்பிக்கப்படுவது எவ்வளவு அவலமானது. உங்கள் இயல்பை இழந்தபிறகு நீங்கள் யார். உங்கள் சுயம் நசிந்து போன பிறகு உங்கள் இருப்புக்கு என்ன அர்த்தம். சுயமழிய சம்மதிக்க முடியுமா. தம் சுயம் அழித்து உயிர் பிழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் தாம் அநேகம் பேரும். லௌகிக வாழ்க்கையில் எவ்வளவு பேர் தங்கள் சுயத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். பொருள் மயமான உலகில் சுயமழியாமல் இருப்பவர்கள் எத்தனைபேர் தேறுவார்கள். மனநல மருத்துவமனைகளில் ஏன் இவ்வளவு கூட்டம். யோசிக்கலாம்.

மூன்று பகுதிகளாலான கவிதை. முதல் பகுதியில் இழப்புகளும் எஞ்சியிருப்பதும் சொல்லப்படுகின்றன; இரண்டாவது பகுதியில் இவற்றின் தொடர் நிகழ்வுகள்; மூன்றாவது பகுதி, அடுத்ததாக நேர்ந்தது. கொஞ்சம் கற்பனை நவீற்சியுடன் பேசப்படுகிறது.

காலத்தின் குரலாகவும், வாழ்வின் சாரம் கொண்ட பொருளாகவும் இருப்பதாலேயே -

உண்மையாகவும் உணர்வு பூர்வமாகவும் விளங்குவதாலேயே -

இந்தக் கவிதையை முக்கியமாக எடுத்துக் கொண்டது.

எல்லாத் தனிமனிதர்களும் சமூகத்தினுள் தான் இருக்கிறார்கள்/ வாழ்கிறார்கள். சமூகம் தனி மனிதர்களை - வெள்ளந்தியான, அப்பிராணியான தனிமனிதர்களை - நசிப்பிக்கவும் செய்கிறது; நல்ல கொடை தரவும் செய்கிறது. சமூகம் ஏதோ கடவுள் போலவும், கவிஞர்கள்/ கலைஞர்கள் என்னவோ அதன் ஊழியர்கள் போலவும் ஒரு முற்போக்குச் சிந்தனையெல்லாம் இனியும் செல்லுபடியாகாது. தனிமனிதர்களின் சுயம் நசிப்பிக்கப்படுவது எங்கே நடக்கிறது. எப்படி. சமூக அமைப்பு சரியில்லாத வரைக்கும் கூருணர்வுள்ள தனிமனிதர்களின் சுயம் காப்பாற்றி வைத்துக் கொள்ள முடியாததாகவே ஆகும்.

திருடப்பட்டவைகளின் பட்டியல்

1. ஒரு நாள் வானம்
ஒரு நாள் நிலா
ஒரு நாள் மரங்கள்
ஒரு நாள் புறவைகள்
சர்வசுதந்திரமாய் ஒவ்வொருநாளும்
திருடு போகின்றன.
நளினம் குழைத்து
நான் எதற்காக உண்டாக்கப்பட்டேனோ
அவையனைத்தும் களவாடப்பட்ட பின்பு
ஒரு மிடறு மட்டுமே
நான் எஞ்சி நிற்கிறேன்.
2. அடையாளமாய்ப் பாருங்கள்
என்னிடம் யாசித்தவர்கள்
வெறுங்கையோடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
எவனோ ஒருத்தியை
புணர்ந்து முடித்த கனவுக்குள்
நானும் என் ஒரு மிடறையும்
சொட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்.
... இன்னும் கொள்ளையடிக்கப்படாதவை
நடுச்சாமச் சொப்பனமும்
வெறிச்சோடிய கழிவறையும்.
3. அதற்குப் பிறகுதான்
புரட்சியைப் பற்றிய முதல் கட்டுரையை
வாசிக்க நேர்ந்தது.
(‘கடல்முகம்’ பக். 10)

கவிதையில் தன்னிரக்கம் இல்லை, பாவனை இல்லை, அலட்டல் இல்லை. பாலை நிலவன் தனக்கேயான ஒருவகை கற்பனை நவீற்சியோடு - ஆனால் பொய்யாக இல்லாமல் - இருப்பு நிலையை - உருவகங்கள் வாயிலாக - சுயமழிந்த நிலையைச் சொல்கிறார்.

கவிதை எளிமையாக/ இயல்பாக இருப்பதாலும், நேரடியாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், விஷயம் பிடிபடும் என்பதாலும் இதற்கு மேல் விளக்கம் வேண்டியதில்லை.

பாலை நிலவன் இன்னும் இந்த சமூகம் Vs தனிமனிதன் என்று எழுத வேண்டும். நவீன கவிதையில் இன்னும் வண்ணங்களையும் வகைமைகளையும் வடிவங்களையும் தன் பங்களிப்பாகச் சேர்க்க வேண்டும்.

வாழ்த்துக்கள்.

20ம் பக்கத் தொடர்ச்சி...

அலைந்துகொண்டிருக்கும் நாம், இனிமேலாவது ஏதாவது செய்தே தீர வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்துகிறது. இண்டலக்கவல்களின் உரையாடலாக இல்லாமல், கேள்வி பதில்களுக்கிடையே வாசகனும் தன் கருத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடிவது இப்புத்தகத்தின் பலம்.

பக்கங்கள்: 208 விலை ரூ.90/-

அந்தக் காலத்தில் காப்பீர் இல்லை முதலான ஆய்வுக் கட்டுரைகள்

ஆ. இரா. வேங்கடாசலபதி

பல தளங்களிலான விறுவிறுப்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள். ஒவ்வொரு கட்டுரைக்கும் பின்னால் இருக்கும் உழைப்பு இந்தத் தொகுப்பை ஓர் அரிய தகவல் களஞ்சியமாக ஆக்கியிருக்கிறது. கருத்துப் படங்களின் வரலாறு, பகடி இலக்கியம் போன்றவை வெகுவாக கவனத்தை ஈர்ப்பவை.

பக்கங்கள் : 230; விலை : ரூ.100/-

நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு சேரன்

தொலைப்புலங்களில் தவிக்கும் மனதின் கவிதைகள். வன்முறை மீதான கோபமும் இழப்புகளின் சோகமும். இடையே அவ்வப்போது தென்றலாய் வீசும் மென் கவிதைகளும்.

பக்கங்கள் 208 விலை ரூ. 90/-

‘இரண்டு வால்யூம்கள்’

புதுமைப்பித்தனின் அனைத்து சிறுகதைகள் மற்றும் சுந்தர ராமசாமியின் அனைத்து சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காலத்தின் நகக் கீறல்களை மனதிற்கொண்டு பயில்வான் கட்டாக அழுத்தமான தயாரிப்பு - புத்தக அலமாரியின் மதிப்பை உணர்த்தும் விதமாக. புதுமைப்பித்தனுக்கு டிராட்ஸ்கி மருதுவும், சுந்தர ராமசாமிக்கு ஆதிமூலமும் சிறப்பாக செய்து கொடுத்திருக்கும் அட்டை அமைப்பும் உடன் சேர்ந்து கொள்கிறது. ஏற்கனவே படித்த கதைகள்தான் என்றபோதும், மொத்தமாகப் படிக்கக் கிடைக்கும்போது அனுபவம் பன்மடங்காக விரிந்து விடுகிறது. புதுமைப்பித்தனைத் தொகுத்த ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதியின் முயற்சிக்கு நல்ல பலிதம்.

புதுமைப்பித்தன் சிறுகதைகள்

பக்கங்கள்: 824 விலை: ரூ. 350/-

காகங்கள் : சுந்தர ராமசாமி சிறுகதைகள்

பக்கங்கள்: 656 விலை: ரூ. 295

(திரைப்படம் என்ற பெயரில் தொலைக்காட்சி (வி)சித்திரம்)

பிளாட்பாரத்தில் பிணத்தைப் போட்டு “ஜயோ பாவம் பாருங்கள், பரிதாபம் பாவம்” என்று காசும், காசில்லாதவரிடம் குற்ற உணர்வையும் வேண்டி யாசகம் பெற்று, தான் சுத்திகரிப்பு உள்ளவன்(!) என்பதைத் தம்பட்டமடிக்கும் காட்சிபோல் ஆரம்பமாகிறது ‘பாரதி’ - ஒரு மூன்றாந்தர அமெச்சூர் நாடகத் தன்மையுடன் நாலாந்தர நடிப்புத் தன்மையுடன் ஐந்தாந்தர வசனங்களுடன் களைகட்டுகிறது முதல் காட்சி - எம்ஜியாருக்கு கண்ணாடி, தொப்பி, மேக்கப் சகிதம் மயான ஊர்வலம் சென்றதை இன்ஸ்பிரேஷனாக எடுத்துக்கொண்டு பாரதியையும் நன்றாக சவரம் செய்து மீசையை ஒழுங்குபடுத்தி தலைப்பாகை கட்டி பாடையில் (இன்டர் கட்டில் தொலைக்காட்சித் தொடர்களில் அழுவதுபோல் சிலரது க்ளோசுப்புகள்) தூக்கிச் சென்று தகனம் செய்ய, மீண்டும் தகனமாகிறார் பாரதி. முதல் தகனம் போலவே இந்த இரண்டாவது தகனத்திற்கும் மிகச் சொற்பமானவர்களே அறிந்து வருந்தியிருப்பார்கள்.

சினிமா என்ற கலை எங்கும் உருவாவதில்லை. எங்கும் முடிவடைவதில்லை. அந்த ஜீவப்ரவாகத்திலிருந்து உயிர்ச்சக்தியை எடுத்து ஏற்றும் ஒரு மகத்தான தருணத்தில் படைப்பு எனும் செயல் மகோன்னதமாகிறது. இதில் இரண்டு விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டும்.

முதலில் கலை வடிவம். இரண்டு உட்பொருள். உட்பொருளே அதன் வடிவத்தைத் தீர்மானிக்கும் என்பது கலைக்கோட்பாடு மட்டுமல்ல. ஆன்மீகக் கோட்பாடுமாகும். உட்பொருளின் வித்தில் வெளி வடிவத்தின் வரைபடம் இருக்கிறது. பாரதி என்ற கவிஞரின் ஜீவனை, ஆத்மாவை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது. பாரதியாகவே ஆகிவிடுவது ஒன்றுதான் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளும் வழி. அது இயலாத ஒன்று என்னும் பட்சத்தில் அந்த ஆத்மாவின் நிழலையாவது புரிந்துகொள்ள முயலலாம் - பாரதி விட்டுச்சென்ற தடங்களின் மூலமாக. கவிதை மொழி, வாழ்வை நடத்திய விதம், வாழ்வு நடத்திய விதம் இவையே தடங்கள்.

இளசை சுப்பிரமணியனுக்கு ஒரு பயணம் இருந்தது. அது பாரதியாகும் பயணம்.

பாரதி என்ற வார்த்தையில் - பர - என்ற வேர்வார்த்தையுண்டு.

எல்லாம் நிறைந்த, எல்லாவற்றிலும் நிறைந்த என்ற பொருள் - எல்லாம் நிறைந்தவனும் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்தவனுமே பாரதி. சுப்ரமணியன் என்னும் ஜீவனின் யாத்திரையே பாரதியாகி பூர்ணமாகிறது...

மொழியில் மூல ஆத்ம வேர்களைப் பிடித்து கவிதையெனும் ஜீவ புஷ்பங்களை மலர விட்டவன் பாரதி.

படைப்பின் ஆதாரம் என்ன... அது எங்கே கருக் கொள்கிறது எங்கே உருக்கொள்கிறது எப்படிப் பிறக்கிறது... இந்த பிரசவத்திற்குண்டான அக, புற வேதனைகள் என்ன...

கவிஞன் கவிதையைப் பிறப்பிக்கிறான் - அப்போதே கவிஞனைப் பிறப்பிக்கிறது கவிதை... இப்படி தொடர்ந்து ஒன்றையொன்று பிறப்பித்துக்கொண்டும் விமர்சித்துக்கொண்டும் இருக்கும் ஒரு நிரந்தர இயக்கமே கவிஞன் - கவிதை...

இந்த நிரந்தர இயக்கத்திற்கு கச்சாப் பொருட்களே இருமுனை இயல்விதிகள். ஆனந்தம், துயரம் - வெளிச்சம் இருட்டு, வாழ்வு சாவு, செல்வம் வறுமை, சுதந்திரம் அடிமைத்தனம்.

பாரதியின் புறத்திலும் அகத்திலும் ஏற்பட்ட அல்லது விழுந்த இந்த நிலையற்ற அனுபவங்களே கவிதை உருவாக்கத்தின் மூலப்பொருட்கள். அந்த கவிதை உருவாக்கமே கவிஞன் உருவாக்கம். இந்த ஆதார இழைகளின் மூலம்தான் பாரதியைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்...

பாரதி தன் கவிதானுபவம் மூலம் தன்னைத் தேடிக் கண்டடைந்தவன் - தன்னின் மூலம் கவிதையைக் கண்டடைந்தவன் - பாரதியின் கல்வி, இளமை, காதல், கல்யாணம், நட்பு, நம்பிக்கை, தேசியம், பெண் விடுதலை, வறுமை, நோய், தொழில், பக்தி, சீர்திருத்தம் என்று எல்லா இழைகளும் கவிதை கவிஞன் என்னும் பொன்னாடையையே நெய்தன. இந்த இழைகளெல்லாம் ஆடைகளாகும் விந்தைதான் பாரதி பூர்ணமாகும் வாழ்க்கை. இந்த யாத்திரையை மிக நுணுக்கமாகப் புரிந்துகொண்டு அவனது வாழ்வின் நிகழ்வுகளோடும் படைப்பினோடும், படைப்பின் கர்த்தாவோடும் உள்ள தொடர்புகளைக் கண்டறிவதே பாரதி வாழ்வாக முடியும்.

பாரதியின் நுணுக்கமான வாழ்வின்

சாரத்தை சினிமாவாக்குவது ஒரு படைப்பாளிக்கு. ஒரு கவிதை போன்ற மர்மப் பரப்பு. உட்பொருளுக்கான மர்ம யாத்திரைக்கு வடிவம் வெளிச்சக் கீற்றுப்பட்டவாறு செலுத்தப்படவேண்டும்.

குருசோவாவின் ரேஷுமான். வெல்லின் சிட்டிசன் கேன் போன்ற படங்கள் உட்பொருள் வடிவம் பற்றிய reference point.

வெறும் நிகழ்ச்சிகளை அடுக்குவது பரிதாபம். அதுவும் எந்தவிதமான ஒழுங்குமற்று, சிதைந்து சின்னாபின்னப்படுத்தப்பட்டு ஒரு முனை நோக்கமோ, பன்முனை நோக்கமோ உட்பொருளுக்கோ வடிவமைப்புக்கோ இன்றி முதல் ஃப்ரேமிலிருந்து கடைசி ஃப்ரேம் வரை கிழிந்து கந்தல் கந்தலாகத் தொங்குகிறது பாரதி (வி)சித்திரம்.

சியாஜி ஷிண்டே

ஒரு பாத்திரத்திற்கு ஒரு நடிகனின் தேர்வு சில அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கியது. உடற்கூறமைப்பு, மனக்கூறமைப்பு, அறிவுக்கூறமைப்பு, மொழிக்கூறமைப்பு குரல் வளமை இன்னும் சில... மொழியின் ஆழ்ந்த அர்த்தப் பரப்பில் சொற்களை விதைத்தவன் பாரதி. எழுத்துக்கள் வார்த்தையாவதும் வார்த்தைகள் கவிதைகளாவதும் இந்த ரசமான மாற்றங்கள் அர்த்தப் பரப்பை விஸ்தரித்துக்கொண்டே போவதும் ஒரு பெருந்தரிசனம் - ஆழ்ந்த அனுபவம். அர்த்தம் புரிந்த நடிகன்தான் கதாபாத்திரத்தின் - ஒருமுக, பன்முகத் தன்மை கொண்ட கதாபாத்திரத்தின் - உள் அனுபவத்தை தன் மனோதத்துவ உணர்வின் மூலமும், அறிவுஜீவித்தன்மை மூலமும், தன் புறச் சாதனங்கள் மற்றும் முகம், உடல், உடற்கூறு மொழிகள் மூலமும், குரலின் பண்படுத்தப்பட்ட தன்மை மூலமும் வெளிப்படுத்த முடியும். ஒரு மாபெரும் தமிழ்க் கவிஞனின் வாழ்வை தமிழில் ஓரெழுத்துகூடத் தெரியாத, தமிழ் எழுத்து தெரியாததனால் தமிழ் தெரியாத, தமிழ் தெரியாததனால் கவிதை தெரியாத, கவிதை தெரியாததனால் கவி பாரதி தெரியாத, கவி பாரதி தெரியாததனால் அவர் வாழ்வு தெரியாத, ஒரு நடிகர் திரையில் வந்து போகிறார் - எதுவும் தெரியாமல் புரியாமல்.

குருரமான நகைச்சுவை உணர்வு தமிழ் சினிமாவுக்கு பாரதி மேல் எப்போதுமே உண்டு. சிவாஜியையும் நாகேஷையும் பாரதியாகப் பார்த்து மகிழ்ந்த தமிழகம் - சுஹாசினியையும் ஐஸ்வர்யாராயையும் கூட விட்டுவைக்கவில்லை. பாரதி முகமூடி அணிந்து பாடல்கள், காட்சிகளில் தோன்றி மகிழ்ச்சியூட்டியிருக்கிறார்கள். ஜூராஸிக் பார்க், டினோசர், அலிபாபா அனிமேஷன் படங்களில் computer generated imageக்கும் சியாஜி ஷிண்டே என்னும் director generated imageக்கும் நடிப்புத் திறனில் போட்டியே வைக்கலாம். போட்டி நியாயமாக இருக்கும் பட்சத்தில் சியாஜி ஜெயிக்க வழியில்லை.

தொலைக்காட்சித் தொடர்கள் சினிமாவை அழித்துவிடும் என்பதற்கு அர்த்தம் பாரதி. தொலைக்காட்சித் தொடரின் அத்தனை உத்திகளும் கவனமாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டு அக்கறையுடன் செயல்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கேமரா கோணம், மேக்கப், நடிப்பு, வசனம் அத்தனையும் 'தொடர்'

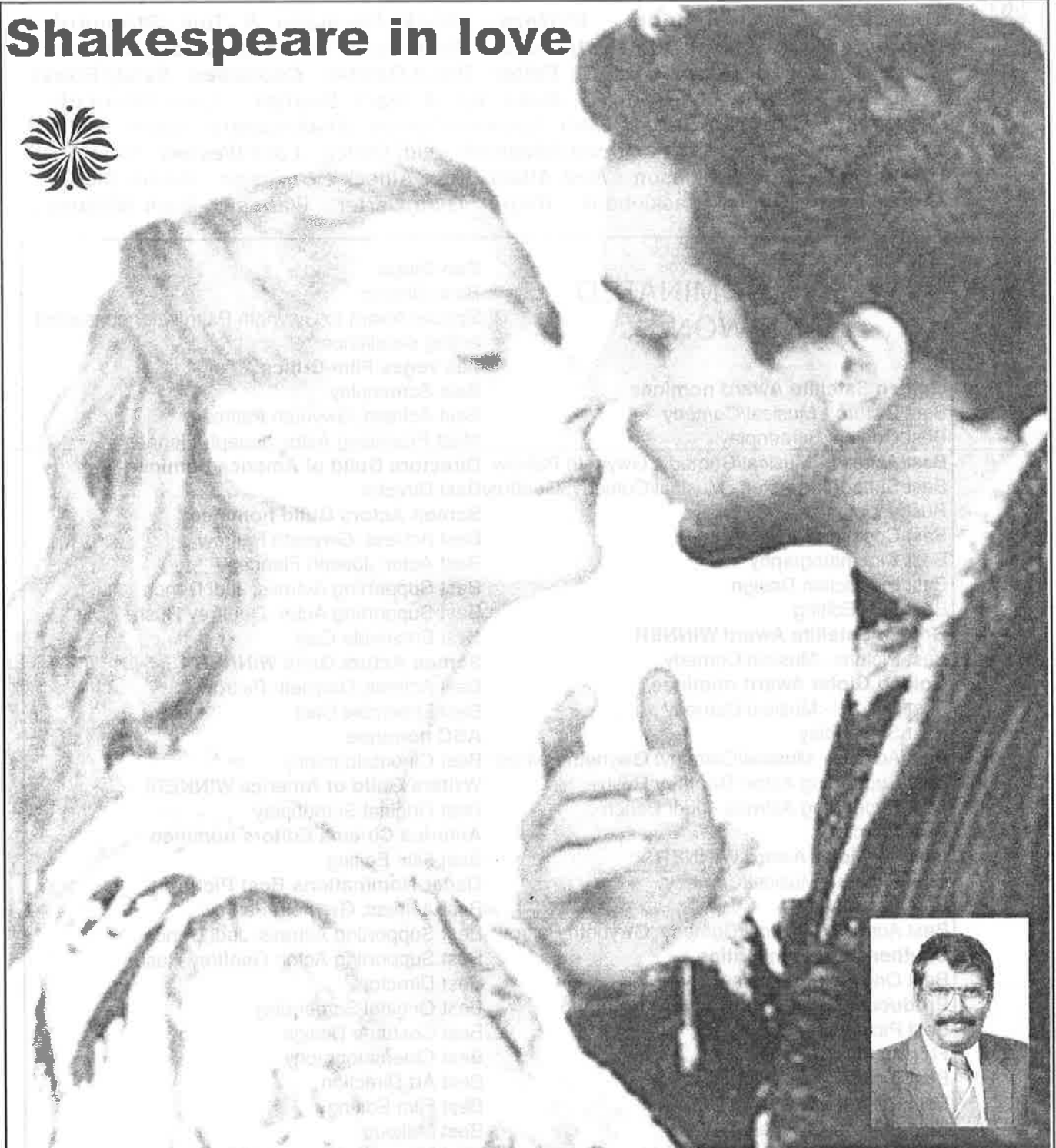
இலக்கணத்தை மீறாமல் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த நிமிடமும் "இந்த நிகழ்ச்சியின் இந்தப் பகுதியை வழங்குவோர்" என்ற commercial break வந்துவிடுமோ என்ற பயத்தோடு பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. Period filmன் topography, geography, atmosphere இவைகளுக்கு சினிமா சாத்தியங்கள் இருப்பதான பிரக்ஞையே இல்லை. Close ups, midshots, cut & locks என்னும் தொலைக்காட்சி வடிவமைப்புக்குள் 'பாரதி' பரிதாபமாக செக்குமாடு மாதிரி சுற்றி வருகிறது. பல தொலைக்காட்சித் தொடர் முகங்கள் வேறு. நடிப்புத் திறனையும் தொலைக்காட்சித் தரத்துக்கு மிகாமல் கவனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்னொரு சாதனை இசை. சேர்ந்துழைக்கும்போது சாதாரணமானவர்களையும் மேன்மைத் திறம் கொண்டவராக்க முடியும். சில நேரம் மேன்மைத்திறங்கொண்டவரையும் சாதாரணமாக்க முடியும். சாதாரணமாக்கும் ரசாயனத்தை இளையராஜா மீது நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார்கள். எந்த விதத்திலும் ஜீவன் வந்து விடாமல் படத்தைப் போலவே பாட்டுக்களையும் ஆக்கியிருக்கிறார்கள் - படத்தின் சவக் களையின் தன்மை கெட்டுவிடாமல் படுகவனமாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

மகாகவியின்பால் கொண்ட பெருமதிப்பு காரணமாக தமிழக அரசும் 90 நாள் வரிவிலக்கு தராமல் இருந்தது. எம்ஜியாருக்கு 'பாரதி' பட்டம் தந்த மத்திய அரசு இந்தப் படத்துக்கு சிறந்த படம் என்ற விருது தந்து பாரதியின் தசையினைச் சுட்டும்.

Shakespeare in love

ஷேக்ஸ்பியர் இன் லெள

முழுமையான திரைக்கதை

Marc Norman and Tom Stoppard translated by Prof. Ramani

Shakespeare in love

Director . John Madden . **Writers** . Mark Normann & Tom Stoppard .
Producers . Miramax films, Universal Pictures & Bedford Falls Company .
Camera . Richard Greatrex, B.S.C . **Editor** . David Gamble . **Costumes** . Sandy Powell .
Music . Stephen Wardeck . **Make up & Hair Design** . Lisa Westcott .
Art Director . Steve Lawrence . **Viola** . Gwyneth Paltrow . **Shakespeare** . Joseph Fiennes .
Henslow . Geoffrey Rush . **Queen Elizabeth** . Judi Dench . **Lord Wessex** . Colin Firth .
Fennyman . Tom Wilkinson . **Ned Allain** . Ben Affleck . **Burbage** . Martin Clunes .
Sam Gosse . Daniel Bracklebank . **Ralph** . Gym Carter . **Wabash** . Mark Williams .

AWARDS NOMINATED AND WON

Golden Satellite Award nominee

Best Picture - Musical/Comedy
 Best Original Screenplay
 Best Actress - Musical/Comedy: Gwyneth Paltrow
 Best Supporting Actor - Musical/Comedy: Geoffrey Rush
 Best Costume Design
 Best Cinematography
 Best Production Design
 Best Film Editing

Golden Satellite Award WINNER

Best Picture - Musical/Comedy
Golden Globe Award nominee
 Best Picture - Musical/Comedy
 Best Screenplay
 Best Actress - Musical/Comedy: Gwyneth Paltrow
 Best Supporting Actor: Geoffrey Rush
 Best Supporting Actress - Judi Dench
 Best Director

Golden Globe Award WINNER

Best Picture - Musical/Comedy
 Best Screenplay
 Best Actress - Musical/Comedy: Gwyneth Paltrow

Southeastern Film Critics

Best Original Screenplay

Producers Guild Laurel Award nominee

Best Picture

Florida Film Critics

Best Picture

Best Screenplay

Best Actress: Gwyneth Paltrow

National Society of Film Critics

Best Supporting Actress: Judi Dench

Chicago Film Critics Award nominee

Best Picture

Best Screenplay

Best Actress: Gwyneth Paltrow

Most Promising Actor: Joseph Fienenes

Chicago Film Critics Award WINNER

Best Screenplay

Most Promising Actor: Joseph Fienenes

San Diego

Best Director

Special Award to Gwyneth Paltrow for consistent acting excellence

Las Vegas Film Critics

Best Screenplay

Best Actress: Gwyneth Paltrow

Most Promising Actor: Joseph Fiennes

Directors Guild of America nominee

Best Director

Screen Actors Guild nominee

Best Actress: Gwyneth Paltrow

Best Actor: Joseph Fiennes

Best Supporting Actress: Judi Dench

Best Supporting Actor: Geoffrey Rush

Best Ensemble Cast

Screen Actors Guild WINNER

Best Actress: Gwyneth Paltrow

Best Ensemble Cast

ASC nominee

Best Cinematography

Writers Guild of America WINNER!

Best Original Screenplay

America Cinema Editors nominee

Best Film Editing

Oscar Nominations Best Picture

Best Actress: Gwyneth Paltrow

Best Supporting Actress: Judi Dench

Best Supporting Actor: Geoffrey Rush

Best Director

Best Original Screenplay

Best Costume Design

Best Cinematography

Best Art Direction

Best Film Editing

Best Makeup

Best Musical or Comedy Score

Best Sound

Oscars Won

Best Picture

Best Actress: Gwyneth Paltrow

Best Supporting Actress: Judi Dench

Best Original Screenplay

Best Costume Design

Best Art Direction

Best Musical or Comedy Score

— ஷேக்ஸ்பியரின் காதல் —

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - பகல்.

(வானம் - "லண்டன்: 1593 கோடைகாலம்" என்ற தலைப்பு, டைட்டில் வார்த்தைகள்.)

எவிலுபெத் மகாராணியின் காலத்தில் நாடகக்கலை பொற்காலத்தைக் கண்டது. அப்போது இரண்டு நாடக அரங்குகளுக்கிடையே நாடக ஆசிரியர்களையும் ரசிகர்களையும் கவரப் போட்டி. நகரத்துக்கு வடக்கே 'கர்டெய்ன் தியேட்டர்' - ரிச்சர்ட் பர்பேஜ் என்ற மிகப் பிரபலமான நாடக நடிகருக்கு தன் வீடியோகிப் போனது. நதியைத் தாண்டி அக்கரையிலிருந்துதான் அவருக்குப் போட்டி. எப்போதும் பணப் பற்றாக்குறையோடிருந்த பிலிப் ஹென்ஸ்லோ கட்டிய 'தி ரோஸ்' என்ற நாடக அரங்கிலிருந்து.

(படிப்படியாக ஒரு கட்டிடம் காட்சிக்கு வருகிறது. மூன்று தளங்களோடு கூரையில்லாத ரோஸ் தியேட்டர். தரையில் ஒரு போஸ்டர் - கிழிந்து மண்ணடித்துப் போன பழைய அந்தப் போஸ்டரில்

'செப்டம்பர் 7 & 8 நடுப்பகல்

ரோஸ் தியேட்டரில்

மிஸ்டர் எட்வர்ட் அல்லேயன்

மற்றும் 'அட்மிரல்ஸ் மென்' தோன்றும்

'வட்டிக்கடைக்காரனைப் பழி தீர்த்தது'

வருத்தம் தோய்ந்த துன்பியல் நாடகம்

அத்தனைக்கும் மேலாக சிர்வதைக்கு ஆட்பட்ட ஒரு மனிதனின் குரல். திரைக்கு அப்பால் இருக்கும் மேடையில் இருந்து கூக்குரல் கேட்கிறது.)

குரல் (திரைக்கப்பாலிருந்து): சாதி கெட்ட நாயே! நஷ்டம் எனக்குத்தானே. நீயேன் கூப்பாடு போடறே?

(தியேட்டரின் உரிமையாளரான பிலிப் ஹென்ஸ்லோதான் கூப்பாடு போட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஹென்ஸ்லோவின் கால்கள் கனன்றுகொண்டிருந்த தீயில் கிடந்தன. நாற்காலி ஒன்றோடு சேர்த்து அவரை லாம்பெர்ட் பிடித்துக் கொண்டிருக்க, அவருடைய கால்களைத் தட்டு ஒன்றில் நிலக்கரித் தீக்கங்குகள் மேல் அழுத்தி வைத்திருந்தார்கள். ஃபென்னிமேனின் அடியான் இந்த லாம்பெர்ட். கேட்ட குரல் ஃபென்னிமேனுடையது. நான்காவதாக அங்கே இருந்தது ஃபீர்ஸ் - ஃபென்னிமேனின் கணக்குப்பிள்ளை.)

ஃபென்னிமேன்: நான் யார் மிஸ்டர் லாம்பெர்ட்?

லாம்பெர்ட்: நஷ்டப்பட்டுப்போன மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன்.

ஃபென்னிமேன்: எந்த அளவுக்கு நஷ்டம், மிஸ்டர் ஃபீர்ஸ்?

ஃபீர்ஸ்: பன்னெண்டு பவுண்டு, ஒரு ஷில்லிங், நாலு பென்ஸ் மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன் - வட்டியோட சேர்த்து.

ஹென்ஸ்லோ: ஆஆஃஃ... நான் தந்துடறேன்.

ஃபென்னிமேன்: எப்போ?

ஹென்ஸ்லோ: ரெண்டு வாரத்துலே. கடைசிக்கு மூணு வாரத்துலே.

அய்யோ...

ஃபென்னிமேன்: காலை எடுத்துக்கட்டும் விடு. எங்கிருந்து

தரப்போறே?

ஃபீர்ஸ்(கையில் கணக்குப் புத்தகத்தோடு): பதினாறு பவுண்டு,

அஞ்சு ஷில்லிங், ஒன்பது பென்ஸ்...

ஃபென்னிமேன்: மூணு வாரத்து வட்டியோட...

ஹென்ஸ்லோ: எங்கிட்ட பிரமாதமான நாடகம் ஒண்ணு இருக்கு.

ஃபென்னிமேன்: அவன் காலைத் தீயில் போடுடா.

ஹென்ஸ்லோ: ஒரு காமெடி...

ஃபென்னிமேன்: அவன் மூக்கை அறுடா...

ஹென்ஸ்லோ: புது காமெடி. வில் ஷேக்ஸ்பியரோடது...

ஃபென்னிமேன்: காதையும் சேத்து அறுத்துப்போடு.

ஹென்ஸ்லோ: ஒரு பங்கு தந்துடறேன். நாம பங்கு போட்டுக்கலாம்

மிஸ்டர். ஃபென்னிமேன்.

ஃபென்னிமேன்(கொஞ்சம் தயக்கத்தோடு): பங்கா?

ஹென்ஸ்லோ: சரியான கூட்டம் வரப்போகுது. ஆள் மாறாட்டம், கப்பல் முழுகுது. கடல் கொள்ளைக்கார ராஜா. ஒரு நாய்கூட, காதல் ஜெயிக்குது.

லாம்பெர்ட்: பாத்துட்டேன்னு நினைக்கிறேன். எனக்கே புடிக்கல்லே...

ஹென்ஸ்லோ: இந்த தடவை ஷேக்ஸ்பியர் எழுதுனது.

ஃபென்னிமேன்: என்ன பேரு?

ஹென்ஸ்லோ: ரோமியோவும் எதலும். கடல் கொள்ளைக்காரன் மகள்.

ஃபென்னிமேன்: நல்ல பேருதான்.

(ஃபென்னிமேன் கையைச் சொடுக்க, லாம்பெர்ட் ஹென்ஸ்லோவின் கட்டுகளை அவிழ்க்கிறான். ஃபீர்ஸ் ஒப்பந்தம் எழுத ஆரம்பிக்கிறான்.)

ஃபென்னிமேன்(தொடர்கிறார்): நாடகம்னா நாளாகுமே. நடிகர்களைப் பிடிக்கணும். ஒத்திகையிருக்குது. மூணு வாரத்துலேன்னு வெச்சுக்கலாம். அப்படின்னா - என்ன கணக்கு? தரை டிக்கட் இரண்டு பென்ஸ்... ஐந்து பேர்... மூணு பென்ஸ் நானாறு பின் சீட்டுக்காரங்க - குஷன் வேணும்னா ஒரு பென்ஸ் எக்ஸ்ட்ரா... இருநூறு குஷன்னு வெச்சுக்கோ. ரெண்டு தடவை போடலாம்னு வெச்சுக்கோ. எத்தனையாகுது ஃபீர்ஸ்?

ஃபீர்ஸ்: சரியாச் சொன்னா இருபது பவுண்டு, மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன்!

ஃபென்னிமேன்: சரியாச் சொன்னே!

ஹென்ஸ்லோ: ஆனா நடிகர்களுக்கும்? எழுதினவனுக்கு?

ஃபென்னிமேன்: லாபத்துல பங்கு...

ஹென்ஸ்லோ: ஆனா ஒண்ணும் இல்லையே...

ஃபென்னிமேன்: இல்லேதான்.

ஹென்ஸ்லோ: மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன். உங்களுக்கு ஏதோ திட்டமிருக்கணும்.

ஃபென்னிமேன்: ஒப்பந்தத்தை இங்க பாட்டிலுக்கும் பேனாவுக்கும்

அருகே மேசை மேல் பட்டென்று வைக்கிறார்.

ஃபென்னிமேன்: கையெழுத்துப் போடு.

ஹென்ஸ்லோ பேனாவை எடுத்துக் கையெழுத்துப் போடுகிறான்.

ஃபென்னிமேன்(தொடர்கிறார்): ரோமியோவும் எதலும் கடல்

கொள்ளைக்காரன் மகள். எழுதி முடிச்சாச்சா?

ஹென்ஸ்லோ: சந்தேகமேயில்லே. இதுக்குள்ள முடிச்சிருப்பான்.

வில்லின் அறைக்குள். பகல்.

(ஒரு கட்டிடத்தின் மூலையில் நெருக்கமாக ஒரு தடுப்பு. பல பொருட்கள் கசகசவென்று கிடந்த ஒரு ஷெல்ஃப். இரண்டு பக்கமும் கசங்கிய காகிதங்கள். இத்தனைக்கும் நடுவே ஒரு மண்டையோடு, ஒரு தேநீர்க் கோப்பை - 'ஸ்ட்ராட்போர்டு அபான் ஏவனிலிருந்து ஒரு பரிக' என்ற எழுத்துக்களோடு.

அவ்வப்போது கசங்கிய காகிதங்கள் ஷெல்ஃபுக்குள் வந்து விழுகின்றன. அதை வீசுகிற ஷேக்ஸ்பியர் ஒரு மேசையில் குனிந்து இறகு பேனாவால் முனைப்பாக எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான்.

இப்போது அவன் எழுதுவது தெரிகிறது. தன் கையெழுத்தைத் திரும்பத் திரும்பப் போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான், வெவ்வேறு ஸ்பெல்விங்குகளில். ஒவ்வொரு தடவையும் திருப்தியில்லாதவனாக, காகிதத்தைக் கசக்கி வீசிக் கொண்டிருக்கிறான்.

திடீரெனப் பொறுமை இழந்து துள்ளிக் குதித்துத் தான் வழக்கமாகத் தூங்கும் பரண் மீது ஏறுகிறான். ஷூலிக்களைக் கழற்றக் கை போகும்போது கதவு

திறக்க, ஹென்ஸ்லோ உள்ளே வருகிறான். மூச்சு வாங்குகிறது. காலில் சரியான வலி.)

ஹென்ஸ்லோ: வில்! எங்கே என் நாடகம்? முடிச்சிட்டயா? ஆரம்பிச்சுட்டேன்னு சொல்லுப்பா... (கெஞ்சுகிறான்) ஆரம்பிச்சுட்டே இல்லவே?

வில்: நட்சத்திரங்கள் எரிவதில்லையோ என்று சந்தேகப்படுவாயோ? சூரியன் நகர்வதேயில்லையோ என்று சந்தேகப்படுவாயோ?

ஹென்ஸ்லோ: அதுக்கெல்லாம் நேரமில்லை. கவிதையில் பேசாதே. எங்கே என் நாடகம்?

வில்: (நெற்றியை விரலால் தட்டிக் கொண்டே கதவுப் பக்கம் நகர்ந்தவாறு) எல்லாம் பத்திரமா இங்கே பூட்டி வெச்சிருக்குது...

ஹென்ஸ்லோ: கடவுளே! (சந்தேகத்தோடு) பூட்டியா வெச்சிருக்குது?

வில்: கற்பனைக் கடவுள் மனசு வெச்சவுடனே...

வெளியே - வீதியில் - வில் வீட்டுக்கருகில் - பகல்.

(வில் நகரத்தின் சந்தடி மிக்க பகுதியில் வசிக்கிறான். கடலை விற்பவர்களின் கூச்சல், பாட்டுப் புத்தகம் விற்கிறவர்கள், டெலிவரி பையன்கள், வியாபாரிகள் என்று ஒரே சந்தடி. கால்களைத் தீர்மானமாக வைத்து நடக்கும் வில்லோடு நடக்க முடியாமல் ஹென்ஸ்லோ ஓடுகிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: (வில்லுக்குப் பக்கத்தில் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டு)

இந்தத் தடவை அவ யாரு?

வில்: அல எப்பவுமே அஃப்ரோடைட் தானே?

ஹென்ஸ்லோ: நாய் டிரம்பட்டுக்குப் பின்னாடி போவானே அந்த அப்ரோடைட் பேக்காத்தானே?

வில்: ஹென்ஸ்லோ! உனக்கு ஆத்மாவே இல்லை. ஆத்ம தோழனைத் தேடற வெறுமையை நீ எப்படிப் புரிஞ்சுக்கப் போறே?

ஹென்ஸ்லோ: சரிதான். நான் ஒரு பிணம். அடிக்கும் தலைக்கும் அலைஞ்சு திரியறவன். பிளேக் வந்ததும் வந்தது. பன்னெண்டு வாரமா தியேட்டர் மூடிக் கிடக்குது. சத்திரத்துலே என் கம்பெனி நாடகம். பர்பேஜ், சாம்பர்லேன் ஆளுங்களுக்கு அரண்மனையிலே இருந்து அழைப்பு. உன் நாடகத்தை நடத்தறதுக்கு பத்து பவுண்டு. எனக்காக, என் தியேட்டருக்காக, என்னோட எழுத்தாளன், நீ கதியில்லாமக் கிடந்தப்போ என் காசை வாங்கிட்டு எழுதினதுக்கு...

வில்: எதைச் சொல்றே? ரிச்சர்ட் கூனனா?

ஹென்ஸ்லோ: இல்லை அவங்களுக்கு காமெடி வேணுமாம், வில். காமெடி. ரோமியோவும் எதலும் மாதிரி.

வில்: யாரு எழுதினது?

ஹென்ஸ்லோ: யாருமில்லை. நீதான் எனக்காக எழுதப்போறே. மாசத்துக்கு மூணு பவுண்டு கொடுத்துக்கிட்டு வந்திருக்கேனில்லை?

வில்: சரிதான். எனக்குத் தர வேண்டியதுலே பாதி. 'வெரோனாவின் ஒரு கனவான்'-க்கு நீ இன்னும் பணம் கொடுக்கல்லே.

வெளியே - வேறொரு வீதி - பகல்.

(ஹென்ஸ்லோ கெஞ்சிக் கொண்டே இருக்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: வில்! உனக்கும் எனக்கும் பணமா பெருசு? நான் உனக்குக் குடுக்கறவன். நீ எனக்கு எழுதறவன். பிளேக் முடிஞ்சு கொட்டகை திறக்கறப்போ பர்பேஜ் கிறிஸ்டோபர் மார்லோ நாடகத்தை கையிலே வெச்சிருப்பான். கர்ட்டெய்ன்லே போடறதுக்கு, எனக்கோ வெறுங்கைதான்.

(வில் நின்றுவிடுகிறான்.)

வில்: மிஸ்டர் ஹென்ஸ்லோ! ஒரு ஐம்பது பவுண்டு கடன் தருவியா?

ஹென்ஸ்லோ (அதிர்ந்து போய்): ஐம்பது பவுண்டா? எதுக்கு?

வில்: சாம்பர்லேன் கம்பெனியிலே பங்கு தர்ராறாம் பர்பேஜ். ஐம்பது பவுண்டு இருந்தா கூலிக்கு நடக்கற பிழைப்பை விட்டுடலாம்.

ஹென்ஸ்லோ: அதுக்கு பதிலா என்னோட இதயத்தை வெட்டி எறிஞ்சுடு. என் ஈரலை நாய்க்குப் போட்டுடு.

வில்: அப்போ இல்லேங்கிறியா?

(ஒரு சந்தில் திரும்பி வில் போய்விடுகிறான்.)

வெளியே - கடை வீதி - பகல்.

(ஹென்ஸ்லோவும் வில்லும் கூட்டமான ஒரு கடைவீதி வழியாகப் போகிறார்கள். ப்யூரிடன் பாதிரி ஒருவர், மேக்பீல், யாரெல்லாம்

கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்கென்று பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.)

மேக்பீல்: இறைவன் அவர்களை அடித்து நொறுக்கட்டும். ஆமாம். சொல்வதைக் கேளுங்கள். சாத்தானின் கைக் கூலிகள் நாடக

மேடைகள். கர்ட்டெய்ன் என்ற பெயரில் உங்கள் மனைவியர் மனதில் ஆபாசத்தை வளர்க்கிறார்கள். வேலைக்காரர்களை எதிர்த்துக்

கிளம்ப வைக்கிறார்கள். உதவியாட்களைச் சோம்பேறியாக்குகிறார்கள். குழந்தைகளைச் சாத்தானாக்குகிறார்கள். ரோஸ்

என்று பெயர் வைத்தால் ஆயிற்றா. அங்கேயும் அதே கதைதான். கொள்ளை கொண்டு போகட்டும் இரண்டையும்!

(தாண்டிப் போகும்போது வில் அவருடைய அடையாளத்தைக் கவனித்து மனதில் வாங்கிக் கொள்கிறான்.)

வெளியே - டாக்டர் மாத் வீடு - பகல்.

ஹென்ஸ்லோ: எங்கே போறே?

வில்: என் வாராந்திரப் பாவமன்னிப்புக்கு...

(ஹென்ஸ்லோ பின்னால் வந்து சேர. அவன் முகத்துக்கு எதிரே கதவு அறைந்து சாத்தப்படுகிறது. டாக்டர் மாத், வைத்தியர்; ரசவாதி; ஜோசியர்; ஞானி; கனவுகளுக்குப் பலன் சொல்கிறவர்; மனத் தேவதைக்குப் பூசாரி என்று பலகை பலதையும் சொல்லி நிற்கிறது.

ஹென்ஸ்லோவுக்கு ஒரே குழப்பம்.)

உள்ளே - டாக்டர் மாத் வீடு - பகல்.

(பாடம் செய்த முதலையொன்று கூரையில் இருந்து தொங்குகிறது. மாத்திரைகள், கஷாயங்கள், தாயத்துக்கள், யந்திரங்கள் என்று மந்திர தந்திர அணிவகுப்புத் தோரணம். சட்டம் போட்ட பாராட்டிதழ்களும் சான்றிதழ்களும் சுவரில்

மாட்டியிருக்கின்றன.

வில் படுக்கையில் மல்லாந்து படுத்திருக்கிறான். கண்கள் மூடியிருக்கின்றன.

டாக்டர் மாத் கட்டிலருகில் உட்கார்ந்து வில் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவ்வப்போது கையில் இருக்கும் குறிப்புப் புத்தகத்தில் எதையோ எழுதிக் கொள்கிறார். மணற் கடிக்காரம் ஒன்று கழியும் நேரத்துக்குக் கணக்குக் காட்டி நிற்கிறது.)

வில்: வார்த்தைகள்... வார்த்தைகள்... வார்த்தைகள்... ஒரு காலத்தில் எனக்கு அந்தத் திறமையிருந்தது. குயவன் மண்ணால் கோப்பைகள்

செய்வதைப் போல நான் வார்த்தைகளால் காதலுக்கு உருவம் கொடுத்தேன். பேரரசுகளை வீழ்த்தும் காதல்... குறாவனியே

அடித்தாலும் இரண்டு உள்ளங்களைச் சிதறாமல் கட்டி வைத்திருந்த காதல்... ஒரு வரிக்கு ஆறு பென்ஸ் என்றாலும் கன்னியால்தீரிகள்

மடத்தில் ரகளை ஏற்படச் செய்யும் வரிகள்... ஆனால் இப்போதோ...

டாக்டர் மாத்: இருந்தாலும் இன்னும் பொம்பளைங்களோட படுத்துட்டுத்தான் இருக்கேன்னு சொல்றே!

(மறுமொழி சொல்ல வில்லுக்கு விருப்பமில்லையென்று தெரிகிறது. டாக்டர் மாத் தன் குறிப்புகளைப் பார்த்துக் கொள்கிறார்.)

டாக்டர் மாத் (தொடர்கிறார்): கருப்பு சூ, குண்டு ஃபீபி, பர்பேஜுடைய தையல் எந்திரம் ரோலலைன், அஃப்ரோடைட்...

அதான் நாய்க்குப் பின்னாடி...

வில் (குறுக்கிட்டு): ஆமா அப்போதைக்கப்போ உண்டுதான். அதனால் என்ன? என்னோட திறமை போச்சே...

டாக்டர் மாத்: நான் எதுக்கு இருக்கறேன்! உன் வார்த்தையாலேயே சொல்லு.

வில்: என் திறமையெல்லாம் போச்சே... (மிகவும் சங்கடப்பட்டவராக) என்னுடைய பேனா முறிஞ்சு போயிட்ட

மாதிரி... என்னுடைய கற்பனையின் வாத்தியம் காஞ்சு போயிட்ட மாதிரி. என்னுடைய மேதைத்தனத்தோட கோபுரம் இடிஞ்சு விழுந்துட்ட மாதிரி.

டாக்டர் மாத்: சரிதான்...

வில்: ஒண்ணுமே வரமாட்டேங்குது

டாக்டர் மாத்: ரொம்பச் சரிதான்...

வில் (குறுக்கிட்டு): ஹெர்ரிங் மீனை வெச்சுக்கிட்டு பூட்டை ஒடைக்கிற மாதிரித்தான்...

டாக்டர் மாத் (புத்திசாலித்தனமாக): சொல்லிடப்பா. எவளாவது உன்னை வேணாமனுட்டாளா?

(வில் அவரைப் பார்க்கத் திருன்புகிறான் 'எப்படி இந்த ஆளுக்குத் தெரிந்தது' என்கிற பாவனையில்.)

டாக்டர் மாத் (தொடர்கிறார்): எப்போயிருந்து இப்படி...?

வில்: ரொம்ப நாளாத்தான்... ஆனா கொஞ்ச நாளா...

டாக்டர் மாத்: அதெப்பிடி? உனக்குத்தான் பெண்டாட்டியும் குழந்தைகளும் இருக்கறாங்களே...

(மணல் கடிக்காரத்தில் மணல் சுத்தமாகத் தீர்ந்துபோய், நேரமாகிவிட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது.)

வில்: எனக்கு அப்போ வயசு பதினெட்டு. ஆன் ஹாத்தவேவுக்கு ஒண்ணரை மடங்கு என்னோட வயசு...

டாக்டர் மாத்: சொத்துபத்துக்காரியோ?

வில் (தோள்களைக் குலுக்கி): என்ன ஒரு வீடு இருந்துச்சு. ஒருநாள்... அப்போ அவளுக்கு மூணுமாசம்... அதனாலே...

டாக்டர் மாத்: உன்னோட தொடர்பு...

வில்: அம்மா வகையிலே ஆர்டன் குடும்பம்...

டாக்டர் மாத்: அதைக் கேக்கல்லேப்பா! கட்டில்லே நீங்க எப்படி...

வில்: நாலு வருஷம்... நூறு மைல் தூரத்துலே இருக்கற ஸ்ட்ராட்போர்டு காஞ்சு போன கட்டில்தான். அதுவும் அந்த ரெட்டைக் குழந்தைக்கப்பறம்... ஒதுக்கி வெச்சதும் நல்லதுக்குத்தான். டாக்டர் மாத்: அப்படினா இப்ப உன் செளகரியத்துக்கு இருந்துக்கலாம்.

வில்: இருந்தாலும் காதலிக்க முடியல்லியே... அதைப் பத்தி எழுதவும் முடியல்லியே...

(டாக்டர் மாத் பாம்பு வடிவில் ஒரு கண்ணாடி வளையலை எடுக்கிறார்.)

டாக்டர் மாத்: இந்தா. ஒலிம்பஸ்லே லைக்கி தேவதை கோயில்லேருந்து வந்த வளையல். நாலு பென்ஸ் விலை சகாயத்தான். உன்னோட பேரை எழுதி பாம்பு வாய்க்குள்ளே சுருட்டி வெச்சிடு.

(வில் வியப்போடு வளையலைப் பார்க்கிறான்.)

வில்: என்னோட திறமையெல்லாம் மறுபடி வந்துடுமா?

டாக்டர் மாத்: இந்த பாம்பு வளையலைப் போட்டுக்கற பொம்பளை உன்னைப் பத்திக் கனாக் காண்பா... உன்னோட திறமை உனக்குக் கிடைச்சுடும். அப்படியே ஆறா ஓடும் வார்த்தை. ஒரு வாரம் கழிச்சுப் பார்க்கலாம்...

(கையை நீட்டுகிறார். வில் அவர் கையில் ஒரு நாணயத்தைப் போடுகிறான். வளையலை எடுத்துக் கொள்கிறான்.)

வெளியே - டாக்டர் மாத் வீட்டுக்கு வெளியே - பகல்.

(வில் வெளியே வருகிறான். ஹென்ஸ்லோ தன் வெந்து போன கால்களை ஒரு குதிரைத் தாழிக்குள் வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறான். வில் அவனைக் கவனிக்காது கடந்து போக, ஹென்ஸ்லோ பின் தொடர்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: இப்போ எங்கே, வில்?

வில்: வைட்ஹால் அரண்மனைக்கு...

உள்ளே - வைட்ஹால் அரண்மனை - பின் மேடை - பகல்.

(வைட்ஹால் இன்னும் பிரபலமடையவில்லை. 'வெரோனாவின் இரண்டு கனவான்கள்' என்ற நாடகத்துக்கான முன்னேற்பாடுகள் மூடிய திரைக்குள் வெகு மும்முரமாக நடக்கின்றன. அது ஒரு நாடகக் கொட்டகையே அல்ல. ஒரு நடன அரங்குதான்.)

ரிச்சர்டு பர்பேஜ் ப்ரோட்டியலாகத் தோன்ற வேண்டும். ஒரு விடலைப் பையன்தான் லில்லியா. பர்பேஜின் வைப்பாட்டி ரோலின் அவனுக்குக் கடைசி நேர ஒப்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறான். வில் கெம்ப் என்ற புகழ் பெற்ற நகைச்சுவை நடிகர் லான்ஸ் என்ற கோமாளி வேடத்தில். லான்ஸின் நாய் க்ராப்பைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு கெம்ப் கையில். ஆனால் எந்தப் பிரயோசனமில்லை. அரங்க அமைப்பு என்று எதுவும் இல்லை. 'வெரோனா - ஒரு திறந்த வெளி' என்று எழுதிய

அட்டை தயாராக இருக்கிறது. வாத்தியக்காரர்கள் சுருதி சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திரைக்கு அந்தப் புறமிருந்து எதிர்பார்ப்புகளின் சலசலப்பு.

கெம்ப் நாயைப் பக்கவாட்டுக்கு இட்டுப்போகிறான். ஒரு பெட்டியை அவசுகிறான். ஒரு மண்டையோடு கிடைக்கிறது. பெட்டியே ஒரு காலும் முழங்கை மேல் ஒரு கையுமாக மறுகையில் இருக்கும் மண்டையோட்டைக் கவனித்துப் பார்க்கிறான். வேறு விதமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் ஹால்லெட்டை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறான். இதை நாம் வில்லின் பார்வைக் கோணத்தில் பார்க்கிறோம். வில் பின் மேடையின் ஒரு கதவு வழியாக உள்ளே நுழைகிறான்.)

வில் (நெருங்கிக் கொண்டே): மிஸ்டர் கெம்ப். ஆரம்பமே பிரமாதமாயிருக்கணும். பாத்துக்கோ க்ராப்.

கெம்ப்: க்ராப்புக்குக் கொஞ்சம் பதட்டம். பேலஸுக்கு வந்ததேயில்லையா, அதான். எனக்கு ஒரு துன்பியல் நாடகம் எப்போ எழுதப் போறே. வில்? நான் நல்லா நடப்பேன்.

வில்: வேண்டாமே! நீ கதாநாயகன்னா லெனக்காவைப் பாத்து எல்லோரும் சிரிப்பாங்க.

(வில்லின் கவனத்தை பர்பேஜின் வைப்பாட்டி ரோஸலைன் கவர்கிறான். கனத்த மார்பு, கறுப்புக் கண், கறுப்புக் கூந்தல். கவர்ச்சியாக இருந்தான்.)

பர்பேஜ் (ரோஸலைனிடம்): இந்தக் கையிலே ஒரு பட்டனைக் காணமே. ரோஸலைன்! இதயல்காரி கண்ணு எங்கே மேயப்போச்சு?

(பர்பேஜ் அவளை முத்தமிட்டுக் கொண்டு, அதே நேரம் புட்டத்தில் தட்டுகிறார். பிறகு வில்லிடம் வருகிறார்.)

பர்பேஜ் (தொடர்கிறார்): முதல் சீன்லே நாய் வேண்டியதில்லை மிஸ்டர் கெம்ப். நன்றி. எப்படியிருக்கறே வில்?

வில்: இந்த நாடகம் எழுதினதுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் பணம் வரணுமே பர்பேஜ்.

பர்பேஜ்: எங்கிட்டேயிருந்து இல்லேப்பா. நாந்தான் திருடிக்கிட்டே வந்தவன். சரி எப்போ சேம்பர்லேன் கம்பெனியிலே சேரப்போறே?

வில்: என்கிட்டே ஐம்பது பவுண்டு இருக்கறப்போ...

(ரோஸலைன் பர்பேஜின் மேல் அங்கியைக் கொண்டு வந்து போட்டுக் கொள்ள உதவி செய்கிறான்.)

பர்பேஜ்: ஏதாவது எழுதிக்கிட்டிருக்கியா?

வில் (சிறிது ஐக்கிரதையாக): ஒரு காமெடி. ஏறக்குறைய முடிஞ்சது. கடல் கொள்ளைக்காரன் காமெடி. பிரமாதமாயிருக்கும்.

பர்பேஜ்: கதாநாயகன் யாரு?

வில்: ரோமியோ! புத்திசாலி! வாள் வீச்சுக்காரன். காதலன்.

பர்பேஜ்: தலைப்பு?

வில்: ரோமியோ!

பர்பேஜ்: நான்தான் ரோமியோ. நாளைக்கே கொண்டு வந்துடு.

வில்: அது ஹென்ஸ்லோவுக்குத்தான். ஏற்கனவே பணம் கொடுத்துட்டார்.

பர்பேஜ்: எவ்வளவு?

வில்: பத்து பவுண்டு.

பர்பேஜ்: பொய் சொல்றே.

(பர்பேஜ் தன் ஒப்பனைக்குள்ளே கையைவிட்டு ஒரு பெல்ட்டில் இருந்த பர்லை எடுக்கிறார்.)

வில்: சத்தியமாச் சொல்றேன். நெட்டுக்கும் அட்மிரல் கம்பெனிக்கும் வேணும்கிறார்.

பர்பேஜ்: நெட் அதுக்குச் சரியான ஆளில்லே.

(ஹென்ஸ்லோ வந்துகொண்டிருப்பதை வில் பார்க்கிறான்.)

பர்பேஜ் (தொடர்கிறார்): இந்தா ரெண்டு சாவரின். எழுதினதைக் காமிச்சா இன்னும் ரெண்டு தர்ரேன்.

வில்: அப்பிட்யே...

ஹென்ஸ்லோ (வந்துகொண்டே): பர்பேஜ் ஒரு பிக்பாக்கெட்காரனா உன்னைத் துக்கிலே போட வெக்கிறேன் பாரு.

பர்பேஜ்: மகாராணி ஆணை. காமெடி பார்க்கணுமாம். அரண்மனைக்குள்ளே கேளிக்கை அதிகாரி எங்களுக்குச் சகாயம் பண்ணியிருக்காரு.

ஹென்ஸ்லோ: டில்லிக்கு நீ என்ன சகாயம் பண்ணினே?

(அரண்மனைக் கேளிக்கை அதிகாரி டில்லி திரையை விலக்கிக் கொண்டு கம்பீரமாக வருகிறார்.)

டில்லி: மகாராணி வர்றாங்க.

(டில்லி மறுபடி திரைக்குப் பின்னால் போய் விடுகிறார். சலசலப்பு அடங்கிப் போகிறது; நடிகர்களுக்கு அந்தத் திடீர் அமைதிக்கு என்ன பொருள் என்று தெரியும். கூட்டமாகத் திரைப்பக்கம் போய் சந்து சந்தாக விலக்கி எட்டிப் பார்க்கிறார்கள்.)

உள்ளே - வைட்ஹால் அரண்மனை - நடன அரங்கு - கட்டிடத்துக்கு முன்னால்/மேடை - பகல்.

(நடிகர்கள் பார்வைக் கோணத்தில்.

ராணி எலிசபெத் வருகை. அறுபது வயசு. நாடகம் பார்க்க இருப்பவர்களின் முன் வரிசையில் நடுவில் உட்காருகிறார். யாரும் எதுவும் மறைக்காமல் பார்க்க வசதியாக ராணி உயர்ந்த நாற்காலியில் உட்காரும் வரை சீமான்சுளும் சீமாட்டிகளும் குனிந்து குனிந்து வணங்குகிறார்கள். டிரம்பட்டுகள் ஒலிக்கின்றன.

கனோல் அப். ஒரு சிறு காகிதத்தில் ஒரு பேனா, வில் ஷேக்ஸ்பியர் என்று எழுதுகிறது. வில் கவனமாக அதைச் சுருட்டி பாம்பு வளையலின் வாய்க்குள் திணிக்கிறார்.

திரை விலகுகிறது. கோன்டெல் வாலன்டைனாகவும் பர்பேஜ் ப்ரோட்டியஸுமாக வர நாடகம் ஆரம்பிக்கிறது.)

கோன்டெல் (வாலன்டைனாக): 'அன்பரே ப்ரோட்டியஸ்! இனியும் கெஞ்சாதீர். வீட்டோடு அடங்கிக் கிடக்கிற இளைஞனுக்கு வீட்டளவே

புத்தி.'

உள்ளே - வைட்ஹால் அரண்மனை - நடன அரங்கு/ தாழ்வாரம்/ பின்புற மேடை - பகல்.

(பர்பேஜ் மேடையில் இருக்கும் தைரியத்தில் ரோலலைன் வில் கழுத்தைக் கையால் சுற்றி அணைக்கிறார். பசியோடு இருவரும் முத்தமிட்டுக் கொள்கிறார்கள். ஒரு கணத்துக்குப் பின் வில் விலகிக் கொள்கிறார்.)

ரோலலைன்: எனக்கு எப்போ ஒரு பாட்டு எழுதப் போறே, வில்?

வில்: எழுதற திறமையெல்லாம் போயே போச்சு.

ரோலலைன்: என் கட்டில்லே விட்டுட்டுப் போயிருப்பே. வந்து பாத்து எடுத்துக்கோ, வா.

வில்: என் கவிதைத் தேவதையோ நீ, ரோலலைன்?

ரோலலைன்: பர்பேஜ் என்னை வெச்சுக்கிட்டிருக்கார். நீயோ என் நெஞ்சத்தை வெச்சுக்கிட்டிருக்கே.

(வில் பாம்பு வளையலை எடுத்து அவள் கையில் போட்டு விடுகிறார். அதைப் பார்த்துவிட்டு அவள் அவனைப் பார்க்கிறார். பிறகு மறுபடி முத்தம் கொடுத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் யாரோ இருமும் சத்தம் வில்லின் கவனத்தைக் கலைக்கிறது.)

வில்: பாத்தியா? வெட்டிப் பசங்க எனக்கு எதிரா சதி பண்ணானு. 'வில் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகமொண்ணு எழுதியிருக்கானாம். வாங்க. போய்ப் பார்த்து இருமிக்கிட்டே இருக்கலாம்.'

உள்ளே - வைட்ஹால் அரண்மனை - நடன அரங்கு/ மேடை - பகல்.

(மேடையில் வாலன்டைனும் ப்ரோட்டியஸும்.)

கான்டெல் (வாலன்டைனாக): 'ஏங்கும்போது இகழப்படுவதுதான் காதல் வயப்பட்டுப்பது. நாணப் பார்வையில் புண்பட்ட நெஞ்சம் பெருமூச்சு விடும். ஒரு கணம் தோன்றி மறையும் மகிழ்வுக்கு இருபது இரவுகள் எதிர்பார்ப்பும், கவலையும், சலிப்பும்...'

(மேடையில் காட்சி தொடர்கிறது. வில் பார்வையாளர்களின் பின் வரிசைக்குப் போகிறார். ஹென்ஸ்லோவுக்கு அருகே நிற்பதை உணர்கிறார்.)

வில்: மனசுக்குள்ள ஒரு லீன் வர்ற மாதிரி இருக்கு.

ஹென்ஸ்லோ: கடற்கொள்ளையன் மகள் வர்ற காட்சியா?

உள்ளே - வைட்ஹால் அரண்மனை - நடன அரங்கின் பின்புறம்/ மேடை - பகல்.

(ரசிகர்களின் சிரிப்பு. நாடகம் ஓரளவுக்கு நகர்ந்துவிட்டது. மேடையில் கெம்ப் நாயோடு தோன்றுகிறார். ரசிகர்களுக்கிடையே பலத்த சிரிப்பு.)

ஹென்ஸ்லோ: பாத்தியா? காமெடி.

(ராணி எலிசபெத் தனக்கே உரிய பாணியில் எல்லோருக்கும் மேலாகக் கேட்குமாறு சிரிக்கிறார்.)

ராணி: பிரமாதம் மிஸ்டர் கிராப். பாராட்டுக்கள்.

(மேடையை நோக்கி நாய்க்கு ஓர் இனிப்பை வீச அதை நாய் கவனி விழுங்குகிறது. எல்லோரும் கரகோஷம் செய்கிறார்கள்.)

ஹென்ஸ்லோ: காதல். அப்புறம் ஒரு நாய்க்கடி... இதுதான் அவங்களுக்குப் பிடிக்குது.

(இப்போது வயோலாவைச் சந்திக்கிறோம். வயோலா டி. லெஸ்ஸப்ஸ். 25 வயது. அழகி. மகிழ்ச்சியில் இயல்பாகச் சிரிக்கிறார். தந்தை சர் ராபர்ட் டி. லெஸ்ஸப்ஸ் அவர்களிடமிருந்து கொஞ்சம் விலகி உட்கார்ந்திருக்கிறார். தன்னுடைய தகுதிக்கு ஏற்பப் பின் வரிசையில் அவளுடைய தாதி உட்கார்ந்திருக்கிறார்.)

இன்னோர் இடத்தில் லார்டு வெஸ்லெக்ஸ், நமது வில்லன். 40களில். முகத்தில் கொடூரம். அகம்பாவம். வயோலாவைக் கவனித்து விடுகிறார். அவன் அவளைக் கவனிப்பதைத் தாதி கவனிக்கிறார். வயோலாவின் கவனமோ பின்புறம் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவாறு நின்றிருக்கும் ஷேக்ஸ்பியர் மீது இருக்கிறது.)

உள்ளே - வைட்ஹால் அரண்மனை - நடன அரங்கம்/ வீட்டு முன்புறம்/ மேடை - பகல்.

(சிறிது நேரம் கழிந்து விட்டது.

வாலன்டைன் மட்டும் மேடையில் இருக்கிறார். பின்னர் நாம் கேட்கப் போவதை விட மோசமாக அவன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.)

கான்டெல் (வாலன்டைனாக): 'சில்வியாவைக் காணாத ஒளியென்ன ஒளியே! சில்வியாவைக் காணாத மகிழ்வுவென்ன மகிழ்வே! அவள் அருகிருக்காமல் பூரணத்தின் நிழலின் அழகைச் சுவைக்காமல் நினைவென்ன நினைவே.'

(வயோலாவுக்கு இந்தப் பகுதி மனப்பாடம் என்பது நமக்குத் தெரிகிறது. மெளனமாக அவள் உதடுகள் அந்த வசனத்தை உச்சரிக்கின்றன.)

ஹென்ஸ்லோ: உன் நாடகத்தை மனப்பாடம் செஞ்சிருக்கிற பொம்பளையைப் பாரு...

(சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்க, வில் அங்கே இல்லை என்பதை உணர்கிறார்.)

உள்ளே - வில்லின் அறை - பகல்.

(அறைக்குள் நுழையும் வில் நேராக சன்னலருகே இருக்கும் மேசைக்குப் போகிறார். பேனா, இங்க், காகிதம் என்று ஒழுங்கு படுத்துகிறார்.

பிறகு வழக்கமான சடங்கு - வட்டமாக ஒரு சுற்று சுற்றி கைகளைத் தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டு பச்சென்று எச்சில் துப்புகிறார். உட்கார்ந்து பேனாவை எடுத்து நேர்ப் பார்வையோடு உட்கார்ந்து விடுகிறார்.

சிறிது நேரம் கழிகிறது.

பிறகு எழுத ஆரம்பிக்கிறார்.)

உள்ளே - டி. லெஸ்ஸப்ஸ் மாளிகை - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு நேரம்.

(தாதி அவன் உடைகளைக் களைந்து விட முயல்கிறார். வயோலா அவ்வப்போது அவளைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறார். இன்னும் முகத்தில் மகிழ்ச்சி பிரகாசமாகத் தேங்கியிருக்கிறது.)

வயோலா: ப்ரோடியஸைப் பிடிச்சிருந்தா? வாலன்டைனையா? பேச்சுக்கு ப்ரோடியஸ். அழகுக்கு வாலன்டைன்.

தாதி: எனக்கு நாயைத்தான் பிடிச்சிருந்தது... ஒரே சிரிப்பு.

வயோலா: எனக்கென்னமோ லில்வியாவைப் பிடிக்கல்லே. சண்டை புடிச்சுச் சிவந்து போன விரல். பள்ளிக் கூடத்துப் பையன் ஒப்பிக்கிற மாதிரி பேச்சு. பாவாடை கட்டிய கீச்சுக் குரல் பசங்கதான் பொம்பளை வேஷம் போடணும்னா நாடக மேடைக் காதல் உண்மையான காதலாயிருக்க முடியாது. ஓ... அடுத்த நாடகத்தை

எப்பப் பாக்கப் போறோம்?
 தாதி: ராணி உத்தரவு
 போடறப்போ...
 வயோலா: நாடகக்
 கொட்டகையிலேதானே?
 தாதி: அசையாம இரு.

(தாதி வயோலாவின் காதுகளைச் சுத்தம் செய்கிறான். ஒவ்வொன்றாகத்தான். இதற்கென்றே என்னென்னவோ கையில் வைத்திருக்கிறான். வயோலா அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கிறாள்.)

தாதி (தொடர்கிறான்): நாடகக் கொட்டகைக் கெல்லாம் பிரபுக்குடிப் பெண்கள் போகக் கூடாது.

வயோலா: நானொண்ணும் பிரபுக் குடும்பப் பெண்ணில்லை.

தாதி: பணமிருந்தாப் பெரிய குடும்பம்தான் அர்த்தம். சரியான இடத்துல கல்யாணம் ஆனா இன்னும் பெரிய குடும்பம். இன்னிக்கு வார்டு வெஸ்லெக்ஸ் உன்னையே பார்த்துக்கிட்டிருந்தார்.

வயோலா: அரசுவையிலே இருக்கற ஆம்பளைங்க யார்கிட்டேயும் கவிதை இல்லை. என்னைப் பாக்கறாங்கன்னா என் அப்பாவோட சொத்தைப் பாக்கறாங்கன்னு அர்த்தம். எனக்கு வாழ்க்கையிலே கவிதை வேணும். சாகசம் வேணும். காதல் வேணும். எல்லாத்துக்கும் மேலே காதல்தான்.

தாதி: வாலன்டைன் சில்வியா மாதிரியா?

வயோலா: இல்லேல்லை. செயற்கைத்தனமான காதல் இல்லை. வாழ்வைத் தோற்கடிக்கற காதல். உத்தரவு போட முடியாத காதல். நெஞ்சத்துலே ஒரு கலவரம் மாதிரி பரவசம்னாலும் சரி, ஒழிஞ்சு போறதுன்னாலும் சரி, ஒண்ணும் பண்ண முடியாது. அந்த மாதிரிக் காதல் எந்த நாடகத்துலேயும் இருந்ததில்லை. (விரலால் தாளம் போட்டவாறே) காதல் வேணும். இல்லேன்னா செத்துப் போவேன். எப்படின்னா...

தாதி: ஒரு தாதி மாதிரி...

வயோலா (அவளை முத்தமிட்டு): ஆனா நான் வாலன்டைனா ஸில்வியா மாதிரி இருப்பேன். என் கண்ணை! தாதி. கடவுள் உன்னைக் காப்பாத்துவார். குட்டைநட. நடிகர்களோட ஒருத்தியா இருக்கக் கனாக் காண நான் வாழ்நாள் முழுக்கத் தூங்கிக்கிட்டே இருப்பேன்.

(வயோலா சன்னலை நோக்கி நகர்கிறாள்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கை அறை - இரவு.

(தாதி ஒரு பல் குச்சியை வயோலாவிடம் நீட்டுகிறாள்.)

தாதி: கனவு காணும்போதே பல்லையும் சுத்தம் செஞ்சுக்கோ, என்ன?

(தன்னிச்சையாகக் குச்சியை வாங்கிக் கொண்டு பல்லை சுத்தம் செய்து கொண்டே எட்ட ஒடும் நதியைத் தாண்டி ரோஸ் தியேட்டரை மயக்கத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தாதி ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரும் வாய் கொப்பளிக்க இன்னொரு பாத்திரமும் கொண்டு வருகிறாள்.)

தாதி: சரி. கொப்பளிக்கக்கோ...

(ஏக்கத்தோடு ரோஸ் தியேட்டரைப் பார்க்கும் வயோலா அப்போதே ஒரு திட்டம் தீட்டிவிடுகிறாள்.)

வெளியே - ரோஸ் தியேட்டர் முன்புற மைதானம் - பகல்.

(ஹென்ஸ்லோ தியேட்டரிலிருந்து கடைவீதிக்குக் கிளம்பி நடக்க ஃபென்னிமேனும் வாய்பாட்டும் இரண்டு பக்கமும் நின்று வந்த வழியே தள்ளிக் கொண்டு போக ஃப்ரீஸ் பின் தொடர்கிறாள்.)

ஃபென்னிமேன்: இந்தத் தடவை பூட்லைக் கழட்டி விட்டுடப் போறோம்.

ஹென்ஸ்லோ: அப்படி நான் என்ன பண்ணிட்டேன், மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன்?

ஃபென்னிமேன்: பிளேக் வந்துட்டாலே தியேட்டர்களை இழுத்து முடிட்டாங்க.

ஹென்ஸ்லோ: அதைச் சொல்றீங்களா?
 ஃபென்னிமேன்: அரண்மனை உத்தரவு.
 ஹென்ஸ்லோ: மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன், தியேட்டர் பிலிஸஸ் பத்திக் கொஞ்சம் விளக்கம் சொல்லட்டுமா? (நிற்கிறார்கள்) வழியிலே தாண்ட முடியாத தடைகளைத் தாண்டி நிச்சயமாகிப் போன முடிவுக்குப் போறதுதான் வழக்கம். நம்புங்கோ. தியேட்டரை இழுத்து மூடறதெல்லாம் இந்த வியாபாரத்துலே சர்வ சாதாரணமான விஷயம்தான்.

ஃபென்னிமேன்: அப்ப நாம என்ன பண்ணலாங்கறே?
 ஹென்ஸ்லோ: ஒண்ணும் பண்ண வேண்டியதில்லை. தானாச் சரியாப் போகும்.

ஃபென்னிமேன்: எப்பிடி?

ஹென்ஸ்லோ: எப்படின்னு தெரியாது. ஒரு அற்புதம் நடக்கும். வாய்பாட்ட (பதட்டமில்லாமல்): இவனைக் கொண்டு போட்டும் மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன்?

(இந்தச் சமயம் பின்புலத்தில் கேட்கும் ஒரு சலசலப்பு அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது. மணியடித்தவாறே அறிவிப்பாளன் ஒருவன் ஓடி வருகிறான்.)

அறிவிப்பாளன்: தியேட்டரெல்லாம் திறந்தாச்சு. அரசாங்க உத்தரவு. தியேட்டரெல்லாம் திறந்தாச்சு.

(ஃபென்னிமேனுக்கு தர்மசங்கடமாகிப் போகிறது.)

ஃப்ரீஸ்: மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன், டில்னி தியேட்டரெல்லாம் திறக்கச் சொல்லிட்டாரு.

ஃபென்னிமேன்: நானுந்தான் கேட்டேன்.

(தற்காலிகமாகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வாய்பாட்ட பிடியிலிருந்து தன்னை ஹென்ஸ்லோ விடுவித்துக் கொள்கிறான்.)
 ஹென்ஸ்லோ (வாய்பாட்டைப் பார்த்து): உனக்கு ஆட்சேபணையில்லேன்னா...

(ஹென்ஸ்லோ தன் வழியே போகிறான். ஃபென்னிமேன் என்னதான் நடக்கிறது என்ற பாவனையில் அவனைப் பார்க்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: எங்கே அந்த நாடகம்?

ஹென்ஸ்லோ: ஓ... வருது... வந்துக்கிட்டே இருக்குது.

உள்ளே - வில்லின் அறை - பகல்.

(வந்துகொண்டுதானிருக்கிறது. வில் பரபரப்பாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான். ஏறக்குறைய எரிந்து முடிந்து போன மெழுகுவார்த்தி எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. இரவு முழுக்க எழுதிக் கொண்டிருந்திருக்கிறான். பத்து பக்கம் எழுதியாயிற்று... திருப்தியாகப் பரபரத்துக் கொண்டு அதைச் சேர்த்து எடுத்துக் கொண்டு பெரிய காரியம் தனக்காகக் காத்திருப்பது போல அறையை விட்டுக் கிளம்புகிறான்.)

வெளியே - வில்லின் வீடு - பகல்.

(கையில் எழுதிய காகித்தோடு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி, தன்னைப் பார்க்க வந்த ஹென்ஸ்லோவைக் கீழே தள்ளிவிடும் அளவுக்கு மோதிக்கொள்கிறாள்.)

ஹென்ஸ்லோ: வில்! தியேட்டரெல்லாம்...

(அவன் முடிக்குமுன் கையிலிருந்த காகிதத்தை ஆட்டிக் காட்டி வில் பேசுகிறான்.)

வில்: ரோமியோவும் ரோலெனும். முதல் காட்சி! கடவுளே! இன்னும் நான் நல்லா எழுதறேனே!

ஹென்ஸ்லோ: ரோலெனா? எதுக்குப் பதிலாச் சொல்லிட்டியா?

(வில் நிற்கவேயில்லை. ஆளைக் காணோம்.)

வெளியே - பர்பேஜ் வீடு - பகல்.

(பர்பேஜின் வீடு இருப்பது நகரத்தின் வேறொரு பகுதியில். வில் எந்தச் சம்பிரதாயமும் இல்லாமல் வீட்டின் கதவை பலமாகத் தட்டுகிறான்.)
 வில் (உரத்து): ரிச்சர்ட்!

உள்ளே - பர்பேஜ் வீடு - பகல்.

(வில் அழைத்துக் கொண்டே நுழைகிறான்.)

வில்: பர்பேஜ்!

உள்ளே - பர்பேஜின் படுக்கையறை - பகல்.

(வில் அறைக்குள் வேகமாக நுழைகிறான். ரோஸலைன் படுத்துக் கிடக்கிறாள். அதிகாரி டில்னி உள்ளாடையை உருவி மேலே இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். வில்லுக்கு ஒரே அதிர்ச்சி.)

வில்: மிஸ்டர் டில்னி...

(பவனின்றிப் போய்விட்ட பாய்பு வளையல் ரோஸலைன் கையிலிருந்து இவனைப் பார்த்து இளிக்கிறது.)

டில்னி: உன்னை மாதிரிதான். அவன் ஆளைக் காணோமா...

வில்: அப்போ, சேம்பர்லேன் கம்பெனிலே இதுதான் உங்களுக்குக் கிடைக்குதா?

ரோஸலைன்: வில்!

வில் (ரோஸலைனைப் பார்த்து): உன்னை நான் கவிதையிலே சிரஞ்சீவியாக்கியிருப்பேனே... (போவதற்குத் திரும்பி) பர்பேஜ் கிட்டே சொல்லிடு. வில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதின புது நாடகம் அவருக்கில்லேன்னு...

டில்னி: அதனால் என்ன? கிட் மார்லோவோட நாடகத்துக்கு மேடை தயாராயிட்டிருக்குது.

வில்: தியேட்டரெல்லாம் திறக்கலாமனுட்டங்களா?

டில்னி: ஆமாப்பா, மிஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியர்.

வில்: ஆனா ப்ளேக் இன்னும்...

டில்னி: (பெருமூச்சோடு) எனக்குத் தெரியும். ஆனா அவன் எப்பவும்

தொங்கிக்கிட்டே திரிஞ்சானா...

ரோஸலைன் (போய்க்கொண்டிருக்கும் வில்விடம்): வில்... நீ மட்டும்தான் என் நெஞ்சலே. வில் மட்டும்தான்...

வெளியே - வீதி - பர்பேஜ் வீட்டுக்கு வெளியே - பகல்.

(அதிர்ந்து போனவனாய் வில் வெளியே வருகிறான். சுவரோரம் எரிகின்ற தீயில் கையிலிருந்த காகிதத்தைப் போடுகிறான். அது எரிவதை ஒரு கணம் நின்று பார்க்கிறான்.)

உள்ளே - ஒரு சாராயக் கடை - பகல்.

(ஏதப்பட்ட ஆரவாரக் கொண்டாட்டத்துக்கிடையே நுழைந்த வில் இடம் தேடுகிறான். அழகான இளைஞன் ஒருவன் மதுக் கோப்பைகள் நிறைந்த தட்டை ஏந்திக் கூட்டத்தில் தடுமாறி நடக்கிறான். அவன் பெயர் நோல்.)

நோல் (உற்சாகத்தோடு): மிஸ்டர் ஹென்ஸ்லோ!

ஹென்ஸ்லோ: கேள்விப்பட்டேன். தியேட்டரெல்லாம் திறந்தாச்சு. ஆனா எங்கே எனக்கு நாடகம் எழுதறவன்?

(ஹென்ஸ்லோ ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து நோலிடமிருந்து ஒரு கோப்பையை எடுத்துக் கொள்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: நோல், சாப்பிட என்ன? பசியாயிருக்குது.

நோல்: இன்னிக்கு ஸ்பெஷல் உப்புப் போட்ட பன்றிக் கால். 'ஜீனிப் பெர்ரி வினிகர்'லே போட்டு. கோதுமைப் பணியாரத்தோட...

(வில் அங்கே வந்து குறுக்கிடுகிறான். நிலைதடுமாறிப் போய் இருக்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: வில்! முடிச்சுட்டியா?

வில்: ஆமா! ஏறக்குறைய... (நெற்றியை விரலால் தட்டிக் கொண்டே) எல்லாம் இங்கே பத்திரமா இருக்குது. கடல் கொள்ளை ராஜாவுக்கு ரால்ப்தான். குட்மார்னிங் மிஸ்டர் நோல், உனக்கும் ஒரு சின்ன ரோல் தர்றேன்.

(நோல் மகிழ்ச்சியாகக் கத்துகிறான். மேல் உடையைக் கழற்றி பாருக்குப் பின்னால் எறிகிறான். ஹென்ஸ்லோ உற்சாகத்தில் குதித்து வில்லைத் தழுவுகிறான். வேலை செய்கிறவர்கள் எல்லோரும் வாடிக்கையாளர்களில் பாதிப் பேரும் கூட்டமாகச் சேர்ந்துகொள்கிறார்கள். அவர்களில் பலரும் நடிகர்கள். ஹென்ஸ்லோ மேசையை பலமாகத் தட்டி அவர்களது ஆரவாரத்தை அடக்குகிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: நெட் அல்லெய்னும் அட்மிரல் கம்பெனி ஆட்களும் டீர் போயிட்டாங்க. நடிகர்களுக்கு எனக்கு ஆளுங்க வேணும். யாருக்கும் தெரியாதவங்க எல்லாம் எல்லோருக்கும் தெரிஞ்சவங்க ஆகப் போறீங்க.

ஒரு நடிகர்: சரிதான். எவ்வளவு தரணும் மிஸ்டர் ஹென்ஸ்லோ?

ஹென்ஸ்லோ: ஒரு ஃபென்னி கூடத் தரவேண்டியதில்லே. இன்னும் அரை மணி நேரத்துலே குரல் ஒத்திகை.

(மறுபடி ஆரவாரம். கம்பீரமாக அவன் வாசற்கதவுக்குப் போகிறான். அங்கே வாட்டசாட்டமான மத்திய வயது நடிகரான ரால்ப் பேஷ்ஃபோர்டைச்

சந்திக்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ (தொடர்கிறான்): ரால்ப் பேஷ்ஃபோர்டு! உனக்கும் ஒரு ரோல் தரலாம்தான். ஆனா நீ குடிகாரனுக்கே குடிகாரனாயிட்டியே!

ரால்ப்: வேலை நேரத்துல தொடவே மாட்டேன்.

உள்ளே - சாராயக் கடை - பகல்.

(வில் பின்பக்கமாகவே நின்று விடுகிறான். தன் தர்ம சங்கடமான நிலையை நினைத்துக் கலங்கிப் போய் பார் பக்கமாகப் போகிறான்.)

வில்: 'மந்த்ரகோரா'வைக் கொடு குடிக்க.

பார் உதவியாளன்: பாட்டில்லே இருந்து நேராவா, வில்?

குரல்: இருக்கறதுலயே நல்ல பிராந்தி குடு. என் நண்பனுக்கு... பீக்கர் நிறைய.

(வில் சற்றுத் தள்ளி நிற்கும் ஒருவரைப் பார்க்கிறான். அது கிறிஸ்டோபர் மார்லோ.)

வில்: கிட்...

மார்லோ: எப்படிப் போகுது வில்?

வில்: பிரமாதம், பிரமாதம்.

மார்லோ: பர்பேஜ் உன்கிட்டே ஒரு நாடகம் இருக்குதுங்கறார்.

வில்: இருக்குது. காமிக்கணும்னா காசு வேணும்.

(மது வருகிறது. வில் ஒரு நானயத்தை எடுத்து பார் மேல் வைக்கிறார்.)

வில்: கேட்டுக்கோ! மார்லோவுக்கு ஒரு பீக்கர்.

(பார் உதவியாளன் வியாபாரத்தைக் கவனிக்கிறான்.)

வில் (தொடர்கிறான்): கர்ட்டெயினுக்காக புதிய நாடகம் எழுதியிருக்கியாமே!

மார்லோ: புதுசு இல்லை - எல்லாம் என் 'டாக்டர் ஃபாஸ்டல்'தான். வில்: நீ முதல்லே எழுதினது எனக்குப் பிடிக்கும். "இதுதானா ஆயிரம் கப்பல்கள். பாய் விரித்து உயரங்காண முடியாத இலியம் கோபுரங்களைக் கொளுத்திய முகம்?"

மார்லோ: புதுசா ஒண்ணும் இருக்குது. ஏறக்குறைய முடிச்சுட்டேன். 'பாரிஸ் படுகொலைகள்'.

வில்: நல்ல தலைப்பு

மார்லோ: உன்னோடது?

வில்: ரோமியோவும் கடற்கொள்ளைக்காரன் மகள் எதலும் (கையைப் பிசைந்து பெருமூச்சு விட்டு) ஆமா, தெரியும்.

மார்லோ: என்ன கதை?

வில்: ஒரு கடல் கொள்ளைக்காரன்... (ஒப்புக் கொள்கிறான்) நிஜமா நான் ஒரு வார்த்தை கூட இன்னும் எழுதல்லே.

மார்லோ: ரோமியோன்னா இத்தாலிக்காரன். எப்பவுமே காதலுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் அவை பாயறவன்.

வில்: அதுவும் சரிதான். ஆனா அவளைப் பாக்கற வரைக்கும்தான். மார்லோ: எதல்!

வில்: அப்படின்னு நினைக்கிறியா?

மார்லோ: அவனோட விரோதி மகள்.

வில் (சிறந்தனையோடு): விரோதி மகளா...!

மார்லோ: அவனோட நல்ல நண்பனை எதலோட அண்ணன் ஒரு சண்டையிலே கொன்னுடறான். அவன் பேர் மெர்கூஷியோ...

வில்: மெர்கூஷியோ... நல்ல பேருதான்.

(நோல் அவசரமாக வில் பக்கம் வருகிறான்.)

நோல்: வில்... அவங்க காத்திருக்காங்க.

வில்: இதோ வர்றேன். (கோப்பையைக் காலி செய்கிறான்) உன் நாடகத்துக்கு குட்லக், கிட்.

மார்லோ: பர்பேஜுக்குத்தான் உன் நாடகமனு நினைச்சேன்.

வில்: இது வேறே ஒண்ணு.

மார்லோ (புரிந்துகொள்ள முயன்று): இன்னும் எழுதாத வேறே ஒண்ணா?

(வில் கையாலாகாதவனாக நோலின் பின்னால் அவசரமாகப் போகிறான்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - காலி/மேடை/அரங்கம் -

பகல்.

(ஹென்ஸ்லோவும் வில்லும் காலரியில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ஓர் இளைய நடிகன் குரலைப் பரிசீலிக்கிறார்கள்.)

இளைய நடிகன்: இதுதானோ ஆயிரம் கப்பல்கள் பாய் விரித்து உயரங்கான முடியாத இலியம் கோபுரங்களைக் கொளுத்திய முகம்? இனியவளே ஹெலன்! ஒரு முத்தம் தந்து சிரஞ்சீவியாக்கிவிடு.

ஹென்ஸ்லோ: நன்றி.

(ஹென்ஸ்லோவும் வில்லும் கொஞ்சம் உற்சாகம் குறைந்து காணப்படுகிறார்கள். அந்த நடிகன் நகர, இன்னொருவன் வருகிறான்.)

இரண்டாவது நடிகன்: கிறிஸ்டோபர் மார்லோவுடைய ஃபாஸ்டலில் இருந்து ஒரு வரி சொல்றேன்.

ஹென்ஸ்லோ: பிரமாதம்.

இரண்டாவது நடிகன்: இதுதானோ ஆயிரங்கப்பல்கள் பாய்விரித்து உயரம் கான முடியாத இலியம் கோபுரங்களைக் கொளுத்திய முகம்?

(அவனை இன்னும் கொஞ்சம் தொடரவிட்டு, ஹென்ஸ்லோவும் வில்லும் நம்பிக்கையிழந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். ஒருவர் பின் ஒருவராக மார்லோவின் வரிகளைப் பல நடிகர்கள் பேசுகிறார்கள். யாரும் திருப்தியாகப் பேசவில்லை. அவர்களில் ஒரு பொடிப் பையன் இருக்கிறான்.)

பொடிப்பையன்: உயரங்கான முடியாத இலியம் கோபுரங்களை இனியவளே ஹெலன்! ஒரு முத்தத்தோடு என்னைச் - ஹென்ஸ்லோ (கத்துகிறான்): போதும்; போதும்!

(பையன் நகர வெடவெடவென்று ஒருவன் (வாபாஷ்) வருகிறான். திக்கு வாயன்.)

வாபாஷ்: இ... இ... இ... இதுதானோ... ஆ... ஆ... ஆ... ஆயிரம் க... க... க... கப்பல்கள்

ஹென்ஸ்லோ (ஆச்சர்யகரமாக): பிரமாதம் மிஸ்டர் வாபாஷ், பிரமாதம். உன்னைச் சேத்துக்கலாம்.

(வில் கோபத்தோடு ஹென்ஸ்லோவைப் பார்க்கிறான்.) ஹென்ஸ்லோ (தொடர்கிறான்): (மன்னிப்புக் கேட்கும் பாவனையில்) என்னோட தையல்காரன். நடிக்க வேணும் கறான். இங்கேயும் அங்கேயும் கடன் வாங்கிட்டேன். பாத்ளா எல்லார்கிட்டேயும் வாங்கிட்டேன். ரோமியோ கிடைச்சாச்சா?

வில்: இல்லை!

ஹென்ஸ்லோ: சரி. நான் என் வேலையைப் பார்க்கறேன். நீ உன் வேலையைப் பாரு. எழுதினது எப்போ கிடைக்கும்?

வில்: நாளைக்கு...

ஹென்ஸ்லோ போகிறான்.

வில் (தொடர்கிறான்): (பிரார்த்தனை) ஓ... கடவுளே!

(வில் ஒருகணம் சிந்தனைப்பட்டித் தனியாக உட்காருகிறான். பிறகு யாரோ தன்னைப் பார்த்து ஏதோ சொல்வதை உணர்கிறான். இன்னொரு நடிகன்...)

நடிகன்: ஆரம்பிக்கட்டுமா சார்?

(வில் மேடையில் ஓர் அழகிய இளைஞன் கண்களை மறைக்கும் தொப்பியோடு இருக்கக் காண்கிறான்.)

வில்: உன் பேரென்ன?

வயோலா (தாமஸாக): தாமஸ் கென்ட். ஒவ்வொரு நடிகரின் இதயத்திலும் குடியிருக்கற எழுத்தாளர் எழுதிய வசனத்தைப் பேசட்டுமா?

(வில் ஒருவழியாகத் தலையசைக்கிறான்)

வயோலா (தாமஸாகத் தொடர்கிறான்):

'ஸில்வியாவைக் காணாத ஓளி என்ன ஓளியே!

ஸில்வியாவைக் காணாத மகிழ்வென்ன மகிழ்வே.

அவள் அருகிருக்காமல் பூரணத்தின் நிழலின் அழகைக் கவைக்காமல்

நினைவென்ன நினைவே?

(நாலு வரியே போதும் நமக்கு வயோலாதான் தாமஸ் என்று தெரிந்து கொள்ள. வில்லுக்கோ தன் வரிகளை இன்னொருவர் பேசக் கேட்ட வியப்பு மாறிப் போய் வேறொரு உணர்ச்சியாகிப்

போகிறது. மயங்கிப் போகிறான். தன்னுடைய ரோமியோவைக் கண்டுபிடித்தாயிற்று.)

வயோலா (தாமஸாகத் தொடர்கிறான்):

'இரவில் நான் லில்வியாவின் அருகில்லையெனில் நைட்டிங்கேலின் பாட்டில் இசையில்லைதான்.

பகலில் நான் லில்வியாவைப் பார்க்கவில்லையெனில் என் கண்கள் பார்க்க ஒளியில்லைதான்.'

வில் (குறுக்கிட்டு): தொப்பியைக் கழட்டு.

வயோலா (தாமஸாக): என் தொப்பியையா?

வில்: எங்கே கத்துக்கிட்டே இப்படிப் பேச?

வயோலா (தாமஸாக): வந்து...

வில்: அங்கேயே நிலவு.

வயோலா (தாமஸாக): நீங்கதான் மிஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியரா?

வில்: நல்லாப் பார்க்கணும். தொப்பியைக் கழட்டு...

(தாமஸுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. வில் மேடையிலிருந்து கீழே குதிக்கிறான். வில் குழப்பம் கொள்ள, தாமஸ் மேடையை விட்டு ஓடுகிறான். வில் வேகமாகத் தொடர்கிறான். மேடையைக் கடந்து பின் மேடைக்கு வில் போக, நாமும் தொடர்கிறோம்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - ஒப்பனை அறை - பகல்.

(ஒப்பனை அறை நிறைய நடிகர்கள் கூட்டம்.

ஹென்ஸ்லோவுக்கு வலது இடது கையான பீட்டர் இப்போது ஒரு நடிகன். அவனும் அங்கே இருக்கிறான்.)

நடிகன்: என்ன நாடகம் நடிக்கப் போறாம்?

நோல்: எங்கே வசனப் புத்தகம்?

(இதற்கு நடுவில் வில் நுழைகிறான்.)

வில் (உரத்து): எங்கே அந்தப் பையன்?

(யாருக்குமே அவன் என்ன சொல்கிறான் என்று புரியவில்லை. திக்குவாய் வாபாஷ் வில் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உற்சாகமாகக் கை குலுக்குகிறான்.)

வாபாஷ்: ஒ...ஒ...ஒ... ஒரு காலை உ...உ...உ... உடை...

(வீதிக்குப் போகும் கதவு பட்டென்று மூடுகிறது. வில் பார்த்து விடுகிறான். எல்லோரையும் தள்ளிக் கொண்டு கதவுருகே போக முயல்கிறான்.)

வெளியே - ரோஸ் தியேட்டர் அருகில் - ஆற்றங்கரை - பகல்.

(வில் தியேட்டரிலிருந்து வெளியேறி மிலேச்சர்கள் நிறைந்த வீதிக்கு வருகிறான். விமைமகளிர், பிக்பாக்கெட்டுகள், வியாபாரிகள், விடலைப் பையன்கள், பாட்டுப் புத்தகம் விற்கிறவர்கள் என்று பலர். மலிவான சாராயக்கடை வாடிக்கைக்காரர்கள்.

தாமஸைக் கண்டுபிடிக்கக் கொஞ்சம் நேரமாகிறது. கூட்டத்தில் தூர இருக்கிறான். தொடர்ந்து போகப் போக ஆற்றங்கரைக்குப் போய்ச் சேர்கிறார்கள்.)

வெளியே - ஆற்றங்கரை - பகல்.

(வில் ஆற்றங்கரை போய்ச் சேரும்போது தாமஸ் ஒரு படகில் ஏறியாயிற்று. படகு நடு ஆற்றுக்குப் போய்விட்டது. ஆற்றங்கரையில் பரபரப்பு. வாடகைப் படகுகள் நிறைய இருக்கின்றன. பக்கத்தில் இருக்கும் படகில் தாவி ஏறிய வில் படகுக்காரனைப் பார்த்து உரக்கக் கூறுகிறான்.)

வில்: அந்தப் படகுக்குப் பின்னாலே போ.

படகுக்காரன்: அப்படியே கவர்னர்!

(வில் படகின் பின்பக்கம் உட்கார்ந்து கொள்ள, படகுக்காரன் வேகமாகத் துடுப்புப் போட்டு அவனைப் பார்த்து உட்கார்ந்து கொள்கிறான்.) படகுக்காரன் (தொடர்கிறான்): உங்களைப் பார்த்திருக்கேனே. நடிகரா?

வில் (மனக்கூன்: "கடவுளே, பாரு"): ஆமா.

படகுக்காரன்: ஆமா. உங்களை எதிலேயோ பார்த்திருக்கேன். ஒரு ராஜா நாடகத்துவே.

வில்: நிஜமாவா?

படகுக்காரன்: கிறிஸ்டோபர் மார்லோகூட என் படகுலே சவாரி போயிருக்காரு.

வெளியே - ஆறு - பகல்.

(சிறிது நேரம் கழித்து.

படகுக்காரனுக்கு மூச்சு இரைக்கிறது. கொஞ்சம் எட்டிய தூரத்தில் தாமலின் படகு வடக்குக் கரையில் ஒரு துறையில் ஒதுங்கக் காண்கிறான். படகிலிருந்து குதித்து வீட்டுக்குள் தாமஸ் ஓடுவதையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்.)

வில்: அந்த வீடு யாருதுன்னு தெரியுமா?
படகுக்காரன்: சர் ராபர் டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு.

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - பகல்.
(வில் வீட்டை நோக்கி ஓடுகிறான்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - பகல்.

(தன் தொப்பியைத் தலையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டே தாமஸ் பின் வாசல் வழியாக வேகமாக வருகிறான். கூந்தல் அவிழ்ந்து தோளில் விழுகிறது. அதனால் இனி அவளை வயோலா என்றே அழைக்கலாம்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - பகல்.

(அவளுடைய தாய், லேடி டி லெஸ்ஸப்ஸ் தாதியிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள்.)

லேடி டி லெஸ்ஸப்ஸ்: எங்கே அவ? விருந்தாளிங்க எல்லாம் வந்துட்டாங்க. வெஸ்டெக்ஸ் கூடத்தான் பொண்ணு கேட்டு வந்திருக்கார். என் புருஷன் இன்னைக்கு ராத்திரி முடிவு எடுக்கணும்கறாரு.

(அவள் முதுகுக்குப் பின் கதவு திறக்க தாமலாக வயோலா தோன்றுகிறாள். தாதி மட்டும் ஒரு கணம் பார்த்துவிடுகிறாள். லேடி டி லெஸ்ஸப்ஸ் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் கதவு மூடிக் கொள்கிறது.)

லேடி டி லெஸ்ஸப்ஸ் (தொடர்கிறாள்): நாளைக்கு கிராமத்துக்கு வேற போலாம்கிறாரு. திரும்ப வந்துக்கு முணுவாரம் ஆயிடும்.

(வேறொரு கதவு திறக்க, வேக வேகமாக உடை மாற்றிக்கொண்டு வயோலா வருகிறாள். அம்மாவை மரியாதையாக வணங்குகிறாள்.)

வயோலா: கடவுள் காப்பாற்றட்டும் அம்மா! (தாதியிடம்) வெந்நீர் கொண்டு வா.

(அவள் முகத்தைப் பார்த்த தாதியின் கண்கள் பீதியில் விரிவடைகின்றன.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - சமையலறை - பகல்.

(தாதி உத்தரவிட ஓர் அண்டாவிலிருந்து இரண்டு பாத்திரங்களில் வெந்நீரை ஒரு பையன் ஊற்றுகிறான்.)

வேலைக்காரி (காயிராவுக்கு அப்பால்): தாமஸ் கென்ட்டுங்களை? அப்படியாருமில்லையே.

வில் (காயிராவுக்கப்பாலிருந்து குரல்): நடிகன்.

தாதி: யார் அங்கே?

(வில் சமையலறை வாசலுக்கே கையில் ஒரு கடிதத்தோடு வந்துவிடுகிறான்.)

வில்: வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர். நடிகன், கவிஞன். ரோஸ் தியேட்டருக்கு நாடகம் எழுதறவன்.

(தாதி வேலைக்காரியை அவள் வேலையைப் பார்க்க அனுப்பி விடுகிறாள்.)

தாதி: மாஸ்டர் கென்ட்... வந்து... என் அக்கா மகன்...

வில் (அவளிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு): நான் காத்திருக்கேனே!

தாதி: அதுவும் நல்லதுக்குத்தான்.

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் குளியலறை - மாலை நேரம்

(வயோலா குளித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வில் எழுதிய கடிதத்தைப் படிக்கிறாள். தாதி தொடடியில் வெந்நீர் ஊற்றுகிறாள்.)

வயோலா (மிக்க மகிழ்ச்சியாக): அவனையே என்கிட்டே பார்க்கறாராம்... ரோமியோ மான்டேகு... வெரோனிய இளைஞன்...

தாதி (சாதாரணமாக): மறுபடியும் வெரோனாதானா?

வயோலா (கடிதத்தை ரசித்துக் கொண்டே): கடல் கொள்ளைக்காரன் கேபுலெட் வீட்டுக் குழந்தையைத் தொட்டில்லேருந்து கடத்திட்டுட்டுப் போறான். எதிரி மான்டேகு வீட்டிலே வளர்ந்து வாலிபனாகிறான். உண்மை தெரியறப்போ இரண்டு குடும்பமும் ஒண்ணாகிப் போகுது.

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - இரவு.

(வில் நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறான். சமையலறைக் கதவு திறக்க ஒரு வேலைக்காரன் அழுக்குத் தண்ணீரை ஒரு பக்கெட்டிலிருந்து வீசுகிறான். சட்டென்று நகர்ந்து வில் தப்பிக்கிறான்.)

வேலைக்காரன்: ஒதுங்கிப் போப்பா...

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(விருந்துக்கான உடையை அணிந்துகொள்ள வயோலாவுக்கு தாதி உதவிக் கொண்டிருக்கிறாள்.)

தாதி: உங்கம்மாவும் அப்பாவும்...

வயோலா (உற்சாகத்தோடு): நாளைலேர்ந்து முணு வாரத்துக்கு... தூரமா போய்டுவாங்க. மாஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியர் அழகா இருக்காரில்லே?

தாதி: சரிதான் கோடங்கி வேஷத்துக்கு சரியான ஆளு.

வயோலா: ஓ, நர்ஸ். வயோலா டி லெஸ்ஸப்ஸ் கனவுலே பாக்கற வாழ்க்கையை தாமஸ் கென்ட்டுக்கு அவராலே கொடுக்கமுடியும்.

தாதி (உறுதியாக): அம்மணி! இந்த நாடகம் சோகமாதான் முடியும். சொல்றேன் கேட்டுக்கோ!

வயோலா (அவளைப்போல இரண்டு மடங்கு உறுதியாக): அதையெல்லாம் நீ சொல்ல முடியாது. எனக்கு உன் மேலே பிரியம்.

உனக்கு என் மேலே. என் மார்பை அழுத்திக் கட்டி பையனோட விக் ஒண்ணு வாங்கிக் குடு. என்ன?

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - இரவு.

(இசைக் குழு ஒன்று வாதியக் கருவிகளோடு வரும் ஓசை கேட்கிறது. வில்லுக்கு அவர்களைத் தெரியும்.)

வில்: மாஸ்டர் பிளம்! இங்கே என்ன வேலை?

இசைக் கலைஞன்: ஒரு அஞ்சு ஷில்லிங் கூலி வேலை. வில். டான்சுக்கு வாசிக்கணும்.

(வேகமாக வரும் குதிரையின் குளம்படி கேட்குமுன் வந்துவிட்ட குதிரையில் அவர்களைத் துள்ளிக் குதித்து நகர்ந்து கொள்ள வைத்து ஒருவன் வேகமாகப் போகிறான். அது வெஸ்டெக்ஸ். தனக்கே உரிய நற்பண்போடு வந்து சேர்ந்த அவன் சறுக்கி நின்ற குதிரையிலிருந்து குதித்து இறங்கி வீட்டுக்குள் போவதை வில் பார்த்து நிற்கிறான்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - விருந்து ஹால் - இரவு.

(வில் இசைக் குழுவோடு சேர்ந்து நுழைந்து விடுகிறான். அவர்களிடமிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாத அளவுக்குக் கலந்துவிட்டிருக்கிறான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்த வில், தாமஸ் கென்ட் கண்ணுக்குத் தட்டுப் படுகிறானா என்று தேடுகிறான். தன்னைத் தாண்டிப்போன வேலைக்காரன் ஒருவனை நிறுத்தி அவன் கையிலிருக்கும் தட்டிலிருந்து பலகாரத்தை எடுக்கக் கை நீட்டுகிறான்.)

வேலைக்காரன்: பாடறவங்களுக்குக் கிடையாது. சர் ராபர்ட் உத்தரவு.

வில்: மாஸ்டர் தாமஸ் கென்ட் எங்கே?

(வேலைக்காரன் ஒன்றும் புரியாமல் மேலும் நகர்கிறான். வெஸ்ஸக்ஸ், சர் ராபர்ட் நோக்கிக் காயிரா திரும்புகிறது.)

சர் ராபர்ட்: ஒரு ஜாதிக்காயை வரதட்சிணையாக் கொடுத்தாப் போயார். ஒரு ராஜா அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவார். அவ்வளவு அழகு.

வெஸ்ஸக்ஸ்: வர்ஜீனியாவில் இருக்கற சொத்தை ஒரு ஜாதிக்காய்க்கு அடமானம் வெச்சிருக்கல்லியே. உங்க பேரனுக்கும் என்னோட குடும்பப் பேரு எவ்வளவு மதிப்பு தெரியுமா? பெத்துக்குவாளில்லே.

சர் ராபர்ட்: கண்டிப்பா. இல்வேன்னா திருப்பி அனுப்பிச்சுடுங்க.

வெஸ்ஸக்ஸ்: பணிவா இருப்பாளா?

சர் ராபர்ட்: குதிரை மாதிரி சொன்ன பேச்சுக் கேப்பா. சவாரி பண்ணு நீங்களன்னா அவகிட்டே மணி மணியா இருக்குது.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: அவள எனக்குப் புடிச்சிருக்குது.

(காமிரா வில் நோக்கித் திரும்புகிறது. நடனத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். கூட்டத்தில் வயோலாவைப் பார்த்து விடுகிறான். வயோலா அவளைப் பார்க்கவில்லை. பெற்றோருடைய நண்பர்களுக்கு மத்தியில் மகளுடைய கடமையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறாள்.)

நடனத்தில் ஜோடி மாற்றம் - ரோமியோ ஜூலியட் நாடகத்தில் வருகிறபடியே.

வில் (ஒரு இசைக் கலைஞரிடம்): அடேங்கப்பா, யார் அது? இசைக் கலைஞன்: வயோலா டி லெஸ்ஸப்ஸ், கனவு கண்டுக்கோ, வில்.

(இசைக்கலைஞர் வரிசையிலிருந்து மயக்கத்தோடு வில் தன்னுணர்வின்றி இப்படியும் அப்படியும் நகர்ந்து வயோலாவைத் தன் பார்வைக்குள்ளேயே வைத்துக் கொள்கிறான்.)

வயோலா நடனத்தோடு நகர்ந்து நகர்ந்து... இரவுக்குப் பின் பகல் என்பது போல... ஷேக்ஸ்பியருக்கு முன்னால் வந்து சேர்கிறான். அவனும் நடனத்தில் சேர்ந்து விடுகிறான். வயோலா அதிர்ந்து மூச்சு விடுகிறாள்.)

வயோலா: மாஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியர்...

(அவளுடைய அதிர்ச்சியைக் கண்டு வில்லுக்கும் அதிர்ச்சி. நடனம் அவர்களைப் பிரித்து விடுகிறது. வயோலா வெஸ்ஸெக்ஸுக்கு முன்னால் போய்ச் சேர்கிறாள்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: மை லேடி வயோலா

வயோலா: மை லார்ட்...

வெஸ்ஸெக்ஸ்: உங்கப்பா கிட்டே பேசிட்டேன்.

வயோலா: அதிலென்ன இருக்கு? தினமும்நான் நான் அவரோட பேசறேன்.

(வெஸ்ஸெக்ஸ் கோபத்தில் கனைக்கிறான். நடனம் அவர்களைப் பிரித்து விடுகிறது. இப்போது அவளுக்கு முன்னால் வில். மயங்கிய கண்களோடு அவளை விழி கொட்டாமல் பார்க்கிறான்.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): நல்லது... (வில்லுக்கு பேச வாய் வரவில்லை) நீங்க ஒரு கவிஞர்னு கேள்விப்பட்டேனே... (அரை மயக்கத்தில் வில் தலையாட்ட, அவள் புன்னகைக்கிறாள்) ஆனால் பேசத் தெரியாத கவிஞரோ?

(வில் பேச முயல்கிறான். நாக்கு பேச மறுக்கிறது. அவளைப் பார்த்த மயக்கத்தில் ஊமையாகி விடுகிறான். திடீரென

வெஸ்ஸெக்ஸ் அவளை முழங்கையைப் பிடித்து ஒதுக்குப்புறமாகத் தோழமையோடு தள்ளிக்கொண்டு போகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (வில்லத்தனமாகப் புன்னகைத்துக் கொண்டு): கவிஞரா நீ?

வில் (மயக்கத்திலிருந்து வெளிவந்து விடுகிறான். ஆனால் காத்திருக்கும் ஆபத்து தெரியவில்லை): இதுவரைக்கும் கவிஞராயிருந்தேன். ஆனா இப்பப் பார்த்த அழகு என் கவிதையை ஆந்தையின் அலறலாக்கிப் போயிடுச்சு.

(அதிர்ச்சி. தொண்டையில் அழுத்திய கத்தி)

வில் (அதிர்ச்சியோடு தொடர்கிறான்): உங்களுக்கு நான் என்ன பண்ணிட்டேன், மை லார்ட்?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: என் சொத்து மேலே ஆசை வெச்சுட்டே. அவ வீட்டுல ரத்தம் சிந்த வைக்க மாட்டேன். அப்புறமா உன்னைக் கவனிச்சுக்கறேன். உனக்குன்னு ஏதாச்சும் பேர் இருக்குதா?

வில் (மென்று விழுங்கிக்கொண்டு): கிறிஸ்டோபர் மார்லோ.

(பக்கத்திலிருக்கும் கதவு வழியாக வெஸ்ஸெக்ஸ் அவளைப் பிடித்துத் தள்ளி விடுகிறான்.)

வயோலாவின் கண்கள் வில்லைத் தேடி அறையைத் துழாவுகின்றன. வெஸ்ஸெக்ஸ் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கிறான். அவள் மறுபறம் திரும்பிக்கொள்கிறாள்.)

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டுத் தோட்டம் - வயோலா அறையின் பால்கனி - இரவு.

(பால்கனியில் விளக்கு வெளிச்சம். படுக்கைக்குப் போகத் தயாராக இரவு உடையில் வயோலா. விளக்கு வெளிச்சத்துக்குக் குறுக்கே தாதி நடந்து போகிறாள். தோட்டத்தில் வில். அவளைப் பார்த்து விடுகிறான். விளக்கு அணைக்கப்படுகிறது. வில் பெருமூச்சு விடுகிறான். பிறகு நிலா வெளிச்சத்தில் பால்கனியில் நடக்கிறாள் வயோலா. வில் ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் அவளைக் கவனிக்கிறான். வயோலா கனவுப் பெருமூச்சு விடுகிறாள்.)

வயோலா: ரோமியோ... ரோமியோ... வெரோனிய இளைஞன். ஒரு காமெடி. வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியருடையது.

(சரியான குறிப்பு என்று வில்லுக்குப் படுகிறது. மறைவிடத்திலிருந்து வெளியே வருகிறான். பால்கனியை நெருங்குகிறான்.)

வில் (கிசுகிசுப்பான குரலில்): மை லேடி!

வயோலா (மூச்சு வாங்க): யார் அங்கே?

வில்: வில் ஷேக்ஸ்பியர்.

(அறைக்குள்ளிருந்து தாதி "மேடம்!" என்று கூப்பிடுகிறாள்.)

வயோலா: இதோ வந்துட்டேன் நர்ஸ்... இதோ... (வில்லிடம்) மாஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியரா?

வில்: அய்யோ ஆமா.

வயோலா: ஏன் அய்யோ?

வில்: நான் சாதாரண நடிகள்தானே!

வயோலா: அய்யோன்னு சொன்னது சரிதான். ஏன்னா எனக்கு நீங்க உயர்ந்த கவிஞர். என் இதயத்தை மயக்கற நாடகமெல்லாம் எழுதறவர்.

வில்: ஓ... அதுவும்தான் நான்.

(தாதி மறுபடியும் கூப்பிடுகிறாள்.)

வயோலா: (தாதியிடம்) இதோ... இதோ... (வில்லிடம்) மறுபடி வந்துட்டேன்.

(ஒரு கணம் உள்ளே போகிறாள்.)

வில்: (தனக்குள்) ஓ... துணிஞ்சு வந்துட்டேன். தண்டனை கிடைச்சாலும் சரிதான்.

(வயோலா திரும்புகிறாள். வில் மறுபடியும் முன்னால் வருகிறாள்.)

வில் (தொடர்கிறான்): ஓ... மை லேடி... என் கண்ணே...

வயோலா: யாராச்சும் பாத்துட்டா உங்களைக் கொள்ளே போடுவாங்க.

வில்: நீ ஒரு குரல் குடுத்தா வந்துடுவாங்களே!

வயோலா: உலகத்தையே குடுக்கறாங்களன்னாலும் குரல் கொடுக்க மாட்டேன். (தாதி மீண்டும் அழைக்கிறாள்) வர்ரேன், நர்ஸ்!

(அவள் உள்ளே போக, வில் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். வழக்கம்போல, சௌகரியமாக ஒரு மரம் இருக்கிறது. மரத்தில் ஏறி பால்கனிக்குப் போகிறான். கைப்பிடிச் சுவரைத் தாண்டித் தலையை நீட்ட நேருக்கு நேர் தாதியின் முகம் தெரிகிறது. அவள் கூச்சல் போட, வில் மரத்திலிருந்து கீழே விழுகிறான்.)

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - இரவு.

(ஆண்கள் ஒருவருக்கொருவர் குரல் கொடுக்கிறார்கள். மெழுகுவர்த்திகள் அங்கங்கே ஏற்றப்படுகின்றன. தோட்டத்துக் கதவு வேகமாகத் திறக்க, சர் ராபர்ட் ஒரு கையில் மெழுகுவர்த்தி ஸ்டாண்டும் இன்னொரு கையில் வாளும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்.)

இதற்குள் வில் தோட்டச் சுவர் மேல் ஏறி பத்திரமாக அந்தப் பக்கம் குதித்து விடுகிறான். இந்த நிகழ்ச்சியை இன்னும் கொஞ்சம் நன்றாக எழுதியிருக்கலாம்தான்.)

உள்ளே - வில்லின் அறை - விடியற்காலை.

(இரவு முழுக்கத் தூங்காமல் இருந்திருக்கிறான். அவனுடைய பேனா அதற்குள் பல பக்கங்களை நிரப்பிவிட்டது. உணர்ச்சிகள் தூண்டப்பட்டு எழுதியிருக்கிறான்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

(வசனம் எழுதிய பக்கங்களை ஒவ்வொருவருக்கும் பீட்டர் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஜான், ஜேம்ஸ், நோல் எல்லோரும் படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

ஜான்: 'ஆண்கள்தானென்றால் வாளை உருவங்கள்' (ஜேம்ஸிடம்) கிரிகெரி... ஓங்கி அடிக்கணும்... ஞாபகம்!

நோல்: 'முடர்களே! விலகுங்கள், வாட்களை உறையில் போடுங்கள்.'

(ஏகப்பட்ட உற்சாகத்தோடு வில் எல்லோரிடமும் கை குலுக்கி, தோள்களைத் தட்டிக் கொடுத்துச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறான்.)

சற்றே கவலையோடு ஹென்ஸ்லோ தனது பகுதியைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை அடுத்து ரால்ஃப் பேஷ்ஃபோர்டு இருக்கிறார்.)

ஹென்ஸ்லோ: ஆரம்பம் சரிதான். அப்புறம் ரோஸலைனைப் பத்தி முஞ்சியைத் தூக்கி வெச்சுக்கறதென்ன? காமெடி எங்கே வில்? நாயைக் காணோமே! (ரால்ஃபிடம்) என்ன காமெடி இருக்குதுங்கறே?

ரால்ஃப்: முதல்வே நான்தான் கடல் கொள்ளைக்கார

ராஜன்னாங்க. இப்ப நர்லாம்.

(வில் ஹென்ஸ்லோவை ஓரங்கட்டுகிறான்.)

வில்: குறைஞ்சது இன்னும் ஆறுபேர் வேணும். இருக்கறவங்களே கொஞ்சம் பேர் வேலைக்காகாதவங்க. என் ரோமியோவைப் பாரு. எல்லாம் நாசம், நாசமாப் போச்சு...

ஹென்ஸ்லோ: சரிதான். ஒரு அங்கம் எழுதியிருக்கே. இன்னும் நாலு எழுதணும். நாசமாப் போச்சுன்னா நீ எழுதாததுனாலதான் போகும்.

(ஒரு பதின்மூன்று வயதுப் பையன் - குரல் கரகரத்துக்கொண்டு வருகிறது. முன்பு பார்த்த அதே பையன். வில் அவனைப் பார்த்து விடுகிறான்.)

வில்: யாரப்பா நீ, தம்பி?

பையன்: நான்தான் எதல், கொள்ளைக்காரன் மகள்.

வில் (கோபமாக): நீதான் எதல்லா, நான்தான் நாசமாப் போகணும்.

(ஒர் உதை கொடுத்து அவனை வில் விரட்ட, அந்தப் பையனுக்கு ஒரே வருத்தம். ஹென்ஸ்லோவோ ஃபென்னிமேனுக்கு நேர் எதிரில் நிற்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: என்னப்பா! எல்லாம் சரியாப் போகுதா?

ஹென்ஸ்லோ: அதெல்லாம் பிரமாதமாப் போகுது.

ஃபென்னிமேன்: ஆனா ஒண்ணும் உருப்படியா நடக்கற மாதிரி இல்லையே.

ஹென்ஸ்லோ: நம்புங்க. எல்லாம் சரியாத்தான் இருக்குது.

வில் (உரத்து): நண்பர்களே! நன்றி. வாங்க... வாங்க...

ஃபென்னிமேன்: அது யாரு?

ஹென்ஸ்லோ: வேற யாருமில்லே... நாடகம் எழுதறவரு.

வில்: பிரமாதமான பிரயாணத்தின் ஆரம்பத்தில் இருக்கிறோம்.

ஹென்ஸ்லோ: முதல் நாளைக்கு வழக்கமாக ஒரு பேச்சு குடுக்கறதுதான். ஒண்ணும் ஆகாது. எழுத்தாளர்களுக்குப் புடிச்ச காரியம்.

வில்: உங்களுக்கெல்லாம் என்னென்ன பாத்திரம் என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்கள். போகப் போகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஃபென்னிமேன்: நானுந்தான் பேசறேனே... (மேடைக்குத் தாவிப் பேச ஆரம்பிக்கிறார்) களவாணிப் பசங்களா! கேட்டுக்கோங்க. ஒரு பென்னி குடுத்தா பத்து நடிகனுக் கிடைப்பானுக். உங்க ஒவ்வொருத்தன் குடுமியும் என் கையிலே.

(அதைப் பேசுவதற்குள் பரபரப்பான குறுக்கீடு. ரசிகர்கள் வரும் கதவு திறந்துகொள்ள நடிகர் நெட் அல்லெய்ன் தலைமையில் ஆறு பேர் முரட்டுத்தனமாக உள்ளே நுழைகிறார்கள். நெட் கொள்ளைக்காரன் போல அழகாக உரத்த குரலோடும் பெரிய வாளோடும் வருகிறான்.)

அல்லெய்ன்: ஹூல்ஸ்லா! அட்மிரல் ஆளுக எல்லாம் திரும்பி வந்தாச்சு.

(பலவிதமான எதிர் விளைவுகள். ஹென்ஸ்லோவுக்கும் வில்லுக்கும் மகிழ்ச்சி. நடிகர்கள் சிலருக்கு அங்கே இருப்பவர்கள் தெரிந்தவர்கள். எனவே பரிச்சயமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்.)

சிலருக்கு வேலை போய்விட்டதே என்ற கவலை. ஃபென்னிமேன் சுதாரித்துக் கொள்கிறார். அல்லது சுதாரித்துக் கொள்ள முயல்கிறார்.) ஃபென்னிமேன்: யார் இது?

(அல்லெய்ன் தன் வாளைக் கொண்டு அவரை ஓரங்கட்டிகிறான்.)

அல்லெய்ன் (கர்ஜனைக் குரலில்): பேசாதே நாயே! நான்தான் ஹியரானிமோ! நான்தான் டேம்பர்லெய்ன். நான்தான் ஃபாஸ்டல். நான்தான் மால்டாவின் யூதன், பார்ரபால்... ஓ சரிதான். வில்! நான்தான் ஆறாம் ஹென்றி. என்ன நாடகம் இப்போ? எனக்கென்ன பாத் திரம்?

ஃபென்னிமேனுக்கு அவன் மேல் மதிப்பு வந்துவிடுகிறது. ஃபென்னிமேன்: ஒரு நிமிஷம், சார்.

அல்லெய்ன் (கர்ஜனைக் குரலில்): யார் நீ?

ஃபென்னிமேன் (ஒரு ஆட்டுக்குட்டி போல): நான்தான் பணம் குடுக்கறவன்.

அல்லெய்ன்: சரிதான். சத்தமில்லாம இருக்கற வரைக்கும் இருக்கலாம். நல்லா கவனி. எப்படி மேதைகள் சரித்திரம் படைக்கறாங்கன்னு பார்க்கலாம்.

ஃபென்னிமேன் (மரியாதையோடு): நன்றி, சார்.

வில்: மெர்கூஷியோவுக்கு சரியான ஆள் வேணும், நெட். வெரோனிய இளைஞன்...

அல்லெய்ன்: இதுக்குத் தலைப்பென்ன?

வில்: மெர்கூஷியோ

ஹென்ஸ்லோ: அப்படியா?

அல்லெய்ன்: அப்ப நான்தான் அது.

(அடமிரல் கோஷ்டியில் சிலருக்குப் பாத் திரங்கள் தரப்படுகின்றன. வில் அவர்களைச் சந்தித்துக் கை குலுக்கும் போது ஒவ்வொருவராக அடையாளம் தெரிந்துகொள்கிறோம்.)

வில்: மிஸ்டர் போப்! மிஸ்டர் பிலிப்ஸ்! வாப்பா ஜார்ஜ் ப்ரையன்! ஜேம்ஸ் ஆர்மிடேஜ்! (பிறகு லாம் கோல், அடமிரல் கோஷ்டியில் பெண் வேடம் போடுகிறவன்) லாம்! அழகே! இன்னொரு தடவை காதல் செய்யத் தயாரா?

லாம் (கரகரத்த குரலில்): தயார்தான், ஷேக்ஸ்பியர்!

வில் (கவலையோடு): ஆனா உன் குரல்... (லாம் கால்களுக்கிடையில் கைவிட்டுப் பார்க்கிறான்) என்ன தொங்கிப் போச்சா?

லாம் (கீச்சுக் குரலில்): இல்லேல்லே... சனிப் பிடிச்சிருக்கு.

(அவன் பொய் சொல்கிறான் என்று நமக்கு சந்தேகம். வில் அதற்குள் விலகிப் போய்விடுகிறான்.)

வில்: மால்டர் ஹென்ஸ்லோ... நடிகர்கள் தயார்...

(அடங்கிப் போன ஃபென்னிமேனைத் தாண்டி அங்கிருந்து போகிறான்.)

ஃபென்னிமேன்: அவனோட டேம்பர்லெய்னைப் பார்த்திருக்கறேன் தெரியுமா! பிரமாதம்!

வில்: நானுந்தான் பார்த்தேன்.

ஃபென்னிமேன்: ஆமாமா. அருமையான எழுத்து. மார்லோ மாதிரி யாருமே இல்லை.

(வில்லுக்கு இது பழக்கமாகிப் போய்விட்டது. போகிறான்.)

ஃபென்னிமேன்: அவனோட டேம்பர்லெய்னைப் பார்த்திருக்கறேன் தெரியுமா! பிரமாதம்!

வில்: நானுந்தான் பார்த்தேன்.

ஃபென்னிமேன்: ஆமாமா. அருமையான எழுத்து. மார்லோ மாதிரி யாருமே இல்லை.

(வில்லுக்கு இது பழக்கமாகிப் போய்விட்டது. போகிறான்.)

வெளியே - நதிக்கரை - பகல்.

(வில் அவசரமாக படகுத் துறைக்கு வருகிறான். பிரயோசனம் இல்லாமல் டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டுப்பக்கம் பார்வையை ஓட்டுகிறான். தாமலைக் காணோம்.)

வெளியே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை வாயில் - பகல்.

(வில் சந்தையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். தாமலைக் காணோம். திரும்புகிறான். கொஞ்ச காலத்துக்கு எதல் கனவிலிருந்த பயன் சந்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறான்.)

வில்: அடுத்த தடவை பார்க்கலாம், பய்யா.

பையன்: நானும் நடிக்ச்சிருக்கேன். டைடல் அன்ட் ரோனிக்கல்லே என் தலையை வெட்டிடுவாங்க. நான் நாடகம் எழுதினா டைடல்

அன்ட் ரோனிக்கல் மாதிரி இருக்கும்.

வில் (சுவாரஸ்யத்தோடு): உனக்குப் பிடிச்சிருக்குதா?

பையன் (தலையாட்டுகிறான்): தலைய வெட்டறதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கும். அப்புறம் மகளை கைகால் வெட்டறதெல்லாம் ரொம்பப் பிடிக்கும்.

வில்: ஓ... உன் பேரென்ன?

பையன்: ஜான் வெப்ஸ்டர். இங்கே கிட்டி. கிட்டின்னு கூப்பிடுவாங்க.

(தெருப் பூனை ஒன்று வருகிறது. பையனை ஆவலுடன் பார்க்கிறது. அவன் ஒரு வெள்ளெலியை எடுத்து விடுகிறான். பூனை எலியைப் பிடித்துத் தின்பதை ஆற அமர வேடிக்கை பார்க்கிறான்.)

பையன் (தொடர்கிறான்): எவ்ளோ.....வ் ரத்தம்! அதுதான் சரியான நாடகம்.

(பொறுக்க முடியாமல் வில் பின்வாங்குகிறான்.)

பையன் (தொடர்கிறான்): கொஞ்சம் இருங்க. தலையைக் கடிச்சத் திங்கப் போகுது.

வில்: நான் போகணும்.

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டருக்கு - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

(மேடைமேல் நடிகர்களின் ஒத்திகை.)

நோல் (பென்வோலியோவாக): 'பார் அவன் வருவதை. தள்ளி நின்று கொள்ளுங்கள். அவனுக்கென்ன வருத்தம் என்று தெரிந்து கொள்வேன். அல்லது என்ன வேண்டுமென்று தெரிந்து கொள்வேன்.'

மான்டேகு: 'நீ உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதே எனது ஆசையும். வாருங்கள், மேடம். நாம் போகலாம்.'

(மேடையிலிருந்து மான்டேகு பிரிவுவும் லேடி மான்டேகுவும் அகலுகிறார்கள். அரங்கத்தில் வில் ஹென்ஸ்லோவுக்கு அருகே

தோன்றுகிறான்.)

வில்: அடுத்ததுக்குப் போகலாம். அவன் வற்றதை விட்டுட்டு...

ஹென்ஸ்லோ (புரியாமல்): எவன்? எதுக்கு?

வில்: ரோமியோ.

ஹென்ஸ்லோ: உன்னோட கடுதாசி கொண்டு வந்தானே அவனா?

வில்: என்னது?

(காமிராவுக்கப்பால்)

நோல் (பென்வோலியாவாக): 'வணக்கம் மாப்பிள்ளை'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'இன்னும் நாள் முதிரவில்லையோ.'

(குரல் தாமஸுடையது. வில் திரும்பி மேடையைப் பார்க்க, அவன் இருக்கிறான். இன்று பொய்த் தலைமுடியோடும் அரும்பு மீசையுடனும் இருக்கிறான்.)

நோல் (பென்வோலியோவாக): 'இப்பத்தான் ஒன்பது அடித்தது'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'அய்யகோ! வருத்தம் தரும் நேரம் மேதுவாகத்தான் நகர்கிறது. என் தந்தையா அது, வேகமாகப் போனது?'

நோல் (பென்வோலியாவாக): 'அவர்தான். என்ன வருத்தம் ரோமியோவின் நேரத்தை நீளமாக்குவது?'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'எது நேரத்தை வேகமாக நகர்த்துமோ அது இல்லாமல் போனதுதான்'

வில்: பிரமாதம்!

நோல் (பென்வோலியாவாக): 'என்ன காதலா?'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'பிரிந்திருப்பது...'

நோல் (பென்வோலியோவாக): 'காதலியிடமிருந்தா?'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'நான் காதலிப்பவள் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பது'

வில் (குறுக்கீட்டு): எல்லா வருத்தத்தையும் ஒண்ணாகக் கொட்டிடாதே...

(ஒத்திகை நின்றுவிடுகிறது.)

வயோலா (தாமலாக): சரி சார்.

வில்: சொன்னது புரிந்ததா?

வயோலா (தாமலாக): இல்லை, சார்.

வில்: இன்னும் பார்க்காத காதலிக்காக ஏங்கிப் பேசறான். இப்பவே எல்லாத்தையும் கொட்டிட்டா ஜூலியிடையே பாத் துக்கு அப்புறம் என்ன பண்ணுவே?

ஹென்ஸ்லோ: ஜூலியிடையா? எதவைச் சொல்றியா?

வில் (சட்டென்று திரும்பி): அடாடாடா, இந்த குறுக்கீட்டையெல்லாம் நான் பட்டுக்க வேண்டியிருக்குது... (தாமலிடம்) அவன் தன்னுடைய காதலியைச்

சந்திக்கும்போது என்ன செய்வே? இரண்டாம் அங்கம்...
வயோலா (தாமஸாக): (நாணத்தோடு கையிலிருந்த வசனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே) மன்னிக்கணும். இன்னும் நான் இரண்டாவது அங்கம் பாக்கலையே...

வில்: பார்த்திருக்க முடியாதுதான். இன்னும் நான் எழுதவே இல்லையே...

(அரங்கத்தில் தனியாக நிற்கும் ஃபென்னிமேன் அத்தனையையும் வியப்போடு பார்க்கிறார், 'ஓ இதுதான் தியேட்டரா?')

வில் (தொடர்கிறான்): இன்னொரு முறை ஒத்திகை.

(நெட் அல்லெய்ன் தாழ்வாரத்திலிருந்து வருகிறான். கையிலிருந்த வசனம் அவனைக் கோப்பட வைக்கிறது.)

அல்லெய்ன்: வில்... மெர்சூஷியோ எங்கே?

வில் (நெற்றியைத் தட்டிக் காண்பித்து): இங்கே பத்திரமா இருக்கறான். பத்திரமா வெச்சுக்க உன் கிட்டே குடுத்துட்டுப் போறேன். நெட் நான் ஒரு பாட்டெழுதப் போறேன் இப்போ.

(வில் தாழ்வாரத்துக்கு நகர்கிறான். ஹென்ஸ்லோ அங்கே கவலையோடு நிற்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: பாட்டா? நாடகத்தைச் சொல்றியா?

(அவனைக் கண்டுகொள்ளாமல் வில் போகிறான். அவன் போகும்போது வயோலா பார்க்கும் பார்வையில் காதல் ஏக்கம் தெரிகிறது. மனசுக்குள்ளே ஒரே ரகளை.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - மாடிப்படி - பகல்.

(வயோலா இன்னும் தாமஸ் உடையில் - கையில் ஒரு பாட்டு - படிகளில் ஓடிப் போய்த் தன் அறையைச் சேர்கிறான். வீட்டின் அடுத்த பகுதியில் வெஸ்ஸெக்ஸின் திட்டல் கேட்கிறது.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - ஹால் - இரவு.

(வெஸ்ஸெக்ஸ் பிரபு காத்துக் கிடக்கிறான். அவன் பொறுமையிழந்து வெடிக்க, அதைத் தாதி தாங்குகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: ரெண்டு மணி நேரமா பிரார்த்தனையா?

தாதி: லேடி வயோலாவுக்கு ரொம்ப பக்தி, பிரபு.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: பக்தியெல்லாம் ஞாயித்துக் கிழமை வெச்சுக்க வேண்டியதுதானே. ரெண்டு மணி நேரம் பிரார்த்தனைன்னா அது பக்தியில்லே. அகம்பாவம்.

தாதி: நீங்க நாளைக்கு வந்தா நல்லாயிருக்குமே பிரபு.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: அதைவிட எது நல்லா இருக்கும் தெரியுமா? உன்னோட அம்மணிகிட்டே எழுந்திருச்சு வந்து ஆறு நாளைக்கு முன்னாடி அவளுக்கு எசமானன் ஆகிட்டவருகிட்டே பணிவா நடக்கச் சொல்லு.

(வயோலா கதவைத் திறந்து உள்ளே வருகிறான். வேகமாக உடை மாற்றியிருக்கிறான். வெகு வேகமாகத்தான். சரிந்த கூந்தலுக்கும் ஓட்ட வைத்த மீசைக்கும் பொருத்தமில்லாத அவசரம். நல்லவேளை தாதி முதலில் பார்த்து விடுகிறான். வெஸ்ஸெக்ஸிடமிருந்து தன் முதுகால் அவளை மறைத்து பிரச்சினையைச் சொல்லி மீசையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அவளைத் தாண்டிப் போக வயோலா அறைக்குள் வருகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): மை லேடி வயோலா!

வயோலா: லார்ட் வெஸ்ஸெக்ஸ். காத்திருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: ஆமாம். இருந்தாலும் காத்திருக்க வைப்பது அழகின் உரிமை.

வயோலா: புகழ்கிறீர்கள், மை லார்ட்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: இல்லை. நான் அரசியாமிடம் பேசிவிட்டேன்.

(மௌனம்)

திருமணம் செய்து கொள்ள அரசியின் சம்மதம் தேவை. சம்மதித்து விட்டால் அது ஆணையாகிப் போகிறது.

வயோலா: கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறீர்களா, மை லார்ட்?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: உங்கப்பா உனக்கு விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்கணுமே. உனக்காக எனக்கு ஒரு விவை வைத்துவிட்டார். கிராமத்திலேருந்து வந்து ரெண்டு வாரத்துலே ஞாயித்துக் கிழமை நமக்குக் கல்யாணம்.

(மௌனம்)

உன்னுடைய மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தலாமே.

வயோலா: எனக்கு உங்க மேல காதல் இல்லையே மை லார்ட்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: எப்படித் தாவுது உன் மனசு. உன் அப்பா ஒரு வியாபாரி. உன் குழந்தைகளோ வானேந்தப் போகுது. எனக்கு என் சொத்து திரும்பக்

கிடைக்கும். அவ்வளவுதான் இன்னைக்கு. உனக்கு வெர்ஜீனியா பிடித்த இடமாகப் போகும்.

வயோலா: வர்ஜீனியாவா?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: ஆமா! ஏன்? என் சொத்து பத்தெல்லாம் தோட்டம் காட்டுலே இருக்குது. புகையிலைச் செடி. ஒரு கப்பல் வேணும். என் முதலீட்டைச் சம்பாதிக்க எனக்கு நாலாயிரம் பவுண்டு வேணும். புகையிலை சம்பாதிச்சுக் கொடுக்கும். ரொம்ப நாளைக்கு அங்கே இருக்க வேண்டியதில்லே. ஒரு மூணு நாலு வருஷம்தான்.

வயோலா: அதுக்கு நான் எதுக்கு?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: உன் கண்ணமூக்குக்காக. இல்லேல்லே. உன் முத்தத்துக்காக...

(அவளை முத்தமிடுகிறான். நளினமில்லை. மோகம்தான் இருக்கிறது. வயோலா பின்வாங்கி அவளை அறைந்து விடுகிறான்.)
வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): உங்க அப்பா பேச்சையும் அரசி உத்தரவையும் மீறிடுவியா?

வயோலா: அரசி சம்மதிச்சுட்டாங்களா?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: உன்னைப் பாக்கணுமாம். அடுத்த ஞாயித்துக் கிழமை. கிரீன்விச்சுலே. ஒழுங்கா அடக்க ஒடுக்கமா நடந்துக்கோ. வயோலா (கட்டாயத்துக்குப் பணிந்து): என் கடமையை நான் செய்வேன், மை லார்ட்.

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(அவள் வில்லுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவனுடைய கவிதைக் கடிதம் அவள் மடியில் கிடக்கிறது. அதில் கொஞ்சத்தைப் படிக்க முடிகிறது. 'உன்னை வெய்யிலின் கதகதப்புக்கு ஒப்பிடவோ')

கடிதம்: 'மாஸ்டர் வில், என் நெஞ்சுக்கினிய கவிஞனே,

கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். உன் இதயத்திலிருந்து என்னை எடுத்து வீசிவிடு. வெஸ்ஸெக்ஸ் பிரபுவைத் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன், ஒரு மகளுடைய கடமை...'

(காதல் பொங்கும் சோக நீர்த்துளியொன்று.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(இப்போது லாம்தான் ஜூலியிட். அங்கம் ஒன்று களம் ஐந்து வரை வந்தாயிற்று. வயோலா வீட்டில் பார்த்ததைப் போல ஜோடி மாறி மாறி ஆடும் நடனமொன்றில் ரோமியோவும் ஜூலியிடும் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். நெட் அல்லெய்ன் ஒத்திகையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.)

அல்லெய்ன்: ஆம்பளைங்க மேடைக்கு மேல்புறம். பெண்கள் கீழ்ப்புறம்.

(நடனம் தவறான திசையில் போய்விடுகிறது. தாமஸின் தவறு.)

அல்லெய்ன் (தொடர்கிறான்): (கோபத்தோடு) ஆம்பளைங்க மேடைக்கு மேல்புறம். பெண்கள் கீழ்ப்புறம். நீ என்ன பெண்பிள்ளையா மிஸ்டர் கென்ட்.

(தாமஸ் முகம் சிவக்க மன்னிப்புக் கோருகிறான்.)

வேடிக்கை பார்ப்பவர்களில் ஒருவனாக வில் சேர்ந்து கொள்கிறான். கையில் புதிதாக எழுதிய பக்கங்கள். பீட்டரிடம் கொடுக்கிறான். அவனைப் பார்த்துவிட்ட நெட் அல்லெய்ன் அவனிடம் வந்து வாக்குவாதம் செய்கிறான்.)

வில் (தவிர்ந்துக்கொண்டே): உனக்கு அந்த வரிகள் பிடிக்கவையா?

அல்லெய்ன்: அதெல்லாம் பிரமாதம்தான். (நன்றாகச் சொல்லிக் காண்பிக்கிறான்) 'ஓ... அரசி மேப் உன்னோடு இருந்திருக்கிறாளோ?' சரியான வார்த்தை. சரியான நீளம். ஆனால் அதுக்கப்பறம் ரொம்ப நேரத்துக்கு மேடைக்கு வர்தில்லையே.

(வில் அப்போது தான் பீட்டரிடம் கொடுத்த பக்கங்களை அர்த்தத்தோடு காண்பிக்கிறான்.)

வில்: இதுவே வாட்சண்டை இருக்குது. வாக்குவாதம். வாட்சண்டை. இதுவரைக்கும் அப்படி நான் எழுதினதேயில்லை. வேறே யாரும் கூட எழுதல்லே. நீ உணர்ச்சிகரமா சாகும்போது அப்படி ஒரு கவிதை... உணர்ச்சி... 'உங்க ரெண்டு குடும்பமும் நாசமாப் போக...'

(நெட் திருப்தியோடு தலையசைத்து வேலையைக் கவனிக்கத் திரும்புகிறான். ஆனால் உடனே திரும்புகிறான்.)

அல்லெய்ன்: செத்துப் போறானா?

(அதற்குள் எழுத்தாளர் மாயமாகி விடுகிறார்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - எழுத்தாளருக்கான மூலை - பகல்.

(மேல் தளத்தில் வில்லுக்கென ஒரு மேஜை இருக்கிறது. உட்கார்ந்து வேலை செய்கிறான். தனிப்பட்ட மூட நம்பிக்கையைப் பார்க்கிறோம். ஒரு சுற்று சுற்றி, கைகளைத் தேய்த்து விட்டு ஒரு துப்பு துப்புகிறான். பின்னர் பேனாவைக் கையிலெடுக்கிறான்.)

வெளியே - வீதி - இரவு.

(வேசுமாக ஒரு சந்துக்குள் போகும் வில், பர்பேஜுடன் மோதிக் கொள்கிறான். சாராயக் கடையிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டிருந்தார் பர்பேஜ்.)

பர்பேஜ்: வில்! (நிற்பதற்கு அவகாசமில்லை வில்லுக்கு. பர்பேஜ் பின்னாலிருந்து கத்துகிறார்) எங்கே என் நாடகம்?

(வில் நிற்கவேயில்லை.)

வெளியே - நதிக்கரை - பின்மாலை.

(தாமஸாக வயோலா படகில் நதியைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறான். பின்னாலிருந்து அவளை யாரோ கூப்பிடும் சப்தம் கேட்கிறது.)

வில்: (காயிராவுக்கு அப்பால்) என் கடிதத்தை அவளுக்குக் குடுத்தியா?

(தாமஸாக வயோலா திரும்பிப் பார்க்க வில் இன்னொரு படகில் தொடர்கிறான். கோட்டுப் பையில் இருந்து எடுத்த ஒரு கடிதத்தை உயர்த்திக் காட்டுகிறான்.)

வயோலா (தாமஸாக): (உரத்து) இது உங்களுக்கு...

வெளியே - நதியின் மேல் - வயோலாவின் படகு - இரவு.

(வில் அவளது படகில் ஏறிக் கடிதத்தை வாங்கி பிரித்துப் பார்க்கிறார். படித்ததும் முகத்தில் ஏகப்பட்ட சோகம். வயோலாவுக்குப் பக்கத்தில் தடுமாறி விழுகிறான்.)

வில்: ஓ தாமஸ். என்னோட உறவைத் துண்டிச்சுட்டா. அழிஞ்சேன், ஒழிஞ்சேன். தொலைஞ்சேன். டப்பாவுலே போட்ட பொம்மையாயிட்டேன்.

படகுக்காரன்: எழுத்தாளரில்லே!

(திரும்பிய வில் கண்களில் ஏகக் கோபம்.)

வில்: உன் வேலையைப் பாரு.

வெளியே - நதியின் மேல் - வயோலாவின் படகு - இரவு.

(வில் வயோலாவைப் பார்க்க, நெருங்கிப்

பேசிக்கொள்கிறார்கள், என்னதான் அவர்களுக்குள் நெருக்கமில்லாவிட்டாலும் படகுக்காரன் கை எட்டும் தூரத்தில் இருக்கிறான் என்றாலும் இவர்கள் அவனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை.) வில்: விலகிப் போகச் சொல்றாளே. வெஸ்செக்லைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணுமாம். நானென்ன பண்ணறது?

வயோலா (தாமஸாக): அவளைக் காதலிக்கறேன்னா அவ சொல்றதைக் கேக்கணும்.

வில்: அவளோட நெஞ்சையும் என்னோட நெஞ்சையும் பொளந்துட்டா.

வயோலா (தாமஸாக): உன் நெஞ்சம் பத்தித்தான் உனக்குத் தெரியும்...

வில்: அவ என்னை விரும்பறா தாமஸ்.

வயோலா (தாமஸாக): சொன்னாளா என்ன?

வில்: இல்லை. ஆனா இங்கும் கண்ணீரும் கலந்து ஓடியிருக்குது பாரு. இதை உன்கிட்டே குடுத்தப்போ அழுதுக்கிட்டிருந்தாளா?

வயோலா (தாமஸாக): அது... வந்து... கடிதம் அவங்க நர்ஸ் மூலமா எனக்கு வந்துச்ச...

வில்: உன் சித்தி...

வயோலா (தாமஸாக): (சமாளித்துக் கொண்டு) ஆமா சித்திதான். கொஞ்சம் அழுதிருப்பா. சரி. உங்க காதலைப் பத்திக் கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்.

வில்: அது ஒரே நேரத்துலே நோயும் நிவாரணமும்.

வயோலா (தாமஸாக): ஆமாமா... மழையும் வெய்யிலுமா... குளிரும் வெப்பமுமா... (சமாளித்துக் கொண்டவளாக) காதலி ரொம்ப அழகோ?

கிராமத்துலேர்ந்து வந்து நான் பக்கத்துலே போய்ப் பார்த்ததில்லே. சொல்லுங்களேன். ரொம்ப அழகோ?

வில்: ஓ அவ கண்ணோட அழகைப் பத்தி நான் எழுதக்கூட முடியாது. அதைப் பார்த்து என்னைத் தெரிஞ்சுக்கத்தான் பிறந்திருக்கேன்.

(வயோலாவின் கண்களையே பார்க்கிறான். அவளும் நேர்ப்பார்வை பார்க்கிறார். வார்த்தைகள் சொன்னதையே கண்களும் சொல்கின்றன என்று உணர்கிறார்.)

வயோலா (தாமஸாக): உதடு எப்படியோ?

வில்: ஓ... தாமஸ்... அந்த உதடுகள். விடியற்காலத்து ரோசாப்பூ பொறாமைப்பட முடிந்தால் செடியிலேயே வாடிப்போகும்.

வயோலா (தாமஸாக): அவள் குரல் வாரக் பறவை போலவா?

வில்: இன்னும் ஆழம். இன்னும் மென்மை. வாரக்காம் வாரக். அவள் பாட்டைக் குறுக்கிடுமுன்பே நைட்டிங்கேல்களை அந்த தோட்டத்திலிருந்தே தூரத்திலிடுவேன்.

வயோலா (தாமஸாக): பாட்டுக் கூட பாடுவாளோ?

வில்: பாடிக்கிட்டே இருக்கணும் சந்தேகமேயில்லை. யாழ் வாசிக்கணும். இயல்பாவே சங்கீதம் இருக்குது அவகிட்ட. அவளோட மார்பு... அதைப் பத்தி சொன்னேனா?

வயோலா (தாமஸாக): மார்புல என்ன இருக்குது?

வில்: ஓ தாமஸ், ஒரு ஜோடி ஆப்பிள்தான். பொன்னிற ஆப்பிள் மாதிரி அரிதும் உருண்டும்...

வயோலா (தாமஸாக): உங்களைக் கொஞ்சம் தூரத்துலே வெச்சிருக்கறதுலே புத்திசாலிதான். என்னைவிட சுமாரான கண்ணையும் குரலையும் வெச்சுக்கிட்டு எப்படி உங்களை நெருங்க விடுவா? அதுவுமில்லாம பிரிப்புக் குடும்பத்துல பிறந்துட்டு ஆத்தங்கரையோரத்துக் கவிஞ்சோடும் நடிகனோடும் மகிழ்ச்சியா இருக்கத்தான் முடியுமா?

வில் (உணர்ச்சி மீதுற): முடியும்கறேன். காதலுக்கு ஆத்தங்கரையும் அந்தஸ்தும் தெரியாது. ஓர் அரசிக்கும், அரசன் வேஷம் போடும் ஊர் சுற்றிக்கும் கூட காதல் வரும். அவங்கவங்க அவங்கவங்களுடையதைக் கவனிச்சுக்கணும். காதலை மதிக்காவிட்டால் அது ஆன்மாவில் ஒரு கொப்பளமாகிவிடும். அதனாலேயே என் காதலியிடம் வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர் தோட்டத்துல காதலிருக்கானனு போய்ச் சொல்லிடு.

வயோலா (தாமஸாக): வெஸ்செக்ஸ் இருக்காரே! என்ன பண்ணறது?

வில்: ஒரு முத்தத்துக்காக ஆயிரம் வெஸ்செக்ஸ்களை எதிர்கொள்வேன்.

(படகு டி வெஸ்செக்ஸ் வீட்டின் படகுத்துறைக்குப் போய்ச் சேர்கிறது. கரையில் படகு மோத, வில்லும் தாமஸும் மோதிக் கொள்கிறார்கள். வில் தாமஸின் தோள்களைத் தழுவிப் பிடித்துக் கொள்கிறான். வார்த்தைகளே காட்டிக் கொடுத்திருக்கும். தழுவல் வேறு சேர்ந்துவிட்டதா? அவன் அவனை

முத்தமிட்டுவிட்டு தாலிக் குதிக்கிறாள்.)
வயோலா: ஓ... வில்!

(படகுக்காரனுக்கு நாணயத்தை வீசிப் போட்டுவிட்டு வீட்டை நோக்கி ஓட்டமெடுக்கிறாள்.)

படகுக்காரன்: நன்றி, மை லேடி.

வில் (அதிர்ந்து): லேடியா?

படகுக்காரன்: வயோலா டி லெஸ்ஸப்ஸ். இத்தனாண்டு இருந்தப்போ இருந்து பாத்துட்டிருக்கேன். ஏமாத்த முடியாது.

(வில் படகை விட்டு இறங்குகிறான்.)

படகுக்காரன்: (இருக்கைக்கு அடியில் கையை வைத்துக் கொண்டே) விநோதம்தான். எனக்கும் கொஞ்சம் எழுத வரும். (படகுக்காரன் தன்னுடைய நினைவுகளின் சாசனத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கிறான்) படிக்கறதுக்கு ரொம்ப நேரமாகாது. உங்களுக்குப் புத்தகம் போடறவங்களையெல்லாம் தெரியுமனு நினைக்கிறேன்.

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டுத் தோட்டம் - இரவு.

(சுவரேறித் தோட்டத்துக்குள் தாலிக் குதித்த வில் எந்தத் தயக்கமுமில்லாமல் பால்கனிக்கு ஏறிப் போகிறாள்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(பால்கனி வழியாக வில் வரவும், கதவு வழியாக வயோலா வரவும் சரியாக இருக்கிறது. அறைக்குக் குறுக்கே இருவரும் வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறார்கள்.)

வில்: ஒரு முட்டாளைக் காதலிப்பாயோ நீ?

வயோலா: ஒரு நடிகனைக் காதலிப்பாயோ நீ?

(ஓரே சமயத்தில் ஓடிப்போய் இறுகத் தழுவி உணர்ச்சி பொங்க முத்தம் கொடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.)

வில் (துள்ளிப் பின் வாங்கி): பொறு... பொறு... நீ இன்னமும் கன்னியாயிருக்கலாம். நான் தாமஸ் கென்ட்டைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதைப் போல நீயும் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருக்கலாம்.

வயோலா: ஓரே கேள்விக்குப் பதில் சொன்னால் போதும். நாடகமெல்லாம் எழுதற வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர்தானே?

வில்: அதேதான்.

வயோலா: அப்படியானால் இன்னுமொரு முத்தம். நான் தெரிந்து கொண்டேன். (மீண்டும் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டுக் கொள்கின்றனர். அவருடைய உடைகளோடு அவளும் அவளுடைய உடைகளோடு அவரும் போராடுகிறார்கள்.)

வயோலா: ஆம்பளை உடையைக் கழட்டறது எனக்குத் தெரியாது.

வில்: எனக்கும் இது புதுகதான்.

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறைக்கு வெளியே - இரவு நேரம்.

(தாதி என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்க வருகிறாள். கதவில் காது வைத்துக் கேட்கிறாள். அடங்கிய குரல்கள் கேட்கவும் அதிர்ச்சியடைகிறாள்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(வில் அரைகுறை உடையில், வயோலாவின் பெட்டிகோட் விவருகிறது. வில் அதை அகற்றுகிறாள். மேலாடையை விலக்குகிறாள். மார்பைச் சுற்றி இறுக்கக் கட்டியிருப்பதைப் பார்த்து அதிர்ச்சியடைகிறாள். முடிச்சை அவிழ்த்து அவளைச் சுற்றவைத்து நாடாவை எடுக்கிறாள்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறைக்கு வெளியே - இரவு.

(ஆடும் நாற்காலி ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக் கதவருகே தாதி உட்கார்ந்து விடுகிறாள். யாரும் வருகிறார்களா என்று காவலிருக்கிறாள். சீக்கிரத்தில் படுக்கையில் அமிழ்ந்து எழும் சீரான சப்தம் கேட்கிறது. தன்னுடைய சிறிய விசிறியைக் கொண்டு வேகமாக விசிறிக் கொள்கிறாள். வேலைக்காரி ஒருத்தி தூசு தட்டிக்கொண்டே வருகிறாள். அவளுக்கும் கட்டில் சப்தம் கேட்கிறது. அந்தச் சப்தத்துக்கு இணையாக நாற்காலியைத் தாதி ஆட்டுகிறாள். வேலைக்காரி தாதியை வியப்போடு பார்க்கிறாள். இவளும் அவளைக் கொட்டக் கொட்டப் பார்க்கிறாள்.)

தாதி: போ... போ... அந்தப் பக்கம் போயிடு.

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(வில்லும் வயோலாவும் களைத்துப்போய்க் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கிறார்கள்.)

வயோலா: நினைச்சுக் கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டேன். சாதாரண நாடகத்தை விட மேலே ஒண்ணு அதிலே இருக்குது.

வில்: இருக்குதான்.

வயோலா: உங்க வேற நாடகத்தை விடவும்தான்.

வில் (சற்றே முகம் சுருங்கி): ஓ...

வயோலா: அதுதான் என்னோட முதல் முயற்சி...

வில்: சரிதான். என்னோட முதல் முயற்சியை விடப் பரவாயில்லை. (மீண்டும் முத்தம் பதிக்கிறாள்.)

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - விடியற்காலை.

(பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பிளந்து கொண்டிருக்கும் மேகங்களை சூரியன் இரக்கமின்றி மேலும் பிளந்து கொண்டிருக்கிறான்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறைக்கு வெளியே - விடியற்காலை.

(ஆடும் நாற்காலியிலேயே தாதி தூங்கிவிட்டாள்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டு - வயோலாவின் படுக்கையறை - விடியற்காலை.

(தூரத்தே ஒரு சேவல் கூவுகிறது. வயோலாவும் வில்லும் இன்னும் கட்டிலிலேயே கிடக்கிறார்கள். அரை மயக்கத்தில் புரண்டு படுக்கிறார்கள். விழித்துக் கொண்ட வயோலா, வில் பெயரைச் சொல்லி முத்தமிடுகிறாள்.)

வயோலா: வில்...

(வில் அசைகிறான்.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): என்னை விட்டுப் போக மாட்டிங்களே? வில்: போயாகனும். பாத்தியா, வெளிச்சம் வந்துடுச்சு.

வயோலா: (அவனைத் தன்னிடம் இழுத்துக் கொண்டு) நிளா வெளிச்சம்.

வில்: இல்லை. சேவல் சத்தம் கேட்டுத்தான் எந்திரிச்சேன்.

வயோலா: அது ஆந்தை. வாங்களேன்...

(அவள் ஜெயிக்கிறாள். அவளை முத்தமிட்டுப் போர்வையைக் கொண்டு முழுகிறாள்.)

வில் (விட்டுக் கொடுத்து): ஓ... ஹென்ஸலோ காத்திருக்கட்டும்.

வயோலா (சற்றே தயங்கி, அவனைத் தூரத் தள்ளிவிட்டு): மிஸ்டர் ஹென்ஸலோவா?

வில்: (அழுத்தமாக) அவரும் அவர் கேட்ட நாடகமும் நாசமாப் போக...

வயோலா: ஓ... ஓ... வேண்டாம். வேண்டாம்.

வில்: இன்னும் நேரமிருக்குது. இருட்டாத்தானே இருக்குது!

வயோலா: வெய்யிலடிக்குது. (சேவல் மறுபடி கூவுகிறது) சேவல் கூடக் கூவியாச்சு.

வில்: அது ஆந்தை. நம்பு கண்ணே. ஆந்தைதான்.

(அவளை முத்தமிட்டு மீண்டும் காதல் செய்ய ஆரம்பிக்கிறாள். வயோலா தள்ளிவிட்ட வேகத்தில் தரையில் போய் விழுகிறாள். அவள் எழுந்து உட்கார்ந்து கவுனை இழுத்து விட்டுக் கொள்கிறாள்.)

வயோலா: நடிகர்களாகிய நாங்கள் ஒத்திகை பேச எதுவுமில்லாமல் பண்ணப் போறீங்களா?

(க த வு தட்டப்படுகிறது.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ்

வீடு - வயோலாவின் படுக்கை அறைக்கு வெளியே தாழ்வாரம்/ வயோலாவின் படுக்கை அறை - விடியற்காலை.

(தாதி கதவைத் தட்டுகிறான். வயோலா கதவுக்கருகே போகிறாள்.)

தாதி: மை லேடி. எல்லோரும் எந்திரிச்சிட்டாங்க. புதிய நாள் விடிஞ்சுடுச்சு.

(கடந்து போன சில மணி நேரங்கள் வயோலாவை இன்னும் அழகியாக்கியிருக்கின்றன.)

வயோலா: புதியதொரு உலகமும் விடிஞ்சுடுச்சு.

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

(ஒத்திகையின் இடையில் நுழைகிறோம். அங்கம் ஒன்று களம் ஐந்தில் ரோமியோவும் ஜூலியட்டும் முதல் முதலில் முத்தமிடும் கணத்துக்கு வருகிறோம். நெட் அல்லெய்னின் மேற்பார்வை. வில் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய வாழ்வில் சரியான திருப்பம்.)

வயோலா (ரோமியோவாக): 'மகான்களின் உதிகள் இதுவே. புனித யாத்திரிகர் உதவும் இதுவே.'

ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'ஆம் யாத்திரிகளே. பிரார்த்தனைக்குப் பயன்பட வேண்டிய உதிகள்.'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'ஓ... அப்படியானால், மகானே, கைகள் செய்வதை உதிகள் செய்யட்டும். அவை வணங்குகின்றன. தயை செய். நம்பிக்கை விரக்தியாகிவிடக் கூடாது.'

(அவள் பார்வைக் கோட்டில் வில். அந்தரங்கமான ரகசியப் பார்வை அவள் கண்களில் ஒளிர்கிறது.)

ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'மகான்கள் விட்டுத் தருவதில்லை. என்றாலும் பிரார்த்தித்தால் வரம் தருவார்கள்'

(அடுத்துப் பேச வேண்டியதை வயோலா கோட்டை விட்டு விடுகிறாள்.)

ஸாம் (சொல்லித் தருகிறான்): நீ பேச வேண்டும்.

அல்லெய்ன் (கத்துகிறார்): பூனைப்பசங்க...

(வயோலா குற்ற உணர்ச்சியோடு தொடர்கிறாள்.)

வயோலா (ரோமியோவாக): 'அப்படியானால் நகராதிரு. என் பிரார்த்தனையின் பயனை நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.'

(வயோலா ரோமியோவாக ஸாமை முத்தமிடுகிறாள். என்றாலும் அம்சமாக முத்தம் கொடுக்கவில்லை என்பதால் வில் முகம் சுளிக்கிறாள்.)

வயோலா (ரோமியோவாக): 'அப்படி என் உதட்டிலிருந்து உன் உதிகள் என் பாவத்தைக் கழித்து விட்டும்.'

ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'அப்படியானால் எடுத்த பாவத்தை என் உதிகள் மறுபடி ஏந்திக் கொள்ளட்டும்'

வயோலா (ரோமியோவாக): என் உதட்டிலிருந்து பாவமா? ஓ... வரை மீறலைச் சரியாக ஊக்குவிக்கிறாய். என் பாவத்தை மறுபடி எனக்குக் கொடுத்துவிடு.

(வயோலா மீண்டும் ஸாமை முத்தமிடுகிறாள். வில்லின் முகச் சுளிப்பு பெரிதாகிறது. துள்ளி மேடையில் ஏறுகிறாள். எல்லோரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்க்கிறார்கள்.)

வில்: சரி... சரி... அப்படியில்லே... இன்னும்... நான் வேணும்னா... (ஜூலியட்டாக) 'அப்படியானால் எடுத்த பாவத்தை என் உதிகள் மறுபடி ஏந்திக் கொள்ளட்டும்.'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'என் உதட்டிலிருந்து பாவமா? ஓ... வரைமீறலைச் சரியாக ஊக்குவிக்கிறாய், என் பாவத்தை மறுபடி எனக்குக் கொடுத்துவிடு.'

(வயோலா வில்லை முத்தமிடுகிறாள். ஒரு கணத்துக்கு இருவரும் சுய நினைவு இழந்து விடுகிறார்கள். வயோலா தன் உதிகளை இழுத்துக் கொள்ள, வில்லின் உதிகள் மறுபடி அவள் உதிகளை நாடுகின்றன.)

வயோலா (ரோமியோவாக): 'புத்தகத்திலே சொல்லியிருக்கிறபடி முத்தமிடுகிறாய்.'

அல்லெய்ன் (வில்லிடம் எள்ளாக): சரிதான் நீ இங்கிருந்ததும் நல்லதுக்குத்தான். மிச்ச நாடகத்தை நான் எழுதறேன். நீ வேணும்னா...

வில் (மன்னிப்புக் கேட்கும் பாவனையில் பின்வாங்கி): சரிதான் தொடரட்டும். இப்போ நர்ஸ்... ரால்ஃப் எங்கே?

(ரால்ஃப் தயாராகக் காத்திருக்கிறான்.)

ரால்ஃப் (தாதியாக): 'மேடம் உங்கம்மா என்னவோ சொல்லணுமாம்! வயோலா (ரோமியோவாக): 'யார் அவளுடைய அம்மா?'

ரால்ஃப் (தாதியாக): 'தெரியாதா இளைஞனே, அவங்க அம்மா அந்த வீட்டுத் தலைவி.'

(வில் பின்வாங்கி விட்டான்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.

(இப்போது திரைக்குப் பின்னால் இருக்கிறான்.)

ரால்ஃப்: (காமிராவுக்கு அப்பால் குரல்) 'நல்ல பெண்மணி. குணவதி. அறிவுள்ளவர். நான்தான் அவங்க குழந்தையை வளர்த்தவன். நீ பேசிக் கொண்டிருந்தாயே...'

(ரால்ஃப் தன் வரிகளைப் பேசி முடிக்கும் வரை வில் பதட்டத்தோடு தனியாக திரைக்குப் பின்னால் மங்கிய வெளிச்சத்தில் நிற்கிறான்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

ரால்ஃப் (தாதியாக): 'சொல்றேன் கேட்டுக்கோ... அவ கையைப் பிடிக்கறவன்' (பணத்தைக் குறிப்பிடும் சைகை செய்கிறான்) 'கையிலே பணம் புரள வேண்டும்.'

வயோலா (ரோமியோவாக): 'கேபுலட் குடும்பமா? ஓ... இது என்ன? என் வாழ்வு என் எதிரியின் செலவுக் கணக்கில்...'

(நோல் பென்வோலியோவாக, மதுக் கிண்ணங்களைச் சுமந்து கொண்டு, சற்றே போதையோடு, விருந்தொன்றில்)

நோல் (பென்வோலியோவாக): (ரோமியோவிடம்) 'போ... போய்ச் சேரு... விளையாட்டெல்லாம் போதும்.'

(வெளியே போகப்போன வயோலாவின் கையைத் திரையில் இருந்து ஒரு கை பிடித்துக் கொள்கிறது.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - திரைக்குப் பின்னால் - பகல்.

(வில் அவள் கையை முத்தமிடுகிறான்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

வயோலா (ரோமியோவாக): 'ஆமா. நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். அதிகமாக ஆக எனக்குச் சங்கடம்'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - திரைக்குப் பின்னால் - பகல்.

(வயோலா திரையை விலக்கிக் கொண்டு வருகிறாள். அபாயகரமாக வில்லும் வயோலாவும் முத்தமிட்டுக் கொள்கிறார்கள். பொதுவான பின் மேடை பகுதியில் இருந்து பிரிந்து நிற்கும் அகலம் குறைந்த சந்தில் நிற்கிறார்கள்.)

ஸாம் (ஜூலியட்டாக): (காமிராவுக்கு அப்பால் குரல்) 'இங்கே வா நர்ஸ். யாரந்த கனவான்?'
வயோலா: (வில்லிடம்) 'ஓ இதுவே இரவாகிப் போகட்டும்'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

ரால்ஃப் (தாதியாக): 'எனக்குத் தெரியாது'

ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'போய் அவர் பேரைக் கேள். கல்யாணமாகியிருந்தால் என் கல்லறையே என் மணமேடை.'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - திரைக்குப் பின்னால் - பகல்.

(ஜூலியட்டின் வரிகள் வில்லைப் பொட்டில் அறைகின்றன. வில் நகர்ந்து கொள்கிறான்.)

வயோலா: ஓ... போக வேண்டாம்.

வில்: போயாகணும்... போயாகணும்...

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.

(வில் ஏணியேறித் தன் மூலைக்கு அவசரமாகப் போக, ஒத்திகை தொடர்வது கேட்கிறது.)

ரால்ஃப் (தாதியாக): அவர் பெயர் ரோமியோ. ஒரு மாண்ட்டேகு. உங்களுடைய பெரிய எதிரியின் ஒரே மகன்.

அ ல் லெ ய் ன் :
(அரங்கத்திலிருந்து கத்துகிறான்)
பயங்கரம்...

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் -
எழுத்தாளர் மூலை - பகல்.

(வில் மடியில் எழுத்தாளருக்கான மூலைக்கு வந்து சேர்கிறான். ஒரு சுற்று சுற்றி கைகளைத் தேய்த்து விட்டு பச்சென்று தரையில் துப்புகிறான். மேஜை முழுக்கக் கையெழுத்துப் பிரதிகள். எழுதிய வரிகளைப் பார்க்கிறோம். கையெழுத்துப் பிரதி காமிராவில் 'மெதுவா... தூரத்துச் சன்னலில் அது என்ன வெளிச்சம்? அது கிழக்கு வானம். ஜூலியட்டான் சூரியன்.') வயோலா (சூரல் மட்டும்): 'மெதுவா... தூரத்துச் சன்னலில் அது என்ன வெளிச்சம்? அது கிழக்கு வானம். ஜூலியட்டான் சூரியன்.'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - மாலை.

வயோலா: (படிக்கிறாள்)
'எழுக ஞாயிறே! பொறாமை பிடித்த நிலவைக் கொன்றுவிடு.
ஏற்கனவே சோகத்தில் சோகை பிடித்துப் போய்விட்டது.
உன் காதலி தன்னைவிட அழகாக இருக்கிறாளே என்று...'
(வயோலா படுக்கையில் படுத்திருக்கிறாள். கையெழுத்துப் பிரதியிலிருந்து படிக்கிறாள். படுக்கையில் வில்லும்தான். அவளும் அவளோடு சேர்ந்து படிக்கிறாள்.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): ஓ... வில்!
வில்: ஆமா... அதுவே கொஞ்சம் நல்லாத்தான் இருக்கு.
(வில்லின் முத்தங்களுக்கிடையே பேச வேண்டியிருக்கிறது. கழுத்திலும் தோளிலும் உதட்டால் ஒத்தியெடுக்க, கையெழுத்துப் பிரதியைக் கொண்டு அவளை விலக்க வேண்டியிருக்கிறது.)
வயோலா: (தொடர்ந்து படிக்கிறாள்) 'அது என் காதலி. ஓ... அது என் கண்ணம்மா. இது அவளுக்கும் தெரிந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்!'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
(வயோலா தொடர்கிறாள் - இப்போது ஒத்திகையில். ஸாம் ஜூலியட்டாக பால்கனியில் நின்று பெருமூச்செழுகிறான்.)

வயோலா (ரோமியோவாக): 'வெய்யிலின் முன் விளக்கைப் போல அவள் கன்னத்தின் பொலிவு அந்த நட்சத்திரங்களை நாணப்பட வைக்கும். அவள் கண்கள் சொர்க்கத்திலிருந்து வளி மண்டலத்தில் பிரகாசிக்கப் பறவைகள் இது இரவ்வல் என்று பாடும். பார்... எப்படிக்க கைகளைக் கன்னத்தில் தாங்கி நிற்கிறாள். அந்தக் கைக்கு நான் உறையாக முடிந்தால் அந்தக் கன்னத்தைத் தொடவாமே!'
ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'அய்யோ பாவம் நான்...'
வயோலா (ரோமியோவாக): 'பேசுகிறாள்... இன்னொரு முறை பேச ஒளி தேவதையே!'

(இயல்பான நேர நகர்வை ஒதுக்கி விடுகிறோம். காட்சி மேடைக்கும் வயோலாவின் படுக்கையறைக்குமாக மாறி மாறிப் போகிறது.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - மாலை.
வில்: (வயோலாவின் முத்தங்களுக்கிடையே படிக்கிறாள்) 'ஓ... ரோமியோ, ரோமியோ! நீ ஏன் ரோமியோவாயிருக்க வேண்டும்? உன் பிறப்பை மறுத்துப் பெயரையும் மறுத்து விடேன்.'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'அப்படி உன்னால் முடியாதென்றால் இது சத்தியம் கண்ணா, நான் இனியும் கேபுலட்டாக இருக்க மாட்டேன்.'
வயோலா (ரோமியோவாக): (பால்கனிக்குக் கீழ்) 'இன்னும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவோ, பேசிவிடவோ?'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.
(படுக்கையில் வில்லும் வயோலாவும்.)

வில்: 'என்ன ஆள் நீ இருட்டில் மறைந்து கொண்டு என்னிடம் ஆலோசனை கேட்டுக் கொண்டு...'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - இரவு.
(நேரமாகி விட்டதால் ஒத்திகை தீப்பந்த ஒளியில் தொடர்கிறது.)

வயோலா (ரோமியோவாக): 'பெயரை வைத்துக் கொண்டு நான் யாரென்று எப்படி உனக்குப் புரியவைப்பது? என் பெயர், மகானே, உன் எதிரியின் பெயரென்பதால் எனக்கே வெறுத்துப் போன பெயராகிவிட்டது.'

(நடிகர்களில் பலரும் நடப்பால் கவரப்பட்டு முன்னால் நகர்ந்து போய் அரங்கத்திலிருந்து வேடிக்கை பார்ப்பது தெரிகிறது. பென்னிமேன் ஏறக்குறைய தன்னையே மறந்து போனார். நிச்சயமாக இது சாதாரணக் காட்சியல்ல.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(உடைகளைக் களைந்துவிட்ட வில் அறையைச் சுற்றி நடக்கிறான். ஜூலியட்டின் வரிகளைப் படுக்கையில் இருக்கும் வயோலாவுக்குச் சொல்லிக் கொண்டே.)

வில்:
'உயர்ந்த சுவர்களில் ஏறுவது கடினம்.
என் குடும்பத்தார் யாராவது பார்த்துவிட்டால் இந்தத் தோட்டமே உனக்குக் கல்லறையாகி விடும்.
பார்த்தால் கொன்றுதான் போட்டு விடுவார்கள்.'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - இரவு.
வயோலா (ரோமியோவாக):

'அந்தோ உன் கண்களில் கண்ணே அவர்களின் இருபது வாட்களை விட அதிகம் ஆபத்து இருக்கிறதே.
இனிய பார்வை ஒன்று போதும்.'
அவர்களுடைய வன்மத்துக்கு எதிராய் என்னைக் காக்க. ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'என்றாலும் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.'
வயோலா (ரோமியோவாக): 'அவர்களிடமிருந்து இரவே எனக்கு முக்காடு. உனக்கு என்மேல் காதலென்றால் அவர்கள் என்னைக் கண்டாலும் தவறில்லை.'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(வில், வயோலா இருவரும் கட்டிலிலிருந்து இறங்கி விட்டார்கள். அரைகுறையாக உடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் - இன்னமும் ஒத்திகை பார்த்துக் கொண்டிருதான்.)
வில்: 'சூட் னைட்... சூட் னைட்... நிம்மதியும் தூக்கமும் என் மார்பில் ஒதுங்கியதைப் போல உன் நெஞ்சிலும் பரவட்டும். ஓ... திருப்தியுறாமல் என்னை விட்டுப் போவாயோ?'
வயோலா: அது என்னோட வரி.
வில்: ஓ... என்னோடதும்தான்...

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - இரவு.
வயோலா (ரோமியோவாக): 'ஓ... திருப்தியுறாமல் என்னை விட்டுப் போவாயோ?'
ஸாம் (ஜூலியட்டாக): 'இன்றிரவு எதில் திருப்தி வேண்டுமென்கிறாய்?'
வயோலா (ரோமியோவாக): 'நான் காதலுக்குச் செய்த சத்தியம்போல உன் சத்தியம்தான்.'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(வில், வயோலா மறுபடியும் கட்டிலில் - முத்தமிட்டுக் காதல் புரிகின்றனர்.)
வில்: 'எல்லையற்ற கடலைப் போன்ற என் செல்வமே, ஆழத்தில்

என் காதல்...
வயோலா, வில்: (தொடர்கிறார்கள்) 'எவ்வளவு கொடுக்கிறேனோ அவ்வளவு என்னிடம். ஏனென்றால் இரண்டுக்குமே அளவில்லை.'
(வெளியே தாதி கதவைத் தட்டுகிறாள். கூப்பிட்டுக் கொண்டே.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
ஸாம் (ஐலியிட்டாக): 'ஏதோ சப்தம் கேட்கிறது உள்ளே. கண்ணா, போய் வா!'

(ரால்ஃப் தாதியாக உள்ளிருந்து 'ஐலியட்' என்று கூப்பிடுகிறான்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.

(வயோலா வெளியே இருக்கும் தாதிக்குக் குரல் கொடுக்கிறாள்.)
வயோலா: வந்துட்டேன், நர்ஸ்.

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறைக்கு வெளியே - இரவு.
(கதவில் காது வைத்து தாதி கேட்கிறாள்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
ஸாம் (ஐலியிட்டாக): 'வந்துட்டேன்மா நர்ஸ். இனியவரே மாண்டேகு! ஏமாற்றிவிடாதீர்கள்.'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.
வில்: 'கொஞ்சம் பொறு. நான் மறுபடி வருகிறேன்.'
(அவன் வார்த்தையின் இரட்டை அர்த்தத்துக்காக விளையாட்டாக அறைந்து பின்னர் முத்தம் கொடுக்கிறாள்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
ஸாம் (ஐலியிட்டாக): 'கொஞ்சம் பொறு. நான் மறுபடி வருகிறேன்'
(திரையை விலக்கிக் கொண்டு ஸாம் பால்கனியை விட்டுப் போகிறான்.)
வயோலா (ரோமியோவாக): 'ஓ... இனிய... இனிய... இரவே!'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - இரவு.
(அப்போதுதான் துய்த்து முடித்துக் களைத்திருக்கின்றனர். திடீரென ஆழ்ந்த மெளனம்.)
வயோலா: (தனக்குத் தானே) 'பயமாயிருக்கிறதே... இரவு என்பதால் நடந்ததனைத்தும் தெவிட்டும் இனிமையில் சொப்பனத்தின் மயக்கமோ?'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.
(மேடையில் காட்சி தொடர்கிறது. மேடையின் பின்பக்கம் நெட் அல்லெய்ன் மாடியேறுகிறாள். ரால்ஃப் ஐலியட்டின் அறைக்கு வெளியேயிருந்து எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அவனைத் தாண்டிப் போகிறாள்.)
ஸாம் (ஐலியிட்டாக): (காமிராவுக்கு அப்பால்) 'என்னுடையதையெல்லாம் உங்கள் காலடியில் கொட்டுகிறேன். என்னவரைத் தொடர்ந்து உலகில் எங்கு வேண்டுமானாலும் போவேன்.'
ரால்ஃப் (தாதியாக): 'மேடம்!'
ஸாம் (ஐலியிட்டாக): (காமிராவுக்கு அப்பால்) 'வந்துடறேன். இரு. ஆனால் உங்கள் எண்ணம் வேறென்றால், கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.'
ரால்ஃப் (தாதியாக): 'மேடம்!'
ஸாம் (ஐலியிட்டாக): 'இதோ... இதோ வருகிறேன் உங்கள்

உணர்வுக்குத் தீனி போட்டுக் கொண்டு என்னைத் துயருள் விட்டுப் போவதென்றால் ஆயிரம் முறை குட்நைட் சொல்லி விடுவேன்.'

(ஸாம் திரையை விலக்கிக் கொண்டு காமிராவுக்குள் வருகிறான்.)

ஸாம்: (நெட்டிடம்) இந்த டிரஸ்ஸ நடக்கவே முடியல... பன்னி மாதிரி இருக்குது. கழுத்தே இல்லாத டிரஸ். (ரோமியோவிடமிருந்து குறிப்பு வாங்கி) 'ஓ... போய்விட்டானே மீண்டும். போகிறேன் என்கிறான். ஆனால் போவதுதான் இல்லை.

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - எழுத்தாளர் மூலை - பகல்.

(நெட் வந்து சேர்கிறான். வில் மும்முரமாக எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான். எழுதி முடித்த பக்கங்களைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பீட்டர் காத்திருக்கிறான். கையிலிருப்பதைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். நெட் வருவதை வில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். ஒரு தாளான பீட்டரிடம் கொடுக்கிறான்.)

வில்: (பீட்டரிடம்) எப்படியிருக்குது?
பீட்டர்: (தோள்களைக் குலுக்கி) நல்லாத்தான் இருக்குது.

('அப்படித்தான் சொல்வே!' என்கிறது வில்லின் முகம். பீட்டர் போக, நெட்டும் வில்லும் இருக்கிறார்கள். சூழலுக்கு வில் தன்னைத் தயாராக்கிக் கொள்கிறான்.)

வில்: நெட்... தெரியுது... தெரியுது...
அல்லெய்ன்: நல்லாத்தான் இருக்கு.

வில்: ஓ...
அல்லெய்ன்: தலைப்புத்தான் சரியில்ல.

வில்: ஆ...
அல்லெய்ன்: 'ரோமியோவும் ஐலியட்டும்...' ஒரு திருத்தம்.

வில்: நன்றி... நெட்.
(உரையாடல் இரண்டு எதிரெதிர் அணியினருக் கிடையேயான வேடிக்கைப் பேச்சு. நெட் தலையசைத்துவிட்டுக் கீழே இறங்கிப் போகிறான்.)

வில் (தொடர்கிறான்): நீ ஒரு ஜென்டில்மேன்.
அல்லெய்ன்: நீ வார்விக்ஷயரின் சாணிக் குட்டை.

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

(அரங்கத்தில் ஹென்ஸ்லோவிடம் பீட்டர் பக்கங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஹென்ஸ்லோ ஒரு நாய் வாங்கியிருக்கிறான். தொடர்ந்து குட்டிக் கரணம் அடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. பீட்டர் பக்கங்களைக் கொடுக்கக் கொடுக்க, தலையாட்டிக் கொண்டே இருக்கிறான்.)
ஹென்ஸ்லோ: (அவநம்பிக்கையோடு) நாய் எதுவும் இல்லேங்கறியா?

(புதிதாக நாடகத்தைப் பற்றி தெரிந்து கொண்ட ஃபென்னிமேன் சப்தம் போடவேண்டாம் என்று எச்சரிக்கிறார்.)

பீட்டர்: (ஹென்ஸ்லோவிடம்) பாதிரியார் ரகசியமா கல்யாணம் செஞ்சு வெச்சுடறாரு. அப்புறம் நெட்டுக்கும் கேபுலட் குடும்பத்துல ஒருத்தனுக்கும் சண்டை. சண்டையைத் தடுக்க ரோமியோ போறான். நெட், அதான் மெர்க்கூஷியோவைத் தடுக்கப் போக, டைபால்ட் மெர்க்கூஷியோவைக் கொன்னுடறான். ரோமியோ டைபால்டைக் கொல்றான். பிறகு இளவரசர் வெரோனாவை இருந்து ரோமியோவை நாடு கடத்திடறார்.

ஹென்ஸ்லோ: (ஓரளவு திருப்தியுடன்) அப்பத்தான் கடல் பயணம். கப்பல் உடைஞ்சு போகுது. கடல் கொள்ளைக்காரன் தீவுக்குப் போய்ச் சேர்றான்.

(ஃபென்னிமேனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. கூச்சல் போடுகிறார்.)
நாயை எட்டி உதைக்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: உளற்றதை விட்டுட்டு அந்தப் பக்கம் போங்கள். (ஓத்திகை தடைப்பட்ட மேடையைப் பார்த்து) ஆயிரம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கறேன்.

ஸாம் (ஐலியிட்டாக): 'குட்நைட். குட்நைட். பிரிவு இனியதொரு சோகம். விடியும் வரை குட்நைட் சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பேன்.'

உள்ளே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - காலை.

(காதலர்களைச் சூரியக் கதிர் ஒன்று எழுப்புகிறது. ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை - சர்ச் மணிகள் ஒலிக்கின்றன. வயோலா திடுக்கிட்டு எழுகிறாள். ஏதோ ஒன்று அவளைச் சங்கடப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது. என்னவென்று தெரியவில்லை. வில் அவளை சமாதானப் படுத்துகிறான்.)
வில்: ஞாயிற்றுக் கிழமை. இன்னைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமைதான்.
(அவளை மறுபடி தலையணையில் கிடத்துகிறான்.)

வில் (தொடர்கிறான்): தூக்கத்துவே ஒண்ணு கிடைச்சது. அவங்களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வெச்ச பாதிரியார் அவங்களோட விதியை முடிவு பண்ணார்.

வயோலா: ஓ... எப்படியானாலும் காதல் ஜெயிக்கத்தானே போகுது! வில்: சொர்க்கத்துவே ஜெயிக்கலாம். நான் இப்போ எழுதறது காமெடி இல்லை. ரெண்டு காதலருக்கும் நடுவுலே பெரிய ஆறு - குடும்பம், கடமை, விதி - இயற்கை மாதிரி மாறவே மாறாதது.

வயோலா: (ஓரளவு கட்டுப்பாட்டுக்குள்) ஆமாம். இது வாழ்க்கையே அல்ல வில். திருடிக்கிட்டு வந்துட்ட பருவம். அவ்வளவுதான்.

(திடீரென கீழேயிருந்து ஒரே கூச்சல். ஒருவன் காட்டுக் கத்தல் கத்துகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (காமிராவுக்கு அப்பால்): இன்னும் தயாராகல்லியா? எங்கே இருக்கா?

தாதி (காமிராவுக்கு அப்பால்): பொறுங்க பிரபு. துணி மாத்திக்கிட்டிருக்கா.

வெஸ்ஸெக்ஸ் (காமிராவுக்கு அப்பால்): விட்டா அரசியாரையே காக்க வெச்சடுவே.

(வயோலாவுக்கு நினைவு வருகிறது. குதித்து எழுந்து கத்திவிடுகிறான்.)

வயோலா: ஞாயிற்றுக் கிழமை... கீர்ன்விச்...

உள்ளே - டி வெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கை அறைக்கு வெளியே - காலை.

(தாதி மாடிப்படியை மறித்து நிற்கிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: சொல்றதைக் கேளு நர்ஸ். அரசியார், க்ளோரியானா ரெஜினா, கடவுள் தந்த வரம், பிரகாசமானவர், தன் ஒளியை நம் மேலே வீசுகிறவர், இன்னிக்கு கீர்ன்விச்சுக்கு வர்றார். கொண்டாட்டத்தின் போது, சாயங்காலம் நான் தேர்ந்தெடுத்தவளுக்குத் தன் சம்மதம் கொடுக்கப் போறார். பகல் விருந்துக்கு நேரம் கழிச்சப் போனா கிழடு மன்னிக்காது. அதனாலே உன் அம்மணிகிட்டே போய் கீழே இழுத்துக்கிட்டு வா. உள்ளாடை போட்டிருந்தாலும் சரி. போடல்வேன்னாலும் சரிதான்.

உள்ளே - டி வெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - காலை.

(வயோலா உடைகளை உடுத்திக் காலணிகளைப் போடுகிறான். வில் உள்ளாடை மட்டுமே அணிந்து கொண்டு அவளோடு வாக்குவாதம் செய்கிறான்.)

வில்: ராணியாயிருந்தாலும் சரிதான், நீ போகக் கூடாது.

வயோலா: வேற என்ன செய்யச் சொல்றிங்க? உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கவா?

வில்: (தன் நிலையை உணர்ந்து) ஒரு ஏழை நடக்கனுக்கு மனைவியாகவா? என் கனவிவன்றி வயோலாவுக்கு அப்படி நடக்கணும்னு நினைச்சப் பார்ப்பேனா? என்றாலும் பட்டப்பக்கல் என் காதலை வெட்டவெளியாக்க முடியும்னா அதுவும் சரிதான் என்பேன்.

வயோலா: (முரண்டு பிடிக்கும் தொனியில்) இருட்டிலே ஆசையை சுதந்திரமாத் துரத்தறீங்க. அது மட்டும்தான்னா, நான் கீர்ன்விச்சுக்குப் போகத்தான் வேணும்.

வில்: அப்படின்னா நானும் உன் கூட வர்றேன்.

வயோலா: முடியாது. வெஸ்ஸெக்ஸ் உங்களைக் கொன்னுடுவாரு.

வில்: எனக்கும் சண்டை போடத் தெரியும்.

வயோலா: (கூந்தலைச் சரி செய்துகொண்டே) மேடைச் சண்டை? (அவனை நோக்கித் திரும்பி) ஓ... வில். தாமஸ் கென்ட்டின் இதயம் உங்களுடையது. வயோலா என்றால் நமக்கிடையே பெரிய ஆறுதான் ஓடுகிறது. ஒரு வாரம் கழித்து ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் வெஸ்ஸெக்ஸைக் கல்யாணம் செய்துக்குவேன்.

உள்ளே - டி வெஸ்ஸப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கை அறைக்கு வெளியே - கீழ்த்தளத்து ஹால் - காலை நேரம்.

வெஸ்ஸெக்ஸின் கூச்சல் தொடர்கிறது.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (கூச்சல்) அவளைக் கீழே இழுத்துக்கிட்டு வரப் போறேன். பார்த்துக்கிட்டே இரு. அரசியின் கட்டளை...

(வயோலாவின் அறைக் கதவு திறக்க, வாயை முடிக்கொள்கிறான்.)

வயோலா: குட் மார்னிங் மை லார்ட்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (அவள் தோற்றத்தில் மயங்கிப்போய்) ஆ... மை லேடி...

வெள்ளம் யாருக்காகவும் காத்திருக்காது ஆனால் உனக்காகக் காத்திருக்கும் என்பேன்.

(வயோலா படியிறங்கி வருகிறாள். பின்னால் வில். பெண் வேடத்தில் - நாட்டுப் புறத்து மொழி பேசுகிறாள்.)

வில்: கடைசியா வந்து சேந்துட்டோம். மை லார்ட்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (திகைப்புடன்) உன்னோட வண்ணாத்தியைக் கூடக் கூப்பிட்டுட்டு வரப்போறியா?

வில்: அவள் தோழி. மை லேடியின் நாட்டுப்புறத்து அத்தை மகள்.

(வணக்கம் தெரிவிக்கிறாள்.)

வில் (தொடர்கிறான்): ஆஹா! அவ சொன்ன மாதிரியே அட்டகாசமான ஆள்தான்! என் பேர் வில்ஹெல்மினா.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: இன்னொரு நாளைக்குப் பார்க்கலாமே.

வில்: ஓ... மை லார்ட். விட்டுட்டுப் போயிடாதீங்க. இப்பத்தான் அவளுக்கு நான் ரொம்பத் தேவை. உங்க சத்தியமாச் சொல்றேன்.

வெளியே - கீர்ன்விச் அரண்மனை - இரவு.

(அரண்மனை விருந்தென்றாலேயே பிரபுக்களும் அவர்கள் பெண்களும் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு

அரட்டையடித்துக் குனிந்து வணங்கி அவங்கரமாக நடந்துகொள்வதுதான். அரசி போகுமிடமெல்லாம் அவளைச் சுற்றி

ஒரு மரியாதையான காலியிடம். அவ்வப்போது சில வார்த்தைகள் பேசி ஓரிருவரைக் கௌரவப் படுத்துவார். கடைசியில் தன்

இருக்கைக்குப் போய்ச் சேர்கிறார். அவருக்கு சேவகம் செய்யும் பிரபு ஒவ்வொருவராக கருக்கமாக அவரோடு பேச அனுமதிக்கிறார்.

வயோலாவும் வெஸ்ஸெக்ஸும் வணக்கம் சொல்வோருக்கு வணக்கம் சொல்லி நகர்கிறார்கள். வில் நெருக்கமாக அவர்களோடு

இருக்கிறான். அந்த இடத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வயோலா அவ்வப்போது அவனுக்குக் குறிப்புக் காட்டுகிறான்.

அரசிக்கு சேவகம் செய்யும் பிரபு வெஸ்ஸெக்ஸ் கையைப் பிடிக்கிறார்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (அவரிடம்) இப்பவா?

அவர்: இப்பத்தான்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (வயோலாவிடம்) அரசியார் அழைக்கிறார். சரியாகப் பதில் சொல்லு.

(பிரபு வெஸ்ஸெக்ஸையும் வயோலாவையும் கூட்டத்துக்குள் அழைத்துப் போக, வில் பின் தொடர்கிறான்.

வெஸ்ஸெக்ஸ் கையைப் பிடித்து நிறுத்துகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): அங்க எவனாவது வர்றானா?

வில்: எவனாவதா, மை லார்ட்?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (பொறுமையிழந்து) ஒருத்தன் இருந்தானே. பாட்டெழுதறவன். நாடகமெழுதறவன். கேள்விப்பட்டேன்.

வீட்டுக்கு வருவானா?

வில்: நாடகம் எழுதறவனா?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: ஒரு பெண்ணிக்கு ஒரு பக்கம் எழுதற பொறுக்கி - மார்லோ, அவன்தான். கிறிஸ்டோபர் மார்லோ - வீட்டுப்பக்கம் வந்திருந்தானா?

வில்: மார்லோவா? ஓ. ஆமாம். அழகா சட்டை போட்டுக்கிட்டு... கவிதைக்கே வெக்கக்கேடு.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு) அந்த நாய்தான்...

(காமிரா அரசியை நோக்கித் திரும்பியிருக்கிறது. பிரபு வயோலாவை அறிமுகப்படுத்துகிறார். வயோலா சம்பிரதாயமான

மரியாதையில் உறைந்து போயிருக்கிறாள்.)

வயோலா: மேன்மையிடு அரசியாரே!

அரசி: நேரா நில்லு பெண்ணே!

(வயோலா நிமிர்ந்து நிற்கிறாள். அரசி அவளைக் கூர்ந்து பார்க்கிறார்.)

அரசி (தொடர்கிறார்): உன்னைப் பார்த்திருக்கேனே. வைட்ஹால், ரிசமாண்ட் எல்லா இடத்துக்கும் நாடகம் பார்க்க வந்திருக்கே...

வயோலா: (ஒப்புக்கொண்டவளாக) ஆமாம். அரசியாரே!

அரசி: உனக்கு ஏது ரொம்பப் பிடிக்கும்?

வயோலா: அரசி அவர்களே...

அரசி: பேச. நான் யாருன்னு எனக்குத் தெரியும். ராஜாராணி கதை

பிடிக்குமா? வீர விளையாட்டு? அல்லது அரசவைக் காதலா? வயோலா: நாடகம் பிடிக்கும். எனக்கென்று நடிகர்கள் கம்பெனி நடக்கறதுங்கறது...

அரசி (குறுக்கிட்டு): உனக்காக யாரும் நடக்கறதில்லே. எனக்காகத்தான் நாடகம் போடறாங்க.

(வயோலா மன்னிப்புக் கேட்பவள் போல மௌனமாக இருக்கிறாள். காமிரா வில்லை நோக்கித் திரும்புகிறது. வில் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவ்வளவு அருகில் அரசியைப் பார்த்ததேயில்லை.)

அரசி (தொடர்கிறார்): அப்புறம்...

வயோலா: எல்லாத்துக்கும் மேலே எனக்குக் கவிதைதான் பிடிக்கும்.

அரசி: வெஸ்ஸெக்ஸுக்கும் மேலாகவா?

(அவளுடைய தோள் வழியாக அரசியின் பார்வை போகவும் வெஸ்ஸெக்ஸ் தனக்குப் பின்னால் நிற்பதை உணர்கிறாள். வெஸ்ஸெக்ஸ் குனிந்து வணங்குகிறான்.)

அரசி (தொடர்கிறார்): (வெஸ்ஸெக்ஸிடம்) மை லார்ட், பெண்டாட்டியைக் காணாமனா நாடகக் கொட்டகையிலேதான் போய்ப் பார்க்க வேண்டியிருக்கும்.

(அரசவைப் பிரதானிகள் சிரிக்கின்றனர்.)

அரசி (தொடர்கிறார்): ஆனா நாடகம் எழுதறவங்க காதலைப் பத்தி ஒண்ணுமே சொல்லிக் குடுக்கறதில்லே... அதை ஒரு தமாஷாக்கிடறாங்க. இல்லே வெறும் காமமாக்கிடறாங்க. அதை இயல்பா காயிக்க முடியறதில்லே.

வயோலா: (உளறிவிடுகிறாள்) ஆனால் அவங்களாலே முடியும்தான்.

(அவள் தன்னை மறந்து பேசிவிட்டாள். சுற்றியிருப்பவர்கள் திடுக்கிடுகின்றனர். அரசி அவளை எடை போடுகிறார். வெஸ்ஸெக்ஸ் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கிறது. வில்லுக்கோ பரம திருப்தி.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): அதாவது... அரசி அவர்களே...

செய்வதில்லை... செய்ததில்லை. ஆனால் செய்யக் கூடிய ஒருத்தர் இருக்கறார்கிற நம்பறேன்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: வேடி வயோலாவுக்கு இன்னும் உலக அனுபவம் இல்லை. மேன்மைமிகு அரசியாருக்கு எல்லாம் தெரியும். இயல்பா இருக்கறதும் உண்மையா இருக்கறதும் நாடகத்துக்குப் பரம விரோதிகள். என் சொத்து முழுக்கப் பணயம் வைப்பேன்.

அரசி: சொத்து இல்லேன்னுதான் இங்கே வந்திருக்கிறாய்னு சொன்னாங்களே... (சிரிப்பு. வெஸ்ஸெக்ஸுக்குக் கொலைவெறி.)

அரசி (தொடர்கிறார்): (அவரை அப்புறம் அனுப்புவதற்காக) சரிதான். யாரும் உன் பந்தயத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறபடி தெரியவில்லை.

வில்: ஐம்பது பவுண்டு.

(சுற்றி ஒரே அதிர்ச்சி அலை. கிவி. ராணி எலிசபெத் மட்டுமே அதை வேடிக்கையாக எடுத்துக் கொள்கிறார்.)

அரசி: ஐம்பது பவுண்டு. சரியான கேள்விக்கு சரியான பந்தயம். ஒரு நாடகம் காதலை அப்பட்டமாக் காட்ட முடியுமா? நான் சாட்சியாக இருக்கிறேன். தேவைப்பட்டால் தீர்ப்பு சொல்கிறேன்.

(கைதட்டல். தன் உடையைச் சுற்றி எடுத்து எழுந்து நிற்கிறார்) தீர்ப்பு சொல்ல இன்னும் நேரம் வரவில்லை.

(அவர் நகர எல்லோரும் வணங்குகிறார்கள்.)

அரசி (வெஸ்ஸெக்ஸிடம்): (தணிந்த குரலில்) அவளைக் கட்டிக்கோ, வேணும்னா. ஆனா நீ ஒரு பிரபுத்துவ முட்டாள். அவளை எவனோ கடிச்சப் பார்த்துட்டான். நீயில்லே. ஒரு பெண்ணுக்குத்தான் இதெல்லாம் தெரியும்.

(அரசி கடந்து போகிறார். வெஸ்ஸெக்ஸ் காமிராவுக்கு நேர் வருகிறான். முகத்தில் சரியான கோபம்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு) மார்லோ...

உள்ளே - பர்பேஜின் வீடு - வாசல் - பகல்.

(கிறிஸ்டோபர் மார்லோ கதவைச் சாத்துகிறான். தலைக்கு மேலே சல்லாபத்தில் கட்டில் கிறீச்சிடல் கேட்கிறது. கையில் ஒரு கட்டு கையெழுத்துப் பிரதிகள் இருக்கின்றன. மாடிக்குப் போகிறான். கட்டில் சப்தம் நின்று போகிறது.) பர்பேஜின் குரல்: யார் அங்கே?

உள்ளே - பர்பேஜின் வீடு - மாடிப்படி - பகல்.
(மார்லோ படியேறுகிறான்.)
மார்லோ: நான்தான், மார்லோ.
பர்பேஜின் குரல்: கிட்...

உள்ளே - பர்பேஜின் வீடு - படுக்கையறை - பகல்.
(படுக்கையில் இருந்த நிலையைக் கண்டு கொள்ளாமல் மார்லோ நுழைகிறான். பர்பேஜ் கீழே படுத்திருக்க, விளிந்த கால்களுக்கிடையே அவரை வைத்துக்கொண்டு ரோலலைன் சவாரி செய்கிறான்.)
மார்லோ: இன்னிக்கு மத்தியானம் ஃபால்ட்டஸ் வேஷம் போடணும். உன் சக்தியெல்லாம் இந்த விளையாட்டுலே விட்டுடாதே.
ரோலலைன்: (மும்முரமாக இயங்கிக் கொண்டே) மத்தியானமா? மத்தியானத்துக்குள்ளே இந்த வேலை முடியாது.
பர்பேஜ்: என்ன வேணும், கிட்?
மார்லோ: என்னோட 'பரீஸ் படுகொலை' முடிச்சுட்டேன்.
பர்பேஜ்: கடைசி அங்கம் இருக்குதா?
மார்லோ: உன்கிட்டே பணம் இருக்குதா?
பர்பேஜ்: நாளைக்கு...
மார்லோ: அப்ப நாளைக்கே வாங்கிக்கோ...
பர்பேஜ்: பொறு... (ரோலலைனிடம்) சுமமாயிருக்க மாட்டியா?

மார்லோ: குடுக்கறப்போ இருபது பவுண்டு.
பர்பேஜ்: நமக்குள்ளே பணம் என்ன பிரமாதம்? அதுவுமில்லாம எனக்கு நாடகம் வேணும்னா இருக்கவே இருக்கறான் இன்னொருத்தன். ஷேக்ஸ்பியர். அவனோட காடெடி.
மார்லோ: ரோமியோவா? அதை ஹென்ஸ்லோவுக்குக் குடுத்துட்டானே.
பர்பேஜ்: இருக்கவே இருக்காது.
மார்லோ: சரிதான். நான் டெஃப்ட்போர்டு போகணும். வந்தனம் மிஸ் ரோலலைன்!
பர்பேஜ்: ரோமியோவுக்காக நான் ஷேக்ஸ்பியருக்கு ரெண்டு சாவரின் கொடுத்திருக்கேனே.
மார்லோ: குடுத்திருக்கே. ஆனால் நெட்டும் அவனோட அடமிரல் கோஷ்டியும் அதை ரோஸ்லே நடக்க வெச்சிருக்காங்க.
பர்பேஜ்: துரோகம்...

(பர்பேஜ் துள்ளிக் குதித்து எழவும், ரோலலைன் கட்டிலில் இருந்து தூக்கி எறியப்படுகிறான். கையிலிருந்த கண்ணாடிப் பாம்பு வளையல் உடைகிறது. சிறு காகிதம் கீழே விழுகிறது. பர்பேஜ் எடுத்துப் பார்க்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரின் கையெழுத்து.)
பர்பேஜ் (தொடர்கிறார்): துரோகி... திருடன்...

வெளியே - வீதிகள் - பகல்.
(பர்பேஜும் சேம்பர்லெயின் கோஷ்டியும் முரட்டுத்தனமாக மக்களை விலக்கிக் கொண்டு கடுகடுத்த முகத்தோடு வேகமாகப் போகிறார்கள்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம்/ மேடைக்கு அடியில் - பகல்.
(அங்கம் மூன்று. களம் ஒன்றில் இருக்கிறோம். நெட் அல்லெயின் மெர்சூஷியோவாகவும், நோல் பென்வோலியோவாகவும் மாண்டேகு குடும்பத்து இரண்டு எடுபிடிகளும் மேடையில் இருக்கிறார்கள். கேபுவேட் குடும்பத்தினர் கும்பல் ஜேம்ஸ் ஹெம்மிங்ஸ், டைபால்ட் தலைமையில் அவர்களைத் தாக்க வருகிறார்கள்.)
நோல் (பென்வோலியோவாக): 'பார்ரா வராங்க, கேபுவேட் பசங்க.'
அல்லெயின் (மெர்சூஷியோவாக): 'எனக்கு அக்கறையில்லே, விடுப்பா.'
ஜேம்ஸ் ஹெம்மிங்ஸ் (டைபால்டாக): 'பக்கத்துலே கூடவே வர்றாங்க. அவனுக்கிட்டே பேசுறேன்.' (மெர்சூஷியோவை நோக்கி அகங்காரமாக) 'ஜெண்டில்மென். குட் ஈவினிங். ஒரு வார்த்தை பேசலாமா?'
(நெட் தன் பாத்ரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பேசுகிறான்)
அல்லெயின்: இப்படித்தான் சொல்லப் போறியா? (நடிகள் பதில் சொல்லுமுன் நெட் தொடர்கிறான்) 'எங்கள்ளே ஒருத்தர் கூட ஒரு வார்த்தையா? இன்னும் கொஞ்சம் சேத்திக்கவோ? ஒரு வார்த்தையோட ஒரு அடி.
(ஆனால் திடீரென்று மேலும் ஆறுபேர் சண்டைக்குத் தயாராக

மேடைக்குள் புகுந்து விடுகிறார்கள்.
பர்பேஜும் அவருடைய சேம்பர்லெயின் கோஷ்டியும் பர்பேஜுக்காகச் சண்டை போட்டுப் பழிவாங்க வாட்களோடும், தடிகளோடும், பன்றி மலம் கொண்ட பக்கெட்டுகளோடும் வந்திருக்கிறார்கள்.)

பர்பேஜ்: எங்கே அந்தத் திருட்டுப் பராசி? அவனோட பேனாவை இங்க் பாட்டில்லே வெச்சுக்க முடியாதவன்?
(வில் ஏற்கனவே மேடைமேல் தாவி ஏறிவிட்டான்.)
வில்: இது என்ன கலாட்டா?

(பர்பேஜ் வில்லைத் தாக்க, அவன் குனிந்துகொண்டு பக்கத்திலிருந்த நடிகரிடமிருந்து ஒரு தடியை வாங்கி அடியைத் தடியில் ஏற்கிறான். பர்பேஜ் பக்கம் அவன் வீச, சேம்பர்லெயின் ஆட்கள் வில்லைத் தாக்க தாமஸ் கத்த யாரோ திரைகளை இழுத்துப் போட ஓடுகிற கணத்தில் அடமிரல் கோஷ்டியும் சாம்பர்லெயின் கோஷ்டியும் ஏற்கனவே பழகியிருந்த திறமைகளைக் காட்டி ஆயுதங்களோடும் வெறுங்கைகளோடும் சண்டை போடுகிறார்கள். எல்லா ஆயுதமும் பறக்கின்றன. நாய் க்ராப் குரைத்துக் கொண்டு எந்தக் கால் கிடைக்கிறதோ கடித்துவிட்டு ஓடுகிறது. என்ன நடக்கிறதென்று கொஞ்சம் கழித்தே தெரிந்து கொண்ட ஹென்ஸ்லோ கையிலிருக்கும் காகிதத்தில் சரி பார்த்துக் கொள்கிறான். ஃபென்னிமேனோ இதுவும் நாடகத்தில் ஒரு பகுதி என்று எடுத்துக்கொண்டு ரசிக்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: (ஹென்ஸ்லோவிடம்) பிரமாதம்! பிரமாதம்! அட ஒரு நாய்கூட இருக்குதே.

(இதற்குள் ஹென்ஸ்லோவுக்குச் சூழ்நிலை புரிந்துவிடுகிறது. சண்டையில் நுழைந்துவிடுகிறான். ஆனால் அவனுடைய சுவனமெல்லாம் மேடையிலிருந்த பொருட்களைக் காப்பாற்றுவதுதான். குண்டன் ரால்ஃப் எரியாத பந்தங்களை எடுத்துச் சுழற்றுகிறான். எதிரி ஒருவன் முதுகில் அடிக்க ஒன்று முறித்து போகிறது. ஹென்ஸ்லோ ரால்ஃபை முறைக்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: என்னோடதை வெச்சுட்டுச் சண்டை போடாதே!
(வயோலா நல்ல வேலை செய்கிறாள். ஒரு தடியை வைத்து ஒருவனை இடறிக் கீழே விழவைத்து அதைக் கொண்டே வில் மேல் விழ இருந்த அடியைத் தடுக்கிறாள்.)
வயோலா: என்ன இது வில்?

வில்: நாடகக்காரன் சண்டை இடெல்லாம் சகஜம்.
(தலைமேல் ஓர் அடி விழுகிறது. வயோலாவை இழுத்துக் கொண்டே மேடையிலிருந்து கீழே விழுகிறான். மேடைக்குக் கீழே 'நரகம்' என்னும் குழி. வயோலாவை பத்திரமாக அதற்குள் தள்ளிவிடுகிறான்.)

வில்: (தொடர்கிறான்) ஒளிஞ்சுக்கோ!
(திரும்ப மேடைக்குப் போய் ஃபோர் மஸ்கெட்டியர்ஸ், ராபின் ஹூட் இரண்டு கதையும் சேர்ந்த ரகளை போன்ற களத்துக்குப் போய்ச் சேர்கிறான். ஜூலியட் உடையில் லாம் பிரமாதமாகச் சண்டை போடுகிறான். இறகு வைத்துத் தைத்த நாற்காலி மெத்தைகள் சரிந்து விழ, நெட்டும் மற்றவர்களும் அவற்றைக் கேடயமாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். விரைவில் இறகுகள் எங்கே பார்த்தாலும் பறக்கின்றன. மேடைக்குக் கீழிருந்து பொறிக்கவ திறக்க, வயோலாவின் தலை தெரிகிறது. அங்கும் இங்கும் எங்கும் ஒரே கால்கள் மயம். ஒரு கால் அவள் தலையில் பட்டு விக்கைத் தள்ளிவிட இருந்தது. வேடம் கலைந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் மீண்டும் தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறாள். கதவைத் திறந்து வைக்க, வில் சரீரென்று குதித்து விடுகிறான்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடைக்குக் கீழே - பகல்.
வில்: நேத்து ராத்திரி கப்பல் ஓடைஞ்சு முழுக்க களக் கண்டேன். தூர தேசத்துலே நீ கரை ஒதுங்கினே...
(கட்டி அணைக்கும் அவர்கள் ஒரே கணத்தில் வேறொரு உலகத்துக்குப் போய்விடுகிறார்கள்.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடைக்குக் கீழ்/ அரங்கத்தில் - பகல்.

(சண்டை மும்முரமாக நடக்கிறது. தனித்து விடப்பட்ட ஃபென்னிமேன் கிறங்கிப் போய் ரசிக்கிறார். அவர் பார்த்ததில் இதுதான் பிரமாதம். சண்டையில் தப்பிப்போன பொருட்களை ஒன்று சேர்க்க ஹென்ஸ்லோ படாத பாடுபடுகிறான். ரோமியோ நாடகத்துக்கென்று செய்து வைத்திருந்த மர பொம்மையை யாரோ எடுக்க, ஹென்ஸ்லோ கத்துகிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: அது பால்கனி காட்சிக்கு வேணும்ப்பா.

(ஃபென்னிமேன் இதை கவனிக்கிறார். ஏதோ புரிவது போல இருக்கிறது. அட இவர்களெல்லாம் புதியவர்கள். அந்த மர பொம்மை ரால்ஃப் மண்டையில் விழுந்து உடைகிறது. ஃபென்னிமேன் ஹென்ஸ்லோவைப் பார்க்கிறார்.)

ஹென்ஸ்லோ: அய்யோ பாவம், என் ரோஸ்.

(உடைந்து போன பெஞ்ச் ஒன்றில் சரிந்து விழுகிறான். ஃபென்னிமேன் அவனிடம் வந்து சட்டைப் பையில் இருக்கும் கையெழுத்துப் பக்கங்களை எடுத்து நடப்பதோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அதில் இந்தக் காட்சி இல்லையென்பதை உணர்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: (நிலையை உணர்ந்தவராக) என் முதலீடு... 'லாம்பெர்ட்!'

(இதுவரை நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த லாம்பெர்ட் எஜமானர் சப்தம் கேட்டு விழித்து எழுகிறான்.)

ஃபென்னிமேன் (தொடர்கிறார்): (நடப்பதைக் காட்டியபடி) பழிக்குப் பழி.

(ஹென்ஸ்லோ குறுக்கிட முயல்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: இன்னும் அதிகம் ரகளை வேண்டாம் மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன். இதெல்லாம், நான் சொன்னபடி, தியேட்டர் பிசினஸ்லே...

ஃபென்னிமேன்: ஹென்ஸ்லோ, கோழைப் பயலே. உன்னை மாதிரி வீரம் இருந்தா என்னோட பிசினஸ்ல இருக்க முடியாது. பிசினஸ் பத்தி எனக்குச் சொல்ல வந்துட்டான்.

(சேம்பர்லெய்ன் ஆள் ஒருவனை அவர் அடித்த அடியில் அவன் சுருண்டு விழுகிறான். லாம்பெர்ட் அதற்குள் புகுந்து விளையாட, லாம் அவனைப் பார்த்து புன்னகைக்க, ரகளை ஓய்ந்து விடுகிறது. சேம்பர்லெய்ன் ஆட்கள் ஓட்டமெடுக்கின்றனர். கடைசியாக நின்ற பர்பேஜை பன்றி மலமிருந்த பக்கெட்டுக்குள் ஃபென்னிமேன் தள்ளிவிடுகிறார்.)

பிறகு நெட் கைத்தடி ஆரவாரம் செய்ய மற்றவர்கள் சண்டையில் களைத்துப் போய் கை தட்டிக் கொண்டாடுகிறார்கள். சுற்றுமுற்றும் பார்த்த ஃபென்னிமேன் முகத்தில் சிரிப்போடு எல்லோரும் குழ நட்சத்திர அந்தஸ்து பெறுகிறார்.)

உள்ளே - ஒரு வேசி விடுதி - இரவு.

(சண்டையில் ஜெயித்த நடிகர்கள் படை உள்ளே நுழைகிறது. ஃபென்னிமேன் தலைமையில். அந்த விடுதியும் அவருடையதுதான். ஏற்கனவே வேசிகளும் வாடிக்கையாளர்களும் நிறைந்திருக்கிறார்கள்.)

ஃபென்னிமேன்: (உரத்து) புகழ் பெற்ற வெற்றி. கெக்ஸ், லெக்ஸ். திறந்து விடுங்கடா... என்ன ஒரு சந்தோஷம்... (முகத்தில் வடுக்களோடு இருந்த ஒரு வேசியைப் பிடித்துக்கொண்டு) பாக்லி போல்! இங்கேயெல்லாம் வந்து வியாபாரத்தைக் கெடுக்காதே! வயோலா (தாமஸாக): (பத்திரமாக சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டே வில்லிடம்) இது என்ன சாராயக்கடையா?

வில்: சாராயக் கடையும் கூடத்தான்.

(வில் அவனை மற்றவர்களோடு உட்கார வைத்துப் பக்கத்திலிருந்த நாற்காலியில் உட்காருகிறான். உடனே அழகான ஒரு வேசி அவன் மடியில் உட்கார்ந்து முத்தமிடுகிறாள்.)

வேசி: உங்களை ஞாபகம் இருக்குது. கவிஞர்.

(வயோலா கோபமாக அவளை அவன் மடியிலிருந்து இழுக்கிறாள்.)

வேசி: ஒவ்வொருத்தரா... ஒவ்வொருத்தரா...

இரண்டாவது வேசி: (வயோலாவிடம்) ஓ... அழகா இருக்கறான். உன் கதையைச் சொல்லு. கிளுகிளுப்புத் தரேன்.

வயோலா (தாமஸாக): ஓ... இது... இது... அப்படிப்பட்ட இடமா?

வில்: அப்படித்தான் தாமஸ். ஆனா பேரு வாங்கின இடம். வா. வா. ஒரு மிடறு குடிக்கறதுலே தப்பில்லே.

(கோப்பைகள் கைகளில் திணிக்க, ஒவ்வொருவர் கையிலும் ஒரு கோப்பை - ரால்ஃப் தவிர.)

ரால்ஃப்: வேலை செய்யறப்போ குடிக்கவே மாட்டேன்.

(முதல் வேசி இப்போது லாமைக் கவனிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள். லாமுக்கு தர்ம் சங்கடம்.)

வேசி: செஞ்சு பார்த்ததேயில்லையா! எப்பவேமயா? (அவளை வருடிப்பார்த்து) தயாராயிட்டேன்னு நினைக்கறேன் லாம்!

(ஃபென்னிமேன் சப்தமாக சியர்ஸ் சொல்பவராக...)

ஃபென்னிமேன்: (கோப்பையை உயர்த்தியபடி) என்னோட இடங்களேயே பிரமாதமான இடம். எல்லோரும் வரணும். இது அட்மிரல் ஆளுங்களுக்காக.

(எல்லோரும் குடிக்கிறார்கள். வயோலாவும் தான். அனுபவிப்பது என்று முடிவெடுத்துவிட்டான். கோப்பையைப் பட்டென்று வைக்கிறான்.)

வயோலா (தாமஸாக): அட்மிரல் கம்பெனி

(வில் அவளோடு சேர்ந்து கொள்கிறான். அங்கே இருப்பவர்களோடு தன்னை வயோலா ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டதை உணர்கிறான்.)

வெளியே - வீதி - இரவு.

(யாரோ ஒருவன் வேகமாக ஓடி வருகிறான். நாற்சந்திக்கு வந்து ரோஸ் தியேட்டரை நோக்கி ஓடுகிறான்.)

உள்ளே - வேசி விடுதி - இரவு.

(பாதிப் பேர் பாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நோலும் ஒரு வேசியும் படிக்களில் உருண்டு புரள்கிறார்கள். அவனுடைய கால் சட்டையைக் காணோம். எக்கச்சக்கமாகக் குடித்திருக்கிறார்கள் எல்லோரும்.)

லாம்: (வேசியிடம்) எனக்கு ரொம்ப புடிச்சிருந்தது.

(வயோலா பளபளக்கும் கண்களோடு மறுபடியும் குடித்து முடித்த கோப்பையால் மேசை மேல் தாளம் போடுகிறான். நான்கு நான்கு வரிசைகளாக நடிகர்கள் பாட்டுப் பாடுகிறார்கள்.)

ஃபென்னிமேன் சுற்றித் திரும்பி வயோலாவிடம் வருகிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: மாஸ்டர் கென்ட்! விக்ரைக் கழட்டலையா?

வயோலா (தாமஸாக): என்னையா கேட்டிங்க?

வில்: (உதவிக்கு வந்து) மிஸ்டர் ஃபென்னிமேன். தியேட்டர் மேலே உங்களுக்கு இருக்கற பிரியத்துக்காக என் நாடகத்துலே நடிக்கறீங்க. வைத்தியர் வேஷம். சின்ன ரோல்தான். ஆனாலும் ரொம்ப முக்கியமான வேஷம்.

ஃபென்னிமேன்: (வில்லைக் கட்டிப் பிடித்து) அப்படியா? நன்றி. நான் உனக்கு வைத்தியனாயிருப்பேன்.

(உற்சாகத்தில் பக்கத்தில் இருப்பவனையும் கட்டிப்பிடிக்க, அது ஒரு சொட்டுக்கூட குடிக்காத ரால்ஃப்.)

ஃபென்னிமேன் (தொடர்கிறார்): உன் நாடகத்துலே நானா?

வேசி: (ரால்ஃபிடம்) என்ன நாடகம் இது?

ரால்ஃப்: சரிதான். அதுவே ஒரு நாடகம்.

(ஃபென்னிமேன் ஆனந்தத்தில் தன்னை மறந்து எல்லோரையும் அமைதியாயிருக்கச் சொல்கிறார். அறிவிக்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: மிஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகத்துலே எனக்கு ஒரு வேஷம் கொடுத்திருக்கார்.

ஹென்ஸ்லோ: வைத்தியரா? வில். என்ன கதை? கப்பல் உடையறதெங்கே? எப்படி காமெடி முடியுது?

வில்: கடவுளே! எனக்கே தெரிஞ்சாத்தானே!

ஹென்ஸ்லோ: கடவுளே! வில் உனக்கே தெரியாதுன்னா யாருக்கத் தெரியுங்கறே? கடல் கொள்ளைக்காரனுங்க வேணும். கோமாளிங்க வேணும். சந்தோஷமா முடியணும். இல்லேன்னா ஸ்ட்ராட்போட்டுக்குப் பெண்டாட்டியப் பார்க்கப் போன்னு அனுப்பிச்சு வெச்சுடுவேன்.

(எல்லோரும் அதை ரசிக்கிறார்கள். வயோலாவையும் வில்லையும் தவிர. ஒன்றும் தோன்றாமல் அவன் அவளைப் பார்த்து ஏதோ சொல்ல வருகிறான். அவன் அவனிடமிருந்து விலகி கண்ணை மூடிக்கொண்டு கதவுக்குப் போய்த் தெருவில் இறங்கி ஓடுகிறான். கண்களில் நீர். எதிரில் வரும் பீட்டரைக் கடந்து போகிறான். வயோலாவைத் தொடர்ந்து போக முயன்ற வில்லின்

தோள்களைப் பிடித்து பீட்டர் நிறுத்திவிடுகிறான். பீட்டர் ஏகப்பட்ட பதட்டத்தில் இருப்பது தெரிகிறது. தள்ளிவிட்டுப் போக வில் முயல்கிறான். ஆனால் பீட்டர் கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தி அவனை இழுத்து நிறுத்தும்ளவுக்கு வலிமையோடு இருக்கிறது.)
பீட்டர்: வில், மிஸ்டர் ஹென்ஸ்லோ, எல்லாருந்தான்...

(அறையில் திடீர் அமைதி.)

பீட்டர் (தொடர்கிறான்): நமக்கெல்லாம் துக்க நாள். டெப்ட்போர்டிலிருந்து சேதி வந்திருக்குது. மார்லோ செத்துப்போனார்.

(எல்லோரும் திடுக்கிடுகிறார்கள். என்ன என்ன என்று கூச்சல்.)

பீட்டர்: குத்திக் கொண்டுட்டாங்க. டெப்ட்போர்டிலே ஒரு சாராயக் கடையிலே.

(வில்லைவிட அதிகமாக யாரும் பாதிப்படையவில்லை. முதல் அடியை விட இரண்டாவது அடி பலமாக இருக்கிறது. பயங்கரமாகத் தாக்கப்பட்டவனாக உறைந்துபோய் நிற்கிறான்.)

வில்: ஓ... என்ன செய்துவிட்டேன்!

அல்லெய்ன்: (எழுந்து நின்று) நமக்குள்ளே அவர்தான் முதல் ஆள். பெரிய விளக்கொன்று அணைந்துவிட்டது.

வெளியே - விடுதிக்கு வெளியே - இரவு.

(தடுமாறிக் கொண்டே வில் வெளியே வருகிறான்.)

வில்: நான்தான் அவனைக் கொன்றுவிட்டேன். கடவுளே என்னை மன்னித்துவிடு. கடவுளே, மன்னித்துவிடு.

(ஒரு சேற்றுக் குழியில் விழுகிறான். குப்பையும் சகதியுமாக. எழும்போது தடுமாறுகிறான்.)

வெளியே - சர்ச் கோபுரம் அருகில் - இரவு.

(இரவு வானில் சர்ச் கோபுரம் உயர்ந்து தெரிகிறது.)

உள்ளே - சர்ச் - இரவு.

(வில் வந்து சேர்ந்த இடம் ஒரு சர்ச். உள்ளே யாரும் இல்லை. அதிர்ந்து போன; சுயநினைவிழந்த; வருத்தம் தோய்ந்த வேடிக்கையின் மண்டியிட்டு பிரார்த்தித்து அழுது நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டு அந்தரங்கமானதொரு நரகத்தில் கிடக்கிறான். மெல்லிய மெழுகுவர்த்தி வெளிச்சத்தில் சிதைகளின் நெருப்பு பார்த்துக் கொண்டிருக்க கர்த்தரின் சிலைகளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கிடக்கிறான். நனைந்து கசங்கி அழுகாக்கிக் கிடந்தான்.)

வெளியே - டி லெஸ்ஸப்ஸ் வீட்டுக்கருகே - பகல்.

(அழகான மாலை நேரம். சர்ச் மணிகள் அடிக்கின்றன. வயோலாவும் தாதியும் குதிரைகளில் வருகிறார்கள். வயோலாவின் குதிரை கம்பீரமாக இருக்கிறது. டான் குவிக்ஸோட்டும் லான்ச்சோவும் போல இருக்கிறார்கள் வயோலாவும் தாதியும்.)

எதிர்த் திசையில் குதிரையேறி வருகிறான் வெஸ்ஸெக்ஸ். என்ன மகிழ்வான நாள். பாட்டுப் பாடிக் கொண்டே வருகிறான். பிரமாதமான சேதி பெற்றவனாகத்தான் இருக்கிறான். வயோலாவைப் பார்த்தவுடனே மகிழ்ச்சியாக முகமன் செய்கிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: வருத்தமாகத் தெரிகிறாயே. குதிரையேறி அப்படியே போகலாமா?

வயோலா: இன்னிக்கு நான் சவாரி செய்கிற நாளில்லை, மை வார்ட்..

வெஸ்ஸெக்ஸ்: அப்படியா? இது குதிரைன்னில்லே நினைச்சேன்.

வயோலா: சர்ச்சுக்குப் போயிட்டிருக்கேன்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (ஆசாடபூதியாகக் காண்பித்துக்கொண்டு) புரிந்தது.

எதிர்பார்த்ததுதானே.

வயோலா: ஞாயிற்றுக் கிழமை எதிர்பார்ப்பதுதானே!

வெஸ்ஸெக்ஸ்: துக்கம் கொண்டாடற நாள்ளையும்தான். அவனை ஒரே ஒரு தடவை உன் வீட்டுலே பார்த்ததுதான்.

வயோலா: (புரிந்துகொள்ள முடியாமல்) துக்கமா? யார் செத்துப்போனது, மை வார்ட்?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: ஓ... கடவுளே! நான் சொல்லித்தான் நீ தெரிஞ்சுக்கணும்னு நினைக்கவேயில்லே. நாடகத்துக்குப் பெரிய நஷ்டம். நடனத்துக்கும்தான்.

(வயோலா ஏறக்குறைய மயங்கிவிடுவாள் போலிருந்தது. தாதி அவனைத் தாங்கிக் கொள்கிறாள்.)

வயோலா: (பலவீனமாக) இறந்துவிட்டாரா?

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (மகிழ்ச்சியான குரலில்) நேத்தைக்கு ராத்திரி கொன்னுட்டாங்க. ஒரு சாராயக் கடையிலே. வா அவனுக்காக ஒரு பிரார்த்தனை செய்யலாம்.

(வயோலா மௌனமான அழுகையை

வெளிப்படுத்துகிறாள். தாதி அவளிடம் துயரத்தோடு பேசுகிறாள்.)

தாதி: மை லேடி... மை லேடி... இப்பத்தான் உங்க வீட்டுப் பெருமையைக் காண்பிக்கணும்.

உள்ளே - சர்ச் - பகல்.

(சர்ச்சுக்குள் நுழையும்போது தாதி வயோலாவைத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொள்கிறாள். வயோலாவுக்கு ஒரே பதற்றம். தாதி அவளை ஒரு நாகாலியில் உட்கார வைத்து அருகே உட்காருகிறாள்.)

அவர்கள் உட்காரவும் சர்ச் பாடல் குழு பாடிக் கொண்டே வருகிறது. அடுத்த வரிசையில் இருந்த வெஸ்ஸெக்ஸ் சுவாரசியத்தோடு சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். சர்ச்சுக்குப் போய்ப் பல வருடமாகி விட்டது. கண்ணில் பட்டது அவனைப் பீதிக்குள்ளாக்குகிறது. வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர்!

காமிரா வில்லை நோக்கித் திரும்புகிறது.

வில் பேசையைப் போல இருக்கிறான். கசங்கிப் போய்

பின்னாலிருந்து பாயும் ஒளியில் நிழலுருவமாக அசல் பேய் போலவே இருக்கிறான். தலையை முட்டிக்கொண்ட இடத்திலிருந்து ரத்தம் ஒழுகுகிறது. இரவெல்லாம் அலைந்து கிடந்து இருந்து விட்ட வில் சர்ச்சின் ஓர் ஓரத்திலிருந்து வெஸ்ஸெக்ஸைப் பார்த்தபடி நிற்கிறான். வெஸ்ஸெக்ஸ் திடுக்கிட்டவனாய் வியர்வை சொட்ட உட்கார்ந்திருக்கிறான். வில் குற்றம் சாட்டுவது போல ஒரு விரலை அவனை நோக்கி நீட்டுகிறான். வெஸ்ஸெக்ஸ் நொறுங்கிப் போகிறான். உளற ஆரம்பிக்கிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: என்னை விட்டுடு... பேயே... கிறிஸ்து மேலே வெச்ச பக்தியாலே என்னை விட்டுடு.

(இப்போது வயோலாவும் வில்லைப் பார்த்து விடுகிறான்.

செயலிழந்தவளாய் ஒரு கணம் நம்ப முடியாமல் பார்க்கிறான். வெஸ்ஸெக்ஸ் சர்ச்சிலிருந்து பின்வாங்கி கடைசியில் பயத்தால் ஓட்டம் பிடிப்பதைத் தனக்குச் சம்பந்தமில்லாத காட்சியைப் போலப் பார்க்கிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): (அலறல்) விட்டுடு. என்னை விட்டுடு.

(பாட்டு தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. என்றாலும்,

வெஸ்ஸெக்ஸ் போட்ட கூச்சல் வயோலாவுக்கு சுய நினைவு ஊட்ட வில் போக ஆரம்பித்துவிட்ட பக்கக் கதவை நோக்கிப் போகிறான்.)

வெளியே - சர்ச் - பகல்.

(வெளியே, வயோலா தடுமாறிக் கொண்டே போகும் வில்லைப் பார்க்கிறாள். அவனைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறாள்.)
வயோலா: வில்.

(பதில் வராததால் அவனைத் தொடர்ந்து ஓடுகிறாள்.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): ஓ... கண்ணா... செத்துப் போயிட்டேன்னு நினைச்சேனே!

(தன்னோடு அவளை இறுக்கிப் பிடிக்க, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துக் கொள்கிறார்கள். பிறகு வில் விலகுகிறான்.)

வில்: அதைவிட மோசம். நான் ஒருத்தனைக் கொன்னுட்டேன்.

வெளியே - புல்வெளி - பகல்.

(வயோலாவின் குதிரை மேய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. வில் மல்லாந்து படுத்திருக்கிறான். குற்றத்தின் குறுகுறுப்பு இன்னும் இருக்கிறது. வயோலா புல்தரையில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். ஒரு புல்லால் மோதிரம் செய்கிறாள். தன் உணர்வுகளை இன்னும் வெளிப்படுத்தவில்லை.)

வில்: மார்லோவின் சாயல் என்னோட டைட்டல் அன்ட்ரொனிக்கல்ஸே இருக்குது. ஆறாம் ஹென்றிக்கு

அல்திவாரமே மார்லோவோட எழுத்துத்தான்.

வயோலா: இதுவரைக்கும் அவரைப்பத்தி இத்தனை சிறப்பா பேசினதில்லையே.

வில்: அப்ப அவன் சாகல்லியே. அவன் இருந்திருந்தா எழுதியிருப்பானே அந்த நாடகங்களுக்காக என்னோட நாடகத்தையெல்லாம் விட்டுக் கொடுத்துடுவேன்.

வயோலா: அது பொய்.

(வில் திரும்பி அவளைப் பார்க்கிறான்.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): என் கட்டில்லே பொய் சொன்ன மாதிரி இந்தப் புல் வெளியிலேயும் பொய் சொல்நீங்க.

வில்: என் காதல் பொய்யில்லே. எனக்கு மனைவி இருக்கா. ஆமா. சர் ராபர்ட் டி. வெல்ஸ்ப்ஸ் மகளைக் கட்டிக்க முடியாது. அதைச் சொல்ல ஸ்ட்ராபோர்டுலேருந்து பெண்டாட்டி ஒருத்தி வரவேண்டியதில்லே. தெரிஞ்சுக்கிட்டுத்தானே உன் கட்டிலுக்கு என்னை வரவிட்டே.

வயோலா: கன்னுக்குட்டிக் காதல். நான் காதலிச்சது எழுத்தை. ஒரு பாட்டுக்காக என்னையே கொடுத்துட்டேன்.

வில்: எனக்குத்தான் அதிக ஏமாற்றம்.

வயோலா: ஆமா. ஏமாந்து போனீங்க. உங்களை நான் காதலிக்கவே.

வில்: இப்பக் கூடவா?

வயோலா: (வெளிப்படையாக) வில் உங்களை விரும்பறேன். உங்க கவிதைக்கும் மேலே...

வில்: ஓ என் கண்ணம்மா... (அவளை முத்தமிடுகிறான்) என்னை விட்டு ஓடிப் போனியே.

வயோலா: அப்போ நீங்க சாகலியே... நீங்க செத்துப் போனீங்கன்னு நினைச்சப்போ நீங்க எழுதாத நாடகங்களைப் பத்தி நினைக்கல்லே. இந்த முகத்தைப் பார்க்க முடியாதேன்னு ஏங்கினேன். நம்ம முடிவைப் பார்க்க முடிஞ்சது. அதுவும் வரத்தான் போகுது.

வில்: நீ வெல்லெக்லைக் கட்டிக்க முடியாது.

வயோலா: வெல்லெக்லைக் கட்டிக்கல்லேன்னா காரணம் அரசிக்குத் தெரியத்தான் போகுது. அப்புறம் வில் ஷேக்ஸ்பியர் இருக்க முடியாது.

(மீண்டும் உணர்ச்சி மீதுற முத்தமிட்டுக் கொள்கிறார்கள்.)

வில்: ஓ... இல்லே... இல்லே...

வயோலா: (முத்தத்துக்கு நடுவே) ஆனால் இத்தனைக்கும் அப்புறம் நான் ஒரு விதவையாத்தான் வெல்லெக்லோட போவேன். எந்த அளவுக்கு சம்பிரதாயமாவோ அந்த அளவுக்கு புனிதமில்லாமத்தான்...

(முத்தங்கள் சல்லாபமாகும் போது காமிரா விலகுகிறது.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

வில்: (ஒரு பேச்சினிடையில்) '.....ரோமியோவின் நண்பன் மெர்கூஷியோவைக் கொன்ற ஜூலியட்டின் உறவினர் டைபால்ட்டைக் கொன்றதற்காக ரோமியோவை நாடு கடத்துகிறேன்.'

(வில் மேடையில் இருக்க, கம்பெனி நடிகர்கள் அனைவரும் கூடியிருக்கிறார்கள். ஹென்ஸ்லோவும் ஃபென்னிமேனும் கூட தாள்சளை மாற்றி மாற்றி வைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். வில்லின் மனநிலை கவனமாகவும் கூர்ந்தும் இருக்கிறது.)

வில்: (தொடர்கிறான்) ஆனால் ரோமியோவுக்கும் ஜூலியட்டிக்கும் திருமணம் செய்து வைத்த பாதிரியார்...

நடிகர் (எட்வர்ட்): நான்தானே வில்?

வில்: நீதான் எட்வர்ட். பாதிரியார் ஜூலியட்டிடம் ஒரு மருந்து தருகிறார். ரகசியமான மருந்து. செத்துப் போனதாகத் தோன்ற வைக்கும். கேபுல்ட் குடும்பக் கல்லறையில் வைத்து விடுவார்கள். ரோமியோ அவளிடம் வந்து சேரும்போது தூங்கி எழுந்தது போல உயிரோடு வந்து விடுவான்.

(நடிகர்கள் சரி சரி என்பது போல முணுமுணுக்கிறார்கள்.)

வில்: (தொடர்கிறான்): நான் இன்னும் சொல்லி முடிக்கல்லே. ஒரு

கெட்ட காலம். பாதிரியார் திட்டத்தை ரோமியோவுக்குச் சொல்ற சேதி போய்ச் சேரல்லே. ஜூலியட் செத்துப் போனாங்கறதை மட்டும் கேக்கறான். உடனே மருத்துவர் கிட்டே போறான்.

ஃபென்னிமேன்: நான்தான் அது.

வில்: பயங்கரமான விஷத்தை வாங்கிக்கறான். செத்துப் போனவளைப் போலக் கிடக்கற ஜூலியட் கிட்டே விடைபெறக் கல்லறைக்குப் போகிறான். விஷத்தைக் குடிக்கிறான். அவ பக்கத்துலே விழுந்து சாகிறான். அதற்குப் பின் விழித்த அவன் அவன் செத்துக் கிடப்பதைப் பார்க்கிறான்.

(ஹென்ஸ்லோவுக்குப் பரம திருப்தி.)

வில்: (தொடர்கிறான்): எனவே ஜூலியட் அவன் கத்தியை எடுத்துக் குத்திக்கொண்டு சாகிறான்.

(மெளனம்.)

வில் வயோலாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: சரிதான். எல்லோரும் அப்படியே துள்ளிக் குதிக்கப் போறாங்க.

ஃபென்னிமேன்: சோகம், பிரமாதம். நீல நிற வெல்வெட் தொப்பி போட்டுக்கறேன். நான் பார்த்த வைத்தியர் அதைத்தான் போட்டுக்கிட்டிருந்தாரு.

அல்லெய்ன் (வில்லிடம்): சரி இது சரியா இருக்கும். ஆனா கல்யாணத்துக்கும் சாகறதுக்கும் நடுவுலே ஒரு காட்சியைக் காணோமே!

(வில் இன்னும் வயோலாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். பிறர் பார்க்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டு அவள் தன் பார்வையை முறித்துக் கொண்டு தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொள்கிறாள்.

வில் நெட்டைப் பார்க்கிறான்.)

உள்ளே - டி வெல்லெஸ்ப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கையறை - மாலை.

(வில்லும் வயோலாவும். தாமஸாக வயோலா - வில் கையில் அவளுக்கு ஒரு பரிசு - தன் நாடகத்தை அழகாக எழுதிப் புத்தகமாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.)

வில்: இந்த நாடகம் உனக்குன்னே எழுதினது. ப்ரைட்வெல்லே எழுதறவனை வெச்சு பிரதி எடுத்தது. என்ன அழகான கையெழுத்து தெரியுமா?

(பரிசை மகிழ்வோடு ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருக்கிறது. என்றாலும் எதுவோ அவளைத் தடுக்கிறது.)

வில்: (தொடர்கிறான்): புதிய காட்சி ஒண்ணு எழுதியிருக்கேன்.

(பக்கங்களைப் புரட்டிக் காட்டுகிறான்.)

வயோலா: எனக்குப் படிச்சக் காண்பிக்கறீங்களா?

வில்: (மனப்பாடமாகத் தெரியும்)

'போய் விடுவாயா? இன்னும் பொழுது

விடியவில்லையே.

உன் உதடுகளைத் துளைத்தது நைட்டிங்கேலின் பாட்டுலார்க்கின் விடியல் அழைப்பல்ல.

ஒவ்வொரு இரவும் உன் மாதுள மரத்திலிருந்து

பாடுகிறது.

நம்பு கண்ணே, அது நைட்டிங்கேல்தான்'

வயோலா (படிக்கிறாள்):

'அது லார்க்தான். காலையின் கட்டியங்காரன்.

நைட்டிங்கேல் அல்ல. பார் கண்ணா. சூரியக் கதிர்கள்

முனைப்பாகக் கீழ்த்திசை மேகங்களைக் கிழிக்கின்றன.

இரவின் மெழுகுவர்த்திகள் உருகித் தீர்ந்து விட்டன.

மலை முகடுகளில் காலை நேரத்தின் மெல்லடிகள்.

உயிரோடருக்க வேண்டுமானால் போய்விட

வேண்டும்.

இங்கேயே இருந்தாலோ சாக வேண்டியதுதான்.'

(காட்சிக்கென எழுதிய வரிகள் வில்லுக்கும் வயோலாவுக்கும் விடை பெறும் வார்த்தைகளாகின்றன. வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத வார்த்தைகளை அப்படியாவது சொல்லிக் கொள்ள முடிகிறது.)

வில்:

'தூரத்தே தெரிவது விடியலின் ஓளியல்ல. எனக்குத் தெரியும்.

சூரியன் விடுத்த ஏதோ ஒரு விண்கல்லின் ஒளிதான். இன்று இரவு உனக்குப் பந்தக்காரனாயிருக்க...'

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.

(வயோலா தாமஸ் உடையிலிருக்கக் காட்சி இன்னும் தொடர்கிறது. எங்கோ மேடையில் ஒரு மூலையில் மாடிமேல், யாருமில்லாத இடத்தில் கசகசவேன்று சாமான்கள் கிடக்கும் இடத்தில் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்க, அது நிஜமா அல்லது ஒத்திகையா என்பதே தெரியவில்லை. சில கணங்களில் அது சல்லாபம் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. உடைகள் ஒவ்வொன்றாகக் கழன்று விழ, வார்த்தைகளை முத்தங்கள் குறுக்கிட்டு நிறுத்துகின்றன.)

வில்: 'நீ போயே ஆகவேண்டும் என்பதில்லை'

வயோலா: 'போவதற்கான தைரியத்தை விட இருப்பதற்கான அக்கறை எனக்கு அதிகம். இறப்பே வா. நல்லவரவு சொல்வேன். அதுதான் ஜெல்லியட்டின் விருப்பமும். எப்படியிருக்கிறாய் என் உயிரே... பேசிக் கொண்டேயிருப்போம். இன்னும் விடியவில்லை.

(இதற்குள் மார்க்ச்சை தளர்ந்து போயிருக்க, வில் அவருடைய நிர்வாணத்தை வெறியோடு தழுவிக்கொள்கிறான்.

இந்தக் காட்சிக்குள் அவன் எழுதாத பாத்திரமாக ஒரு வெள்ளெலி நுழைகிறது. வயோலாவின் தலைக்குப் பின்னால் கயிறு நுழைப்பதற்காக இருந்த ஓர் ஓட்டை வழியாக மேலே ஏறுகிறது.

அதற்குப் பக்கத்து ஓட்டையில் ஒரு மனிதக் கண். அது ஜான் வெப்ஸ்ட்ருடையது என்பது சொல்லாமலே தெரிகிறது.

வெப்ஸ்டர் கண்ணை அகற்றி, நெற்றியைச் சுருக்கி, என்ன செய்வதென்று யோசிக்கிறான்.)

வெளியே - ஒரு சந்து - பகல்.

(டில்னி வெப்ஸ்டர் கையில் ஒரு நாணயத்தை வைத்து அழுத்துகிறார்.)

டில்னி: ரொம்ப தூரம் போறியேப்பா...

டில்னி (தொடர்கிறார்): நாம் மறுபடியும் ஒண்ணாச் சேரணும்கறேன்.

(டில்னி விலகிப் போகிறார்.)

வெளியே - ரோஸ் தியேட்டர் - பகல்.

(ஏதோ கவலையில் ஒருவன் மேலும் கீழும் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். ஒரு காகிதத்தைப் பார்த்துப் படிக்கிறான். ஃபென்னிமேன்தான். தன் வரிகளை ஒத்திகை பார்க்கிறார். மருத்துவருக்கான நாடக வரிகள். அதற்கென்று குரவை மாற்றி வைத்திருக்கிறார்.)

ஃபென்னிமேன்: 'பெயர் சொன்னாலே கொன்றுவிடும் அளவுக்கான விஷமெல்லாம் வைத்திருக்கிறேன்.' அப்புறம் அவன். அப்புறம் நான். 'அதை ஏதோ ஒரு திரவத்தில் போட்டுக்கோ அப்புறம்...' மறந்து போச்சே...

(சுத்தமாக மறந்து போக, தன்னையே திட்டிக் கொள்கிறார். விரக்தி, கையாலாகாத் தன்மை.)

ஃபென்னிமேன் (தொடர்கிறார்): 'பெயர் சொன்னாலே கொன்று.....' என்னப்பா இது! என்ன இது?

(இதிலேயே முழுக் கவனம் என்பதால் அங்கே வந்து குதிரையிலிருந்து இறங்கிய வெஸ்ஸெக்கையோ அவன் நாடகக் கொட்டகைக்குள் போவதையோ கவனிக்கவில்லை.)

உள்ளே - ரோஸ் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

(மேடையில் ஒத்திகை தொடர்கிறது. வெஸ்ஸெக்ஸ் நுழைகிறான். வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களில் ஹென்ஸ்லோ, சில நடிகர்கள் மற்றும் ஜான் வெப்ஸ்டர் இருக்கிறார்கள். வெப்ஸ்டர் வெஸ்ஸெக்ஸைப் பார்த்து விடுகிறான். துள்ளிக் குதித்து அவரிடம் போகிறான்.)

வெப்ஸ்டர்: மை லார்ட்...

(வெஸ்ஸெக்ஸ் அவனைத் தள்ளிவிட்டு மேலே போகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (சுச்சல்) வேடிக்கையாய்!

(எல்லாமே நின்று போய் விடுகிறது.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): புதுசாப் பெரிய ஆளாயிட்டியா கறுப்பு நாயே. நீ இருக்க வேண்டிய இடத்துக்கு உன்னை அனுப்பறேன் பாரு... நரகத்துக்கு.

வில்: நீங்க இப்ப நிக்கறது என்னோட இடத்துல...

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (வாளை உருவி) வாங்கடா அத்தனை பேரும். சண்டை போடலாம்.

(வில் தன் வாளை உருவுகிறான்.)

வில்: நான் ஒருத்தனே தாராளம்.

(வயோலா பயந்து போகிறாள். வேடம் ஏறக்குறையக் கலைந்துவிடும் போலிருக்கிறது. ஆனால் சண்டை ஆரம்பித்து விட்டது.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் பிரமாதமாக வாள் வீசுகிறான். வில் சளைக்கவில்லை, ஒதுக்கித் தள்ளுகிறான். சண்டை விறுவிறுப்பாக மேடையைச் சுற்றி வேகமாக நடக்கிறது. வில்லின் வாள் சரியாக வெஸ்ஸெக்ஸின் மார்புக்குப் போகும்வரை. கொன்றிருப்பான். நாடகக் கத்தியாதலால் முனையில் ஒரு பொத்தான் இருக்கவே வெஸ்ஸெக்ஸ் பிழைத்தான்.

வெஸ்ஸெக்ஸ் பேராடுகிறான். இப்போது சண்டை ஹாம்லெட் நாடகத்தின் வாட்ச்மேன் போலியாகத் தெரிகிறது. வெஸ்ஸெக்ஸின் வாள் கீழே விழுகிறது. வில் அதன் மீது கால் வைத்துத் தன் வாளை அவனுக்கு வீசி அவன் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு சண்டையிட, வெஸ்ஸெக்ஸால் வேடிக்கையான முடிவு கொடுக்க முடியவில்லை. வில் சண்டை போட்டதின் தீவிரம் மற்றவர்களை வியக்க வைக்கிறது. இப்போது அவன் கண்களில் இரக்கத்தின் சாயலே இல்லை.)

வில் (தொடர்கிறான்): நண்பர்களே! (கூட்டத்தை நோக்கி) இவன்தான் கிட் மார்லோவைக் கொன்றவன்.

(நெட் அல்லெயின் முன்னால் வருகிறான். முகத்தில் கவலையும் சந்தேகமும்.)

அல்லெயின்: வில்!...

வெஸ்ஸெக்ஸ்: நீதான்னு நெனச்சு சந்தோஷப்பட்டேன். அவ்வளவுதான். எனக்கு மார்லோவைப் பத்தித் தெரியும்.

அல்லெயின்: நிஜந்தான் வில். அது ஒரு சாராயக் கடைச் சண்டை. மார்லோதான் சண்டைக்குப் போனது. அவனோட கத்தியே அவன் கண்ணைக் குத்திடுச்சு. ஒரு விளம்பரம் பத்தி தகராறு...

ஹென்ஸ்லோ: குடித்துக்குக் காசுக்குத் தகராறு? ஓ... வீண்... வீண்...

அல்லெயின்: காசல்ல... விளம்பரத் தட்டி பத்தி தகராறு...

(பின்வாங்கிய வில் மண்டியிடுகிறான். முழுக்கக் குற்ற உணர்ச்சி விலகியவனாக...)

வில் (வானத்தை நோக்கி): ஓ... கடவுளே... என் பேர்வ தப்பில்லே...

(வெஸ்ஸெக்ஸ் எழுந்து நிற்கிறான். டில்னி முகப்பு வாசலிலிருந்து நுழைகிறார்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: முடிடு.

டில்னி: மை லார்ட் வெஸ்ஸெக்ஸ்!

வெஸ்ஸெக்ஸ்: (நுரை தள்ள) இழுத்துச் சாத்து. செங்கல் செங்கல்லாப் பிரிச்சுப்போடு உழுது விதைச்சு வயலாக்கிடு.

(வெஸ்ஸெக்ஸ் டில்னியைத் தாண்டி வேகமாகப் போகிறான்.)

ஹென்ஸ்லோ: மிஸ்டர் டில்னி! என்ன இது?

டில்னி: ஆபாசம்... ராஜ துரோகம்...

ஹென்ஸ்லோ: என்ன?

வெப்ஸ்டர்: அதிகாரி அவர்களே, இங்க வந்து பாருங்க;

டில்னி (வெப்ஸ்டரிடம்): எங்கே பையா?

வெப்ஸ்டர் (காட்டியபடி): அவனோட மார்பைப் பார்த்தேன்.

டில்னி (அதிர்ச்சியைக் காட்டி திருப்தியோடு): மேடையிலே பொம்பளையா? ஒரு பொம்பளையா?

வெப்ஸ்டர்: சத்தியமாத்தான்.

(நடிகர்கள் பேச்சிழந்து நிற்கிறார்கள். வயோலாவுக்கோ நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஓட்டிக் கொண்டு விட்டது.)

டில்னி: ஆக... ஹென்ஸ்லோ... இந்த தியேட்டரை முடியாயிற்று. அரசாங்கம் எனக்குக் கொடுத்திருக்கற அதிகாரத்தின் பேர்வ... இந்த தியேட்டரை முடுகிறேன்.

ஹென்ஸ்லோ: காரணம் என்ன?

டில்னி: (வெற்றிக் களிப்புடன்) ஆபாசம், வெக்கங்கெட்டத் தனத்துக்காக. ஒரு பெண்ணைப் பொது மேடையில் ஏற்றிக்

(வில் தியேட்டரை விட்டு வெளியே வந்து சுவரொட்டியைத் தாண்டிப் போகிறான். அதைக் கவனிக்காமலேயே போகும் அவனுக்குப் பின்னால் இருந்து ஒரு குரல் அழைக்கிறது.)
ஹென்ஸலோ: வில்!

(அவனைப் பார்க்க வில் திரும்பவில்லை.)

ஹென்ஸலோ (தொடர்கிறான்): நமக்கு ஒரு ரோமியோ வேணுமே...
(வில் தொடர்ந்து போய்க் கொண்டேயிருக்கிறான்.)

வெளியே - வீதிகள் - பகல்.

(கூட்டத்தின் நடுவே நதிக்கரை நோக்கி தீர்மானமாக வில் நடக்கிறான்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸெப்ஸ் வீடு - வயோலாவின் படுக்கை அறை - பகல்.

(மணப் பெண் உடையை அணிந்து கொள்ள வயோலாவுக்குத் தாதி உதவிக்கொண்டிருக்கிறார். தாதியின் கண்களில் கண்ணீர். வயோலா மரத்துப் போனவளாக சூழ்நிலைக்குத் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்து விடுகிறார்.)

வெளியே - நதி - பகல்.

(காத்திருக்கும் படகுக்குள் ஏற வில் ஏணியில் இறங்குகிறான்.)

உள்ளே - டி லெஸ்ஸெப்ஸ் வீடு - ஹால் - பகல்.

(மணமகன் உடையில் வெஸ்ஸெக்ஸ். டி லெஸ்ஸெப்ஸோடு வரதட்சிணை பற்றிப் பேசி முடித்து விட்டான். லேடி டி லெஸ்ஸெப்ஸ் அழுகிறார். டி லெஸ்ஸெப்ஸ் பத்திரங்களில் கையெழுத்துப் போடுகிறார். பணப்பெட்டிகூட ஒன்று இருக்கிறது.)

வெஸ்ஸெக்ஸ்: மதியம் வர்ஜீனியாவுக்குப் புறப்பட என் கப்பல் தயாராக பேங்க்சைடில் நிற்கிறது. அழாதீர்கள் லேடி டி லெஸ்ஸெப்ஸ். உங்களுக்கு ஒரு காலனியே கிடைக்கப் போகுது.

டி லெஸ்ஸெப்ஸ்: உங்களுக்கு இந்தப் பணவிடைகள் மூலமா ஐந்தாயிரம் பவுண்டு கிடைக்கப் போகுது, மை லார்ட்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: ஐம்பது பவுண்டு கையிலே காசாக் கொடுத்துடறீங்களா? துறைமுகத்துலே சில்லறைக் கணக்கு தீர்க்கணும்.

(டி லெஸ்ஸெப்ஸ் பெருமூச்சோடு பணப்பெட்டியைத் திறக்கிறார். வெஸ்ஸெக்ஸ் தன் காலிப் பணப் பையை மேஜை மேல் வைக்கிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): இதோ... வந்து விட்டானே.

(வயோலா மாடிப்படிக்கட்டின் மேல் படியில் தாதியோடு நிற்கிறார்.)
வயோலா: குட் மார்னிங் மை லார்ட். வியாபாரத்துக்குத் தயாரா இருக்கீங்க போலிருக்கு. சர்ச்சுக்குப் போகலாமே.

வெளியே - டி லெஸ்ஸெப்ஸ் வீடு - பகல்.

(வில் புல் தரையைத் தாண்டி வீட்டை நோக்கி ஓடுகிறான். ஒரு கால்வாய்ப் பாலத்தைத் தாண்டும் போது ஒரு கோச்வண்டி வரவும் கைப்பிடிச் சுவரோடு ஓட்டி நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. வண்டி வெஸ்ஸெக்ஸையும் வயோலாவையும் சுமந்து கொண்டு சர்ச்சுக்குப் போகிறது.)

வெளியே - சர்ச் வாசல் - பகல்.

(ஒலிக்கும் மணிகள் திருமணம் முடிந்து விட்டதைத் தெரிவிக்கின்றன. வெஸ்ஸெக்ஸும் புது மனைவியும் சர்ச்சை விட்டு வருகிறார்கள். காற்றில் முகத்திரை விலக, வயோலாவின் சோகமான முகத்தைப் பார்க்க முடிகிறது. டி லெஸ்ஸெப்ஸ் வீட்டுப் பட்டாளம் கைதட்டி வரவேற்கிறார்கள். வெஸ்ஸெக்ஸ் திருப்தியால் பருத்துவிட்டான். திடீரென வானமும் காற்றும் சதி செய்ய, கர்டெய்ன் தியேட்டர் நாடகம் பற்றிய சுவரொட்டி ஒன்று வெஸ்ஸெக்ஸ் முகத்தில் வந்து விழுகிறது. அதைப் பிடிங்கி எறிய அவன் முயற்சி செய்ய, காற்று அதை வயோலாவின் மாப்புக்குத் தள்ளி விடுகிறது. வயோலா அதை எடுத்துப் படித்துவிட்டுத் தாதியிடம் கொடுக்கிறார். வெஸ்ஸெக்ஸ் சர்ச் படியிறங்கி மணமக்களுக்கெனத் திரையிட்ட மூடு வண்டியை நோக்கிப் போகிறான். கதவை வயோலாவுக்காகத் திறந்து விடுகிறான். வயோலா வண்டிக்குள் ஏற, பின்தொடர்கிறான்.)
தாதி: மை லார்ட்!

(தாதி அவனைக் கட்டிப்பிடிக்க, வெஸ்ஸெக்ஸுக்கு

தர்மசங்கடமாகப் போகிறது.)

தாதி (தொடர்கிறான்): அவனை நல்லா வெச்சுக்கோங்க மை லார்ட். வெஸ்ஸெக்ஸ்: நிச்சயமா...

(அவளிடமிருந்து விலக நெளிகிறான். அவளோ விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.)

தாதி: கடவுள் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும்.

வெஸ்ஸெக்ஸ்: நன்றி.

(ஓரிருமுறை முயன்று அவள் அணைப்பிலிருந்து விலகுகிறான்.)

வெஸ்ஸெக்ஸ் (தொடர்கிறான்): நீரோட்டம் யாருக்காகவும் காத்திருக்காது. (வண்டிக்குப் போகிறான்) நீங்க எல்லாரும் வர்ஜீனியாவுக்கு வரணும்.

(வெஸ்ஸெக்ஸ் திரையை விலக்கி வண்டிக்குள் ஏறுகிறான்.)

உள்ளே - கோச் வண்டி - பகல்.

(ஒரு கணம் கழிந்துதான் வண்டிக்குள் தான் தனியாக இருப்பது அவனுக்குத் தெரிகிறது. சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். வயோலா இருந்தால்தானே...)

வெளியே - கர்டெய்ன் தியேட்டர் - பகல்.

(நூற்றுக் கணக்கில் மக்கள் தியேட்டரை நோக்கி வருகிறார்கள். அவர்களுள் ப்யூரின் பேக்பீலும் இருக்கிறார். பாவத்தை விட்டு விலகிப் போகச் சொல்லி தொண்டை வறளக் கத்துகிறார்.)

மேக்பீல்: காமத்தைக் காட்சியாக்குகிறார்கள். பாவத்தைப் பார்க்கச் செய்கிறார்கள். அகம்பாவத்துக்கும் கர்வத்துக்கும் வெளிச்சம் போடுகிறார்கள்... இதுதான் நாடகத்தோட தொழிலே...

(ஆனால் கூட்டம் மேக்பீலை தியேட்டர் வாசல் வழியே உள்ளே தள்ளிக் கொண்டு போய்விடுகிறது.)

உள்ளே - கர்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடைக்குப் பின்புறம் - பகல்.

(அட்மிரல் நடிகர்கள் எல்லோரும் ஒப்பனைகளில் இருக்கிறார்கள். ஒரே பரபரப்புத்தான். மெர்கூஷியோவாக இருக்கும் அல்லெய்ன் பீட்டரிடம் கடைசி நிமிட உத்தரவுகள் கொடுக்கிறார். ஜேம்ஸ், ஜான் ஹெம்மிங்ஸ் இருவரும் யார் எப்போ மேடைக்குப் போவது என்று வாக்குவாதம் செய்கிறார்கள். மருத்துவரின் உடையில் இருக்கும் ஃபென்னிமேன் தன் வரிகளைச் சிரமத்தோடு நினைவில் வைத்திருக்கிறார். வாபாஷ் திக்கித் திக்கித் தன் வரிகளைச் சொல்லிப் பார்த்துக் கொள்கிறான். ரோமியோவாக வில்.

மருத்துவரின் தொப்பியைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஃபென்னிமேன் வில்லிடம் போகிறார்.)
ஃபென்னிமேன்: இது போதுமா?

(வில் தலையசைக்கிறான், வருத்தத்துடன்.)

லாம் ஒதுக்குப்புறமாக வாயைக் கொப்பளித்துக் கொண்டிருக்கிறான். என்னவோ கவலையும் திருட்டுத்தனமும் கண்களில் தெரிகிறது.)

உள்ளே - கர்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.
(மக்கள் கூட்டம் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.)

வெளியே - கர்டெய்ன் தியேட்டர் - பகல்.

(எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கிறது. பணக்காரர்கள் வருகிறார்கள். வண்டிகளிலும் பல்லக்குகளிலும். சிலர் முகத்திரைகள் போட்டுக் கொண்டு அடையாளத்தை மறைத்து வந்திருக்கிறார்கள். கர்டெய்னிலிருந்து பீரங்கி வெடிக்கிறது. அட்மிரல் கம்பெனியின் கொடி காற்றில் அசைகிறது.)

வெளியே - கர்டெய்ன் தியேட்டர் - வாசல் - பகல்.
(அரங்கம் நிறைந்துவிட்டது. அவர்களுக்குள் மேக்பீலும் இருக்கிறார்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.
(எல்லாம் தயார். நெட் இசைக் குழுவுக்குச் சமிக்ஞை செய்கிறார். முரகுகள் குழல்கள் கேட்கின்றன. அரங்கத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அமைதி.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - பக்க மேடை - பகல்.
(வாபாஷ் மிக முக்கியமானவனாக ஆரம்பத்தில் தெரிகிறான். அவனுக்கு என்ன பாத்திரம் என்று இதுவரை நமக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. என்றாலும் வரிகளைக் கடித்துக் குதறிக் கொண்டிருக்கிறான்.)
வாபாஷ்: இ... இ... இரண்டு குடும்பங்கள். கௌ... கௌ... கௌ... கௌரவமாய்...

(வில் வேதனையோடு அவனைக் கவனிக்கிறான். பக்கத்தில் ஹென்ஸ்லோ.)
வில் (ஹென்ஸ்லோவிடம்): எல்லாம் போச்சு...
ஹென்ஸ்லோ: இல்லே... எல்லாம் சரியாய் போகும்.
வில்: எப்படிங்கறே?
ஹென்ஸ்லோ: எனக்குத் தெரியாது. ஆனா அற்புதம் நடக்கும்.
(நாடகம் ஆரம்பித்தாயிற்று. ஹென்ஸ்லோ வாபாஷ் தோளைத் தட்டி மேடைக்கு அனுப்புகிறான்.
காமிரா வாபாஷ் மேல்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
(ரசிகர்கள் எதிர்பார்ப்போடு காத்திருக்கிறார்கள். வாபாஷ் தயாராகக் கொள்கிறான்.)
வாபாஷ்: இ... இ... இ... இரண்டு.

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.
(வில் கண்களை மூடிப் பிரார்த்திக்கிறான்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.
(வாபாஷ் பிரமாதமான நட்சத்திர நடிகர் பேசுவதைப்போல பேசுகிறான்.)
வாபாஷ்: 'கௌரவத்தில் சளைக்காத குடும்பங்கள். (அழகிய வெரோனாவில் நடக்கும் இந்த நாடகத்தில்) பழம்பகை புது மோதல்களின் வடிவெடுக்க. நல்ல ரத்தம் நல்ல கைகளைக் கறைப்படுத்தியது. இந்த வன்மயிக்க பகையாளிகள் வயிற்றிலிருந்து அதிர்ஷ்டம் கெட்ட இரண்டு காதலர்கள் பிறக்கிறார்கள். அவர்களின் காதல் அநியாயமாகத் தோற்றுப் போக, தங்கள் இறப்பைப் கொண்டு தந்தையரை இணைத்து வைக்கிறார்கள்.'

வெளியே - வீதி - பகல்.
(வயோலாவும் தாதியும் தியேட்டரை நோக்கி விரைகிறார்கள்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.
(ஹெம்மிங்ஸ் சகோதரர்கள் லாம்ப்ஸனாகவும் கிரிகோரியாகவும் மேடைக்குப் போகத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அங்கம் ஒன்று, களம் ஒன்று. கை குலுக்கிக் கொள்கிறார்கள். அரங்கத்தில் வாபாஷின் முகவுரைக்கு ஏகப் பாராட்டு. வாபாஷ் திரையைத் தாண்டி பின்மேடைக்கு வரும்போது ஒரே கைதட்டல்.)
வில்: (வாபாஷிடம்) பிரமாதம்...
வாபாஷ்: ந... ந...ந... நல்லா இ... இ... இ... இருந்துச்சா?
(ஹெம்மிங்ஸ் சகோதரர்கள் நுழைய, நாடகம் தொடர்கிறது. பக்க மேடையிலிருந்து குரல் கொடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.)
ஜான் ஹெம்மிங்ஸ் (லாம்ஸனாக): 'கிரிகோரி, கேட்டுக்கோ, நாங்க கரி சுமக்க மாட்டோம்.'
ஜேம்ஸ் ஹெம்மிங்ஸ் (கிரிகோரியாக): 'மாட்டோம். அப்படினா நாம கரி சுமக்கறவங்க இல்ல.'

(வில்லுக்கு செத்துப் போய்விட்டோமோ என்ற அளவுக்குக் கவலை. சாம் கோஸ் கையைப் பிசைந்து கொண்டே வில்லை அணுகுகிறான்.)
லாம் (கரகரத்த குரலில்): மால்டர் ஷேக்ஸ்பியர்...
வில்: (கவனிக்காமல்) லாம், நல்லாயிருக்கணும்... (பிறகு தான் கவனித்து உறைக்கிறது) லாம்?
லாம்: (அதே குரலில்) என்னோட தப்பில்ல. நேத்தைக்குக்கூட வசனம் பேசினேன், மால்டர் ஷேக்ஸ்பியர்.
வில்: பேசிக் காண்பி... ஒரு வரி.
லாம்: (மிக மோசம்தான்) 'பிரிதலென்பது அப்படியொரு இனிய சோகம்...'

(ஹென்ஸ்லோ கேட்டுக்கொண்டிருந்திருக்கிறான்.)
ஹென்ஸ்லோ: இன்னொரு சின்ன பிரச்சினை.
வில்: இப்ப என்ன பன்றது?
ஹென்ஸ்லோ: நாடகம் நடந்தாகணும்... அதாவது...
வில்: சொல்லு...
ஹென்ஸ்லோ: ஜூலியட் மேடைக்கு வர இருபது பக்கம் ஓடணும். அதுக்குள்ள எல்லாம் சரியாய்போகும்.
வில்: அது எப்படி?
ஹென்ஸ்லோ: எனக்குத் தெரியாது. ஆனா அற்புதம் நடக்கும்.
(அரங்கத்தின் வாசலுக்குப் போகிறான்.)

வெளியே - வீதி - பகல்.
(கோபத்தில் கொதித்துக் கொண்டு வெஸ்ஸெக்ஸ் தியேட்டருக்குப் போகும் பாதையில் விரைகிறான்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - அரங்கு/மேடை - பகல்.
(வயோலாவும் தாதியும் நுழைந்து உட்கார இடம் தேடுகிறார்கள். பர்பேஜும் அவரது நடிகர்களும் பின்வரிசையில் நுழைகிறார்கள். முதல் காட்சி நடந்து கொண்டிருக்கிறது.)
ஆர்மிடேஜ் (ஆப்ராமாக): 'கொக்காணி காட்டுகிராயா என்ன?'
ஜான் ஹெம்மிங்ஸ் (லாம்ஸனாக): 'ஆமாமா, வெவ்வெவ்வே...'
(ஹென்ஸ்லோ பர்பேஜிடம் வந்து கையைப் பிடித்து இழுக்கிறான்.)
ஹென்ஸ்லோ: உன்கிட்ட பேசணும்.

(காலரி இருக்கைகளுக்குப் பின்புறம் நின்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு முன்னால் தாதி. திரும்பிப் பார்த்து ஹென்ஸ்லோவிடம் 'உஷ்' என்கிறார்.)
ஹென்ஸ்லோ (தொடர்கிறான்): (பர்பேஜிடம் கிசுகிசுப்பாய்) ஜூலியட் இல்ல. பர்பேஜ்: ஜூலியட் இல்லையா?
வயோலா (திரும்பி): ஜூலியட் இல்லையா?
ஹென்ஸ்லோ: எல்லாம் சரியாயிடும் மேடம்.
வயோலா: என்னாச்சு லாமுக்கு?
ஹென்ஸ்லோ: யார் நீங்க?
வயோலா: தாமஸ் கென்ட்.

(அவர்கள் பேச்சு முகச்சளிப்புகளையும் 'உஷ்' என்ற சப்தத்தையும் சுற்றிலும் ஏற்பட வைக்கிறது. ஓரமாக வயோலா உட்கார்ந்திருந்ததால் சுலபமாக அவளை ஹென்ஸ்லோ அழைத்துப் போய் விடுகிறார்.)
ஹென்ஸ்லோ: அது எல்லாம் தெரியுமா?
வயோலா (புத்தகத்தைக் காட்டி): ஒவ்வொரு வார்த்தையும்...
(ஹென்ஸ்லோவும் பர்பேஜும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். காட்சி மாறுகிறது.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.
பிலிஃப்ஸ் (லேடி கேபுலெட்டாக): 'நான், எங்கே என் மகள்? அழைத்து வா உடனே!'
ரால்ஃப் (தாதியாக): 'பன்னண்டு வயசுல நான் கன்னிப் பெண்ணா இருந்தது நிஜம்னா அவளை இப்பவே கூட்டிக்கிட்டு வர்றேன். என் ஆட்டுக்குட்டி... என் செல்லக் கிளி...'

உள்ளே - கர்ட்டெய்யன் தியேட்டர் - பக்க மேடை/மேடை - பகல்.
(லாம் தட்டுத் தடுமாறித் தயாராகிறான். கரகரத்த குரலில் 'யாரது கூப்பிடுவது' என்று சொல்லிப் பார்த்துக்கொள்கிறான்.)

ரால்ஃப் (தாதியாக): (மேடையில்) கடவுளே! எங்கே இந்தப் பொண்ணு!

(நாடகத்தை எழுதியவனும் ரோமியோவுமான வில் மேடைக்கு முதுகைக் காட்டி நிற்கிறான். கைகளைக் கொண்டு காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு என்ன நடக்கப் போகிறதோ என்று குறுகிப் போகிறான்.)

ரால்ஃப் (தாதியாக): 'எங்கே? ஜூலியட்!'

(லாம் மேடைக்குள் நுழையும் கணம் ஹென்ஸ்லோ கழுத்தைப் பிடித்து அவளை நிறுத்துகிறான். அவளைத் தாண்டிக் கொண்டு வயோலா மேடைக்குள் நுழைகிறான். ஜூலியட் இப்போது மேடையில். ஜூலியட் உடையில் அல்ல. அப்போதுதான் நடந்து முடிந்திருந்த திருமண கவுனில் பிரமாதமான அழகோடு ஜொலிக்கிறான்.)

வயோலா (ஜூலியட்டாக): 'யார் அது? கூப்பிட்டது?'

ரால்ஃப் (தாதியாக): 'உங்க அம்மா!'

வயோலா (ஜூலியட்டாக): மேடம் இதோ வந்துட்டேன். என்ன செய்யணும்?

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கு - பகல்.

(பொதுவாகவே ஆச்சர்யப் பெருமூச்சுகள். பெண் வேடத்தில் இப்படியொரு ஆணைப் பார்த்ததே இல்லையே!)

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - பக்க மேடை - பகல்.

(வில் காதிலிருந்து கைகளை எடுத்து விட்டு வயோலாவின் குரல் கேட்ட ஆச்சரியத்தில் சுற்று முற்றும் பார்க்கிறான்.)

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம்/மேடை - பகல்.

(அப்போதுதான் நுழைந்த வெஸ்ஸெக்ஸ் கடப்பட்டவன் போலத் துள்ளுகிறான். குறுக்கிட எத்தனிக்கிறான். ஆனால் சுற்றுமுற்றும் ரசிகர்களின் ஈடுபாட்டைக் கவனித்துவிட்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று உணர்கிறான்.)

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - பக்க மேடை - பகல்.

(ஹென்ஸ்லோவும் பர்பேஜும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள்.)

பர்பேஜ்: நம்ம எல்லாரையும் ஜெயில்லே போடப் போறாங்க.

ஹென்ஸ்லோ (தோள்களைக் குலுக்கி): சரிதான் ஜெயில்லே சந்திக்கலாம்.

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.

(மேடையில் என்ன நடக்கிறதென்று தெரியாத ஃபென்னிமேன் தன் வரிகளை மனப்படம் செய்வதில் மும்முரமாக இருக்கிறார்.)
ஃபென்னிமேன்: 'பெயர் சொன்னாலே கொன்றுவிடும் விஷம் என்கிட்டே இருக்குது' அப்புறம் அவன், அப்புறம் நான்.

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டருக்குள் - மேடை - பகல்.

(வான் வீச்சு - ரசிகர்கள் மெய்மறந்து பார்க்கிறார்கள் - டைபால்ட் மொக்ஸூஷியோவைக் படுகாயப்படுத்தி விடுகிறான்.)
அல்லெய்ன் (மொர்க்கூஷியோவாக): (ரோமியோவிடம்) 'ஓ... காயமாகிப் போச்சு.'

வில் (ரோமியோவாக): 'கைரியமா இருப்பா. காயம் பெரிசில்லே...'

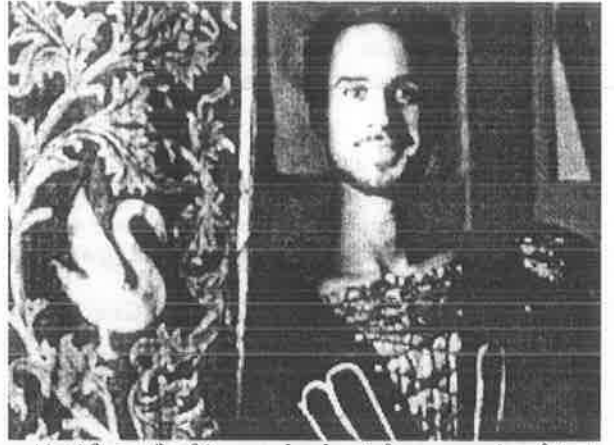
அல்லெய்ன் (மொர்க்கூஷியோவாக): 'நாளைக்கு என்னை நீ தேடுனா கல்லறையில்தான் வந்து பாக்கணும்.'

(இடிச்சப்தம் உரக்கக் கேட்கிறது. ரசிகர்களின் தலைக்கு மேல் மேகங்கள் திரண்டு வருகின்றன. மேடையில் ரோமியோவின் மடியில் மொர்க்கூஷியோ. இதற்கு முன் பார்த்த நாடகங்களின் ஆரவாரம் ஏதுமில்லாமல் மிக எதார்த்தமான காட்சியாக இருக்கிறது. ரசிகர்கள் அமைதியாகக் கவனிக்கிறார்கள்.)

அல்லெய்ன் (மொர்க்கூஷியோவாகத் தொடர்கிறான்): 'நீ ஏன் எங்களுக்கு இடையிலே வந்தே? உன் கைகளுக்கு நடுவுலே என்னைக் குத்திட்டான்.'

வெளியே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - பகல்.

(பாதி கிராமாந்தரமாகத் தெரிந்த லண்டன் நகரத்திலிருந்து ஆண்களின் அணிகலப்பு ஒன்று வரும் ஓசை கேட்கிறது. நன்றாகப்

பார்க்கும்போது கேளிக்கை அதிகாரி டில்னி தலைமையில் வீரர்கள் வருகிறார்கள் என்பது புலனாகிறது. மறுபடியும் இடியோசை.)

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(டைபால்ட் இறந்துவிட்டான் என்ற களேபரத்தில் மேடையில் நடிகர்கள் அங்குமிங்கும் ஓடுகிறார்கள்.)

நடிகன் (பென்வோலியோவாக): 'ரோமியோ. தூரப் போயிடு. கூட்டம் சேர்ந்திடுச்சு டைபால்ட் செத்துட்டான். பிரமிச்சு நிக்காதே. உன்னைப் பிடிச்சுட்டா இளவரசர் உனக்கு மரண தண்டனைதான் கொடுப்பார். அதனாலே தூரப் போயிடு.'

வில் (ரோமியோவாக): 'இனி விதி விட்ட வழி...'

நடிகன் (பென்வோலியாவாக): 'ஏன் இன்னும் நிக்கறே?'

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - பின் மேடை - பகல்.

(வில் அப்போதுதான் டைபால்டைக் கொன்றிருக்கிறான். இன்னமும் மேல் மூச்சு வாங்குகிறது. வயோலாவுக்கு எதிரில் நிற்கிறான்.)

வில்: இனி விதி விட்ட வழி...

(இருவரும் மெய் மறந்து ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து நிற்கிறார்கள்.)

வில் (தொடர்கிறான்): கல்யாணம் முடிஞ்சுதா?

(மௌனம். அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.)

வில் (தொடர்கிறான்): உனக்குக் கல்யாணம் ஆயிடுச்சுன்னா என் கல்லறைதான் எனக்கு மணக்கட்டில்.

(அவளுடைய மௌனத்தின் தாக்கம் காற்றை நிறைக்கிறது. வில் நகராமல் நிற்கிறான்.)

உள்ளே - கார்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(நாடகமா நிஜமா என்பது தெரியவில்லை. ரசிகர்களும் பிறரும் அவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டவர்கள்தான். வில் அவனிடமிருந்து திரும்பி பால்கனியிலிருந்து இறங்குகிறான்.)

வயோலா (ஜூலியட்டாக): 'அப்படியே போய்விடுவீரோ?'

(வில் நிற்கிறான்.)

வயோலா (ஜூலியட்டாகத் தொடர்கிறான்):

'அன்பரே, என்னவரே, கணவரே, நண்பரே.

ஓவ்வொரு நிமிடத்திலும் எனக்கு நாட்கள் பல.

எனவே ஓவ்வொரு மணி நேரமும் உன் குரல் கேட்க வேண்டும்.

ஓவ்வொரு தடவை குரல் கேட்கும்போதும் மறுபடி

ரோமியோவைப் பார்ப்பதற்குள் என் வயது

பல்வாண்டு ஏறித்தான் போகும்.'

(வில் ரோமியோவாக வாயடைத்துப்போய் நிற்கிறான். பிறகு சொல்கிறான்.)

வில் (ரோமியோவாக): போய் வருகிறேன்.

(எல்லாச் சப்தமும் நின்று போக நேரம் நின்று போய்விட்டது போலிருக்கிறது.)

வயோலா (ஜூலியட்டாக):

‘மறுபடி சந்திக்க மாட்டோமென்று நினைக்கிறீர்களா? கல்லறையின் ஆழத்தில் கிடப்பவரைப் போல நீங்கள் இருப்பதாகத்தான் படுகிறது இப்படி பலவீனமாக. என் கண்ணிலே கோளாறா? இல்லை நீங்கள் சோகை பிடித்துதான் இருக்கிறீர்களா.’

வில் (ரோமியோவாக):

‘நம்பு கண்ணே! என் கண்களுக்கு நீயும் அப்படியே தெரிகிறாய்.’

வறட்டு சோகம் நம் ரத்தத்தை உறிஞ்சுகிறது.
வருகிறேன்... வருகிறேன்...

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(பாதிரியார் ஜூலியாவுக்கு மருந்தைக் கொடுக்கிறார்.)
எட்வர்ட் (பாதிரியாராக): ‘நீ உயிரோடிருப்பதைத் தெரிவிக்க உடல் சூடும் மூச்சும் இருக்காது. இப்படி இரவல் மரணத்தில் நாற்பத்தி ரெண்டு மணி நேரம். பிறகு அமைதியான தூக்கத்திலிருந்து விழிப்பது போல எழுவாய்’

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(ஃபென்னிமேன் மேடையில் தோன்றும் நேரம். மருத்துவரும் ரோமியோவும்.)

வில் (ரோமியோவாக): ‘இங்கே வாப்பா... ஏழையாகத் தெரிகிறாய். பிடி நாற்பது காசு. விஷம் ஒரு புட்டி கொடு.’

ஃபென்னிமேன் (மருத்துவராக): ‘பெயரைச் சொன்னாலே கொண்டு விடும் விஷம் என்கிட்டே இருக்குது.’ (பல வரிகளை மறந்து போய் விழுங்கி விட்டார் என்றாலும் பாவனை பிரமாதம்) ‘மனசாட்சி வேண்டாமன்னாலும் ஏழமை கொடுங்குது.’

வில் (ரோமியோவாக): ‘உன் ஏழமைக்குத்தான் காசு. மனசாட்சிக்கல்ல.’

வெளியே - வீதி - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் அருகில் - பகல்.

(டில்னியின் அணிவகுப்பு. கர்ட்டெய்ன் விளம்பரத்தின் பிரதி ஒன்று அவர் கையில் இருக்கிறது.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(ஜூலியா இறந்து கிடக்கிறாள். கல்லறை மீது பிரமாதமான உடையில் எல்லா அவங்காரத்தோடும் பிரார்த்திப்பது போல நெஞ்சில் மடித்து வைத்த கைகளோடும் கண்கள் முடியும் இருக்க ரோமியோ அவளைப் பார்த்து நிற்கிறார்.)

வில் (ரோமியோவாக):

‘கண்களே, கடைசியாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

உதடுகளே, மூச்சின் வாயில்களே, காலங்கடந்த

ஓப்பந்தமொன்றை இறப்போடு

சரியானதொரு முத்தத்தின் வழிச் செய்து கொள்ளுங்கள்.

கசந்த நடத்தையே. உப்புச் சப்பற்ற நெறியே.

விரக்தியின் வழிகாட்டியே. கடல் நோய் கொண்ட

ஓய்ந்து போன கட்டையைப் பாறை மீது அடித்து

நொறுக்கி விடுங்கள்.’

(வில் அவளைக் கட்டியணைக்க, வயோலாவின் கண்கள் சற்றே திறக்கின்றன. வில் ரசிகர்கள் கண்களில் இருந்து மறைத்து விடுகிறான். இருவரும் ரோமியோ ஜூலியாவிடாக இல்லாமல் வில் வயோலாவாக ஒரு கணம் ஆழ்ந்து பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். கண்களில் நீர் திரண்டிருக்கிறது.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.

(பர்பேஜும் ரோஸலைனும் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.

(கெம்ப் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.

(நாடகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். நாம் முன்பே பார்த்த வேசிகள் பலர் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அடக்க முடியாமல் அழுகிறார்கள்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.

(வில் விஷத்தைக் கடைசி முறையாகத் தூக்கிப் பிடிக்கிறான்.)

வில் (ரோமியோவாக): ‘என் காதலுக்காக’ (குடிக்கிறான்) ‘சரியான மருத்துவன்தான்’

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - பக்க மேடை - பகல்.

(ஃபென்னிமேன் உணர்ச்சி வசப்படுகிறார். என்றாலும் முகத்தில் பெருமிதம் இருக்கிறது.)

ஃபென்னிமேன் (தனக்குள்): நல்லாப் பண்ணினேன். பெரிய ஆளாயிட்டேன்.

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

வில் (ரோமியோவாக): உன் மருந்து வேகம்தான். இதோ ஒரு முத்தத்தோடு இறக்கிறேன்.

(இறந்து போகிறான்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.

(தாதியும் அழுகிறார்.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(ஜூலியா திடுக்கிட்டு விழிக்கிறார்.)

வயோலா (ஜூலியாவிடாக):

‘எங்கே என்னவர்?’

எங்கேயிருக்க வேண்டுமென்று நன்கு நினைவிருக்கிறது.

அங்கேதானிருக்கிறேன். எங்கே என் ரோமியோ?’

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - அரங்கம் - பகல்.

தாதி (தன்னையறியாமல்): செத்துட்டான்.

கர்ட்டெய்ன் தியேட்டருக்குள் - மேடை - பகல்.

வயோலா (ஜூலியாவிடாக):

‘இது என்ன என்னவர் கையில் பிடித்த கோப்பை?’

முடிவேயில்லாத முடிவுக்கு விஷம் கொண்டுபோய் விட்டதே.’

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

(ஜூலியா ரோமியோவின் கத்தியை எடுக்கிறார்.)

வயோலா (ஜூலியாவிடாக):

‘ஓ மகிழ்வான கத்தியே.

நானே இனி உனக்கு உறை. அங்கே உனக்குத்

துருப்பிடிக்க நான் இறக்கிறேன்.’

(குத்திக் கொண்டு சாகிறார். உள் படுதா கல்லறை மீது கவிந்து புடுகிறது.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - மேடை/ அரங்கம் - பகல்.

(காமிரா உயரத்திலிருந்து மேடையையும் அரங்கத்தையும் பார்க்கிறது. வாபாஷ்தான் இளவரசன். கடைசி வார்த்தை அவனுடையது.)

இளவரசன்: ‘ரோமியோவும் ஜூலியாவுடும் கதையைவிடச் சோகம் வேறெந்தக் கதையிலும் இல்லைதான்.’

(நாடகம் முடிந்து போகிறது. ஆழ்ந்த மௌனம். நடிகர்களுக்கோ கவலை. ஆனால் உடனே பலத்த கைதட்டல் ரசிகர்களின் பாராட்டை உரத்து ஒலிக்கிறது.)

உள்ளே - கர்ட்டெய்ன் தியேட்டர் - உள் படுதாப் பகுதி/ மேடை - பகல்.

(உட்படுதா விலகுகிறது. வில்லும் வயோலாவும் கட்டி அணைத்தபடி அவர்களுடைய அந்தரங்க நாடகத்தில் இருக்கிறார்கள். முத்தமும் விடைபெறலும் அமர்க்களப் படுகின்றன.)

ஹென்ஸ்லோ அதிர்ந்து போய் உடனடி நடவடிக்கையில்

இறங்குகிறான். பிறகு ரசிகர்களைப் பார்க்க திரை விழுகிறது. நாடகம் வெற்றி.)

உள்ளே - கர்ட்டெயின் தியேட்டர் - அரங்கம்/மேடை - பகல்.

(ரசிகர்களின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம். நடிகர்கள் மேடைக்கு வந்து பாராட்டை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் - டில்னியும் அவரது ஆட்களும் குதித்து வருகிறார்கள். அட்மிரல் கம்பெனி நடிகர்கள் குனிந்து வணங்கும் மேடையில் ஏறுகிறார் டில்னி. அவருடைய காவலர்கள் அரங்கங்களுக்கு முதுகைக் காட்டி மேடையைச் சுற்றி வளைக்கிறார்கள்.)
டில்னி (வெற்றிக் களிப்போடு): ராணி எலிசபெத் பெயரால் உங்களைக் கைது செய்கிறேன்.

(ரசிகர்கள் அமைதியாகிறார்கள். பர்பேஜ் அரங்கத்திலிருந்து மேடைக்குத் தாவுகிறார்.)

பர்பேஜ்: யாரை கைது பண்ணப்போறீங்க டில்னி?
டில்னி: எல்லோரையும்தான். அட்மிரல் கோஷ்டி. சாம்பர்லெயின் கோஷ்டி - ஒருத்தர் விடாமல். உதவாக்கரைப் பசங்களா, அரசியார் எனக்கு அளித்த அதிகாரத்தை மீறியா நடந்துக்கறீங்க!
பர்பேஜ்: மீறியா? நீங்க ரோலை மூடினீங்க. நான் அதைத் திறக்கல்லியே.

(டில்னி ஒரு கணம் பேச்சிழந்து போகிறார்.)
டில்னி (தன் விரலை வயோலாவை நோக்கிக் காட்டி): அந்தப் பொம்பளை பொம்பளைதானே?

(எல்லா ரசிகர்களும் நடிகர்களும் அதிர்ச்சியடைகிறார்கள். தாதி சிலுவையிட்டுக் கொள்கிறார்.)

அல்லெயின்: என்ன? பொம்பளையா? அந்த ஆட்டுக்குட்டியா?

(வயோலாவைத் தீர்க்கமாகக் காண்பித்துப் பேசுகிறான்.)

டில்னி: உங்களை எல்லாம் கம்பிக்குப் பின்னாலே வெச்சுப் பாக்கணும். மகாராணி எலிசபெத் பெயராலே...

குரல்: டில்னி...

(அது மகாராணி எலிசபெத்தேதான். முகத்திரையையும் மேலங்கியையும் விலக்கி விட்டு கம்பீரமாக வருகிறார். பிரகாசமான வெய்யில் கற்றையொன்று அவர் மேல் விழுகிறது.)

அரசி: என் பேரைக் கவனமாச் சொல்லு... சொல்லிச் சொல்லி மதிப்பே போயிடும்தான்.

(மக்கள் விலகி வழி விட எல்லோரும் வணங்க. அரசியின் மேல் அனைத்துக் கவனமும் விழுகிறது.)

அரசி (தொடர்கிறார்): இங்கிலாந்தின் அரசி ஒழுக்கங்கெட்ட காட்சி நடக்கிற இடத்துக்கெல்லாம் வரமாட்டார். எனவே எங்கேயோ இடிக்குது. வா இங்கே மாஸ்டர் கென்ட். நான் உன்னைப் பார்க்கணும்.

(வயோலா முன்னால் வருகிறார். குனிந்து வணங்குமுன் அரசியின் கண்களில் ஏதோ சமிக்ஞையைக் காண்கிறார். ஏதோ புரிந்ததைப் போல இருக்கிறது.)

அரசி (தொடர்கிறார்): ஆஹா. பெண்பிள்ளை போலவேதான் இருக்கிறான். டில்னி, ஏமாந்து போய்விட்டாயே. மன்னிக்கிறேன். என்றாலும் ஆண்கள்

காரியத்தில் பெண்ணைப் பார்க்கிறேன். எனக்கும் அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் தெரியும்தான். அது போதும் உனக்கு. மாஸ்டர் கென்ட். வெஸ்டெக்ஸ் பிரபு இங்கிருந்திருக்க வேண்டும்.

குரல்: இருக்கிறார் மகாராணி!

(ஐான் வெப்ஸ்டருடைய குரல். ரசிகர்கள் கூட்டத்தில் ஒருவரைக் காட்டி விரல் நீள்கிறது. ஒளிந்து நிற்கும் ஓர் உருவம்.)

வெஸ்டெக்ஸ் (பலவீனமாக): மாட்சிமை பொருந்திய மகாராணி.

அரசி: ஒரு பந்தயம் கட்டினதாக நினைவு. காதலை இயல்பாகவும் இயற்கையாகவும் நாடகம் காட்டுமா என்று. நீ பந்தயத்தில் தோற்று விட்டாய் இன்று. (வெப்ஸ்டரை நோக்கித் திரும்பி) நீ முந்திரிக் கொட்டைப் பையன். நாடகம் பிடித்திருந்ததா?

வெப்ஸ்டர் : அவள் குத்திக் கொண்ட போதுதான் ரொம்பப் பிடித்தது மகாராணி.

(அரசி தன் கண்களை வில் மீது நிலைக்க வைக்கிறார்.)

அரசி: மாஸ்டர் ஷேக்ஸ்பியர். அடுத்த முறை கிரீன்விச் வரும்போது நீயாக மட்டுமே வா. உன்னோடு பேச வேண்டும்.

(வில் குனிந்து வணங்குகிறான். அரசி போவதற்குத் திரும்புகிறார். விலகி வழி விடுகிறார்கள்.)

உள்ளே - கர்ட்டெயின் தியேட்டர் - முகப்பு வாசல் - பகல்.

(அரசி வெளியேற வழியில் அனைவரும் குனிந்து வணங்குகிறார்கள்.)

வெளியே - கர்ட்டெயின் தியேட்டர் - பகல்.

(அரசியின் வண்டிக்கருகில் அவருக்குப் பிரியமான பிரபுக்கள் சிலர் நிற்கிறார்கள். வெஸ்டெக்ஸ் வேகமாக வேறொரு வழியாகப் படியிறங்குகிறான். வெளியே வருகிறான். பின்னால் கூட்டம் கசகசக்க அரசி போகிறார்.)

வெஸ்டெக்ஸ் மூச்சு முட்டத் தலை குனிந்து வணங்குகிறான்.)

வெஸ்டெக்ஸ்: மகாராணி...

அரசி: என்ன வெஸ்டெக்ஸ்? அதற்குள் மனைவியைத் தொலைத்து விட்டாயா?

வெஸ்டெக்ஸ்: உண்மையில் மணப்பெண் இல்லாத மணமகன் நான். எப்படி முடிவு என்கிறீர்கள்?

(வயோலா சில நடிகர்களோடு வெளியே வந்துவிட்டாள். அரசியின் கண்கள் ஒரு கணம் அவள் கண்களைச் சந்திக்கின்றன.)

அரசி: காதல் மறுக்கப்படும் போது கதை எப்படி முடியுமோ அப்படித்தான். கண்ணீரோடும், பயணத்தோடும். கடவுள் சேர்த்து வைத்த கரங்களை நான்கூடப் பிரித்து வைக்க முடியாது.

(வயோலாவை நோக்கி) நான் சொன்னபடியே வார்ட் வெஸ்டெக்ஸ் நாடகக் கொட்டகையில் தன் மனைவியைத் தொலைத்து விட்டார்.

போய் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பு. போவதற்கு நேரம் வந்து விட்டது. (வெஸ்டெக்ஸிடம்) பந்தயம் எவ்வளவு ?

வெஸ்டெக்ஸ்: ஐம்பது ஷில்லிங்குகள். (அரசி முறைத்துப் பார்க்க) பவுண்டுகள்.

அரசி: மாஸ்டர் கென்டிடம் கொடுத்து விடு. சரியான இடம் சேர்ப்பித்து விடுவான்.

(வெஸ்டெக்ஸ் பண்ப்பையை வயோலாவிடம் தருகிறான்.)

அரசி (தொடர்கிறார்): ஷேக்ஸ்பியரிடம் சொல். அடுத்த தடவை கொஞ்சம் சந்தோஷமா இருக்கணும். பன்னிரெண்டாவது இரவு.

(அரசி வண்டியை நோக்கிப் போகிறார். இடையே பெரிய சகதிக் குழி. ஒரு கணம் அரசி தயங்கி நடக்க, பல முகத்திரைகள் சகதியில் விழுகின்றன.)

அரசி (தொடர்கிறார்): ரொம்ப வேட்...

(சகதி தெறிக்க நடந்து வண்டியேற, வண்டி புறப்படுகிறது.)

உள்ளே - கர்ட்டெயின் தியேட்டர் - மேடை - பகல்.

வில்: (மனமுடைந்து போனவனாக) மை வேடி வெஸ்டெக்ஸ்?

(வயோலா தலையசைக்கிறார். நீண்டதொரு கணம் இருவரும் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் நிற்கிறார்கள். கடைசியில்

வெல்லெக்லின் பண்ப்பையை நீட்டுகிறாள்.)

வயோலா: கூலிக்கு இனியும் நடக்க வேண்டியதில்லை. ஐம்பது பவுண்டு. காதலின் உண்மைக் கவிஞர் வில்லுக்கு.

வில்: போதும் போதும் இந்த நாடக வாழ்க்கை. கனவு காண்பவருக்குத்தான் நாடகம். பார் நம்முடைய கனவு நம்மை எங்கே கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருக்கிறது!

வயோலா: நாமதான் அதைச் செய்தது. என்னோட எதிர்காலத்துக்காகத்தான்னு சொன்னாலும் எனக்கு வேற வழியில்லை.

வில்: உன்னைப் புண்படுத்திட்டேன். மன்னிச்சுடு.

வயோலா: நீங்க இனிமே எழுதமாட்டேன்னு சொன்னாத்தான் என் மனசு ரொம்பப் புண்பட்டுப் போகும். அப்புறம் நான்தான் மன்னிப்பு கேக்க வேண்டியிருக்கும்.

(வில் அவளைப் பார்க்கிறான்.)

வயோலா (தொடர்கிறாள்): பன்னிரண்டாம் இரவுக்கு காமெடி ஒன்று வேண்டுமாம். அரசியின் உத்தரவு.

வில்: (முரட்டுத்தனமாக) காமெடியா? என் கதாநாயகன் தேசத்துலேயே சோகமான ஆசாமியா இல்லாமே வேறெப்படி இருக்க முடியும்?

வயோலா: பிரமாதமான ஆரம்பம்தான்... அவன் ஒரு பிரபுவாயிருக்கட்டும். கதாநாயகி?

வில்: கல்யாணம் என்கிற பெயரில் விற்கப்பட்டவள். அமெரிக்கா நோக்கிப் பாதிப் பயணத்தில்தான்...

வயோலா: கடலிலா? சரிதான். புதிய உலகம் நோக்கியா? அவள் பரந்த வெறுமையான கரையில் இறங்குகிறாள். பிரபுவிடம் கொண்டு போகிறார்கள் - ஆர்லினோ பிரபு...

வில் (தனக்குத் தெரியாமலே): ஆர்லினோ? நல்ல பேர்தான்.

வயோலா: ஆனா தன்னைத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கக் கூடாதுன்னு ஆம்பளை வேஷத்துல வர்றா.

வில் (சரியாகப் பிடித்துக் கொண்டவனாய்): அப்படியாகத் தன்னோட காதலை வெளிப்படுத்த முடியாமல்...

(மௌனம். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். திடீரெனப் பேச்செல்லாம் அவர்களைப் பற்றியதாகி விடுகிறது.)

வயோலா: இருந்தாலும் கடைசியில் எல்லாம் சரியாகிப் போயிடுது. வில்: எப்படி?

வயோலா: எனக்குத் தெரியாது. அற்புதம்தான்.

(வில் புன்னகைக்கிறான். பிறகு சிரிப்பு நின்று விடுகிறது. ஆழமாக ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். வேகமாக ஒருவருக்குள் ஒருவராகக் கட்டி அணைத்துக் கொள்கிறார்கள்.)

வில் (தொடர்கிறான்): என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நீ எப்பவும் இளமையாவே இருப்பே. வாடிப் போக மாட்டே. இறந்துபோக மாட்டே.

வயோலா: நீங்களும் எனக்கு அப்படித்தான்.

வில்: போய் வா அன்பே. ஆயிரம் முறை சொல்வேன். போய் வா...

வயோலா: நல்லா எழுதணும்.

(கடைசி முத்தம் தருகிறாள். திரும்பி ஓடுகிறாள். அவள் போவதைப் பார்த்தவாறே வில் நிற்கிறான்.)

உள்ளே - வில்லின் அறை - பகல்.

(ஒரு வெற்றுப் பக்கம். ஒரு கை எழுதுகிறது. பன்னிரண்டாம் இரவு. வில் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.)

வில்லின் குரல் (காமிராவுக்கு அப்பால்): என் கதை கடலில் ஆரம்பிக்கிறது. தெரியாத இடத்தை நோக்கி ஆபத்தான பயணம். கப்பல் உடைகிறது.

வெளியே - நீருக்கடியில் - பகல்.

(இரண்டு உருவங்கள் நீருக்குள் குதிக்கின்றன.)

வில்லின் குரல் (காமிராவுக்கு அப்பால்): பயங்கரமான நீர். புரண்டு விழுகிறது. கப்பல் நொறுங்குகிறது. அதிலிருந்தோர் எல்லோரும் மூழ்கி விடுகின்றனர்.

உள்ளே - வில்லின் அறை - பகல்.

(வில் தன் அறைக்குள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறான்.)

வில்லின் குரல் (காமிராவுக்கு அப்பால்): ஒருத்தியைத் தவிர...

வெளியே - நீருக்கடியில் - பகல்.

(நீரில் வயோலா.)

வில்லின் குரல் (காமிராவுக்கு அப்பால்): அவள் ஆத்மா கடலைவிடப் பரந்தது. அவள் உள்ளம் கடலின் அணைப்பை விடப் பலமானது. அவள் நீரில் இறக்க மாட்டாள். புதியதொரு கரையில் புதியதொரு வாழ்வின் ஆரம்பம்...

வெளியே - கடற்கரை - பகல்.

(வயோலா யாருமில்லாத நீண்ட கடற்கரையில் நடக்கிறாள்.)

வில்லின் குரல் (காமிராவுக்கு அப்பால்): காதல் கதையாக இருக்கும். ஏனென்றால் அவள்தான் எப்போதும் என் கதாநாயகி.

உள்ளே - வில்லின் அறை - பகல்.

(வில் மேசையிலிருந்து தலையை எடுத்துப் பார்க்கிறான்.)

வில்லின் குரல் (காமிராவுக்கு அப்பால்): அவள் பெயர்... வயோலா...

(காகிதத்தைக் குனிந்து பார்த்து வயோலா என்று எழுதுகிறான். பிறகு "நண்பர்களே இது எந்த நாடு?")

வெளியே - கடற்கரை - பகல்.

(வயோலாவின் உருவம் கரைந்து போக, அவள் தன் புத்துலகம் நோக்கிக் கடற்கரையில் நடந்து போகிறாள்.)

புஜ்யம் • கவிதைகள் • ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

வெளியீடுகள்

புஜ்யம்
கவிதைகள்
ஸ்ரீபதி பத்மநாபா

96 பக்கங்கள்
28 ரூபா

கடல் முகம்
கவிதைகள்
பாலைநிலவன்

64 பக்கங்கள்
40 ரூபா

அப்பா
கவிதைகள்
சுதேசமித்திரன்

112 பக்கங்கள்
33 ரூபா

சொல்

இதழ் ஊந்து
தற்போது விற்பனையில்

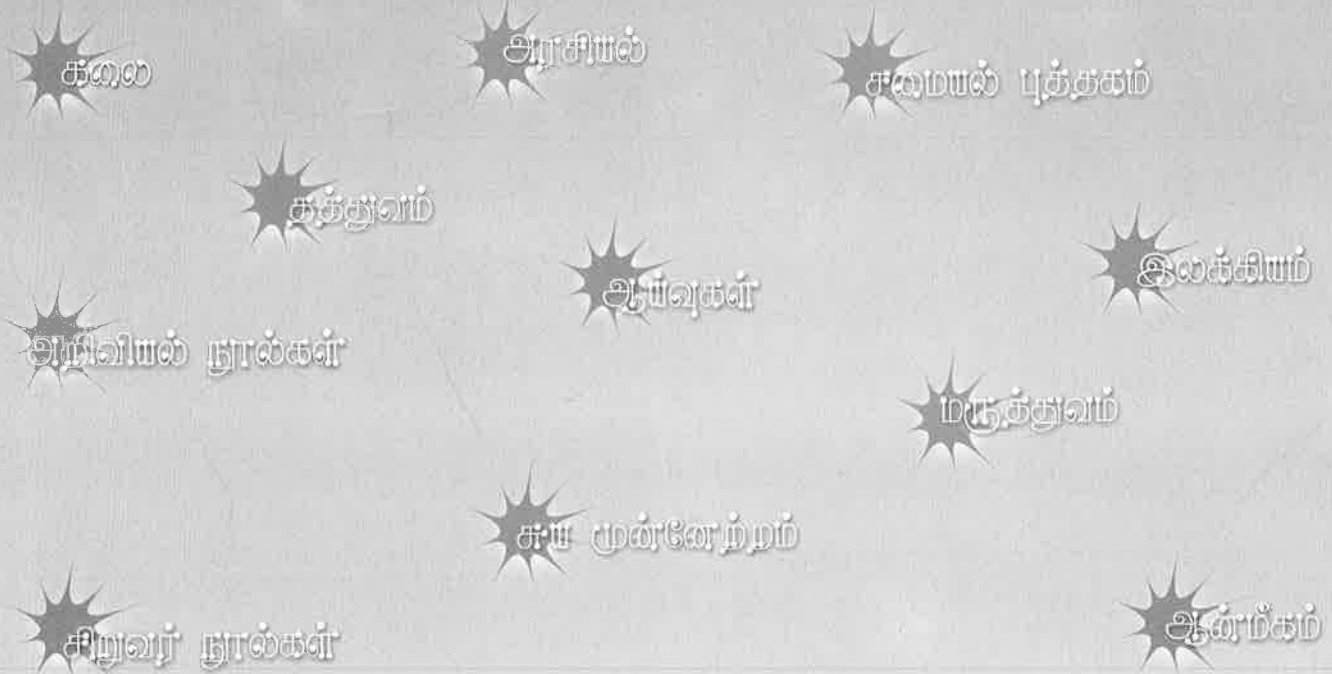
ஜெயமோகன்
காஞ்சனா தாமோதரன்
க. பூரணசந்திரன்
ரிஷயசிருங்கர்
கலாபிரியா
த. பார்த்திபன்
கௌதம சித்தார்த்தன்
ராபர்ட் சில்வர்பெக்
ஆர்தர் சி கிளார்க்
வேதசகாயகுமார்

அசோகமித்திரன் நேர்காணல்

இரண்டு அறிவிப்புகள்

ஆரண்யம் நான்காம் இதழ் தாமதமாக வெளிவந்திருக்கிறது. அதற்கான காரணங்களில் ஆரண்யம் மூன்றாம் இதழ் நாற்பது ரூபாய் விலையில் வெளிவர நேர்ந்ததும் ஒன்றுதானா என்பதை நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம். இன்றைய காகித விலைச் சூழலில் இவ்விலையேற்றம் தவிர்க்க இயலாததாக இருக்கிறது. இருப்பினும் ஆரண்யம், நண்பர்களின் கருத்தைப் பெரிதும் எதிர்நோக்குகிறது. இவ்விதமும் அதே விலையில் வெளியிடப்பட்டாலும், நீங்கள் எமக்கு எழுதும் கடிதங்களை மனதிற்கொண்டு அடுத்த இதழ் முதலாக சில மாறுதல்களை ஏற்படுத்த விரும்புகிறோம். அவை உங்களின் கருத்துக்களைப் பொறுத்தே அமையும் என்பது நினைவிலிருக்கட்டும்.

தரு வெளியீடாக விரைவில் துவங்கப்படவிருக்கும் ஆழி முழுக்க முழுக்க மொழிபெயர்ப்புகளை மட்டுமே தாங்கி வெளிவரப்போகிறது. இந்திய மொழிகளில் இவ்விதமாக முன்னெப்போதும் நிகழ்ந்திராத இந்த முயற்சியில் இணைந்து முன்செல்ல தமிழில் முனைப்போடு செயல்பட்டுவரும் மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அனைவருடனும் ஆழி கைகோர்த்துக் கொள்கிறது. நவீனத் தமிழின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்த உதவும் தரமான மொழிபெயர்ப்புகளை (கதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள், கலை, மொழிபெயர்ப்பு சார்ந்த கட்டுரைகள் இன்ன பிற) உங்களிடமிருந்து ஆழி எதிர்பார்க்கிறது.

**அனைத்துத் தமிழ்ப் பதிப்பகங்களின்
புத்தகங்களும் உங்களுக்காகவே
மற்றும் சிறந்த மலையாள நூல்களும்...**

	<p>தமிழ் உலகின் தரமான புத்தகங்களுக்கென்றே பீர்தியகமாக ஒரு புத்தகப் பூங்கா கோவைவில்</p>					
	<p>பூர்ணா புத்தகப் பூங்கா</p>					

8/11எஸ், ஜி ஜே சந்திரன் காம்பளக்ஸ் ஹெட் குவாட்டர்ஸ் ரோடு சி எஸ் ஐ சர்ச் எதிரில் கோயமுத்தூர் 641 018
தொலைபேசி எண்: 0422 - 302440

சுயம்புத்தூர் ■ வெள்ளி ■ நவம்பர் 17 2000

50
வாழ்க்கை

தீனா மலர்

நிறுவனர் : டி. வி. ராமசுப்பையர்

சென்னை, வேலூர், பாளையங்கோட்டை, சேலம், ஈரோடு, கோயம்புத்தூர், திருச்சி, மதுரை, திருநெல்வேலி, நாகர்கோவில்

■ சிறுவர் மலருடன் 350 காசு ■ மலர் 50 ■

தீர்ப்பான
நாளிதழ்
தீனா மலர்
தேசிய தமிழ் நாளிதழ்

விரும்பனை மிகக் அதிரும்பனை இதுவரை 'நேர்' சிக்னஸ்!

— நமது விசேஷ நிருபர் —
சத்தன விரும்பனை இடுத்து
படித்துள்ளீர். கார்பட்டு
இணைந்துள்ளீர். ஆகியும்
நமது அதிரும்பனை மிகக்
அதிரும்பனை விரும்பனை
சுருக்கமாகக் கவனிக்கலாம்.

விரும்பனை மிகக் அதிரும்பனை
கவனிக்க வேண்டும். தற்போது
அதிரும்பனை மிகக் அதிரும்பனை
அனைத்துமேயும் உள்ளீர். இதன்
சுருக்கமாகக் கவனிக்கலாம். தற்போது
தற்போது உள்ளீர். இதன்
சுருக்கமாகக் கவனிக்கலாம். தற்போது
தற்போது உள்ளீர். இதன்
சுருக்கமாகக் கவனிக்கலாம்.